

STEVEN JAMES

KALE

BOWERS DOSYALARI 2

Kale

Number II of *Bowers Dosyaları*

Steven James

Kyrhos (2014)

Etiketler: Polisiye, Gerilim
Polisiyettt Gerilimttt

"Kriminal sorunlarını, çağdaş inceleme tekniklerini kullanarak çözme yeteneği, Steven Jamesin önde gelen gizem romanları yazarlarının arasında yer almasını sağlamaktadır."

-E. Cleon Glaze, Emekli FBI Ajanı-

"Steven Jamesin ev ödevini iyi yaptığı görülüyor. Romanı elimden bırakamadım!"

-Teğmen Robert Bess, ABD Donanması Özel Muharebe Kuvveti / Donanma Özel Kuvvetleri-

"İkinci romanın beklentileri karşılayamaması mı? Unutun bunu! James, FBI kriminalisti Patrick Bowers hakkında

yazdığı bu ikinci romanda, Piyon romanının da gizemli kitaplar arasında yerini almasını sağlayan beklenmedik kurgu ve entrikayı, okuyucuya yeniden aktarmayı başaramamıştır... CSI ve Law & Order dizilerinin tutkunları, polisin ve adli tıbbın çalışmalarını heyecanla okuyacaklardır. Fakat, bu heyecan yüklü roman daha ziyade sürükleyici ve beklenmedik bir şekilde sonuçlanan 24 dizisinin bölümlerine benziyor."

-Publishers Weekly, Kritik-

Özel Ajan Patrick Bowers Ordunun En Gizli Sırrını ve Kendi Karanlık Geçmişini Açığa Çıkarmak Üzere...

Özel Ajan Patrick Bowers, San Diegodaki bir dizi kafa karıştıran yangını incelerken hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı ölümcül bir entrika ağına takılır. Bowers, bir katilin serbestçe dolaştığı ve dünyanın en ölümcül cihazının kayıp olduğu bir ortamda, sevdiği insanların tuzağa düşmemesi için zamanla yarışmaktadır.

Eleştirmenler tarafından sıkça övülen bir yazar olan Steven James, başta en çok satan romanı Piyon olmak üzere yirmiden fazla yazmıştır. ABD'nin en yaratıcı hikâye yazarlarından biri olan Steven, Doğu Tennessee Devlet

Üniversitesinde sanat yeteneğini geliştirmiştir (Öykü anlatımı konusunda yüksek lisansı vardır.) Eşi ve üç kızıyla birlikte Tennesseede yaşamaktadır.

Sayfa Sayısı: 564

Baskı Yılı: 2011

Dili: Türkçe

Yayınevi: Kyrhos Yayınları

Steven James

Bowers Dosyaları 2

KALE

Eylül 2011

Dauid ve Kellie için...

*İnsanların içi kötülükle doludur,
yaşadıkları sürece içlerinde delilik vardır ve
ardından ölüp giderler.*

**Ecclesiastes 9:3 Kral James
Yorumu**

Bu karışık tiyatro ah!

*Unutulmayacak kesinlikle! Bir
kalabalığın yakalayamayıp*

*Ebediyen izlediği hayaletiyle, Bir çem-
berin içinde*

*Her zaman aynı noktaya dönen, Ve ruhu
çokça Günah, Delilik ve Dehşet olan entrika.*

GİRİŞ

5 Kasım 2008 Perşembe

Washington 17:32

Chevrolet Tahoe model araç, mevsimine göre yoğun olan karın, kısmen eridiği toprak parçası içinde, etrafına çamurlar sıçratarak durdu ve Creighton Melice alaca karanlığın içine adım attı. Washington'ın bu köhne semtine dikkatlice baktı. Köşelerde bekleyen uyuşturucu satıcıları, ruhsuz binaların pencerelerinden ona bakan birkaç anlamsız yüz ve sokak boyunca yayılan belirgin gölgeler... Creighton, içine, kirli ağır havadan bir nefes çekti. Ah, evet! Onun çevresinde gün sona ererken şehrin çürüyen merkezinde olmak Creighton Melice'ı sanki tam da evindeymiş gibi hissettirdi.

Avukatı, Jacob Weldon, cipin camından heyecanlı bir biçimde fısıldadı: "O zaman, seni burada beklememi ister misin?"

Creighton ona baktı. Weldon, fazla büyük gözlü, çekingen, ufak tefek bir adamdı.

"Hayır, ben idare ederim." dedi.

"Dikkatli ol!" Weldon, rahatlamış gibiydi

"Her zaman öyleyimdir." üç saatten daha kısa bir zaman öncesine kadar Creighton, küf kokan bir hücrede tutukluydu. İkinci derece cinayetten suçlanıyordu ve büyük bir olasılıkla davasının ardından gelecek uzun bir hapis cezası alacaktı. Fakat sonra, tam Creighton hikâyesini tekrar anlatırken Weldon ortaya çıktı ve kefaletinin ödendiğini söyledi. "Artık özgür bir adamsın." dedi.

"Benimle dalga geçme."

"Ben ciddiylim."

"Kim? Kim ödedi?"

Weldon kafasını salladı. "Bilmiyorum. Birisi. Bir dost."

Creighton sert sert baktı. "Nasıl bilmezsin? Bunun için imza atması gerekmiyor muydu?"

"Birisini yollamış. İri bir adamdı. Onu daha önce ön duruşmalarda otururken görmüştüm. O sadece teslimatı yapan kişiydi. Hesabı başkası ödedi."

"Bir dost, öyle mi? Benim hiçbir dostumda bu kadar çok para yoktur."

"Belki yeni bir dost kazanmışsındır. Hadi, seni buradan çıkaralım. O, her kimse, seni görmek istiyor."

Böylelikle cezaevini terk ettiler. Polislerin gözünün onun, üzerinde olmadığından emin olana kadar arabayla dolaştılar ve sonunda burada, Donovan Sokağı 1311'de, "Mavi Kertenkele Salonu" yazılı, tabelanın eğik bir

şekilde asılı olduğu bu boş, gri binanın önünde durdular.

Burası, Creighton'ın yeni dostunun, buluşma için seçmiş olduğu mekândı.

Weldon'ın arabası köşeye sapıp gözden kaybolduktan sonra Creighton, bir silah bulabilmek için çevreyi yokladı; kırık bir bira şişesini kaptı ve elini köhne dans kulübünün metal kapısına dayadı. Bir an için kapının sürgüsü takıldı ve sonra gıcırdayarak açıldı.

Önünde, yaklaşık her iki metrede bir, garip açılarda sallanan ve yeterince iyi aydınlatmayan ampullerle ışıklandırılmış bir koridor uzandı.

Bu olanların hiçbiri hoşuna gitmemişti. Bu buluşma. Bu boğuk mekân. Hiç tanımadığı bir adamın kefaletini ödemesi... Creighton şişeyi boğazından daha da sıkıca kavradı. Geçmişte bir defa kırık bir şişeyi silah olarak kullanmıştı. O gece, kendi açısından iyi sonuçlanmıştı; potansiyel kız

arkadaşına asılmakta olan bir adam için ise pek de iyi sayılmazdı. Bu gece de gerekirse en az o geceki kadar zarar verici olabileceğini fark etti.

Creighton holün sonuna yaklaşırken her iki tarafta da birer kapı görmüştü. Her kapıda tek bir kelime karalanmıştı. Loş ışıktaki kesin olarak söylemesi zor olsa da kelimeler sanki kanla yazılmış gibi görünüyordular. Elini uzattı ve lzdırap kelimesini hissetti.

Hâlâ ıslaktı.

Tadına baktı.

Evet, kandı.

Özgürlük kelimesi, koridorun karşısındaki kapının üzerine boyanmıştı. Creighton arkasına baktı. Sadece boş bir koridor. Daha sonra kapıları inceledi. Altlarından sızan bir ışık aradı. Hiçbir şey yoktu. Tekrar etrafına bakındı.

Hiçbir şey... Sadece burada biten boş bir koridor. Kulak kabarttı. Çıt bile çıkmıyordu.

Bir karar vermesi gerekiyordu.

Karar kolaydı.

Creighton, Izdırap'ı seçti.

Hafif bir dokunuşla kapı dar bir girişe açıldı. Belki beş metre ileride, keskin bir ışık, bitişik bir odayı tam ortadan ikiye bölüyordu. Burası büyük bir olasılıkla terk edilmiş kulübün dans pistiydi. Bir sahne ışığı mı?

Neden bir sahne ışığı?

Creighton sigara dumanı kokusu aldı. Biri, onu bekliyordu.

Yeni dostu.

Creighton girişi geçti ve tam göz kamaştıncı ışığa adım attığında bir ses onu durdurdu. "Bu kadar yaklaştığın yeter!" Ses elektronik olarak değiştirilmişti; ancak, Creighton'a kalırsa konuşan kişi bir erkekti.

Creighton durdu.

Odanın diğer ucunda, yaklaşık sekiz metre uzaklıkta, sandalyesinin arkasında, sanayi tipi halojen bir çalışma lambası yanan birisi oturuyordu. Tamamen arkadan aydınlatılmış olmasına rağmen Creighton -bu her kimse- onun bir tabancası olduğunu rahatlıkla görebiliyordu.

"Doğru kapıyı seçtin, Creighton!"

"Evet. Bakalım, göreceğiz." Gözlerini kıstı ve tabancayı işaret etti. "Yani beni sırf öldürebilmek için mi serbest bıraktın?"

Elektronik kahkaha odanın içinde yankılandı. Adam tabancasıyla Creighton'ın elindeki şişeyi işaret etti. "Sen de buraya beni doğrayabilmek için mi geldin?"

"Belki."

Bir sessizlik oldu. "Sana bir şey teklif etmek istiyorum."

"Ben kimse için çalışmam ve sen, beni satın alamazsın. Eğer beni vuracaksan iyi nişan al; çünkü eğer sadece yaralayacak olursan işini bitiririm." Creighton son derece keskin olan silahını ileriye doğru uzattı. "Çok hızlıyım ve odanın o tarafına gelirim bunu karnına gömerim. Buna ne dersin?"

"Bak sen! Bir teşekkür bile yok mu? Kefaletin az buz bir para değildi ve ikimiz de yargılanmayacağını biliyoruz. Sırf buraya gelip beni tehdit et diye mi yüksek meblağlı kefaletini ödedim?" Creighton, adamın gerçek sesini anlamaya çalıştı; fakat bu her kimse, söylediği her kelimenin vurgusunu ve tonunu değiştiren bir mikrofonu olmalıydı.

"İyi de, senden yardım istemedim ki!"

Mikrofondan gelen kaba ses "Bay Melice, nasıl söylesem, kariyerinizi takip ediyordum." dedi.

"Demek bir hayranımsınız. Bak işte bu harika!"

"Bir anlamda evet, bir hayranınızım. Müthiş bir yeteneğe sahipsiniz."

"Hadi ya, böyle mi düşünüyorsunuz?" Bu aslında bir soru değildi. Odayı sessizlik sardı. Creighton, adamın cevap vermesini bekledi; vermeyince de başını çevirdi ve kırık şişeyle ensesine hafifçe vurdu. "Ensenin alt kısmı, tam şurası, belki de başın arkası en iyi şansın olabilir. Gerçi o uzaklıktan ne yaptığını bilsen iyi olur. Gitmek üzere arkamı dönüyorum. En iyi vuruşunu yap." Creighton, adamın, silahının emniyetini açmasıyla çıkacak olan tık sesini duyacağını sandı. Eğer duysaydı bu, ona çok şey ifade ederdi. Şimdiye kadar beraber çalışmış olduğu hiçbir adam emniyet kullanmamıştı.

Creighton iki adım attı. Derken sesi tekrar duydu.

Creighton durdu.

"Sana istediğın şeyi verebilirim."

"Neden bu kapıyı seçtiğini biliyorum."

Creighton geri döndü. "Hiç kimse bana istediğimi veremez."

"Dostum, eğer ben veremiyor olsaydım burada olmazdın. Seninle ilgili hiçbir zahmete katlanmazdım bile. Videoları internete yükleyen sensin. Web günlüğünü okudum. Ne istediğini biliyorum."

Creighton, adamın, videolar ve web günlüğü ile kendisi arasında nasıl bağlantı kurmayı başardığını sormak istedi; ama sonuçta bunu yapmış olduğu aşikârdı ve bu noktadan sonra tek önemli şey buydu. "Dinliyorum."

"Bir şeyi elde etmem için bana yardım etmeni istiyorum. Geçmişin, yeteneklerin ve... Nasıl söylesem, eşsiz zevklerin seni bu iş için son derece yeterli kılıyor. Elime geçtiği zaman, sana bu dünyada kimsenin veremeyeceği bir şey vereceğim."

"Elde etmemi istediğın şey nedir?"

Tabancanın namlusunu umursamaz bir üslupla salladı. "Devamı, zamanı gelince dostum. Hâlihazırda bilmek istediğim, bu konuşmayla, onu devam ettirecek kadar ilgilenip ilgilenmediğın. Eğer ilgilenmiyorsan gitmekte serbestsin. Kefalet parasını sadece işe yaramayan bir yatırım olarak değerlendiririm."

"Gitmek serbest öyle mi? Arkamı döndüğüm anda beynime kurşunu sıkacaksın."

"Hayır." dedi ses. "Beyin yerine boynu tercih ederim."

Ani bir ürperti. Yanlış hesaplama. "Ne?"

Bir dakika sonra, Creighton, tabancanın sesiyle birlikte yanındaki bir camın şiddetli patlamasını duydu. Kurşunun etkisini hissetmedi. Yine de bir kurşun yarası, yayılmakta

olan bir kan lekesi olup olmadığını görmek için vücudunu inceledi. Yoktu.

Kırılan sadece şişeydi. Adam, Creighton m elindeki şişeyi vurmıştu.

Tam boynunun alt kısmından.

Creighton, şişeden geri kalan küçük kısmı hâlâ elinde tutarak "Bu... Bu inanılmaz bir atıştı!" dedi.

"Eğer ölmeni isteseydim, şimdi ölmüş olurdun. Yardımını istiyorum."

Creighton şişeden artakalanları yere atarken kalçasına gömülmüş olan kırık bir cam parçasını fark etti. Kan, açılan birçok küçük kesikten süzölmeye başladı. Kalçasına uzandı ve ne kadar çok acımış olması gerektiğini düşünerek bacağından cam parçalarını çekmeye başladı. "Sana güvenebileceğimi nereden bilebilirim?"

"Bilemezsin. Ben de sana güvenemem. Ancak, bu zaten, bu tür ilişkilerin doğal yapısı değil midir?"

Son zamanlarda Creighton, tek başına çalışıyordu. Fakat daha önceleri bu, hep böyle olmamıştı. "Evet." dedi. "Öyledir."

"Peki, var mısın?"

Creighton yanıt vermedi, sadece bacağından camı çıkarıp yere attı. Bununla birlikte, gitmek için de geri dönmedi.

"Anlaşıldı. Güzel. O zaman senin için bir sürprizim var."

"Peki, nedir?"

"Kız arkadaşın. Seni dışarıda, binanın arkasındaki arabada bekliyor."

Creighton doğruldu. "Kız arkadaşım mı?"

"Evet."

Odanın çevresine göz gezdirdi. "Nerede?"

Adam, tabancayı uzaktaki duvara doğru salladı. "Kapı orada. Anahtarlar arabanın içinde. CÇak biletin, ehliyetin, FBI kimlik rozetin ve bir miktar harçlık da orada, Bay Neville Lewis."

Creighton, sertçe iç çekti. "Neville Lewis? İsim olarak en iyi bunu mu bulabildin?"

Çatlak bir elektronik gülüş... "Hadi! Sonra konuşuruz. Eminim onu görmek için sabırsızlanıyorsunuzdur."

"Bekle bir dakika. Sen benim adımlı biliyorsun. Ben sana nasıl hitap etmeliyim?"

"Bana Shade diyebilirsin."

Işık söndü ve Creighton onun gözünde fırıl fırıl dönen ve yanıp sönen renk kalıntısı dışında hiçbir şey göremediğini fark etti. Gelmiş olduğu dar koridordan zayıf bir ışık sızıyordu; onun dışında oda zifirî karanlıktı.

Sandalyenin yanında hafif bir kımıldanma hissetti ve eğer kendisi nişancıyı

göremiyorsa nişancının da onu göremeyeceğini anladı.

Yani; tek bir şansı vardı.

Bu herifin işini şimdi bitir. Böylelikle ona güvenip güvenmemeyi, onun için çalışmayı veya ona herhangi bir iyiliği için karşılık vermeyi kafana takmak zorunda kalmazsın.

Creighton yere çömeldi. Duvarın yanından ok gibi fırladı ve sandalyeye doğru atıldı.

Karanlıkta, el yordamıyla etrafını yoklarken çalışma lambasını devirdi. Lamba gürültüyle yere düştü ve sıcak ampuller, yere çarpmanın etkisiyle patladılar. Creighton elleriyle sandalyeyi buldu ve havaya kaldırdı. Elindeki şişeyi vuran adamı bulmak ümidiyle sandalyeyi, boşluğa salladı; ama adam yerine sadece hava buldu.

Tekrar salladı. Çevresinde döndü.

Hiçbir şey yoktu.

Boşlukta, sandalyeyle birkaç dakika daha arandı; ancak, kendisini çağırmış olan adamdan hiçbir iz bulamadı. Sonunda, herifin bir şekilde, belki de başka bir kapıdan tüymüş olacağına karar verdi.

Karanlığın içinde düşe kalka bir hayalete saldırmaya çalışarak zaman kaybetmektense sandalyeyi yere fırlattı ve uzaktaki duvara doğru yürümeye başladı. Adam, kız arkadaşının onu beklediğini söylemişti. Bu olay hakkında ne düşünmesi gerektiğinden emin olmasa da kesinlikle bunun doğru olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Creighton kapıyı buldu ve kolaylıkla açtı. Kulübün arkasındaki patikaya adım attı. Kötü kokular yayan büyük bir çöp bidonunun yanında koyu renk camlı bir Sedan duruyordu. Gece çökmüş olmasına rağmen, patikanın sonundaki sararmış bir sokak lambası, Creighton'a, görebilmesine imkân tanıyacak kadar ışık sağladı.

Patikada kimselerin olmadığından emin olduktan sonra arabaya doğru yaklaştı ve camlardan içerisini görmeye çalıştı. Çok karanlıktı.

Tabancalı adama güvenmemiştı ve arabanın kapısını açtığında neyle karşılaşacağından emin değildi.

Bomba düzeneği kurulmuş bir araba mıydı?

Ama neden? Kefalet parasını neden boşa harcasın ki? Ayrıca herif, kendisini binanın içerisinde de öldürebilirdi.

Sesler... Arabanın içinden gelen yumuşak sesler... Kapı kulpuna uzandı; açtı. "Kimse var mı?" dedi.

Ön koltukta kimse yoktu. Arabaya atladı. "Kimse var mı?" Arkaya döndü. Onu, arka koltuğa yatmış bir biçimde buldu. Daha önce hiç tanımadığı bir kadın. Bağlanmış ve ağzı sıkıca bantlanmış.

Kapıyı kapadı. Onu görünce -kendisini kurtarmak için bir çaba göstermediğinin farkına varınca yalvaran- gözleri dehşetle iyice büyüdü. Önceden tanışmıyorlardı. Ancak, kadının yüzünü daha önce görmüştü. Kim olduğunu biliyordu. Kıpırdandı; kurtulamadı. "Belki de..." dedi, kadına bakarak; ona gülümseyerek ve yumuşak, sarı saçlarını okşayarak; "Belki de her şeye rağmen ona güvenebilirim."

Creighton önüne döndü ve motoru çalıştırdı. "Evet canım.

Birbirimizi tanımanın zamanı geldi. Ben, yeni erkek arkadaşın olacağım."

Patikadan uzaklaşırken Creighton, arkadan gelen çaresiz, boğuk çığlıkları duyabiliyordu. Ne olduklarını bilmek için arkasını dönmesi gerekmiyordu. Bu sesleri iyi tanırdı. Onları daha önce de duymuştu.

Kadın, ağızındaki bandın altından bağırmaya çalışıyordu.

Bu sesleri kesinlikle iyi tanıyordu.

Her şeye rağmen Weldon haklıydı.

Creighton Melice yeni bir dost kazanmıştı.

Üç ay sonra... 16 Şubat 2009 Pazartesi

San Diego, Kaliforniya 17:46

Tabağımı çevreleyen çatal bıçak takımının ihtişamına bakakaldım. Önce hangi çatalı kullanmam gerektiğini hiçbir zaman hatırlayamam.

Üvey kızım Tessa işaret etti. "Dışta duranı, Patrick. Onunla başlarsın ve içeriye doğru devam edersin."

"Emin misin?"

Çatallarımı sırayla kaldırdı. Dört lastik bandın üzerine takmış olduğu deri bilezikler, bileğinde yukarıdan aşağıya gidip geldi. "Salata, ana yemek ve sonra da tatlı."

Tatlı çatalımı bıraktığı anda, ikimizin de bu restoranda ne kadar çok sırttığımızı fark ettim. Bizden başka herkes smokin veya gece elbisesi giymişti. Bizim üzerimizde ise birer tişört vardı. Benimki Marquette üniversitesinin rengi solmuş spor tişörtüydü; Tessa'nınki ise, "Ölü Tırnak 13" grubunun uzun kollu siyah bir tişörtüydü, üzerinde grubun logosu olan, içine bir tırnak geçmiş göz resmi vardı. Resmin hemen yanına küçük bir rozet takmıştı: "Darfur'u Kurtaralım. HEMEN!"

Tessa, bu akşam için uçuk pembe bir ruj, kuzguni siyah saçlarına uyması için siyah bir oje ve siyah göz farı seçmişti. Geçen ay iznim olmadan yaptırdığı kaş ve burun hızmalarına bayıldığım söylenemez. Ancak, şirin olduklarını itiraf etmeliyim. Buruşuk kumaşlı bir eteğin altına giydiği diz altı siyah taytla, biraz kaba, biraz da asi ve karanlık görünüyordu. Yine de on yedi yaşında, çocuksu ve masum bir genç kızdı.

"Masa düzeni hakkında nasıl oluyor da bu kadar çok şey biliyorsun?" diye sordum.

"La Serita'da çalışmışım. Hatırlasana. Annem ölmeden önce."

Açıklamasıyla zayıf noktama dokunmuş; beni Christie'nin cenazesine geri götürmüştü. Pencereden dışarıya baktım. Rüzgâr, tüm öğleden sonra tozu dumana katmıştı. Şimdiyse, gün batımından hemen sonra, okyanus dalgalı ve gri görünüyordu. Birkaç martı, suyun dalgalı ve kaba yüzeyine fazla yaklaşan bir balığı yakalamak için arada sırada dalarak bulutların altında amaçsızca dolaşırken güneş ışığından artakalanlar usulca denize süzüldü. "Evet, özür dilerim; sanırım unuttum." dedim. "Orada ne kadar çalışmıştın?"

"İki gün. Müdür, grup içinde çalışacak bir tutuma sahip olmadığımı söyledi." Buzlu suyundan bir yudum aldı. "Geri zekâlı!"

Restoranın arka kısmında, sırtımın duvara geldiği bir masa seçmiştim. Alışkanlık işte. Bir süre garsonların masaların aralarından geçmelerini, seçtikleri yolları, yaptıkları seçimleri izledim. Yine bir alışkanlık.

Birkaç dakika önce, bizi masamıza oturtan kız, önüme çıtır çıtır ekmekli bir servis tabağı getirdi. Yanına ise içinde bir çeşit yağ olan bir kâse koydu. Diğer masalarda oturan çevremizdeki- insanlar, ekmeklerini, bu acı ve sarı sıvının içine batırıp yiyorlardı. Bu kısmı atlamaya karar verdim.

İnce kemikli, karga burunlu garsonumuz, siparişlerimizi almak için geldi. "Bayım." dedi ve sonra Tessa'ya döndü. "Hanımefendi. Günün menüsünü duymak ister misiniz? Bu akşam mango ve ananasla hazırlanmış enfes bir domuz filetosu sunuyoruz."

Tessa, adama sert sert baktı. "O domuzların, mezbahaya yollanmadan önce

hangi şartlar altında yaşamak zorunda bırakıldıkları hakkında en ufak bir fikrin var mı senin? Telli kafesler içinde. Küçücük telli kafesler!.."

"Tessa!" dedim.

"Zorla beslendikleri, artık ayakta kalamayacak derecede şiş- manlayana kadar büyüme hormonlarıyla zehirlendikleri kafeslerde!"

"Tessa Bernice Ellis!"

"Sadece söylüyorum."

Ona en etkili "Çeneni kapa, yoksa hemen Burger King'e gidiyoruz." bakışımı fırlattım. Bir dakika için bakışlarımız savaştı ve sonunda pes etti. "Tamam, tamam. Ben bir ev salatası alayım." Menüü işaret etti. "İçinde füme domuz jambonu olmasın."

"Peki hanımefendi." Garson bana döndü, başını eğdi ve yapmacık bir gülümseme

sundu. Robota benziyordu. "Ya siz, beyefendi?"

Tessa'nın bana dik dik baktığını fark ettim. "Sanırım ben de salata alacağım." dedim. "Gerçi ben çok açım. Benimki duble olsun."

"Duble mi beyefendi? Korkarım akşam yemeği salatalarımız sadece bir porsiyon çıkıyor. Buna karşılık, sizi temin ederim ki sizinki cömert bir porsiyon olacak."

Ben o "cömert porsiyonlardan birkaç tanesini Tessa'yla masamıza yürürken görmüştüm. "Şey, o zaman ben iki porsiyon alayım. Büyük bir kâsenin içine iki porsiyonu boşaltın. Öyle olur."

Bana göre siparişimiz çok karışık olmamasına rağmen, garson not defterine bir şeyler karaladı. Tessa boğazını temizledi. "Patrick, gerçekten, eğer istiyorsan domuz filetosu ısmarlayabilirsin. Sana söz veriyorum, o domuzların -sırf bunun gibi

restoranların onları mangolarla kaplayıp müşterilerine sunabilmesi için- içlerinde kıpırdayamadıkları dışkı dolu kafeslere nasıl tıkadıklarını anlatmayacağım. Ayrıca, onların, esasen öldürmeyen şok tabancalarıyla vurulduktan sonra mezbahaya götürüldükleri, ve tüylerinin dökülmesi ve etlerinin yumuşması için kaynar suya canlı canlı atılıp ölünceye kadar haşlandıkları hakkında da hiçbir şey söylemeyeceğim. Söz veriyorum ki tek bir kelime dahi etmeyeceğim."

Yanımızdaki masada oturan kadın, ana yemek çatalını yavaşça masaya bıraktı.

"Ne kadar düşüncelisin Tessa." dedim. Mezbahalar. Harika! Şu anda bir tek bunu düşünmem eksikti.

Garsonumuzun rengi atmıştı. "Bana sadece büyük bir kâsenin içinde iki porsiyon salata ve bir kahve getirin. Bir saniye, ne tür kahveniz var?"

Kendini toparlamaya çalıştı. "Hem normal hem de kafeinsiz olmak üzere çeşitli türde iyi espresso ve kapuçinolar sunuyoruz."

"Hayır, hayır, hayır! Demek istediğim, Kenya'dan harmanlanmış Ruiiri 11 veya Costa Rica'dan La Magnolia veya Brezilya'nın Cer-rado Bölgesinden bir şey. Ne tür kahve? Hangi ülkeden?"

"Sanırım kahvemizi buradan, Amerika'dan alıyoruz."

Aman Tanrı'm! "Kahveyi dükkândan aldığınız zaman büyük bir metal kutunun içinde mi geliyor?"

Yüzü sevinçle parladı. "Tabii ki!"

Tek duymak istediğim buydu. "Çay, bir fincan çay."

"Teşekkür ederim, efendim."

Yağ kâsesine baktım. "Ve biraz da tereyağı." "Çay..." Kelimleri not defterine

yazarken aynı zamanda da söyledi. "Ve tereyağı."

Daha sonra çekinerek Tessa'ya döndü. "Sizin içkiniz, hanımefendi?"

"Alkolsüz bira. Salatama da peynir veya benzeri bir şey koymayın."

Hafifçe başını salladı.

"Çiftlik sosu da koymayın. Çiftlik iğrenç."

"Peki efendim."

"Yumurta da koymayın."

Enerjik bir kafa sallamasından sonra yok oldu.

"Pekâlâ, hiçbir şey lüks bir restorana gelmenin yerini tutmuyor. Bunu daha sık yapmalıyız." dedim.

Bir parça ekmeği yağa batırıp ışığa doğru tutarak "Evet." dedi. Kusmuk rengindeki yağ damlaları tabağına damladı. "Hiçbir şey bunun yerini tutmuyor."

Rahatlamayı ve önümüzdeki birkaç dakikanın tadını çıkarmayı denedim. Akıcı sohbete odaklanmaya, duyduğu ve gitmek istediği, ancak nasıl olsa gitmesine asla izin vermeyeceğim kulüpler hakkında konuşurken onu dinlemeye ve kuşa benzeyen garson hakkında akıllıca şeyler söylemeye çalıştım.

Çalıştım; ancak, yapamadım. Mezbanın görüntüsü bir kere aklıma yerleşmişti ve ordan çıkmayı reddediyordu.İçeriden gelen ciyaklamaları duyabiliyordum. Keskin, ümitsiz bağırımları... Ama ne mezbahanın ne de ayaklamaların domuzlarla hiçbir ilgisi yoktu.

2

Son üç ay, Creighton Melice, mevcut adıyla Neville Lewis için iyi geçmişti. San Diego'nun havasını sevmiştir. Özellikle de yüz binlerce kayıtsız, izi bulunamaz ve kolaylıkla ortalıktan kaybolan insanlarla dolu bir şehirde yaşıyor olmayı sevmiştir.

Bunların çoğunluğu da kadındı.

Güzel, Güney Amerikalı kadınlar...

Kız arkadaşlar...

Creighton, depo ofisinin içine şöyle bir göz attı ve gözüne köşedeki dosyalarla tepeleme doldurulmuş tozlu evrak dolabı, hâlâ Mayıs 2007'de çevrili olan mayolu duvar takvimi ve üzerinde yüksek çözünürlüklü bir bilgisayar ekranının durduğu büyük, gri bir masa ilişti. Klavyenin yanında bir yığın DVD kutusu vardı.

Döner sandalyeye geçti ve sağdaki kayıt cihazını, bir sonraki kız arkadaşının görüntüsünü daha net alabilmek için duvardaki bir deliğe odaklayarak yeniden yerleştirdi. Yıllar içerisinde, kamerayı doğru açılara yerleştirdiği zaman videoların çok daha tatmin edici olduğunu öğrenmişti.

Tabii ki birçok şey, ekipmanınızın kalitesine de bağlıydı ve o gün Washington'da elindeki şeyi vuran herif her kimse işini iyi biliyordu: Her iki profesyonel kayıt cihazı da bir haber bülteni ekibinin naklen yayın için kullanabilecekleri türdendi.

Creighton, kasımda oraya geldiğinde depo onun için çoktan hazırlanmıştı. Her şey onu bekliyordu.

Masanın başına oturduğu zaman, yavruları nedeniyle karnı şişmiş kocaman bir örümcek koluna indi. Creighton umursamadı, onu düşürmek için kolunu silkmedi.

Örümceklere karşı hep bir yakınlık duymuştu.

Görüntüyü yakınlaştırma fonksiyonunu kontrol etmek için klavyeye hafifçe dokundu. Örümcek kolundan yukarıya çıkıp boynunun arkasına doğru, kayarak geçti. Birkaç tuş darbesi daha.

Evet.

Mükemmel!

Şimdi ikinci kameraya geçelim.

***

Garson, siparişlerimizle birlikte geri geldi. Yanıma, fazla cömert davranılmamış iki porsiyon salatanın olduğu büyük bir metal kâse koydu. Sonra Tessa'nın önüne de salatasını bıraktı ve hızlıca geriye doğru bir adım attı. "Başka bir şey?"

"Hayır." dedim. "Her şey yolunda. Teşekkürler."

Tessa salatasını inceledi. Muhtemelen içine düşmüş olabilecek tek tük et parçalarını arıyordu. "İyi görünüyor."

Garsonumuzun hızla uzaklaşmasının ardından yemeğe başladık. O zaman yeniden, onlarca garsonun rotalarına baktım. Kimin hangi masaya servis yaptığını, mutfağa yaklaşıırken kimin kime yol verdiğini aklımda tuttum. Sonra Tessa ve ben -ağız dolusu marul, ıspanak, yeşil biber ve siyah zeytinlerin arasında- Tessa'nın lise ikinci sınıfı nasıl geçtiğini, değerlendirdiği üniversiteleri, San Diego'da ikimizin de yapmak istediği şeyleri ve daha önce adını hiç duymadığım, fakat görünüşe göre inanılmaz bir şekilde "yıkan" (Bu iyi anlamına geliyordu.) bazı müzik gruplarını konuştuk. Ancak, tüm bu zaman içerisinde, ben hâlâ, aklımın bir köşesinde kalan mezbahayı düşünüyordum.

Tessa, ağzında koca bir salata lokmasıyla, "Sonuçta, iyi hissettiriyor değil mi?" dedi.

İçimde bir ürperti oluştu.

Tam salata çatalımı ağzıma götürürken yarı yolda durdum. "Ne dedin?"

Ses tonum, aklımda dolaşan görüntüler kadar kaba ve haşin olmalıydı. Çünkü Tessa gözlerini kırıştırdı ve cevap verdiği zaman neredeyse korkmuşa benziyordu. "Sadece, böyle bir davanın ortasında olmak demek istedim. Şu kundakçıyı yakalamaya çalışmak. İyi hissettiriyor olmalı. Bu senin işin ve yapmayı sevdiğin şey; öyle değil mi?"

"Evet, öyle. Benim işim bu. Yapmayı sevdiğim şey de bu." Kelimelerim keskindi. Gereksiz bir çekiç darbesi gibi. Bu diyalogun veya düşüncelerimin, beni götürmekte olduğu yere gitmek istemedim; dolayısıyla konuyu değiştirdim. "Burada seninle olmayı daha çok seviyorum." Çatalımı yerine koydum.

Bana yorgun bir "sen gerçek bir genç olamazsın" bakışı fırlattı. Yine de bir gülümseme belirtisi yakaladım. "Evet, her neyse..."

"İçten söylüyorum."

"Sağ ol." Masaya baktı. Biraz utanmıştı. Bunu görmek güzeldi.

Son birkaç yılda, ikimiz de birçok kötü şey yaşamıştık. Tessa, benim annesiyle flört edip ardından da, onunla evlendiğim zaman, on beş yaşındaydı; annesi aniden göğüs kanserinden öldüğü zaman ise on altıydı.

Christie'nin ailesi yıllar önce vefat etmişti ve Tessa gerçek babasının kim olduğunu bilmiyordu. Böylelikle bu durum, ikimizi, Christie'nin ölümünün üstesinden gelmek ve birlikte bir aile kurmakla baş başa bırakmıştı. Christie'nin ölümünün üzerinden yaklaşık bir yıl geçmişti ama sanki hâlâ Tessa ve ben, başlangıç çizgisinde gibiydik. Ancak en

azından orada beraberdik; bu da önemli bir şeydi.

Dıştaki çatalımı aldım ve salatamdaki minyatür domatesi hedefledim. "Demek San Diego'da dört gün, öyle mi?"

"Evet. Denver'da yıl boyunca okulların açık olmasından gerçekten memnun olduğum tek zaman bu. Bir sürü garip tatilleri oluyor."

"Düşündüm de, burada olduğum süre içerisinde seni Sher-rod Akvaryumu'na götürebilirim."

"Akvaryum mu?" Ağzı doluyken konuştu. "Vay canına! Ne kadar eğlenceli!"

"Dünyadaki en iyi akvaryumlardan biri olması gerekiyor."

Gözleriyle iç çekti.

"Köpek balıkları var." dedim. "Bir sürü, bir sürü köpek balığı!.."

Bir an için bunu düşünür gibi göründü.
"Köpek balıkları harikadır!"

"Bu arada..." dedim. "Biliyorsun ki benim..."

"Burada olduğumuz sürece yapman gereken küçük bir işin var. Biliyorum, biliyorum... Kundakçı."

"Bazen otelde tek başına kalman gerekebilir."

Kısa bir sessizlik oldu. "Buraya aptal bir otelde tek başıma oturmak için gelmedim. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyorsun."

"Ancak biz Denver'da değiliz, burası farklı bir şehir."

"Birkaç ay sonra, tek başıma yaşayabilecek yaşta olacağım."

"Sekiz ay!"

"Aynen dediğim gibi."

Bir yudum çay içtim. "Seninle elimden geldiğı kadar çok zaman geçireceğim."

"Bunları daha önce de konuşmuştuk. Önemli değıl. Ayrıca bana, bebek bakıcılığı yapmak zorunda da değılsin."

Önemli bir mesele. Bununla sonra uğraşırım. "Pekâlâ."

Tessa, seyahat ettiğim zamanlarda hep, benimle gelmek ister. Bununla birlikte, kendi hareket alanına da sahip olmayı sever. Ben, seri suçluları takip eden bir FBI kriminoloji uzmanı olduğumdan onu genellikle yanımda götüremem.

Ancak bu defa beni, aynı zamanda ofisin en iyi analistlerinden biri olan, FBI'ın Şiddet İçeren Suç Analizi İçin (Jlusal Merkezinde ekip elemanlarımdan biri olan Özel Ajan Lien-hua Jiang çağırmıştı. On ayı aşkın bir süredir San Diego Polis Teşkilatıyla birlikte terk edilmiş evlerde çıkarılan yangın

olaylarına bakıyorduk. Şimdiye kadar ölü yoktu; sadece mal kaybı meydana gelmişti.

FBI, güçlü aile bağlarını desteklemek istiyordu ve sonuçta bu da Tessa'yı tehlikeye atacak bir dava değildi. Ayrıca, ben, bu olayı inceleyen başdedektif değildim ve Tessa'nın yolculuğu için bilet masrafını da karşılamak niyetindeydim. Bu nedenle, gelmesi onlar için bir sorun olmadı. Dolayısıyla, tüm bunlar göz önünde bulundurulduğunda bu, birlikte biraz zaman geçirmemiz için iyi bir fırsat gibi görünüyordu; özellikle de okul tatilinde olduğu hesaba katılınca.

"Öyleyse..." dedim, konuyu değiştirerek. "Bu senin Pasifik Okyanusu'na ilk gelişin değil mi?"

"Daha önce okyanus gördüm, Patrick. Bunu biliyorsun. New York'da yaşadığımız dönemde."

"Ama o Atlantik Okyanusu."

"Sadece tek bir okyanus vardır."

Bu bir şaka mı ve ben de can alıcı noktayı kaçırıyor muyum, diye merak ettim.

"Son baktığımda Atlantik, Pasifik, Arktik, Hint..."

"Öyle mi? Ben ise son baktığımda tüm okyanuslar birbirine bağlıydı. Sadece tek bir büyük su kütlesi. Tek bir dünya, tek bir okyanus..."

Pencereden dışarıya baktım. Yükselmekte olan ayın ışığında siyah suyun, kumsalı yalayışını izledim. "Sanırım daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Karalarda da aynı şeyi yapıyorlar. Yedi kıtaymış! Hadi oradan! Bu sadece, Avrupa ve Asya'yı bölüp Kuzey ve Güney Amerika'yı ayırıp insan yapımı Süveyş Kanalı'nı sayarsan mümkün olabilir."

"Bunu da hiç düşünmemiştim. Peki sence neden böyle yapıyoruz, neden her şeyi bölüyoruz?"

Omuz silkti. Salatasından bir parça aldı. "Ben nereden bileyim. Ben sadece bir çocuğum. Farklı kültürler belki. Bölgeselcilik. Irkçılık. Bilmiyorum. Yine de aptalca bir şey gibi."

Irkçılık. Bu harika işte!

***

Creighton "kaydet" tuşuna bastı, kamerayı döndürdü ve yirmi saniyelik bir çekim yaptı.

Kasım ayında Mavi Kertenkele Salonunu ziyaretinden sonra, Shade'in gerçek kimliğini ortaya çıkarmaya çalışmıştı; ancak şu ana kadar hiçbir bağlantısı, kayda değer bir şey bulamamıştı. Creighton'ın şehirden kaçmış olması yüzünden eski avukatı Jacob Weldon

telefonlarına bile cevap vermezdi. Sonuç olarak Creighton, esrarengiz yeni dostu hakkında hiçbir bilgi bulamamıştı ve -asla kimseye itiraf etmeyecek olsa da- bu durum, onu bir şekilde rahatsız ediyordu.

Tüm iletişimleri, sesi değiştirilmiş telefon aramaları, SMS ve iletilemeyen mesajların bırakılması yoluyla gerçekleşmişti. Hepsi çok gizli ve şifreliydi. Bu da Creighton'ın söz konusu kadın veya erkeğin -her kimse- ajan olmak isteyen birisi olduğunu düşün- meşine neden oluyordu.

Ancak belki de başkalarına özenen birisi değildi.

Belki gerçekten de öyleydi.

Her şey mümkündü.

Creighton "dur" tuşuna bastı ve sonra videoyu başa sardı. Sonuna kadar oynattı. Odak noktasını düzeltti ve tekrar "kay- det"e bastı.

İlk birkaç hafta boyunca, Shade'in bu spesifik iş için neden kendisini seçtiği, onun için tamamen bir sır olarak kalmıştı. Ancak Shade, en sonunda ona büyük planı anlatıp, isimler vermeye başlayınca, her şeyin güzelliğini ve ironisini görmüştü. Kesinlikle bu iş için en mükemmel insandı.

Gerçekten de bu işe uygun tek insan kendisiydi.

"Dur"a bastı.

Tam orada.

İşte oldu.

Evet, sadece mercekteki ufak bir parlama haricinde her şey tamamı. Zaten daha önceki videolarda yaptığı gibi bunu da halledebilirdi.

Kamera hazırды.

İpleri bagaja koydu.

Artık geceyi yakışıklı ve birazcık da şeytani bir kavalyeyle geçirmek isteyen bir kadın bulmanın zamanı gelmişti.

3

Viktor Sherrod Drake -Drake Şirketler Grubunun başkanı ve genel müdürü- şirketinin, San Diego'daki Aero Geçidinde yerleşik uluslararası genel merkezinin, en üst katında masasının başına oturdu. Birçok insan, biyoteknoloji endüstrisinin, San Diego'- da ordudan hemen sonra gelen ikinci büyük ekonomik güç olduğunu bilmiyordu. Ancak Victor bunu biliyordu. Bunun gerçekleşmesini o sağlamıştı.

Personelinin çoğu 17:30'da evine gitmişti. Fakat Viktor, özellikle 2008 yılı ekonomi raporlarının akın akın yağdığı yılın bu zamanında, biraz daha geç saatlere kadar kalmayı tercih etti. Tabii ki bu durum, çekirdek bir çalışma kadrosuna, fazla mesai yaptırtmak demektir. Ancak, bu bir sorun değildi. Ekonomik gücü buna yeterdi.

Viktor, muhasebecisi aradığı zaman hazır olabilmesi için cep telefonunu masasındaki kâğıtların yanına yerleştirdi ve sonra en son çıkan kâr marjı raporlarını inceledi. O gün, arabayla işe gelirken duymuş olduğu bir melodinin ritmiyle parmaklarını tıkırdattı.

Evet, işler iyi gidiyordu. Hem de çok iyi gidiyordu.

Pencereden dışarı -insanların cennet olarak bnitelendirdikleri denizin kenarındaki çöle- San Diego'ya baktı. Viktor, şehre yukarıdan bakmayı severdi. Karınca gibi insanlar. Önemsiz olan varoş hayatlarıyla vızır vızır dolaşan asalaklar...

"Bay Drake, beyefendi." Boğuk bir kadın sesi düşüncelerini böldü. Sesin sahibi olan kadını, sırf ses tonu yüzünden işe almıştı. İç hat düğmesine bastı. "Evet?"

"General Biscayne hatta."

Viktor'ın parmakları tıkırdamayı durdurdu.

Biscayne.

Yine.

Pentagon'da çalışıyor olman kimin umrunda? Dünyanın en zengin adamlarından birini istediğin her zaman arayamazsın. Hayır, arayamazsın!

Diğer taraftan, Pentagonun araştırma ve geliştirme kolu, Savunma İleri Araştırma Projeleri Birimi, başka bir deyişle DAR-PA'nın, bu proje için harcadığı milyarlarca dolar, generale, başkasının işini yönlendirmesi için fazladan birkaç dakika satın alabilirdi.

"Onunla özel hattım üzerinden konuşacağım." dedi sevdiği sese.

Viktor ofis kapısını kapadı, sabit hat telefonunu kaptı ve sesindeki öfkeyi gizlemeye çalıştı. "General, ne iyi ettiniz de aradınız!"

"Günün geri kalanı için eve gitmiş olabileceğinizi düşündüm."

"Geç saatlere kadar çalışmayı severim." Viktor ülkenin doğusunda saatin kaç olduğunu hesapladı. "Siz de seviyor olmalısınız."

"Nefret ediyorum. Biraz önce uzun bir DARPA toplantısından çıktım ve biz, nasıl söylesem, biz Rukh Projesi'ndeki ilerlemeyi görmek istiyoruz."

"Öyleyse, size iyi haberlerim var, general: İlk modeli neredeyse bitirdik. Hazır olmasına sadece birkaç..."

"Aslında biz hemen görmek istiyoruz. BİR AN ÖNCE. Bir deneme yapın. Ne kadar iyi çalıştığına bakın."

İyi çalışıp çalışmadığını sorgulamalarının düşüncesi bile Viktor için bir hakaretti. Sadece düşüncesi bile! Ülkenin en kazançlı biyoteknoloji şirketini, hatalı üretimler

teslim ederek kuramazsınız. Zaten Viktor bu nedenle, kendi şirketinde tetkik mekanizması oluşturmuştu. "Size teslim ettiğimiz zaman general, çalışacağına dair garanti ediyorum."

"Öyleyse, eğer çalışırsa ben de size garanti ederim ki Drake Şirketler Grubu, DARPA'nın bir sonraki proje ihalesinde iyi bir konumda olacaktır. Ancak, eğer cihaz hazır değilse bu işle olan ilgilimizi keseceğiz. Çalıştırmanız için iki yılınız vardı ve bugüne kadar elimizde 2.5 milyar dolarlık bir mikrodalgadan başka bir şey yok. Bunun için görevlendirilmediğinizi takdir edersiniz sanırım."

Viktor bu görüşmenin gitgide daha da sıkıcı olduğunu hissedebiliyordu. Eğer sözleşme iptal edilirse ve bir şekilde basına bir haber sızarsa -ki hükümet bunu kesin yaptırırdı- hisse senetleri yere çakılırdı ve o bir anda milyarlar kaybederdi.

Sadece bu da değil, Yönetim Kurulunun isteyeceği zorunlu soruşturmada, 2007 yılına ait üçüncü çeyrek kazanç bildirilerinde, bazı tutarsızlıkların bulunması da bir ihtimaldi; sadece bir ihtimal. Bu da Enron ve WorldCom'un ardından Drake Şirketler Grubu ve genel başkanı için, hiç de iyi olmazdı.

Daha da kötüsü birileri, testlerle ilgili bir kanıt bulabilirdi.

"Drake!" diye çıkıştı general, onu konuya geri döndürerek. "Ben perşembe geliyorum. Tam 1400 saatlik Rukh Projesi Yönetim Kurulu toplantısı planladım. Seni orada istiyorum."

"General buna gerek kalmayacak. Size garanti edebilirim ki..."

"Vergi paralarımızın neyi üretmek için harcandığını bizzat görmek istiyorum ve sana şimdiden söylüyorum, cihaz çalışırsa iyi eder."

"Fakat sadece iki buçuk günde, bu mümkün değil! Önümüzde, son teslimattan önce değerlendirmemiz gereken binlerce sayfa araştırma var. Bunun için yeterince zaman..."

"İki yılın vardı. Bu oldukça fazla bir zaman."

Viktor, gıcırdayan dişlerinin arasından konuştuğunu belli etmemek için tüm gücünü harcamak zorunda kaldı. "Peki, öyleyse. Ziyaretinizi sabırsızlıkla bekliyorum..." Ve daha cümlesini bitiremeden general telefonu kapattı.

Drake ahizeyi hızla çarptı. Kimse Viktor Drake'in yüzüne telefon kapatamaz. Kimse!

Masanın çekmecelerinden birini hızla çekti, bir ilaç şişesini döndürerek açtı, beş tane hap yuttu ve daha sonrası için şişeyi cebine koyup çekmeceyi sertçe kapattı.

Demek öyle.

Tamam o zaman.

Madem çalıştığından emin olmak istiyorlar. Öyleyse, TAMAM.

Bir test daha.

Son bir test.

Bu akşam.

Bu, Dr, Kurvetek'e, general gelmeden sonuçları değerlendirmesi için en azından -salı ve çarşamba- iki tam gün verirdi.

Viktor, ekip elemanlarını aradı. Onların hizmetlerine son bir defa daha ihtiyaç duyduğunu ve kesin bazı sonuçlar getirirlerse iyi edeceklerini söyledi. Sadece dört kişiyle çalışmıştı. Yıllar içerisinde bazı meseleleri gizli tutmanın zor olduğunu, bu nedenle de sırları ne kadar az insan bilirse o kadar iyi olacağını öğrenmişti. Dördüncü adama "Yeri seçtin mi?" diye sordu.

"Sizi hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?"

"Tamam. Ne yapacağını biliyorsun. Ama oraya erken gitme."

Bir sessizlik oldu. "Bu defa para, yirmi dört saatte havale edilirse iyi olur. Beklemekten hoşlanmıyorum."

"Edilecek. Merak etme."

Viktor konuşmayı bitirdi ve tüm bu zaman içerisinde generalin ilerideki sözleşmelerle ilgili üstü kapalı tehditlerini düşünmemeye çalışarak asansörle aşağı, garaja indi.

Unut gitsin onu; Biscayne'i unut. Eve git ve rahatla. Sabah test tamamlanmış olacak ve ona tam istediğini verebileceksin.

Viktor, Jaguar marka aracını çalıştırdı, garajdan gürleyerek çıktı ve La Jolla Farms yolundaki malikânesine doğru sürdü.

4

Tessa'yla yemek yerken sohbeti, işimden uzağa yönlendirmeye çalıştım. Bununla birlikte, tam salatalarımızı bitirmek üzereyken Tessa konuya geri döndü. "Pekâlâ Patrick, FBI tarihindeki seri suçlularla ilgili davalarda, senin en yüksek çözüm oranına sahip olduğun doğru mu?"

"Vay anasını! Konu ancak bu kadar ustaca değiştirilebilir."

"Senin böyle ifadeler kullanmaya iznin yok. Sen otuzunu geçtin."

Hafif bir iç çektim. "Tessa, bu veriyi nereden aldın?"

"Fox Haber Bülteni'nden. Birkaç hafta önce. Ramirez'le olan bütün o olaydan sonra."

Julio Ramirez, ABD'nin Maine eyaletinde, küçük erkek çocuklarını oyun parklarından kaçırıp evine götürmüştü. Onlara, ailelerin kâbusu hâline gelen şeyler yapmış ve sonra onları açlıktan ölene kadar bodrumundaki bir çukura kapatmıştı. Sekizini birden. Ben ve arkadaşım, Özel Ajan Ralph Hawkins, onu yılbaşını izleyen gün yakalamıştık.

"Aslına bakarsan o verinin, tam olarak doğru olduğundan emin değilim."

Tessa, çatalını salatasına daldırdı ve ağzına bir zeytin tıktı.

"Doğru olduğunu söylediler."

"Her duyduğun şeye inanamazsın. Bak, şimdi bunlar hakkında konuşmak istemiyorum. Hadi önümüzdeki birkaç gün için planımızı..."

"Seni sadece, diğerleri tamamen afalladığı zaman çağırıyorlar; konusu açılmışken

bunun, oldukça havalı bir şey olduğunu söylemeliyim."

"Teşekkür ederim. Şimdi planımız hakkında..."

"Yine de kibirleneyim falan deme. Çünkü gerçekten anlamıyorum." dedi.

"Meyi anlamıyorsun?"

"Senin ne yaptığını."

Bu konuşmanın gittiği yeri beğenmiyordum. "Yazdığım iki kitabı da okuduğunu sanıyordum, öyle değil mi?"

"Bir nevi okudum aslında."

"Bir nevi mi?"

Bakışını aşağıya kaydırды ve masanın etrafında dolaştırdı. "Onları okudum, yani, demek istediğim, uyuyakalana kadar."

Egom sarsıldı, parçalandı, hatta yerlerde süründü. "Kitaplarımı okurken uyuya mı kaldın?"

"Bak, gerçekten isteyerek olmadı, tamam mı? Ben sadece... Dayanamadım!" Ağzına bir parça marul attı. "Alınma veya gücenme yok. Fakat işini bırakma."

Aman ne iyi!

Ağzı dolu bir hâlde, "Her neyse, demek istediğim; belki kendini yazılı olarak değil de sözlü olarak daha iyi ifade edebilirsin." dedi.

Üff, gerçekten de nasıl iltifat edeceğini iyi biliyor.

Yine de konuyu irdelemeye karar verdim. Başka bir fırsat yakalayamayabilirdim.

Sen yine de çabuk ol, sonra da haftanın planını yapmaya geri dön.

"Pekâlâ... Bakalım, nereden başlamalıyız... Demek ki suçlar yalnızca beş etken kesiştiği zaman meydana geliyor."

"Zaman, mekân, fail, kurban veya arzulanan cisim. Ayrıca gözetim ya da kanun yaptırımının noksanlığı. Bu, Suç ve Alanı

Anlamak'm giriş bölümündeydi. Henüz uyuyakalmamıştım."

"Öyle mi, işte bak, bu çok cesaret verici!" Tuzluğu yakaladım ve önüme doğru kaydurdım. On dört yangının hepsinden bahsetmek fazla karmaşık olurdu. Dört beş tanesini örnek vererek ona, en azından ne yaptığım hakkında bir fikir verebilirdim. "Peki, bu kundaklamalarla ilgili olarak diyelim ki bu ilk yangın yeri..." Tuzluğa hafifçe dokundum, sonra biberliği masanın diğer ucuna koydum. "Bir sonraki kundaklama burada, San Diego'nun güneyinde, Chula Vista'daydı..." Kiralık arabanın anahtarlarını salata kâsemin arkasına koydum. "Çiçüncü kundaklama ise buradaydı, Clairemont'ta..." Kahve sütünü ve çay fincanını olmaları gereken yerlerine koydum.

"Bunlar da dördüncü ve beşinci yangınlar. Bu, sana ne ifade ediyor?"

"Hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece her bir tarafa yayılmışlar."

"Aslında, bize çok şey anlatıyor." Bir peçeteyi buruşturdum ve masanın ortasına yerleştirdim.

"Bu, bir sonraki yangın mı?"

"Hayır, bu, bence kundakçının yaşıyor olduğu yer olabilir. Düşün bir dakika: Eğer tüm bu yangınları sen çıkarsaydın, aşına olduğun bir bölgeyi mi seçerdin?"

"Sanırım. Böylelikle nasıl kaçabileceğimi bilebilirim."

"Doğru. Ancak, eğer suçları evinin çok yakınında işlediysen, kendi üzerine, gereğinden fazla dikkat çekmiş olabilirsin." Garsonun, ekmek için getirdiği yağa parmağımı daldırdım ve peçetenin çevresine, dıştaki tuzluk ve biberliğin temsil ettiği yangınları kapsayacak şekilde iki eş merkezli daire çizdim. Bunu yaparken garsonumuz

yaklaştı, masayı parmağım ile boyadığım için bana bir bakış fırlattı, topukları üzerinde döndü ve mutfağa geri gitti.

"Neticede, azami bir mesafe buluyorsun, ideal bir mesafe, konfor noktası; bu dairelerin ortasında bir yerde, uzak, fakat çok da uzak olmayan; yakın, fakat çok da yakın olmayan bir yerde."

Bıçağımı, azami mesafenin içine koydu; ancak biberliğe göre masanın uzak olan diğer tarafına. "Örneğin, bir sonraki yangın burada olabilir mi?"

"Evet, belki. Fakat, ben ne olabileceğini değil neler yapıldığını inceliyorum."

"Değişiyor mu? Yangınlar çoğaldıkça şu konfor noktası meselesi?"

"Evet, çünkü kundakçı, yasal denetimlerin arttırıldığı bir bölgede yangın çıkarmaya devam etmeyecektir. Dolayısıyla kendime şunu sorarım: Bu mekânların suçumuz için

anlamı nedir? Mekâna, zamanlamaya ve yangınların gelişimine bakarım bunları konfor noktasıyla karşılaştırırım ve sonra geçmişe doğru çalışarak suçlunun ana üssünün en muhtemel mekânını bulmaya çalışırım. Bu; yaşadığı veya belki de çalıştığı yer olabilir. Burayı sıcak bölge diye adlandırırız."

"Kolay gibi."

"Prensipte evet. Ancak, yangınlarla bağlantılı tüm mekânları dikkate almak zorundasın, aynı zamanda olay yerlerine giden ve olay yerlerinden gelen geçiş yollarını da. İşin içinde seyahat teorisine dayanan logaritmalar, kavramsal kartografi ve buna benzer birçok matematiksel formül var."

"Buna coğrafi profil diyorlar, değil mi?"

"Evet." dedim salatamdan ufak bir lokma alarak. "Fakat bu, davranışsal profil gibi bir şey değil. Alakası yok."

"Evet, bunu bana daha önce de söylemiştin."

"Her neyse, tüm lokasyonlar, öyle değil mi? Yani, yanıcı maddeleri aldığı yer, yangınların meydana geldiği yerler, hangi yangın alarmlarının önce devreye girdiği, it-faiyeyi arayan kişinin lokasyonu, görüş açıları..." Görüş açıları dediğim zaman, masaya baktım ve bir şey fark ettim. "Bir saniye." Büyük salata kâsemi konfor noktasının hemen soluna koydum. "Oradan salata kaşığını görebiliyor musun?"

Başını sallayarak görmediğini belirtti.

"Peki ya anahtarları?"

Tekrar başını salladı. "Arada kâse var."

Hım. Tamam.

"Arada kâse var." diye usulca tekrarladım.

"Kâse nedir?" diye sordu.

Masayı inceledim, birkaç baharatlığı hareket ettirdim. "Bence Petco Stadı olabilir. San Diego Padres beyzbol takımının oynadığı stat."

"Bark Park."

"Aynen." Salata kâsesinin çay fincanı ve kahve sütüyle olan ilişkisine baktım.

Euet, evet. Bunu incelemelisin.

"Ne oluyor?" diye sordu.

Bir dakika Pat. Şimdi aklın burada olsun, başka bir yerde değil.

"Hiçbir şey." Bu düşünceyi kafamdan attım. Tessa uykuya daldıktan sonra bu fikri tekrar irdeleyebilirdim. "Neyse, tüm bu etkenleri; suçun işlendiği saatteki trafik düzenleri, yolların, köprülerin ve sulak alanların krokileri, demografik veriler ve nüfus dağılımıyla karşılaştırdığımda şunu yapmaya başlayabilirim... Yani işte ana fikri anladın. Çoğu dedektif, 'Neden bu oldu?' veya 'Suçlu

ne düşünüyordu?' ya da 'Birisi nasıl böyle bir şey yapabilir?' gibi sorular sorar. Ancak, ben 'Suçlu ne zaman buradaydı?', 'Nereye gitti?' ve 'Hâlihazırda nerede?' diye sorarım. Burada az ve öz olarak anlatmaya çalıştığım şey, çevresel kriminolojidir."

Masayı inceledi. Tuzluk ve biberliğe, anahtarlara, salata kâsesine, yağ dairesine ve kahve sütüne baktı. "Yani senin, bu konuda doktoran mı var?"

"Şey, evet, ben..."

"Bir kez daha söyler misin; kaç yıllık bir eğitim süreciydi bu?"

"Tamam. Pekâlâ, akvaryum... Köpek balıkları...Duyduğuma göre Sherrod Akvaryumu'nda bir düzineden fazla türden..."

"Yani sen, bir sebep aramıyor musun?"

Keşke daha fazla dedektif, onun kadar ısrarlı olsaydı. Parmağımın masaya hafifçe dokundum. "Hayır, pek aramıyorum. Hayır."

"Niçin?"

"Birisinin niyetini tahmin etmeye çalışmak, spekülasyondan başka bir şeyle sonuçlanmaz, Tessa. Bu, sonuç çıkarmaktan ziyade anlam çıkarmaya, bulgu yerine içgüdüye dayanır. Varsayımını kanıtlamanın da aksini ispatlamanın da hiçbir yolu yoktur. Ben bir soruşturmacıyım, akıl okuyucusu değil."

"Peki ya, Ajan Jiang bu konu hakkında ne düşünüyor? Bu, ikinizin arasındaki hassas nokta, öyle değil mi?"

Bu konuşma giderek kötü bir yola sapıyordu. "İkimiz de birbirimize çok saygı gösteririz."

Kısık sesle, "Bunu pekâlâ fark ettim." dedi.

"Bu ne demek oluyor?" "Hiç..." Alkolsüz birasından son bir yudum aldı. "Peki, bir sonraki yangının, nerede olacağını söyleyebilir misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Daha önce de belirttiğim gibi, ben suçlunun merkez üssünü bulmaya uğraşarak geçmişe doğru çalışıyorum. Geleceği tahmin etme konusunda pek başarılı değilim."

"Yine de dene. Demek istediğim eğer buna niyetlendiysen..."

"Geleceği tahmin edemem, Tessa."

"Tamam." Gözlerini odanın diğer tarafına çevirdi. "Öyle diyorsan, öyle olsun."

"İstediğin kadar somurtabilirsin, bu, geleceği tahmin etmemi sağlamayacak."

"İyi. Boş versene. Somurtmuyorum."

Hâlâ göz teması yoktu.

Sonra buna sessiz, umursamaz bir mırıltı ekledi.

Harika.

Tamam. Güzel. Masayı inceledim; şimdiye kadar olan farklı yangınları temsil etmeleri için birkaç cismi daha yerinden oynattım. Eğer, bir sonraki yangını tahmin edecek olsaydım, bu yangın, nerede olabilirdi? Boş salata kâsesine doğru eğildim ve görüş açılarını kontrol ettim ve sonra, masada gösterilen yangın mahallerinin aralarındaki mesafeleri doğrulamak için tatlı çatalımı kullandım.

Sadece birkaç fikir. Elle tutulur herhangi bir şey yok.

Gümüş çatal bıçaklar ve baharatlıklarla oynarken beni izledi.

"Doktora derecesi, öyle mi?"

"Baksana." Peçeteyi aldım ve masadan yağı sildim. "Tatlı ister misin?"

Tam bunu değerlendiriyor gibi görünüyordu ki garsonlardan biri yanında durdu ve mango ile Hindistan cevizi soslu domuz filetosu tabağını yanımızdaki masaya bıraktı.

Tessa yüzünü buruşturdu. "Öööğ, bu çok iğrenç!.." Bileğine takmış olduğu lastik bantlardan birini çektiğini ve derisinde şaklattığını fark ettim. "Zavallı domuz! Kanı hâlâ görülebiliyor!"

Mezbahalar.

Evet, görebilirsin. Kanı hâlâ görebilirsin.

"Sanırım kusmak üzereyim." Ayağa kalktı. "Hadi gidelim!"

"Ödeme yapmam lazım." dedim.

"Seni dışarıda beklerim." El çantası olarak kullandığı hâkî renkli bez sırt çantasını kaptığı gibi, aceleyle kapiya doğru yöneldi.

5

Hesabı ödedikten sonra dışarı çıktım ve Tessa'yı, yakındaki turuncu renkli ışık yayan gazlı sokak lambalarından birinin altında beklerken buldum. Çoğu zaman, yanında taşıdığı küçük not defterine bir şeyler yazıyordu. Beni görünce kalemini ve not defterini, gizlice çantasına geri koydu.

Burnumu sokmamaya karar verdim.

Restorana girdiğimizden beri rüzgâr daha da hızlanmıştı ve hafif bir şiddetle, omzuna düşen siyah saçlarını başının çevresinde döndürüyordu. "Peki..." dedi. "Biz ayrılırken orada kaç kişi vardı?"

"Tessa, bunu yapmak istemiyorum!"

"Tabii ki istiyorsun, hadi oradan!"

"Hadi gidelim, tamam mı?"

Kollarını kavuşturdu ve sokak lambasına dayandı. Ben ona cevap verene kadar yerinden kımıldamayacağını biliyordum.

"Pekâlâ. Altmış iki."

"Ya girdiğimizde?"

"Kırk dört. Bunlara dikkat ettiğimi nereden biliyordun?"

"Bu senin işin. Garsonlardan hangisi, orada en uzun süre çalışmış olanıydı?"

"Tessa!.."

"Bilmiyorsun değil mi? Bu yüzden soruyu savuşturmaya çalışıyorsun."

"Allison Reynolds. Sol kulağında altı, sağ kulağında ise üç delik olan. Yol seçimindeki ustalığına bakılacak olursa bence 'Geraldo'nun Restoranı'nda çalışalı iki yıldan fazla olmuştur. Birkaç diyaloguna kulak misafiri oldum. (İlkenin ortasından, büyük bir ihtimalle Güneybatı Michiganlı veya Kuzey Indianalı."

Kısa bir an sonra. "Bunu durduramıyorsun değil mi?"

Tedirgin bir biçimde parmağımla bacağıma vurarak tempo tuttum. "Gitmeye hazır mısın?"

"Henüz otele dönmek istemiyorum."

Bir dakika için düşündüm. Tam olarak ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. Fakat, geçtiğimiz birkaç ay önce Tessa'yı ilk kez "Kuzgun" diye çağırmaya başlamıştım. Bana her zaman bir kuzgunu anımsatmıştı. Şu anda olduğu gibi, bazen bu takma isim bir anda ağzımdan çıkıverirdi, "Pekâlâ o zaman Kuzgun, dünyanın tek okyanusunun kıyısında bir yürüyüşe ne dersin?"

Omuz silkti. "Olabilir."

Arabadan anoraklarımızı aldık ve üzerinde yürümesi kolay olacak kadar ıslak, buna karşılık, gelen dalgalardan sürekli kaçmamızı gerektirecek kadar da okyanusa yakın

olmayan bir sahil şeridi bulduk. Bir süreliğine yan yana yürüdük. Ancak, aynı zamanda da birbirimizden çok uzaktık. Arada sırada sert bir dalga, kıyıda, diğer dalgalardan daha uzağa çarpıyordu. Biz ise onun yolundan çekilmek için hızla kumsala kaçıyorduk.

Dalga köpüğü yüzünden sürekli olarak oluşan su buharı, çevremizi sarmaya başladı.

Cüretkâr dalgalardan biri, bizi kumsala kadar kovaladıktan sonra, Tessa usulca; "Peki hiç, nasıl olacağını merak ediyormusun? Onlardan birisi olmanın? Anla işte. Diğer taraftan birisi? Bir kundakçı, bir katil veya ona benzer bir şey? Bulunmaları için polislere yardım ettiğin insanlardan birisi?" diye sordu.

Herkes hata yapabilir, ama ne demek istediğini biliyordum. "Bazen ediyorum. Bazen o türden şeyleri merak ediyorum. Ancak,

üzerinde sürekli kafa yormamaya çalışıyorum."

"Düşüncesi bile korkutucu, öyle değil mi?"

"Evet."

"Onlar gibi olmadığın için memnunum." dedi.

"Teşekkür ederim." Belirsiz bir sessizlik aramıza uzandı.

"Bu doğru, değil mi?" Yürümeyi bıraktı ve ben de durana kadar bekledi. Ay ışığının arasından bana baktı. "Sen onlar gibi değilsin, değil mi?"

"Hayır, tabii ki değilim." Ona, tam olarak neyin beni huzursuz ettiğini söyleyemedim. "Tabii ki onlar gibi değilim."

İyi hissettiriyor, öyle değil mi?

Evet, öyle.

Orada dikildi; ay ışığında bir kuzgun. "Bir şey seni huzursuz ediyor, değil mi? Demek istediğim bu akşam?"

Bazen, keşke bu kadar zeki olmasaydı diye düşünüyorum, "üzgünüm Tessa. O da oradaydı, aklımın gerisinde. Bu, sen önemli değilsin anlamına gelmiyor.."

"Kundakçı mı?"

"Evet, aynen öyle."

Bu doğrudu, kundakçıyı düşünüyordum. Ancak, gerçeğin tümü bu değildi.

Başka birisini daha düşünüyordum.

Richard Devin Basque'ı.

***

Bir saat kadar, biraz konuşarak ancak çoğunlukla, düşüncelerimizi kendimize saklayarak yürüdük. Ay, gökyüzünde yavaş yavaş yoluna devam etti ve sonunda biz, gün

içerisinde dalgaların kıyıda biriktirdiği bir yosun yumağının yanında bulduğumuz kuru kuma oturduk.

Yan yana oturduğumuz anda düşüncelerimin, beni on üç yıl öncesine; Mihvaukee'de dedektif olarak çalışmaya başladığım ilk günlerime, Milwaukee'nin dış mahallelerindeki terk edilmiş o mezbahada, Richard Devin Basque'ı yakaladığım geceye götürmesine izin verdim.

6

Kumsalda olmama rağmen, mezbahayı etrafımda görebiliyordum. Pencerelerden içeriye giren loş bir güneş ışığı. Tavana asılmış kocaman, paslı et kancaları. Kan kaybeden kadının başında, elinde bıçakla duran bir adamın görüntüsü. Hâlâ hayattaydı; kendi kanıyla boğuluyordu. Bu, hatırladıklarım arasında en rahatsız edici kısımdı.

Doktorlar, bu şekilde, nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabildiğini hiçbir zaman açıklayamadılar.

Daha sonrası ise zaman kavramının kaybolduğu dakikaydı: Ona bıçağı bırakmasını, geri adım atmasını emrettiğim ve buna rağmen onun kırmızı, parlayan bıçağı tutarak sadece orada dikilip tabancamın namlusuna gözlerini diktiği zaman.

Tekrar bağırdım. Prosedür ardına prosedür uyguladım, uyarı ardına uyarı sıraladım ve sonunda döndü, üç adım attı ve elindeki Smith&Wesson Sigma'yla ateş etti. Iskaladı.

357 SIG P229'umun tetiğini çektim ve kariyerimde ilk defa tabancam tutukluk yaptı, ateş etmeyi reddetti. Sol omzumu hedef alarak tekrar ateş ettiğinde boynumdan göğsüme doğru inanılmaz bir acı yayıldı. Kendimi yan tarafa attım. Ayaklarımın üzerinde doğruldum, ona doğru atıldım ve et kancalarından birini yüzüne doğru salladım. Başını eğip kancadan sıyrılınca kollarımı sırtına attım; onu kısıkvrak yakaladım.

Beton zemine çarptığımızda sadece birkaç metre uzaklıktaki kadının nefes alabilmek için çırpınışının nemli seslerini duyabiliyordum. Zorlukla soluyor, öksürüyor, ölüyordu...

Basque, bıçağını sağ kalçama sapladı. Tabancasını elinden düşürmeyi başardım. Onu alabilmek için hamle yaptığında kolunu yakaladım ve sırtında büktüm. Bu arada omzumun ve bacağımın acısını sürekli hissediyorum.

Onu yere yapıştırdım.

Kelepçeledim.

Kenara ittim ve tam kadına yardım etmek için eğilmiştim ki usulca; "Bence bir ambulansa ihtiyacımız olabilir. Sence de öyle değil mi, dedektif?" dediğini duydum. Sesindeki sırıtmayı hissedebiliyordum.

Ona yardım etmeye, onu kurtarmaya çalıştım. Ancak, birçok farklı yaranın yol açtığı kanaması vardı; durdurulması imkânsızdı. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kimse bir şey yapamazdı.

Bıçak hâlâ bacağımdaydı. Çıkarsaydım yara çok fena kanardı. Haklarını okumak için

Basque'ı beceriksizce ayağa kaldırdığımda yara sızladı.

Kendime engel olamadım ve yüzüne dikkat ettim. Artist gibi yakışıklıydı, bununla beraber katıksız bir kötülüğe sahipti. Kadının kanla ıslanmış, hareketsiz bedenine bakıyordu. "Sanırım artık ambulansa ihtiyacımız olmayacak."

İşte o anda olanlar oldu.

İçimde bir şey koptu.

Öfke ve korku her bir tarafımı sardı. Kadına yaptıklarından dolayı öfke; insanların böyle şeyler yapabilmelerinden doğan korku. Ben de insandım...

Neticede kendimi kaybettim.

Tüm gücümle çenesine yumruk attım. Darbenin etkisiyle yere yuvarlandı. Dizlerimin üzerinde yanına çömeldim ve yumruğumu kaldırarak tekrar vurdum. Üçüncü kez vurmak için yumruğumu geri çektim.

Ajanlık eğitimindeyken eğitimcilerim, bana, duygularıma kapılarak davranmamam için kendimi kontrol etmeyi öğretmişlerdi. Ancak, bazen buna engel olunamıyor. Şiddet ve keder insanı sarıyor. Ona en az, öldürdüğü kadının yaşadığı kadar acı çekmesi için tekrar tekrar vurmaya hazırdım. Bir tarafım, baca- ğımdaki bıçağı çıkarıp onu doğramak istedi; aynen onun kadını doğradığı gibi.

Gözlerini bana dikti ve dudağının üzerindeki sıcak kanı yaladı. "İyi hissettiriyor, değil mi dedektif? Gerçekten iyi hissettiriyor."

İyi hissettiriyor, değil mi?

Kimselere söylemediğim, raporlarımın hiçbirinde belirtmediğim şey ise gerçekten de iyi hissettirdiğiydi. Ona vurduğumda kendimi iyi hissettim. Bu bir ateş, öfke ve güçtü. Bıçağı kapıp devam etmeye izin vermek, ruhumdaki ilk sapmaya teslim olmak,

bir tarafımı iyi hissettirirdi. Bir tarafım bu vahşetten haz duyardı.

O gün, ona cevap vermedim, ama bence sessizliğim düşüncelerimi anlatmıştı.

Daha sonra Basque, sorgu memuruna, et kancası yüzüne çarptığı zaman çenesini kırdığını söyledi. İfadesi bu şekilde dava dosyalarına kaydedildi ve ben de herhangi bir düzeltme yapmadım. Böylece son on üç yıldır, ikimiz de sessiz kalarak karşılaştığım her türlü katile kıyasla çok daha korktuğum bir sırrı paylaştık. Bu, kötü tarafa bir adım atmanın iyi hissettirmesini simgeleyen bir sırdı. Gerçekten de öyleydi.

Daha sonra kadının adının Sylvia Padilla olduğunu öğrendim. Onun on altıncı kurbanıydı. En azından haberdar olduklarımız bu kadardı.

Kadının yanımda öldüğü ve bir insanın diğerine yapabileceği korkunçlukların derecesini gördüğüm o gün, soğuk bir ürperti

ruhumun derinliklerine yuva yaptı ve o zamandan bu yana içimde bir solucan gibi kıvrılarak ilerledi. Avladığım insanlara dönüşmeme ramak kaldığı o günü hatırlatan bir ürperti.

Tessa'nın restoranda ve kumsalda yaptığı yorumlar, yarama tuz basmıştı. Çünkü Richard Devin Basque o ay, on iki yılı aşkın bir süreyi ölüm hücresinde geçirdikten sonra, DNA testi uyuşmazlığı sonucunda tekrar yargılanıyordu. Sonuçta onu, cinayeti işlediği sırada değil, sadece olay mahallinde yakaladığım için davanın nasıl sonuçlanacağı kesin değildi. Arkadaşım Ajan Ralph Havvkins ertesi gün ifade verecekti. Dava muhtemelen aylarca sürecek ve neticede ben de ifade vermek için çağrılacaktım. Ancak, üvey kızımın yanına oturduğumda beni rahatsız eden şey bu değildi. Basque ile paylaştığım sırrı düşünüyordum.

O sırrı. Evet, iyi hissettirmişti.

"Onlar gibi değilsin, değil mi?" diye sormuştu.

Ben de ona "Hayır." demiştim.

Oysa belki de öyleyimdir.

Tessa ve ben, solgun ay ışığının altında dalgaların kıyıyı yalayışını izledik. Bir süre için; sanki birbirimizi her zaman tanıyor-muş, o benim öz kızım ve ben onun, öz ba-basıymışım ve bir yerlerde, önümüzdeki her türlü zor zamanı atlatmamızı sağlayacak bir ömürlük ortak anımız varmış gibi hissettim.

Ancak, bu his sadece bir dakika sürdü; sonra kayboldu. Denizden gelen sis etrafımızı sardı ve uzak yıldızlar arasındaki soğuk mesafeler, kumsalda tüm çevremize yayıldı. Bir ürperti hissettim. Belki de rüzgârdandı. Belki de kıyıda yavaşça sürünerek ilerleyen karanlık geceden..."üşümeye başladım." dedi Tessa.

"Ben de." dedim. "Hadi gidelim. Arabaya daha çok yolumuz var."

Ayağa kalktığımızda son bir kez dünyanın tek okyanusuna baktı. "Şu anda burada bulunmak, rüzgârla, geceyle ve her şeyle burada olmak, bana bir zamanlar okuduğum bir şeyi hatırlatıyor."

"Neyi?"

Mehtaplı dalgalara, sabit ve düşünceli bir şekilde baktı. "Doğrusu fırtınalı, lakin korkunç güzel bir geceydi. Korkutuculuğunda ve güzelliğinde, eşsizdi." dedi ve sonra bana doğru bakarak ekledi: "Yazar, Edgar Allan Poe, 'Usher Evi'nin Çöküşü'."

"Çok tuhaf ve ürkütücü." dedim. "Aynı zamanda güzel de."

"Haklısın." dedi. "Öyle. Hem güzel hem ürkütücü."

Bir an için uzanıp elimi omzuna koymayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Rüzgâr okyanustan tuzlu esintiler üfledi ve tepemizde bir yerde, bir martı, gecenin

karanlığında acı acı çığlık attı. Martinin haykırışı, su boyunca yayılan bir insan çığlığını andırdı.

Mezbahanın' beton zemininde yankılanan kadının feryadı gibiydi.

Elimi cebime attım ve tam araba anahtarlarını çıkarırken onları masada, salata kâsesinin arkasında koyduğum yeri hatırladım. "Hadi!" dedim. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Nedir o?"

"Gelecek."

Creighton Melice, Güney San Diego'nun çetelerle dolu mahallelerinden birinde, dibe vurmuşları besleyen barlardan birinin önüne arabasını park etti. Oradaki insanların -en azından yarısının- silah taşıdığını tahmin ettiği için, arabadan inmeden önce Glock marka tabancasının namlusuna bir mermi sürdü.

Serin havayı umursamadan kıyafet niyetine daracık bir kumaş parçası giyinmiş birkaç kadın, Creighton bara doğru yürürken birlikte olma teklifinde bulundular. Onları başından savdı. O türden kadınlarla ilgilenmiyordu.

Biraz daha kaliteli bir kız arkadaş istiyordu.

Creighton içeriye girdiği zaman, masaların etrafında pusuya yatmış bazı serseriler

ona baktı. Birkaçı, yara ve yanık izlerine odaklanarak yüzünü ve ellerini kuşkuyla seyretti. Muhtemelen çoğu, onun polis olup olmadığını merak ediyordu. Bu ilgi Creighton rahatsız etmemiştir. Me de olsa bir zamanlar kendisi de onlardan biriydi.

Bir çetede her şey, saygıya dayalıdır. Bu nedenle dik dik bakıp küçük serserileri kıskırtmak yerine, yanlarından geçerken her birine başıyla hafifçe selam verdi.Selamı kabul etmiş gibi göründüler. Creighton barda yerini alırken ihtiyaten bir gözleri onun üzerinde olacak şekilde fısıltılı sohbetlerine geri döndüler.Creighton iki bira ısmarladı ve içeriye bir göz gezdirdi. Budwe- iser levhasının altında yalnız başına oturan kadın biraz fazla sarhoş gibiydi. Pas geç...

Barın sonundaki bölmeden onu kesen zenci kadın, fazla arzulu görünüyordu. Bu asla iyiye işaret değildir.

İçkisinden yavaşça uzun bir yudum aldı ve pencerenin yanındaki masada tek başına oturan; çekici, koyu tenli, koyu saçlı bir kadın gözüne ilişti. İzi bulunamaz, kaçak bir göçmene benzemiyordu. Ancak, başka sebeplerden dolayı, Melice'in ilgisini çekmişti. Sıkılmış gibi görünüyordu ve anlaşılan bir erkek bulabilmek için on dolar değerindeki bir fahişe gibi giyinmeyecek kadar kendisine güveniyordu.

Hmm. İlginç.

Eline iki bira aldı ve kalabalığın içinden geçerek kadının masasına doğru bir manevra yaptı.

Kendine güvenmek... Püf noktası bu. Olay kendine güvenmekte. Eğer kendinize yeterince güveniniz varsa insanlar sizin gösterdiğiniz her yere giderler, söylediğiniz her şeye inanırlar. Jeffrey Dahmer bu şekilde başarılı oldu. Tam anlamıyla kendine güven. Bir defasında iki polisi, sokaklarda dolaşan

kafası iyi, elleri kelepçeli, çıplak adamın, kendisinin sarhoş sevgilisi olduğuna ikna etmişti. Böylelikle polisler adamı, Dahmer'ın apartmanına bırakmışlardı. Dahmer da onu, orada öldürüp yemişti. Başka bir defasında birkaç polis, dairesinin duvarlarından sızan kokuyu araştırmak için gelmişti. Dahmer onları, kokunun bir türlü temizlemeye fırsat bulamadığı akvaıyumdan kaynaklandığına ikna etmişti. Yatak odasına bakmaya tenezzül etselerdi yatağının üzerindeki çürümekte olan cesedi bulurlardı.

Dolayısıyla, kendine güven!

Creighton iki birayı esmerin masasına koydu. "Bir tavsiyeye ihtiyacım var."

Bira şişelerine baktı ve sonra Creighton'a sırtıttı. "Öyle mi? Ne tür bir tavsiye?"

Yıllar içerisinde Creighton, insanlara, karşılığını beklemeden bir şey sunduğunuzda onların, daha şüpheli olduklarını keşfetmişti. Ne kadar iyi olursanız o kadar

onlardan bir şey istediğinizi düşünürlerdi. İnsanlar yardımseverliğe değil, ihtiyaca güvenirlerdi.

Elini kadının yanındaki sandalyeye koydu. "Buralarda yabancıyım. Bana şehri gezdirecek birisine ihtiyacım var."

Havaya kalkan bir kaş ve biraz alayla: "Tur rehberine benzer bir hâlim mi var?" dedi.

"Bu cehennem çukurunda, size yan gözle bakan pisliklerden bıkmış gibi bir hâliniz var. Ayrıca eğer doğru adam hayatınıza girerse bu geceyi çok daha iyi geçireceğinizi biliyor gibi bir hâliniz de var."

Pekâlâ.

Şimdi.

Bir saniye...

Sadece bir saniye.

Bir şekilde cevap verecek. Bir şekilde cevap vermek zorunda.

Kendine güven. İşin püf noktası.

Creighton birasından büyük bir yudum aldı.

Kadın, onu başından savabilir. Evet, savabilir.

Fakat belki de...

"Aslında..." dedi sonunda. "Bu yer hakkında doğru söylüyorsunuz. Ayrıca şehri de iyi biliyor sayılırım..." Ayağa kalktı ve kolunu koluna doladı. "Pekâlâ. Bu gece senin rehberin olacağım."

"Sabırsızlanıyorum." dedi ve onu kapıya doğru götürdü.

Boyum 1.95. Avis şirketine, bu nedenle - bize ücretsiz olarak- normal büyüklükte bir araba verdiği için minnettardım. Böylelikle, arabayı dizlerim yerine en azından ellerimle sürebiliyordum.

Dövme atölyeleri, araba satıcıları ve küçük etnik restoranlarla dolu bir sokağa saptım ve sonra ağır ağır ilerledim. Kaldırımın kenarından ifadesiz yüzlerle arabamıza bakan bir grup evsiz göçmeni geçtim. "Patrick!" dedi Tessa. "İstersen şimdi otele geri gidebiliriz. Yani, demek istediğim, benim için fark etmez. Sadece bilmen için söylüyorum. Benim için bir sakıncası yok."

"Endişelenme! Her şey yolunda. Git-tiğimiz mahalle bunun kadar kötü değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Benim işim bu."

On dakika daha yol aldık ve sonra "Daha evvel, bir sonraki yangının nerede olacağını bilip bilemeyeceğimi sormuştun, değil mi?" dedim.

"Evet."

"Öyleyse..." Arabayı, San Diego'nun kahverengi ve kokulu çalılarla kaplı birçok tepesinden birinde, sıvayla kaplı bir dizi evin yanında durdurdum. "İşte burası."

"Burası mı?" Heyecanlanmışa benziyordu; sanki New York'a geri taşınmayı teklif etmişim gibi.

"Evet, eğer geleceği tahmin edeceksem, bir sonraki yangının buralarda bir yerde olacağını söyleyebilirim."

Arabadan indik. Harap bir vaziyetteki mahallede etrafına bakındı. Görülecek pek bir şey yoktu. Sokağın sonundaki köşede, ufak bir tütün dükkânı vardı. Tepelere, palmiye ağaçlarının saçaklarıyla örtülmüş ve

çoktan uykuya dalmış sessiz evler serpiştirilmişti. Beşinci caddedeki trafik, gecenin içinden bize homurdandı. Buralarda tramvay diye adlandırdıkları banliyö treni, uzaktaki raylardan uğuldadı. Burası şehirdeki en kötü mahalle değildi. Yine de Tessa'yı burada çok uzun süre tutmak istemedim.

"Gerçekten de yangının, burada olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Tabii ki hayır. Sana daha önce de söylediğim gibi, ben geleceği tahmin edemem. Sadece eğer tahmin edecek olsaydım... Kundakçının izlemiş olduğu yola dayanarak söylüyorum; onun yerinde olsaydım ben burayı seçerdim."

Sabırsızlıkla çevresine baktı. "Peki tahminen ne zaman olacak?"

Saatime baktım. "Pekâlâ, bakalım... Üç... İki... Bir."

Gözleri kocaman açılmış bir biçimde yavaşça bana doğru döndü. "Emin misin?" diye sordu.

Sokağın sonunda sendeleyerek karşıdan karşıya geçen Güney Amerikalı bir adam fark ettim. Özerinde karman çorman, döküntü giysiler vardı. Kaldırımın kenarına vardığında loş sokak lambalarının birinin etrafında garip daireler çizmeye başladı. "Tessa, sana daha önce de bunu yapmadığımı söylemiştim. Ne yani, Nostradamus'a benzer bir hâlîm mi var?"

Mahalleyi incelemeye devam ederek başını onaylar gibi salladı. "İyi bir noktaya parmak bastın. Senin yerinde olsam peşini bırakmazdım."

"Sağ ol."

"Ben yangın falan görmüyorum."

"Tabii ki görmüyorsun." Evsiz adam yaklaşık otuz metre kadar ilerideydi. Kendi

kendine mırıldanıyor gibiydi. Bizim olduğumuz tarafa baktı ve ardından bize doğru sendelemeye başladı.

"Sanırım artık gitme zamanı geldi." dedim.

Yaklaşan tramvayın çingırağını ve uğultusunu duyabiliyordum.

Tessa yolcu koltuğuna geçti. "Pekâlâ, Lisansüstü program sana kaç mal oldu demiştin?"

"Anlaşılan, çok fazlaya."

Arabayı kaldırımdan uzaklaştırdığım sırada serseri, yolun ortasından bize doğru yalpalayarak gelmeye başladı. Arabanın tam önünde durdu. Onu ezmek için arabayı durdurmak zorunda kaldım. Sadece birkaç metre önümüzde farlara bakarak donup kaldı.

"Ne yapıyor?" dedi Tessa.

"Herhâlde para istiyordur."

Tam arabadan inip kibarca kenara çekilmesini isteyecektim ki korkunç bir çığlık attı ve bağırarak arabaya doğru koştu. Eller-iyle kaputun üzerinden ön cama tırmandı ve camın arkasından gözlerini bize dikti. Kapımı ardına kadar açtım. "Yerinden kımıldama, Tessa. Kapıyı kitle."

Dediğimi yaptı.

Adam, tehditkâr gözlerle bana baktı; gece gibi çılgın gözlerle. "BryraynnL" diye haykırdı. Onu durduramadan yüzünü cama vurdu.

Tessa, mümkün olduğu kadar geriye gitti. "Patrick!"

Uyuşturucu. Muhtemelen uyuşturucu kullanıyor.

Kolunu yakaladım. "Bayım, kendinize gelin. Haydi. Sizi bu arabadan indirelim." Kendisini geri çekti, kafasını şiddetle sağa sola salladı ve alnını hızla cama vurarak

camda boydan boya çatlakların oluşmasına neden oldu. Delirmiş ve sapkın bir ifadeyle bana baktı. Burnu kırılmıştı ve kanıyordu. Dişleri birer çürük nokta, nefesi kokuşmuş bir buluttu.

Kendinde değildi. Kafası iyiydi. Belki de sarhoştı. Ama nefesi alkol kokmuyordu.

"SssllleeeL" diye haykırdı. "Mergh. Vikl!"

Uyuşturucunun etkisi altında olan insanları zapt etmek hiçbir zaman eğlenceli değildir. İnsanüstü bir güçle hırçın ve kontrolsüz olurlar.

Ancak, onu, kendisinden korumam gerekiyordu.

Onu kaputa geri çektim. Fakat bunu yaptığım anda acı bir feryatla bağırdı, kafasını bana doğru salladı ve anorağımı delen çürük dişlerini koluma gömdü. Kolumu kuvvetle geri çektim. Pis dişlerinden bir tanesi ağzının içinden kopup koluma

yerleşmişti. Arabanın üzerinden tepetaklak düştü ve inanılmaz bir hızla, az önce yirmili yaşlarının başında olan bir adamın dışarı çıktığı tütün dükkânına doğru koşmaya başladı.

Tessa'nın iyi olduğundan emin olmak için cama tıklattım ve ardından, gence geri çekilmesin için bağırarak tütün dükkânına doğru koştum.

Belki kafadan çatlak belki de uyuşturucu etkisi altında olan -ya da her ikisi nedeniyle- bu adam şimdi ise elinde paslı bir levyeyi tutuyordu. Onu daha önce oralarda bir yerde saklıyor muydu, yoksa o anda orada mı bulmuştu, bunu bilmiyordum.

"Hey!" Yaklaşmakta olan tramvayın gürültüsünü bastırmak için yüksek sesle bağırmam gerekti. Herif hızlıydı ve zıvanadan çıkmıştı. Ona doğru koştum. "Dur!"

"Preyh!" diye bağırdı.

Tramvay, yakınlardaki rayların üzerinde gümbürdeyerek hızlanıyordu.

Hızla adama doğru koştum. "Bırak onu!" Arka cebimde taşıdığım plastik kelepçelere uzandım. "Dediğimi yap. Hemen!"

Bu iş gitgide kötüye, çok kötüye gidiyordu.

Serseri çılgınca ve kontrolsüzce bir daire çizdi. "Rrrrhkkkk!"

Nihayet tütün dükkânının dışında duran müşteri geri çekildi ve yanındaki karanlık gölgelerin içine doğru kaydı.

İyi, bu iyi işte.

Yine de bu herifi zapt etmelisin ki birilerine saldırmasın.

Evsiz adamla aramızdaki mesafeyi kapattım. Levyeyi bana doğru fırlattı ve sonra tramvay raylarına doğru fırladı. Ona doğru koşarken adamın emprovize silahı gürültüyle yanımdaki kaldırıma düştü.

Sadece birkaç metre daha.

Hızla yaklaşan tramvayın gümbürtüsü, burada daha da duyulur hâle geliyordu. Tramvay rayı ileride, şehir boyunca dar bir vadiye doğru iniyordu. Rayların kenarına, insanların düşmesini veya atlamasını engellemek için iki metre uzunluğunda, siyah metalden yapılmış sert bir çit gerilmişti.

Hayır, olamaz!

Adam parmaklıkları tuttu ve tırmanmaya başladı. Bacağını yakalayabilmek için öne doğru atıldım. Az kalsın başanyordum. Az kalsın...

İşte! Bileğini tuttum.

Ancak sonra, son bir manasız sözcük haykırdı, şiddetle elimi itti ve kendisini parmaklıkların üzerinden, gelmekte olan tramvayın önüne attı.

Tramvayın arpışının tüyler ürpertici sesini; vagonların, rayların üzerinde gıcırdayan sesine rağmen duyabildim.

Hayır, hayır, hayır!..

Parmaklıklara doğru koştum.

Makinist frene basıyordu. Ancak, atlayan adam için bunun artık bir önemi yoktu. Tramvayın içindekiler acaba bir şey hissettiler mi, olan biten hakkında en ufak bir fikirleri var mı? diye merak ettim. Rayların yanında sektikten sonra duran bir şey fark ettim. Sonra ne olduğunu anladım.

Adamın ayakkabısıydı.

Sanki ayağı hâlâ içindeymiş gibi görünüyordu.

Çalkantılı, acı bir mide bulantısı iime tümüyle yayıldı. Bazı insanlar bütün bunlara;

ölüme, kana, şiddete karşı, hissizleşebiliyorlar. Yaptığım işi düşününce benim de hissizleşmiş olmamı beklersiniz. Ama ben hâlâ rahatsız oluyorum. Böyle şeyler hâlâ içimi acıtıp midemi altüst ediyor.

Sakinleşebilmek için derin bir nefes aldım ve sonra aklıma Tessa geldi. Aniden döndüm ve aklımın bir köşesi olay yerinin bilgilerini kaydederken arabamıza doğru koştum.

Giriş ve çıkış yolları: KSokağı ve 16. Sokak'ın kesiştiği yer. Trafik yok.

İncele.

Plaka numaraları: Beş park etmiş araba, plakaları ezberle.

İncele.

Potansiyel tanıklar: Tramvay yolcuları? Düşük bir ihtimal. Kanalın içindeyken dışarıyı görememişlerdir... Genç çocuk, dükkân sahibi? Olabilir. Tessa, ben.

İncele.

Gözetleme videoları: Görünürde kamera yok.

İncele.

Tessa, elleriyle yüzünü kapamış bir ileri bir geri sallanarak yolcu koltuğunda oturuyordu. Telefonum hâlâ arabada, onun yanında duruyordu. Cama vurdum ve kapıyı açmasını söyledim.

Tessa kımıldamayınca vişne çürüğü renkli Ford Mustang arabasıyla sokağa dönen bir adama, durması için elimle işaret ettim. İlk başta durmayacağını sanmıştım. Fakat plakasına baktığımı görünce yol kenarına çekti.

"Neler oluyor?" diye sordu. Gözleri kolumdan süzülen kana ilişti.

"Telefonun var mı?"

"Evet, tabii."

"Polisi ara. Bir adamın, tramvayın önüne atladığını söyle."

Koluma bakmaya devam etti.

"Dediğimi yap!"

Numarayı çevirdi.

Tessa'nın kapıyı açabilmesi için dört beş defa ona seslenmem gerekti ve nihayet yanına oturabildim. "İyi misin?"

Titriyordu.

Kendime doğru çekip ona sımsıkı sarıldım.

"Yaptı mı?" Sesi kırılgan ve kesik kesikti.
"Atladı mı?"

Çok iyi. Görmemişti. Şükürler olsun ki görmemişti!

"O konuda endişelenme..."

"Atladı mı!"

"Evet." Ona karşı dürüst olmak zorundaydım. "Evet, atladı."

Küçük, sert yumruklarıyla bana vurmaya başladı. "Atlamama- lıydı, Patrick. Atlamamalıydı."

"Biliyorum."

"Bunu neden yaptı?"

Her zaman bir sebep, bir açıklama isteriz. Ancak, bazen hiçbir sebep yoktur. "Kafası karışmıştı." dedim. "Çok büyük bir hata yaptı." Ona sarıldım, sakinleştirmeye çalıştım. "Şimdi iyi misin?"

"Keşke buraya hiç gelmeseydik."

"Evet. Çok üzgünüm."

"Gidebilir miyiz?" Akan gözyaşlarını siliyordu. "Lütfen. Gidelim artık. Tamam mı?"

Az önce bir adam ölmüştü, intihar etmişti. Tessa gözlerini kapattığına ve genç adam da kaçıp gittiğine göre, olup biteni

gören tek kişi bendim. Polisin ifademe ihtiyacı olacağını biliyordum; bu nedenle ne kadar istesem de olay yerini hemen terk edemezdim. Buna karşılık, Tessa'nın yakınlarda olmasını istemiyordum. Onu kesinlikle otele geri götürmem gerekiyordu.

Sakin ol ve düşün bir dakika, Pat. Düşün!

Başımı kaldırdım ve ön camdaki örümcek ağı şeklindeki çatlakları ve kırmızı lekeleri gördüm. John Doe'nun sıçramış kanlarının ilerisinde, rayların kenarında, aşağıya bakan bir kalabalığın birikmeye başladığını görebiliyordum. Parmaklarıyla işaret ediyorlardı. Rayların diğer tarafında iki adam, izleyenleri itekleyerek güçlkle geçtiler. Yüzlerini göremiyordum. Ama bir tanesi, yaşlı bir insanın ölçülü adımlarıyla ilerliyordu. İri ve daha genç olan adam ise büyük, siyah bir spor çantası taşıyordu. Mustang'li adam sokağın köşesinden dönmüş, onları alıyordu.

"Evet?" dedi Tessa.

"Bir süre daha burada kalmam gerekiyor." dedim. "Seni otele götürebilecek birisini bulmaya çalışacağım."

Özel Ajan Lien-hua Jiang, kucağındaki dizüstü bilgisayarıyla, otel odasındaki yatağının yastıklarına yaslandı. Gözlerindeki kızarıklıkla baş etmeye çalışarak seri kundakçı olayı hakkındaki bilgileri gözden geçiyordu.

Bilmem kaçınıcı kez...

San Diego'nun kuru iklimi ve yoğun nüfusu nedeniyle, şehir görevlileri, çıkabilecek herhangi bir yangın yüzünden çok tedirgindiler. Özellikle de belleklerinde hâlâ taze olan, 2007 yılının korkunç yangınlarına sebep olan Santa Ana rüzgârlarını hatırladıkça tedirginlikleri artıyordu.

Lien-hua, kundakçının profilini ilk defa geçen sonbaharda incelemişti. Ancak, o günden bugüne altı yangın daha meydana gelmişti. Polisin elinde hâlâ somut bir ipucu

yoktu ve kundakçı, son zamanlarda, yangınlar arasında daha az zaman bırakarak yoluna devam ediyordu. Dolayısıyla, San Diego Büyükşehir Kundaklamaya Müdahale Timinin, başka bir deyişle MAST'ın başkanı Teğmen Aina Mendez, profil bilgilerini tazelemek amacıyla Lien-hua'yı geri çağırmıştı. Lien-hua ise bu kez suç yerlerinin ve zamanlarının analizi için fikir alabilmek maksadıyla Özel Ajan Patrick Bowers'dan yardım istemişti.

Lien-hua, kendi kendine, Patrick'ten yardım isteme nedeninin, ona karşı hissettiği herhangi bir özel ilgiden kaynaklanmadığını, bunun daha ziyade Patrick'in, seri suçluları bulma konusundaki ustalık ve deneyiminden kaynaklandığını söylüyordu.

Kendi kendine tekrarladığı şey buydu.

Lien-hua'nın da tahmin ettiği gibi, Patrick anında işi kabul etti.

Lien-hua'nın davranışsal analist olarak altı yıllık kesintisiz deneyimi bulunsa da daha önce buna benzer hiçbir şey görmemişti.

Kundakçılık, yapısı nedeniyle çözülmesi en zor suçlardan biriydi. Yangın, kanıtlan yok eder; söndürme ve kurtarma çabaları da suç mahallini bozardı. Bu nedenle, kundakçılık bir suçun üzerini diğer bir suçla örtmek için harika bir yoldu.

Böylece, geçen sonbaharda olay üzerinde çalışmaya başladığında hep, olayın neden yapıldığına dair bir sebep aradı. "Yangınlarla üzeri örtülen diğer suç ne olabilirdi?"

Mesele, sigorta dolandırıcılığı değildi. İlk baktığı şey bu olmuştu. San Diego standartlarına kıyasla binalardaki mülk değerleri nispeten düşüktü. Ayrıca, mülk sahiplerinin görünürde birbirleriyle herhangi

bir bağı yoktu. Ne mutlu ki şimdiye kadar can kaybı da olmamıştı. Dolayısıyla, kundakçı yangınları başka bir suçu, en azından bir cinayeti örtbas etmek için çıkarmıyor gibi görünüyordu.

Peki; o zaman bütün bunlar ne anlama geliyordu? Kazanç için veya bir delili yok etmek için değilse bu yangınlar neden çıkarılıyordu?

Eşyaların yanıp kül olmasını izlemenin verdiği dayanılmaz heyecan için mi acaba?

Bunun dışında Teğmen Mendez ve MAST, büyük olasılıkla her yangından sonra, binaların önünde oluşan kalabalığın içerisindeki insanlarla teker teker konuşmuş ve herkesi izlemişti. Bunlara, görevliler ve it-fayeciler de dâhildi. Neticede, bugüne kadar somut olmayan, çok az sayıda ipucu elde edilmişti.

Lien-hua'nın yaptığı incelemelere göre bu adam, yangını izlemek için zaman harcamıyordu.

Öyleyse amacı neydi? Bunu neden yapıyordu?

Lien-hua kariyeri boyunca kundakçılardan daha ziyade katiller üzerinde çalışmıştı. Ancak, Teğmen Mendez'e göre, yangınların yarattığı etkiye bakılacak olursa kundakçı, gazların akışlarından anlayan ve binanın çabuk çökebilmesi için en ideal başlangıç noktasını tespit edebilen birisiydi.

Başka bir deyişle profesyoneldi.

Peki, bir profesyonelse kimin için çalışıyordu?

Ve neden?

On dört yangından sonra bile polisin elinde tek bir şüpheli yoktu...

Fakat aynı zamanda binlerce şüpheli vardı.

Lien-hua iç çekti ve yorgun eliyle alnına masaj yaptı.

Dizüstü bilgisayarını yatağın üstüne bıraktı ve masanın üzerindeki çantasının yanında duran vazoya doğru yürüdü. Her zaman yaptığı gibi vazoyu yanında getirmişti ve şehre gelir gelmez çiçek almıştı. Çok seyahat ettiği için, bir olayın içindeyken aklını sakinleştirmek ve ruhunu yenilemek için, yoga ve kickbox'a ilaveten başka bir şeye daha ihtiyacı olduğunu anlamıştı.

Çiçeklerin, genellikle kaldığı alelade otel odalarına kattıkları hoşluğun yanı sıra, basit bir şekilde karmaşıklığa güzellik ve ahenk getiriyor olmaları onu sakinleştiriyor; bir FBI analisti olarak çalışıyor olmanın yarattığı stresten kaçmasını sağlıyordu.

On yıl önce, ailesinden kimsenin dile getirmeye dahi cesaret edemediği ve Lien-hua'nın hâlâ bir kaza olduğuna inanmadığı "kaza'yı izleyen aylarda annesi, çiçek

aranjmanlığına başlamış ve sonraki yedi yıl boyunca da -Mei Xing'in hayatını kaybettiği araba kazasına kadar- bu konuda bir çeşit uzman olmuştu.

Annesinin ölümünden sonra, Lien-hua, çiçek aranjmanlığını kendi evine de taşıdı. Bunu annesinin hatırası adına mı yoksa üzüntüsüyle başa çıkabilmek için mi yapıyordu, pek emin değildi. Ne de olsa herkes için tanınması ve profili hazırlanması en güç kişi insanın kendisidir.

Çiçek aranjmanlığının huzur verici ve sakinleştirici olması gerekir. Ancak, ilk başlarda bu Lien-hua için tam tersiydi.

Sinir bozucu, çileden çıkaran ve zaman alıcı bir uğraştı. Evet, aynen öyleydi.

Böyle olduğu hâlde, zaman içerisinde Lien-hua, ufak bir çiçek yaprağında yapılan azıcık bir değişikliğin bile, yaratabileceği farklı ruh hâllerini ayırt edebilmeyi öğrendi. Sükûnet. Heyecan. Merak.

Sihir.

Beyaz zambaklara doğru dönmeleri için iki siklamenin açısını değiştirdi ve daha fazla ışık alabilmesi için tükürük otu yapraklarını eğdi. Beyaz bir vazoya sadece beyaz çiçekler koymak odaya şık bir hava veriyordu. Sade ve masum.

Lien-hua bir adım geri attı.

İşte oldu. Çok daha iyi.

Kendisini tekrar yatağa attı ve bilgisayar dosyalarını önüne çekti. Ama tam, muhtemel yangın hızlandırıcı maddelerin listesine göz atacaktı ki cep telefonu çaldı. Cevap verdi: "Buyrun?"

"Yardıma ihtiyacım var, Lien-hua."

"Pat?" Sesi üzgün geliyordu. "Ne oldu? İyi misin?"

"Bir kaza oldu. Tessa'yla birlikteyim."

Soğuk bir ürperti hissetti. "Yaralı değilsin... Değil mi?"

"Hayır. İyiyiz ama dinle, Tessa'yı alıp otele geri götürebilir misin? Burada kalıp polise ifade vermem gerekiyor. Ben gelene kadar birkaç saat onunla ilgilenebilirsiniz gerçekten çok yardım etmiş olursun. Kendisini toparlayacağını sanıyorum, sadece yalnız kalmasını istemiyorum."

"Tabii ki. Neredesin?"

Ona adresi verdi ve telefonu kapattılar.

Lien-hua çantasını aldı. Fakat aceleyle hareket ederken dirseğini vazoya çarptı. Vazo, çiçeklerini halının üzerine dağıtarak masadan devrildi.

Bir süre halıdaki dağınıklığa öylece bakakaldı ve sonra çabucak çiçekleri vazoya geri tıktı. Suyu daha sonra, daha çok zamanı olduğunda doldurabilirdi.

Vazoyu masaya yerleştirdiğinde bazı yaprakların düşmenin etkisiyle zedelendiğini fark etti.

Yaralı yapraklar.

Zedelenmiş masumiyet.

Çiçeğin her çeşidini, ailesinin hayatına sokan olayı anımsadı. İçine garip bir pişmanlık damlası sıçradı.

Aranjman asla eskisi gibi olmayacak.

Asla!

Odayı terk ederken kapıyı gereğinden fazla sert kapattı; ardından kaza yerinden Tessa'yı almak üzere aceleyle koridora doğru yürüdü.

Lien-hua'yı ve polisi beklerken cep telefonumla, olay yerinin bazı fotoğraflarını çektim ve yetkili görevlilere yollaması için tramvayın güvenlik şefine elektronik postayla gönderdim. Eskiden kaza veya suç mahalline fotoğrafçının gelmesini beklememiz gerekirdi.

Artık öyle değil.

Yirmi birinci yüzyıla hoş geldiniz.

Evsiz adamın dışının, hâlâ kolumda gömülü olduğunu fark ettim. Tessa'nın görmesine fırsat vermeden çektim. Zannettiğimden daha çok acıdı ve onu cebime atıp kanamayı durdurması için anorağımın elastik kolunu yukarıya doğru çektiğim zaman parmaklarım az da olsa titriyordu.

Birkaç dakika sonra üç polis arabası ve bir ambulans kenara çektiler ve sanki sıraya

girmiş gibi Lien-hua da gelip tam onların arkasına park etti.

Lien-hua karşıdan karşıya geçerken erkek ve kadın polis memurlarının onu takip eden gözlerini fark ettim. Hiç şaşırmadım. Ne de olsa doğulu edası, küçük burnu ve çıkık elmacık kemikleriyle çok zarif ve güzel bir yüzü vardı. Kibarca söylemek gerekirse vücudu çok, ama çok formdaydı. Tabii ki çok zeki ve stres altındayken sakindi. Bekâr ve otuz iki yaşındaydı. Yani benden sadece dört yaş küçüktü.

Sonuçta, tanımış olduğum en çekici kadınlardan birisiydi. Bana doğru yaklaşırken tüm bunları düşünmemeye çalıştım ve acele bir selamlamadan sonra ona olup bitenleri anlatmaya odaklandım. İlk yardım elemanlarından birisi bana, kolum için bir tüp antibiyotik krem vermişti. İsteksizce kaldırımın kenarında oturmuş, lastik bilekliği bileğinde şaklatan ve ara ara not defterine bir şeyler yazan Tessa'ya doğru

yaklaştığımızda anorağımın kolunu aşağıya çektim.

Bir süre sonra Lien-hua yanına oturdu. "Merhaba Tessa."

Ona bakmadan "Ajan Jiang." dedi.

"İyi misin?"

Şak! "Psiko-analiz falan yapmaya çalışma. Sadece uyumak istiyorum."

Lien-hua ince parmağını kaldırımın bir yanından diğer yanına doğru gezdirdi. "Öyle olsun." Bunun üzerine ayağa kalktı ve elini Tessa'ya uzattı.

Antibiyotiğin bir kısmını koluma bulamayı bitirdim ve tüpün kapağını geri taktım. "Tessa, Lien-hua'ya burada işim bitene kadar seninle kalmasını rica ettim."

Şak. Şak. "Kimseye ihtiyacım yok benim."

Lien-hua, Tessa'nın, elini tutmayacağını anlayınca onu aşağıya indirdi.

"Lütfen!"

Çenesini alçalttı, ayağa kalktı ve Lien-hua'nın arabasına doğru öfkeyle yürüdü.

Şak. Şak. Şak.

Şu lastik bileklik hakkında onunla konuşmam lazım.

Tessa, duyamayacağı kadar uzağa gittiğinde Lien-hua'ya "Kötü bir geceydi. Ancak, kendisini toparlayacağını düşünüyorum. Otelde görüşürüz. Tamam mı?" dedim.

"Tabii ki."

Hafifçe dirseğine dokundum. "Geldiğin için sağol."

"Rica ederim." dedi. "Sana yardımcı olabilirdim için memnunum."

Sözleri, kafamın içerisinde döndü durdu. Benim için, muhtemelen, onun kastetmek istediğinden çok daha fazla anlam ifade ediyorlardı. "Ben de."

Sonra arabasına, Tessa'nın yanına atladı. Yüzü, dibine fırça gibi kalın bir sakal yapıştırılmış et parçasına benzeyen bir polis memuru bağırdı: "Nereye gittiğini sanıyorsun?" Büyük bir yara izi, polisin yanağı boyunca uzanmış ve dudaklarını aşağıya çekerek yüzüne sanki alay ediyormuş gibi bir ifade vermişti. Kollarında, -gömleğinin dışına kadar sarkan- iki piton dövmesi vardı. Detektif rozeti takıyordu.

"Olanları görmediler." dedim.

Bana şüpheyile baktı. "Sen?.."

"Patrick Bowers. Federal ajanım. FBI."

Kimliğimi çıkarırken bariz bir şekilde kotuma, spor ayakkabılarıma ve tişörtüme dikkat ederek kıyafetimi inceledi. "Federal ajan, öyle mi? Eğer FBI ajanıysan kösele ayakkabıların ve küçük aptal kravatın nerede?"

Ben de ona, az kalsın kahvaltı çörebilirim ve cici küçük bıyığının nerede olduğunu soracaktım. Ancak, arkadaşlığımızı başlatmanın en iyi yolunun bu olduğundan şüpheliydim. Bunun yerine ona federal kimliğimi gösterdim.

Lien-hua beklemişti. Fakat şimdi, ona, gitmesi için başımla işaret ettim. Dedektif, artık iki kadınla da ilgilenmiyor gibiydi. Çenesini ileri geri oynatarak kimliğimi inceledi. "Demek ki federaller artık bu tür olaylara da karışıyorlar öyle mi?"

"Neye karışıyorlar?"

Kimliği bana verdi. "Bana bak, eğer buraya gelip bir tür mahalle kavgası başlatacaksan..."

Rozetindeki ismi okudum. "Dedektif Dunn, ben buraya soruşturma yapmak için gönderilmedim. Burada sadece, John Doe'nun intiharına şahit olduğum için

bulunuyorum. Burada bilmediğim başka şeyler mi dönüyor?"

Sarımsak kokan nefesini hissedebileceğim kadar yaklaştı. "Burası benim şehrim. Bir dahaki sefer sen ve Quantico'lu mürekkep yalayan avukat arkadaşların, devam eden bir soruşturmaya burnunuzu sokmaya karar verdiğinizde en azından doğru kanallara göz atma nezaketini gösterin."

"Geri çekilmeni öneriyorum." dedim. "Hemen!"

Yavaşça geri gitti.

"Hangi devam eden soruşturmadan bahsediyorsunuz, dedektif?"

"Aşağılamayı bırak. Neden bahsettiğimi biliyorsun, aksi taktirde burada olmazdın." Zımpara kâğıdını andıran kirli sakalını ovdu. "Demek aynı zamanda fotoğrafçısın, öyle mi?"

Herkese gönderdiğin şipşak çekilmiş tramvay fotoğraflarına ne demeli."

Bu herif başka bir şeydi. "Rozetinde cinayet dedektifi olduğun yazıyor. Milvvaukee'de altı yıl çalıştım ve en azından cinayetten şüphelenilinceye kadar, intiharı doğrulayacak bir görgü tanığı için seni buraya yollamayacaklarını çok iyi biliyorum. Neler oluyor burada?"

Pis pis güldü. "Anladım. Demek bu şekilde oynamak istiyorsun. Pekâlâ. Her tarakta bezi olan bir federal ajansın. Neden bunu kendin çözmüyorsun?"

"Tamam, dedektif. Senin de bildiğin gibi bu iyi bir fikre benziyor. Dediğini yapacağım."

Sesi sertleşti. "Pekâlâ, şu şüphelendiğin adam, ona dikkatlice bakamadın, değil mi?"

"Otuzlarının ortasında veya sonlarında, sarı saçlı, favorisiz, belli belirsiz bir keçi sakalı. Tüm zaman boyunca oturmuştu.

Ancak başı, bordo renkli 2003 model Ford Mustang'in tavanına yakındı. Yani boyu, belki bir metre doksan iki ya da doksan beş santim kadardı. Nextel marka telefon kullanıyordu. Sol kolunda dazlak kartal dövmesi vardı; bunun dışında vücudunda görünürde bir iz veya takı yoktu. Mustang'in ön panelinde, sürücü tarafında, yaklaşık yirmi santimetre uzunluğunda bir çizik vardı. Ari- zona plakalı, B73 numaralı..." Dunn bana bakakaldı. "Söylediklerimi not ediyor musun?" diye sordum.

"Bunları uyduruyor musun?"

"Hayır." Arkasında kalan Petco Parkı'nın ufuğa karşı görüntüsüne bakarak; "Benim işim bu." dedim.

Son iki saat boyunca, Creighton Melice ve adının Randi -i ile yazılan- olduğunu

söyleyen esmer, şehir merkezindeki bir şarap evinde içki içtiler ve iki gece kulübüne gittiler. Şimdi ise esmer, arabanın aynasında saçıyla uğraşırken Creighton arabayı gemi tersanelerine doğru sürüyordu. "Peki, nerede kalıyorsun, Neville?"

"Chulo Vista'da kendime ait bir yerim var."

Creighton, esmerin, arabaya kendi arzusuyla binmesine sevinmişti. Binip binmeyeceğinden emin olamamıştı, ne var ki bu çok kolay olmuştu. Kapıyı aç. Binmesine izin ver. Kapıyı kapat. Böyle olması çok daha iyidi, çok daha tatmin ediciydi.

Creighton, polislere dikkat etti. Her zaman tetikte olmak gerekiyordu. Işıktaki durdu.

"San Diego'yu bilmediğini söylemiştin." dedi, aynayı yukarıya kaldırarak. "Hangi rüzgâr attı seni buralara?"

"Üzerinde çalışmakta olduğum bir film projesi. Çok fazla seyahat ederim."

"Burada ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

"Duruma bağlı."

"Hangi duruma?"

"Burada işlerimi ne kadar zamanda halledeceğime."

Yeşil ışık yandı ve Creighton, kameralı depoya giden sokağa saptı.

***

Benim mesleğimde, çoğu zaman, bir seferde tek bir davayla ilgilenme lüksü olmuyor. Bir olayı çözmek üzere ilerliyorken bir diğeri sessizce arkanızdan size yaklaşır. Böylelikle, aklım kundaklama davasına odaklanmış olsa bile John Doe'nun intiharının etrafında dönen garipliklerin beni

dürttükleri   gerçeğini   görmezlikten
gelemezdim.

Bu nedenle, aklımda iki dava için de yer açtım.

Siyah spor çantalı adamın ve arkadaşının, oradan tesadüfen geçiyor olmalarına rağmen, olup bitenlere dönüp bakma zahmetinde bulunmamaları bence mantıklı değildi. Çoğu insan, doğal bir içgüdüyle merakla bakar; tabii eğer ilgilenmiyormuş gibi görünmek istemiyorsa... Ve ancak, saklayacak bir şeyleri olan insanlar bu şekilde davranır. Bunun yanı sıra içimde gitgide büyüyen bir his, bana burada daha başka olayların da döndüğünü söylüyordu; özellikle de kaza yetkisiyle ilgili olarak paranoyak olmuş yeni arkadaşımın söylediklerini duyduktan sonra...

Bu yüzden, Dedektif Dunn'a ifademi verip kolumu sargı beziyle sardıktan sonra, birkaç dakika, kaza sırasında tramvayda

bulunan yolculara, aralarında tramvay durmadan önce içeride, siyah çantalı bir adam gören birisi olup olmadığını sordum.

Kimse görmemişti.

Daha sonra, tramvay istasyonlarındaki video kayıtlarına bakıp iki adamın tramvaya binip binmediklerini görebilirdim.

Olay yerini terk etmeden önce, tekrar metal çitlere doğru yürüdüm ve aradaki açıklığa baktım.

Birkaç şehir görevlisi, tramvayın ön kısmını fırçalıyordu. Aralarından birisi Jay Leno'nun televizyon programını kaçırdığı için hayıflanıyor, bir diğeri ise Lakers basketbol takımının ilk beşini tartışmak için onun ilgisini çekmeye çalışıyordu.

Onların hemen arkasındaki ciddi görünümlü bir polis memuru ayakkabıyı eline aldı.

Tam da düşündüğüm gibiydi.

İçi boş değildi.

Etrafıma tekrar bir göz gezdirdim ve arabama atladım. İnsan ısırıklarının çoğu, enfeksiyonla sonuçlandığından antibiyotik almak için hastanenin önünde durdum. Acildeki doktorlar, ısırık nedeniyle hepatit C ve H1V testi de yaptırıp bir hafta içinde geri gelmemi ve altı ay içinde de testleri tekrar yaptırmamı söylediler. Şimdilik bununla ilgili olarak yapabileceğim başka bir şey olmadığı için bunu aklımdan çıkardım.

Hastaneden ayrılmadan önce, cumartesi, arabanın ön camına olanları anlattığım zaman, Avis araba kiralama şirketi temsilcisinin yüzünün alacağı ifadeyi gözümün önüne getirdim.

Bu çok ilginç olacaktı.

Ertesi sabah Tessa'nın, camda John Doe'nun kanından çizikler ve damlalar görmemesi için yirmi dört saat hizmet veren bir araba yıkayıcısı aradım.

Bu arada aklım sürekli olarak iki dava arasında gidip geliyordu.

Creighton ve Randi deponun açık park alanına vardılar. Creighton, Randi'nin cep telefonuyla mesaj gönderdiğini gördü.

"Kime yolluyorsun?"

"Oda arkadaşıma. Beni geç vakte kadar beklememesini söylüyorum."

"Bu iyi bir fikir."

Telefonu kapatıp yerine koydu ve sonra camdan dışarı baktı. "Nereye geldik? Sana gittiğimizi sanıyordum."

"İlk önce burada bir işi halletmem gerekiyor. Hadi gel. Seni burada tek başına bırakmak istemiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun? Neyi halletmen gerekiyor?"

Ona yanıt vermeden sadece kapısını açtı. Ancak, kapısını açtığı anda cebindeki cep

telefonunun titreşimiyle hayata geri döndü. Anında kim olduğunu anladı. Bu numara sadece tek bir kişide vardı. Telefonu çıkardı. "Evet?"

"Zamanı geldi." dedi elektronik ses. "Bu gece yapıyoruz."

"Ne?" Creighton'ın gözleri Randi'ye kaydı. "Ciddi olamazsın!"

Bir sessizlik oldu. "Hazırsın, değil mi?" "Tabii ki hazırım. Ama bunu gündüz vakti yapmayı planlamıştık. Onu bulmak için, en azından beş saate ihtiyacım var ve..."

Randi kollarını birbirine kavuşturdu. "Kimi bulmak için?"

"Şşşt" dedi.

"Kim var orada?" diye soru Shade.

"Önemli değil." dedi Creighton. "Dinle, sana söylüyorum, bu gece iyi olmaz. Aceleye getirilmeyi sevmem. Plan, onu evden işe doğru giderken almaktı..."

Randi makyaj malzemelerini geri koydu, çantasının fermuarını çekip kucasına yerleştirdi. "Kimi almaktan bahsediyorsun, Neville?"

Creighton, telefonu ağzından uzaklaştırdı ve ona dik dik bakarak "Bir saniye!" diye tısladı.

"Planlar değişti." dedi Shade. "Şimdi yapıyoruz. Hunter harekette. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Telefon aniden kapatıldı ve Creighton otururken onu tekrar cebine sokmanın çok zor olacağını fark ederek yanına, iki koltuğun arasına koydu.

"Neler oluyor?" diye sordu Randi.

Creighton, kabaca parmaklarını ovaladı. Bir karar vermesi gerekiyordu. "Dur bir düşüneyim."

"Mesele başka bir kadın, öyle değil mi?"

"Sus."

Creighton seçeneklerini tarttı. Randi... Cassandra... Randi... Cassandra... Bu geceyi kime adamalıydı acaba?

"Kim o?" diye sordu Randi.

Çok geçmeden Creighton seçimini yaptı ve arabayı çalıştırdı. "Bana gitmiyoruz. Başka bir iş çıktı."

"Yapma ya?"

"İn aşağı."

Randi, okyanusa kadar uzanan deponun olduğu köhne mahalleye baktı. "Burada mı ineceğim? Beni bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde bırakmıyorsun herhâlde!"

Creighton sesini sertleştirdi. "Sana arabadan in dedim!" Üzerinden uzanıp yolcu koltuğu tarafındaki kapıyı açtı.

Randi, eşyalarını toplamaya çalışırken yüksek sesle sövdü ve sonra bacaklarını dışarıya sarkıttı. "Sana hoş vakit geçirebilir dim." Creighton, elini sırtına koyup onu

arabadan dışarıya itti. Kadın, ayaklarının üzerinde sendeledi "Neler kaçırdığını bilmiyorsun!"

"Sen de öyle." Kadın, henüz kapısını kapayamadan Creighton, gaza bastı, kapıyı hareket gücünden faydalanarak çarptı ve aniden ileri doğru sürdü.

Dikiz aynasından yanından hızla geçtiği Randi'nin, tekerleğe vurduğunu gördü. Bağırarak elini kolunu sallıyordu.

Bir an geri dönmek ve "i" ile yazılan Randi'nin ona nasıl zaman geçireceğini görmek istedi. Fakat hayır. Shade için yapması gereken bir iş vardı ve eğer plana sadık kalırsa yakında mutlu bir şekilde ölebilirdi.

Ancak, ondan önce bir FBI ajanı ölecekti.

Gel gör ki çok mutlu bir şekilde değil.

Creighton'ın alması gereken birkaç şey vardı. Hız kurallarını çiğnemek istedi. Fakat Shade'in ona vermiş olduğu oklar ve ok

tabancasını almak için gitmekte olduğu apartman dairesinin yolunda, tüm trafik kurallarına uydu.

Ne de olsa her zaman, tetikte olmak gerekiyordu.

Viktor Drake sinirliydi ve sinirlendiği zaman uyuyamazdı.Uyuyamadığı zamansa daha da sinirlenirdi.Böylelikle, yaklaşık iki saat boyunca, yatağında tamamen uyanık bir biçimde yattıktan sonra kalktı ve etrafı camla kapatılmış okyanus manzaralı güneşlenme salonundaki jakuzinin içine atladı. Duvarda, Monet'sinin yanında asılı olan, yüksek çözünürlüklü televizyon ekranının sesini daha iyi duyabilmek için jakuzinin fısıkiyelerini kapattı. Ancak, rahatsız olduğu için televizyonun sesini kısıtı ve sadece ekranın altından geçen Nikkei hisse senetlerinin rakamlarını izlemekle yetindi.Tam gevşemeye başlamıştı ki ön kapıdaki güvenlik görevlisi zile bastı.İlk başta, zili duymazlıktan geldi. Tek yapmak istediği şey uyumasını sağlayacak kadar rahatlamaktı.

Bir zil sesi daha.

Viktor kıpırdamadı.

Bir tane daha.

Parmağıyla sertçe uzaktan kumandaya dokundu ve televizyon ekranı ikiye bölündü. Sağ tarafında sessiz hisse senetlerinin görüntüsü, solda ise ön girişteki güvenlik kulübesiyle canlı video bağlantısı vardı.

"Ne!" diye haykırdı Viktor.

"Efendim, yanımda iki adam var ve onlar..."

"Saatin kaç olduğundan haberin var mı senin?"

"Biliyorum efendim. Ama çok ısrarcılar..."

"Beni ancak bir koşulda rahatsız edebilirsin, o da..."

Başka bir ses sözünü kesti ve ekranda, güvenlik görevlisinin yanında, bir yüz daha

belirdi. "Ben Octal. Geoff de yanımda. Yukarı geliyoruz."

Viktor'ın parmakları hafifçe titredi ve uzaktan kumandayı jakuzinin içine düşürdü. Ağır bir şekilde küfretti ve kumandayı bulup sudan çıkardı. Ancak, bulana kadar ekranda, Dr. Octal Kurve- tek'in BMW'sinin şaşkın bakışlı güvenlik görevlisini geçip eve doğru ilerlediğini gördü. Viktor, işe yaramaz güvenlik görevlisini ertesi gün kovmaya karar verdi. Fakat şimdi, Geoff ve doktorla başa çıkması gerekiyordu. Buraya asla gelmemeliydiler.

Asla!

Bunu daha önce açıkça belirtmişti.

Viktor, televizyonu kapattı, küvetten çıktı ve kurulandı. Birkaç dakika sonra, daha henüz giyinmeye bile zamanı olmamışken merdivenlerde iki adamın ayak seslerini duydu. Daha erken saatlerde, sokak kapısını kilitlediğinden emindi. Ama bu Geoff'i azıcık

olsun yavaşlatmamışa benziyordu. Viktor, havlusunu beline doladı ve yavaş adımlarla yatak odasından çıktı.

İki adam antrede onu bekliyordu.

"Burada ne işiniz var?" Sesi gürlüyordu. "Size daha önce de söylemiştim. Buraya asla..."

"Daha önce ne söylediğini biliyorum." Geoff, büyük suratına yakışan geniş burnuyla, kapı gibi bir adamdı. "Ancak mesele çok önemli."

Diğer adam yanında sessizce duruyordu. Altmışlarında, gri sakallı, sakin ve insanı delip geçen gözlere sahip Dr. Octal Kurve-tek, Texas Kriminal Adalet Departmanında, zehirli iğneyle infaz yöntemi için, denetleyici hekim olarak yirmi yıl çalışmıştı. Her zaman Viktor'ın asabını bozardı, ne var ki becerileri, onu, Viktor'ın görevlendirdiği bu iş için mükemmel kılıyordu.

Viktor, gözlerini Dr. Kurvetek'ten çekti ve Geoff'e dikti. "Pekâlâ, ne var? Dediğiniz kadar önemli olsa iyi olur."

"Küçük bir sorun çıktı." Geoff'in yüzü ifadesizdi.

"Ne tür bir sorun?"

"Hunter hiç gelmedi." diye ekledi Dr. Kurvetek.

Viktor, zorlukla nefes aldı. "Ne? Ne demek hiç gelmedi? Nasıl gelmez?"

"Kobay, beklenmedik bir tepki verdi ve polis çağrıldı." dedi Dr. Kurvetek.

"Eee?" diye sordu Viktor.

"Kesin intihar." dedi Geoff. "Hunter muhtemelen kaçtı."

"Olay yerini gözetledik. Herkes gittikten sonra bile gelmedi." diye ekledi Dr. Kurvetek. "Apartman dairesine gittik. Orada da yoktu. Çekmeceleri altüst edilmişti. Anlaşılan

daireden aceleyle çıkmış. Seni telefonla aramaktansa buraya gelip yüz yüze konuşmamız daha iyi olur diye düşündüm."

Viktor, olayları birleştirmeye çalıştı. Hunter'ın ne kadar şey bildiğini kestirmek zordu. Ona fazla bir şey söylenmemiştir; yine de ilgili makamlara ötmeye karar verirse bu kesinlikle onlara zarar vermeye yeterdi.

Aksine, General Biscayne de perşembe günü geliyordu.

Hayır, hayır, bu olamaz. Şimdi değil.

"Suricata nerede?"

"Belki geri gelir diye Hunter'ın evinde." dedi Geoff.

Viktor, bir an için tüm bunları sindirmeye çalıştı. Eğer cihaza bir şey olursa ve Rukh Projesi Gözetim Kurulu bunu öğrenirse Drake Şirketler Grubu Savunma Bölümü sözleşmeyi kaybederdi ve ardından

soruşturma başlardı. "Peki; şeyi hallettin değil mi?"

"Endişelenme." dedi Dr. Kurvetek. "Güvenli bir biçimde üste saklı. İlk o işi yaptık."

Bu, Viktor'm, B-14 numaralı binaya sınırsız giriş izninin olabilmesi için Dr. Kurvetek'i kayıtlara geçirdiğine sevindiği nadir zamanlardan biriydi. Ancak, şu anda, bunların hiçbirini düşünmek istemiyordu. Baş ağrımaya başladı. Bu kadarı çok fazlaydı. En azından cihaz güvendedeydi. Bir içkiye ihtiyacı vardı. "Evin icabına bakın ve Hunter'ı bulun. Daha fazlasını öğrendiğinizde beni arayın. Bunu kontrol altına alalım. Bir daha yarım kalmış iş istemiyorum!"

İki adam evi terk etti ve Viktor ilaç şişesini aramaya gitti.

***

Apartman dairesinden gerekli eşyaları alması, Creighton'ın sadece beş dakikasını aldı. Bu kadar acele hareket etme zorunluluğundan hiç hoşlanmasa da (Ayrıca Randi'ye veda etmek zorunda kaldığı için de biraz olsun canı sıkılmıştı.) oyun asıl şimdi başlamıştı. Adrenalini tavan yapmıştı Bu da onun çok haz aldığı bir şeydi.

Okları, hidrolik güçlü ok tabancasına yükledikten sonra Cassandra Lillo'yu bulmak için evden ayrıldı. Lillo, şimdiden bir sonraki kız arkadaşı olarak gördüğü kadındı.

17 Şubat Salı 05:10

Gün ağarmadan koşmak için kalktım. Tessa, üç dört saat daha uyurdu; bu da bana, yalnız kalıp bir önceki gece olan olayları düşünme ve dikkatimi Tessa ve işim arasında böldüğüm için pişmanlık duymama fırsatını vermişti.

Rüzgâr dinmekle birlikte sabahı, eşofman giyecek kadar serin bırakmıştı. Bir önceki gece olanlara rağmen yirmi beş dakikalık bir koşudan sonra kafamın boşaldığını hissettim.

Dün gece otele dönüp Tessa'nın kapısını tıklattığımda Lien-hua koridora çıkıp Tessa'nın uyuduğunu söyledi.

"İyi mi?" diye sordum Lien-hua'ya.

"Bence iyi. Evet iyi. Buna rağmen, sen gelene kadar ne olur ne olmaz diye yanında kalmamın iyi olacağını düşündüm."

Sanki aklında başka bir şeyler daha vardı.
"Sen iyi misin?"

"Sadece aklıma bazı şeyler takıldı. Belki bunlar hakkında yarın konuşuruz. Biraz uykuya ihtiyacım var. Sabah görüşürüz, tamam mı?"

Söylenmesi gereken daha çok şey vardı. Ancak, gecenin o geç saatinde, bu saçma olurdu. Ona tekrar teşekkür ettikten sonra kendi odasına gitmek için ayrıldı. Acaba Tessa ona bir şey söylemiş miydi diye merak etmeye başladım. Belki de John Doe'nun intiharı, Tessa'yı zannettiğimden daha çok etkilemişti. Eğer öyleyse bu haftaki planlarım yüz seksen derece değişmek zorunda kalabilirdi.

Gün ağardığında bulutlar üzerimden geçtiler ve güneş ışığı, geceyi alt etti. Ancak,

günle birlikte sıcaklık da geldi. Dün gecenin aksine, Tanrı, şehri uyandırmak için güneşi yolladığında sanki Güney Kaliforniya için de termostatu çevirmişti.

Bir dört yol ağzına geldim. Bıyson Tepeleri Lisesi tabelasını gördüm ve okulda, koşu yolu veya spor merkezi olabilir mi diye merak ettim. Okula doğru yavaş adımlarla koştum. Koşu yolu yerine bir futbol sahası vardı. Bu daha iyidi. Çünkü futbol kalelerinde barfiks çekebilirdim.

Kaleleri buldum, yukarıya zıplayıp yatay çubuğu yakaladım. Bu ritme girmek kendimi iyi hissettirdi. Yukarı. Aşağı.

Yukarı.

Aşağı.

On dokuz yaşındayken bir yıl boyunca tabiat rehberi olarak çalışmışım ve kaya tırmanışı tutkunu olmuşum. Sarp kayalıklar için formda kalmanın en iyi yolu barfiks

çekmektir. İlk başlarda günde birkaç yüz barfiks imkânsızdı. On taneyi bile zor çekebiliyordum. Ancak, yıllar içerisinde ilerledim ve dört binden fazla gün barfiks çektikten sonra, barfiks benim, için yürümek kadar doğal bir hâle geldi.

Yukarı.

Aşağı.

Kırlık bir set yaptım, biraz soluk aldım ve bu defa sırf sol kolumla çekmeye başladım. Evsiz adamın ısırığı, kolumu beklediğim kadar etkilememişti. Buna rağmen hâlâ her çekişte acıdığını hissedebiliyordum.

Yukarı.

Adamı düşündüm; şaşkın ve gözü dönmüş bir biçimde hayatını kaybederken... Her şey çok anlamsız, çok trajikti.

Aşağı.

Genelde Şiddet İçeren Suç Analizi için ülusal Merkezdeki işimin olumlu etkileri üzerinde odaklanmaya çalışırım; ama bazen tüm bunların anlamı nedir diye merak ediyorum.

Yukarı. Gezegenimizde yaşamış olan insanların çoğu; kısa, zor ve acımasız hayatlar yaşadılar ve sonra hayalleri gerçekleşmeden ölüp gittiler.

Aşağı. Sylvia Padilla, dünkü adam ve zamansız ölen ve beraberinde gelecekle ilgili tüm planlarımızı alıp götüren karım Christie gibi insanlar.

Yukarı. Trajik ve manasız, gel gör ki dünya böyle işte!..

Aşağı. Televizyon haber spikerlerinin, bir beyzbol oyununun sonucu için heyecanlanmalarına müsamaha gösterildiği, bunun yanında bir cinayet, intihar bombası veya tecavüz haberini bildirirken duygularını

dışarı vurmalarına izin verilmediği bir ülkede yaşıyoruz.

Yukarı.

Aşağı. Bu bizim dünyamız.

Sol kolla yeter. Sadece dokuz tane yapabildim. Sağa geçelim.

Terliyorum, terliyorum... Bugün aşırı sıcak olacak.

Çenemi direğe doğru her çekişimde limandaki gemileri bir an için görebiliyor ve okyanusun üzerindeki güneş ışığı parıltısını yakalayabiliyordum. Dün gecenin telaşlı rüzgârı olmayınca deniz sakinleşmişti.

Yukarı.

Coronado Adası koydan bana baktı. Ada, tam bir zıtlıklar örneği idi. Amerika'nın en cafcıflı otellerinden biri olan Coronado Oteli, konforsuz yaşam koşullarına sahip Amerikan Donanması Amfibi Eğitim Üssünün sadece dört yüz metre kadar ileri- sindeydi; ayrıca

dünyanın en pahalı bazı gayrimenkulleri, denizcilerin yaşadıkları ne olduğu meçhul barakaların hemen karşı sokağındaydı.

Aşağı.

Sağ kolumla on bir çektim. Zaten daha güçlü olan kolum oydu. Yanma hissediyordum. Kollarımın canı çıkana kadar, yapabildiğim kadar çok set yaptım ve sol kolumdaki bandaj ter dışında başka bir şeyle ıslanmaya başladı. Dolayısıyla, tekrar koşmaya başladım. Bu defa beni sahil boyunca götüren bir yol seçtim.

Yanımdaki su çok sakin, doğmakta olan gün ise çok uysaldı. Dün gecedен çok farklıydı. Okyanusun uçsuz bucaksız bir çarşaf hâline gelmesini engelleyecek kadar az, birkaç çekingen dalga, yüzeyde hafifçe dalgalandı.

Eğer o hafif kıpraşmaların derinliklerinde neler olduğunu bilmeseydim muhtemelen şu an kendimi huzurlu hissederdim. Ancak,

gerçeği bilecek kadar su altı dalışını deneyimim vardı. Yüzeyin derinliklerinde, güneş ışığının hiç ulaşmadığı yerlerde bambaşka bir dünya vardı. Yüzeyin huzurlu ve sakin görüldüğü bu gibi günlerde bile, hızlı ve güçlü karanlık akıntılar, derinliklerde durmadan kıvrılma kıvrıla giderdi. Hiç yorulmadan. Hiç dinlenmeden. Hep, hep hareket hâlinde...

Çelişkili okyanusun yanında koşarken Tessa'yla dün geceki yürüyüşümüzü düşünmeden edemedim.

Hem garip hem de güzel.

Sonra John Doe'nun intiharını düşündüm.

Öldüğü tramvay raylarına, sadece bir buçuk kilometre kadar bir yol kalmıştı. Gün ışığında daha farklı bir şey görebilirim diye olay yerinden geçmeye karar verdim.

Kettner Bulvarından geçerken turuncu hattın yaklaşmakta olduğunu duydum. Demek ki, tramvaylar tekrar çalışıyordu.

Hayat devam ediyor...

Biraz sonra, San Diego'lular, tramvayla işlerine giderken aşağıdaki koyu lekelerden habersiz, sütlü kahvelerini yudumlayarak mp3 çalarını dinleyecek ve hafta sonu sinemalarda hangi filmi seyredeceklerine karar vereceklerdi.

Sadece altı cadde sonra. Güneş ışığı yakıyor. Gün tam olarak başladı. Bugün büyük olasılıkla hava sıcaklığı otuz dereceyi bulur. Belki daha da fazla.

Benim için hayat, tanımlanamaz sevinç anları ve yürek burkan acılı mevsimleriyle - aşağıda öldürücü dalgalar dolaşırken yüzeyde dans eden güneş ışığıyla- tam bir bilmeceydi.İzdirap, hayatımıza çarparak

girer ve sonra bizi sürükleyip götürür. Yine de bir şekilde hayatımıza devam etmek için bir yol buluruz.

Belki de bulmayız. Bazıları bulmaz.

Caddenin çevresinden dolandım.

Dengeleyici bir eylem. Trajedinin acıtmasını istersin, acıtmasına ihtiyacın vardır. Çünkü eğer bir kez acı durursa senin için en önemli olan tarafın boş ve hissiz hâle gelir. İnsan olmanın bir yanı da hayatın acıtmasına izin vermektir.

Buna karşılık, eğer hayat canını çok fazla yakarsa anlamsızlığın ve ızdırabın içinde dönüp durursan, dibe çökebilirsin. Yaşama şevkini kaybetmiş, çok kötü duruma düşmüş insanlar gördüm. İki uçta da kaybedersin. Henüz kendi hayatımda dengeyi nasıl tutturacağımı çözmüş değilim. Fakat şu kadarını biliyorum ki, karanlık akıntılar yüzeye çıktıkları her seferde, beraberlerinde derinliklere

iyimserliğimden küçük bir parça geri götürürler.

Sadece üç cadde kaldı.

İki cadde kala yanık tahta kokusu aldım.

Bir cadde kala kaldırım üzerinde süzülen sisli bir duman katmanı gördüm.

Bu olamazdı.

K Sokak'ı ve 15. Cadde'nin kesiştiği köşeye geldim ve donup kaldım.

Gün, çevremdeki hayata ısıldıyor olmasına rağmen benim tenim soğuk ve nemliydi.

Gri duman, yanan kısımların kararmış dış yüzeyinden yukarıya doğru kıvrılarak sabahı kirletti. Ancak, iki katlı ev, yapısal olarak henüz zarar görmemişti.

Ev, dün gece benim arabayı park edip geleceği tahmin etmeye çalıştığım yere, bir caddeden bile daha az mesafedeydi ve evsiz

adamın ortaya çıktığı sokağın tam karşısındaydı.

Acı acı yanan harabelere, soluk almaya ve bunun ne anlama geldiğini kestirmeye çalışarak bakakaldım.

Eğer daha erken saatlerde, orada bir kalabalık bir araya gelmiş olsa dahi, şimdi dağılmıştı. Kalabalığın yerine, kamyonları tarafından sallanan birkaç yorgun görünüşlü itfaiyeci vardı. Onların yanında, evden kül olmuş artakalanlara doğru yürüyen Lien-hua ve Teğmen Mendez'i fark ettim.

Demir yolu hattının yeni fırçalanmış malum kısmına kısa bir süre göz attıktan sonra onlara katılmak üzere, oldukları tarafa doğru yürüdüm.

Evin altyapısının aldığı su miktarına dayanarak binanın yeterince söndüğüne kanaat getirdim. Bu da yangının, birkaç saat önce kontrol altına alındığı anlamına geliyordu. Yapısal zararın az oluşuna bakarak itfaiyecilerin neredeyse yangın çıkar çıkmaz gelmiş olduklarını tahmin ettim. Belki de bir tüyo almışlardı.

Teğmen Mendez bana el salladı. "Buenos dias, Dr. Bowers. Geleceğinizi tahmin etmiyordum. Size bir türlü ulaşamadım."

Kıyafetimi işaret ettim. "Kısa bir koşuya çıkmıştım. Cep telefonumu otele bıraktım. Teğmen Mendez, size hep söylüyorum; arkadaşlarım bana Pat der."

Kibarca başıyla onayladı. "Si, Dr. Bovvers."

Aina'yla ilk kez, üç hafta önce davanın ilk değerlendirmesini yapmak için San Diego'ya bir günlüğüne geldiğimde tanışmıştım. Ona hemen kanım kaynamıştı. Bilgili, şehir yaşamına uyum sağlamış ve en önemlisi açık görüşlü bir kadın olması dikkatimi çekmişti. Çoğu zaman dedektifler, sadece şüphelerini onaylayan ya da "içgüdüleri" ile çelişmeyen ipuçlarına bakarlar. O ise duygulardan daha ziyade olgulara güveniyordu. Aradaki farkı yaratan da işte buydu.

Sabahın erken saatleri olmasına rağmen Lien-hua koyu güneş gözlükleri takmıştı. Gözlüklerini yukarı kaldırıp sırılsıklam olan tişörtüme baktı. "Kaç tane çekebildin?"

"Toplam yüz kırk beş."

"Yaşlanıyorsun ha?"

"Yarısına nasıl geldiğimi bilemezsin..."

Aina'dan bir çift lateks eldiven istedim ve elime geçirdim.

Ne de olsa ipucu ipucudur; isle kaplı olsa bile. Sonra kaldırım taşına oturmuş, dinlenen iki itfaiyeciye, çizmelerini Lien-hua'ya ve bana vermeleri için işaret etti. İsteksizce vermek zorunda kaldılar. Çizmeleri ayağımıza geçirdik ve Aina'yı, bir zamanlar birilerinin ön kapısı olan kararmış girişten içeriye doğru takip ettik.

"Bu yangını başlatan her kimse memurlar, John Doe'nun intihar mahallindeki muamelelerini bitirdikten sonra başlattı." dedi Aina. "İlk alevin 02:00 sularında çıktığını tahmin ediyoruz."

Dedektif Dunn ve ekibi, tramvaylarda aksaklığa neden olmamak için çalışmalarını ellerinden geldiğince çabuk bitirmiş olmalılar. Hiç şaşırmamıştım. Her şey çok basit görünüyordu: Uyuşturucu etkisi altındaki evsiz bir adam, kendisini tramvayın önüne atıyor. Ancak, yangının zamanı ve yeri, bana işlerin görüldüğü kadar basit ve açık olmadığını söylüyordu.

"Yangının kazara çıkmış olma olasılığı varmı?" diye Aina'ya sordum.

"Düşük bir ihtimal. Başlangıç noktasına vardığımızda göreceksin."

"Herhangi bir görgü tanığı var mı?" diye sordu Lien-hua.

Aina, is lekeli mutfağa doğru yürüdü. "Kimse konuşmuyor. Bu hiç şaşırtıcı değil. Bu mahalledeki insanlar genelde polisle konuşmayı pek sevmezler. Ha, bu arada tütün dükkanındaki genç adamı bulduk."

"Herhangi bir şey çıktı mı?"

"Öğrenci değişim programıyla gelmiş Koreli bir öğrenci." "Onunla bu sabah erken saatlerde konuştuk. İntihan görmemiş ve yangın başladığında da evindeymiş. Herhangi bir bağlantı göremedim. Dükkân sahibi de hiçbir şey görmemiş."

Başımla onayladım. "Lien-hua, bana biraz senin analizlerinden bahset. Sadece önemli noktalardan."

"Analizi sormak canını sıkıyor değil mi?"

"Sandığından da fazla."

Aina, Lien-hua'ya sorgulayan gözlerle bakmış olacak ki, Lien-hua sesini cildileştirip açıkladı: "Pat, analiz yapmanın tamamen bir zaman kaybı olduğunu düşünüyor."

"Tamamen değil; birçok roman yazarının refah dolu bir hayat yaşamasını sağlıyor." dedim.

Lien-hua, ayak altında olan levhalardan birine onu kıracak kadar sert bastı. Levhanın onun için özel bir anlamı var mı diye merak ettim. Ama sanırım hiç sormamak daha iyi bir fikirdi.

"Pekâlâ..." dedi. "Görgü tanığı, ayak izi veya suçu gösteren herhangi bir fiziksel kanıt yok. Bu da kundakçının adli bilincinin olduğunu gösteriyor. Tecrübeli ve çoğu kundakçıdan daha yaşlı. Muhtemelen otuzlarının ortasında. Çok dikkatli ve titiz. Yaptığı işle gurur duyuyor. Herhâlde arkadaşlarına yangınlar hakkındaki haberleri

övüyor: 'Vay be yangını gördünüz mü? Bu herif işini iyi biliyor.' gibi şeyler söylüyor. Yangınlarda tek başına çalışıyor. Yalnız yaşıyor. Askerî deneyimi var."

"Askerî deneyim mi?" diye sordu Aina.

"Kundakçıların önemli bir yüzdesinin askerî deneyimi vardır. Aksini kanıtlayana kadar, bizim kundakçımızın da bu deneyiminin olduğu varsayımıyla hareket ediyorum. Yangınları bir kazanç veya başka bir suçu örtbas etmek için çıkarmıyor. Binaların yanıp kül olmasını izlemek için zaman harcamadığını da düşünürsek bu işi sırf heyecan için yaptığını zannetmiyorum. Başka bir amacı var. Ancak, henüz ne olduğundan emin değilim."

"Zamanlamayı unutmayalım." dedim. "Dün geceki dışında, diğer yangınların hepsi, rüzgârın saatte on milden fazla hızla estiği zamanlarda başlatıldı. Bu San Diego'da çok sık olan bir şey değil."

"Peki o zaman alışkanlığını değiştiren neydi?" diye sordu Lien- hua.

"İşte, ben de bunu çözmek için buradayım, Ajan Jiang." Parmaklarımı çıtlattım.

Başını salladı. "Çok fazla polisiye film izliyorsun."

Esprili bir cevap vermek üzereydim ki Aina, oturma odasının eşiğinde durdu ve ikimize de "Peki, daha önce kaç yangın olayında çalıştınız?" diye sordu.

"Yeteri kadar." dedim.

"Çok fazla değil." diye cevap verdi Lien-hua. "Benim uzmanlık alanım seri katiller."

"O zaman, size birkaç temel prensip anlatayım." dedi Aina. "Eğer yangının yönünü ve yayılma alanını belirleyebilirsek, başlangıç noktasının muhtemel yeri konusundaki seçenekleri daraltabiliriz." Duvarı işaret etti. "Isı, duvarların yüzeyine veya tavana alevden

geçer. Alevler, yakıt kaynağından ne kadar uzağa hareket ederse o kadar az zarara yol açarlar."

Lien-hua'nın gözleri, iki hassas lazer gibi odayı inceledi. Güzel, koyu, gizemli ve davetkâr lazerler... Sonra işaret etti. "Öyleyse şurada... Duvar kâğıdı yanmış ve soyulmuş..." Yan tarafımızdaki odaya girdi ve tekrar duvarlara baktı. "Ancak, burada, aynı boyda olan duvar kâğıdı yok olmuş ve alev, alçıpana kadar aşındırmış. Böylelikle, bu oda, büyük bir ihtimalle yangının çıkış noktasına daha yakın."

Onu çalışırken izlemeye bayılıyorum.

Aslında. Onu her zaman izleyebilirim; ne yaparsa yapsın.

"Si." dedi Aina. "Tabii ki bina malzemeleri, oda düzeni, hava akışı ve buna benzer başka etkenler de ısı akışını etkileyebilir. Ancak, dış hasarın boyutu, dikkat ettiğimiz ilk şeylerden biridir."

Bir evin cesetinin içerisinde yolumuza devam ederken Aina'nın işinin, benimkine ne kadar benzediğini düşündüm. İkimiz de delilleri değerlendiriyor, bir şeyin yer ve zaman içerisinde nasıl hareket ettiğine bakıyor ve daha sonra başlangıç noktasının tam yerini saptayabilmek için alışkanlıklar hakkında bildiklerimizi kullanıyorduk. O, duman ve alevlerin akış ve hareketini, ben ise insanlarınkini inceliyordum. Prensip aynıydı. Olayı çözenin sırrı, zamanlama ve mekânla özetlenebilirdi.

Bir telefon sesi duydum. Aina, gözlerini aşağı kaydırды ve telefonunu kemerinden çekti. "Özür dilerim, buna bakmam lazım. Siz etrafı inceleyin. Bir dakikaya geliyorum."

Lien-hua ve ben, kararmış bazı levhaları geçerek dikkatlice adım attık. Neredeyse tüm yapısal destekler ve kapı çerçeveleri yerindeydi; fakat birçoğu alevlerden kısmen yanmıştı. Lien-hua'nın dikkatini, bir kapının

iki yanındaki tavana çektim: "Baksana, nasıl da sadece bir tarafı kararmış."

Her bir yandaki tavanı inceleyerek kapıdan ileri geri yürüdü. "Evet."

"Hareketli gazlar havada, aynen suyun nehir yatağında aktığı şekilde hareket ederler." dedim. "Su, bir kayayla karşılaştığı zaman kayanın çevresinden dolandır; daha sonra suyun bir kısmı kayaya doğru geri kıvrılır."

"Eski bir sal rehberi gibi konuşuyorsun."

"Suçüstü yakalandım."

"Buna anafor denir, değil mi?"

Başımınla onayladım. "Bazen anaforlar o kadar kuvvetli olur ki su resmen, akıntıya karşı geri akar. Sıcak gazlar, bir binadan geçtiği zaman da olan budur. Gaz, bir kapı girişinden geçtiği zaman bir kısmı, tahtayı tamamen yok etmeyen, yalnızca bir is tortusu bırakan bir hava anaforu yaratarak

tavana doğru geri kıvrılır. Bu anaforları belirleyerek bina içerisinde geriye doğru çalışabiliriz..."

"Yangının kaynağını bulabilmek için."

"Evet, öyle."

Çok sayıda başka odayı daha gezdik. Lien-hua, kapıların üzerindeki anaforları dikkatle inceleyerek ve şaşırtıcı bir duyarlılıkla çalışarak bizi, evin arka kısmındaki bir odaya doğru yönlendirdi. Şimdiye kadar görmüş olduğum delilleri göz önünde bulunduracak olursam, alevlerin kaynağı muhtemelen bu odaydı. "Hiç de fena bir analist değilsin." dedim.

"Evet, aslında buradaki ıvır zıvırlarla analiz yapmak pek de zor değil. Belki bu konuda bir kitap yazsam iyi olur."

"Bu çok yerinde olur."

Evde elektrik yoktu. Buna rağmen pencereden giren güneş ışınları, etrafi

görmemize yetecek kadar ışık sağlıyordu. Pencere camlarının hâlâ sağlam olduğu dikkatimi çekti.

Lien-hua, heyecanlı bakışlarıyla tavana doğru giden bir hattı takip etti. "Şuradaki izler ne anlama geliyor?"

"Alev kümelerinden kaynaklanırlar. Genellikle, bunlar yangının çıkış noktasına yakın olduğumuzun işaretidir."

Kapı girişinde Aina'nın ayak seslerini duydum. "Çok iyi, Dr. Bowers." dedi. "Eğer yangın duvara karşı başlatılmışsa duvar iki tepki verir: Isıyı yansıtır ve daha soğuk olan havanın alevden kaçmasına izin vermez. Bu, aynı sıcaklıktaki hava akışlarının, alevlerin bulunduğu bir odanın ortasında salıverildiğinde yaratılan etkiden çok daha yüksek alevlerin oluşmasına yol açar. Köşelerde daha yüksek alev kümeleri meydana getirerek etkiyi daha da arttırır. Kümenin hemen altındaki tabanın nasıl da yandığını

görüyor musunuz? İşte burası yangını tetikleyici maddeyi yerleştirmiş olduğu yer."

Odayı inceledim. "Fakat bu oda çok fazla zarar görmemiş, tamamen alevlerle sarılmamış. Diğer yangın mahallerindeki başlangıç noktaları gibi değil."

"Çünkü bu defa farklı bir yanıcı madde kullanmış; muhtemelen benzin."

Lien-hua'nın aklı karışmışa benziyordu: "Bunu nasıl bilebiliyorsun?"

"Benzin, aniden alev alır ve çok çabuk yakar." dedi Aina. "Odadaki diğer eşyalar tutuşacak şekilde ısınana kadar odanın içerisindeki tüm oksijeni bir çırpıda bitirir. Çok baştan savmadır. Acemi olanların yangın çıkarma şeklidir. Filmlerde kundakçılar etrafa benzin döküp içine sigara atarlar ve boom! Profesyoneller böyle çalışmazlar. Etkili bir yangın çıkarmak için daha uzun süre yanan bir akaryakıt kokteyline ihtiyaç vardır."

"Lien-hua!" dedim. "Kundakçımızın tek başına çalıştığından emin misin?"

"Emin değilim." dedi. "Ama şu ana kadar her şey onu gösteriyordu."

"Diğer yangınlarda kullanılan yanıcı maddeler hakkında bir şey biliyor muyuz?" diye soru Aina.

Başını salladı. "Henüz bilmiyoruz. Kromatogramlar sonuçsuzdu. Her yangından önceki günlerde yapılan aseton ve mavi ispirto alımlarını takip ediyoruz. Gel gör ki şimdiye kadar elimizde somut hiçbir şey yok."

Odaya göz gezdirdim. Pencereden, John Doe'nun kiralık arabamın kaportasının üzerine atlamadan önce dönmüş olduğu sokağın köşesini doğrudan görebiliyordum. Yangının başlangıç noktasına tekrar baktım. "Yangının odadaki konumu da doğru değil." dedim. "Denver'dan gelirken uçakta, bana daha önceki yangınlarla ilgili göndermiş olduğun

bina grafiklerini inceledim, Aina. Bizim kundakçımız, alevlerini oksijenle beslemek için baca deliklerini, merdiven boşluklarını, pencereleri ve binanın içerisindeki doğal hava akımlarını tercih ediyor. Buna karşılık, dün geceki herif, hava akımını hiç göz önünde bulundurmadan yangını dış duvardan başlatmış. Bir pencere bile açmamış. Yanıcı maddedeki değişikliğe ve başlangıç noktasının yetersizliğine bakacak olursak..."

"Bu aynı adam değil." dedi Lien-hua.

"Benim de düşündüğüm buydu." dedi Aina.

Suç mahallindeki deliller gerçekten de farklı bir suçlu olduğuna işaret ediyordu. Yine de ikna olmamıştım. Ayrıca, bu evin konumu, diğer yangın yerleriyle kıyaslanacak olursa çok mantıklıydı. Beni yanıltan buydu... "Eğer çünkü adam bizim

kundakçımız değilse yangının bu sokakta çıkması gerektiğini nereden bildi?"

"Tesadüf olabilir mi?" diye sordu Aina.

"Ben tesadüflere inanmam." dedim.

Telefonunu işaret etti. "Gerçekten gitmem gerekiyor. Yangını haber veren kişiyi bulduk. Onunla konuşmak istiyorum. Sizi daha sonra ararım."

Lien-hua ve ben, kafamızı salladık. Aina gitti ve birkaç dakika boyunca Lien-hua ve ben odada etrafa baktık. Sonunda ben "Burada gerçekten de afalladım. Elimizde aynı suç işleme şekli, doğru mekân ve serinin hızlanarak ilerlemesine uyan bir zamanlama var; aynı adam tarafından on dört yangın çıkarılmış ve şimdi birdenbire yeni bir kundakçı mı belirliyor?" diye sordum.

"Pek mantıklı gözükmüyor, değil mi?"

"Hayır. İkisi de değil ya da ben olayın önemli bir kısmını kaçırıyorum."

"Tamam. Hadi baştan başlayalım." diye önerdi. "Şimdiye kadar olanları tekrar düşünelim."

"Pekâlâ." dedim. "Bildiklerimize dayanarak konuşacak olursak iki kundakçı var. Şimdilik bunların ikimiz olduğunu varsayalım."

"Pekâlâ." dedi. "İkimiz olduğunu, sadece, varsayalım."

Bu kelimeleri söyleyiş şekli beni duraklattı. Ona bir şey sormak istedim. Ancak, cümleyi nasıl kurmam gerektiğinden emin olamadım. "Bir saniye..." dedim. "Başlamadan önce; dün gee Tessa'nın kapısının önünde bana söylemek istediğin bir şey vardı."

"Şimdi sırası değil, Pat."

"Tessa'yla mı ilgili? Ters giden bir şeyler mi var?"

"Hayır, hayır, hayır! Alakası yok. Sadece bazı şeyleri halletmem gerekiyor. Bir şey söylememeliydim. ünut gitsin, tamam mı?"

Bana daha fazla şey söylemesi için onu zorlamak istedim. Fakat biliyordum ki bu onu daha da içine kapamaktan başka bir işe yaramazdı. "Pekâlâ" dedim. "Öyle olsun!"

Sonra tekrar işe geri döndük. "Şimdi..." dedi. "Bu olayı baştan ele alalım."

Lien-hua, odaya boydan boya benzin döküp sonra da yakıyor- muş gibi yaptı. "Pekâlâ, tecrübesiziz; ne yaptığımızı bilmiyoruz. Yangını başlattık, peki ya sonra? Belki alev aldığından emin olabilmek için birkaç dakika bekleriz."

"Evet, sanırım öyle."

"Peki ya sonra, nereye gideriz? Dışarı nasıl çıkarız?"

Odayı inceledim. "Sanırım yakalanmasak iyi olur... Ön kapı hem kavşaktan hem de sokağın karşısındaki tütün dükkânından rahatlıkla görülebiliyor. Ön taraftan çıkmak çok riskli olur."

"Öyleyse arka kapıya gidiyoruz." Lien-hua, evin içerisinde önden yürüdü. Ev gerçekten de o kadar küçüktü ki sadece bir tek yol mantıklı geliyordu. Onu takip ederken

suçlunun herhangi bir ayak izi veya is lekesi bırakıp bırakmadığına bakmak için kararmış yüzeyi dikkatlice inceledim. Ancak, ödünç aldığım çizmelere ilaveten en azından altı farklı iz örneği vardı. İzler, itfaiyecilere veya tetkike gelmiş olan MAST memurlarına ait olsa gerekti. Aralarındaki bir ayak izinin farklı olduğunu bulabilmek çok fazla kontrol gerektirirdi. İzlere dikkatlice baktım.

"Benzin bidonunu ne yapacağız? Burada mı bırakacağız, yoksa yanımızda mı götüreceğiz?" diye sordum.

"Kundakçılıkta yolun başındayız. O nedenle, yangını başlatmadan önce bunu hiç düşünmemiş olabiliriz... Veya belki de düşüncesiziz ve onu dışarı fırlatırız... Tabii belki de plastik bir kutu kullandık ve daha sonra da onu, ateşin içine attık... Veya belki de..."

"Sanırım bu soru için henüz hazır değiliz, çok fazla belki var. Daha fazla delile..."

"Ve daha az tahmine ihtiyacımız var." dedi düşüncemi tamamlayarak.

"Bunu daha önce söylemiş miydim?" dedim.

"Bir veya iki defa."

Eldivenli elimle arka kapıyı dikkatlice açtım; yaklaşık dört metre uzunluğundaki, evin arazisini çepeçevre saran ve esintisiz sabah saatlerinde gevşekçe asılmış olan san, olay yeri bandını fark ettim.

Lein-hua, sarı bandın olduğu yere gözlerimi diktiğimi görmüş olacak ki; "Aina, kriminologların olay yerini incelediklerini, her şeyin bandın içinde olduğunu, ama, hiçbir şey bulamadıklarını söyledi." dedi.

Çoğu emniyet teşkilatı mensubu, "olay yeri inceleme elemanı" veya "adli tıp teknisyeni" der; ancak, bazı yerlerde, özellikle de başka kıtalarda "kriminolog" terimi daha yaygındır. Her hâlükârda, genelde,

birimlerin ne kadar çok delil buldukları değil de, ne kadar çok delil kaçırdıkları beni hayrete düşürmüştür.

"Bandın dışını kontrol ettiler mi?"

"Bandın dışını mı?"

Sarı polis bandını işaret ettim. "Sence de suç mahallinin yalnızca şu telefon direklerinin çevrelediği alan genişliğinde oluşu gereğinden fazla pratik değil mi?"

"İşlerinde ustalar."

"Evet öyleler. Ancak, suç mahalli, en yakın telefon direklerinin bulunduğu yere göre değil, suçun delil teşkil eden niteliğine ve mekânın fiziksel özelliklerine göre tanımlanır." Hay aksi, yine ders vermeye başladım. Buna dikkat etmem gerek.

"Güzel bir noktaya değindin."

Tecrübesiz	kundakçımız,	benzin
bidonunu	yokuşa	fırlatmış
düşüncesiyle	uyarı	bandından
		ilerisini

dikkatlice inceledim. "Kaç defa, cinayet aletini, polis badının sadece birkaç metre ötesinde bulduğumu bilsen çok şaşırırsın. Ne var ki insanlar, 'suç mahalli'ne ait değil diyerek oralara bakmayı pek akıllarına getirmiyorlar."

Bandın ilerisinde, hafif bir eğimi olan tozlu yokuşta bana eşlik etti. "Yani, bant aslında incelemeyi aksatıyor." dedi, düşünceli bir biçimde. "Yanlış yere baktığımız için delili göremiyoruz. Kör nokta."

Kör nokta.

Evet öyle.

"Lien-hua, eğer biz kundakçı olsaydık nereye park ederdik?"

İşaret etti. "Şu yokuşun diğer tarafına olabilir mi?"

Tepeye kadar yürüdüm. Beynim fırıl fırıl dönüyordu. "Zor ulaşım, çok fazla sokak lambası, çok yoğun bir trafik var. Şuradaki ev

de çok yakın olduğuna göre -baksana veran-dası sadece on veya on iki metre uzaklıkta-binanın batı yakasına da park etmiş olamayız. Yani, belki de doğu tarafındaki ara yola park ettik."

"Belki de etmedik." Sözleri ilgimi çekti. Başka bir küçük yokuşa götüren aşınmış kaldırımın yanında, yaklaşık on beş metre uzaklıktaki bir çift siyah deri eldiveni işaret ediyordu.

Eldivenlerin yanında duran Lien-hua'ya katıldım. Yanımda delil torbası yoktu. Yine de eldivenlere doğru eğilip kokladım. "Benzin." dedim.

"Eldivenlerini çıkar." dedi.

"Neden?"

"Hadi eğlendir beni. Çıkar ve yere fırlat."

Eldivenleri çıkarırken Lien-hua düşünceli düşünceli beni izledi. İki eldiveni de yere attıktan sonra "Demek ki, önce bir eldiveni

sonra da diğerini attı; aynen senin yaptığın gibi. Bak, nasıl da eldivenler iki yanına düştü. Bu çok doğal. Dolayısıyla suçlu deri eldivenlerin arasında bu yoldaydı. Doğuya doğru gidiyordu."

"Bravo!" dedim. Sonra eldivenleri çıkarış şeklimi düşündüm. "Bu aynı zamanda, ikinci eldiveni çıkarırken dış kısmına eldiven- siz elinin parmak uçlarıyla ve başparmağıyla dokunması demektir. Eğer elleri eldiven takmaktan veya alevlerin ısısından yeteri kadar terlemişse.."

"Bazı izler elde edebiliriz."

"Haber ver..." dedim. "Aina, kriminologlarını buraya geri yollasın."

Lien-hua, cep telefonunu çıkarttı. Aina'yla konuşurken ben de yokuşun tepesine giden kaldırımı takip ettim, uzun, çarpık çurpuk, çalılarla kaplı bir geçitte yol bitti. Geçide boydan boya bakarken Lien-hua

yanıma geldi, "ümarım bütün burayı aramayı düşünmüyorsunuzdur." dedi kaygılı bir şekilde.

Başımı hayır der gibi salladım. "Daha fazla göze ihtiyacımız var. Aina'nın ekibine geçidi taramalarını söyleyelim."

Donakaldım.

Daha fazla göz. Kör nokta.

Yanlış yerdeyiz.

Enerjiyi hissetmeye başladım. "Lien-hua, bu olayda farklı olan nedir?"

"Suçlu. Yanıcı madde."

'Aynen. Ama olay yeri değil. Çok tutarlı. Dolayısıyla, dün geceki yangını bizim kundakçımız başlatmadı."

Şaşırmışa benziyordu. Daha önce tahmin ettiklerimizi tekrarlıyordum. "Evet, teorimize göre öyle."

Gerçekler; iç içe geçen gerçekler. "Çünkü başkası yaptı."

"Ne düşünüyorsun Pat? Bununla nereye varacaksın?"

"Olaylar bir şekilde birbiriyle bağlantılı. Eğer dün geceki adamı bulabilirsek bizi diğer yangınları çıkartan kundakçıya yönlendirebilir. Aynen senin söylediğin gibi; yanlış yerlere bakıyoruz... Başlatılmış olan bazı suçlar neden tamamlanamazlar?"

"Kurbanın direnişi, güvenlik güçlerinin eylemleri ve doğal nedenler. Nereye varacağını anla..."

"Doğru." Eve doğru döndüm. "Doğal nedenler."

Bana yetişmek için hızlı adımlarla yürüdü. Çok zekiydi, anlayacağını biliyordum. "Yani, seri kundakçının eyleminin, John Doe'nun intiharıyla yarıda kesildiğini mi düşünüyorsun?" dedi.

"Evet. Daha sonra da işi bitirmek için bir başkası geldi." Bunları söylerken yokuş aşağı iniyordum. "Bir şeye bakmam lazım."

Evet, evet, evet.

Çıkışlar ve girişler.

"Pat?" Beni takip ediyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır, değil." dedim. "Arada kâse var."

"Neden bahsediyorsun?"

Evin ön tarafına doğru koştum. "Bilgisayarın yanında mı?"

"Hayır, otelde. Neler olu..."

"Gitmemiz lazım." Aklım hızla çalışıyor, parçalar yerine oturuyordu. Ödünç çizimleri fırlatıp ayakkabılarımı aldım. "Hemen şimdi!"

"Pat, ne gördün?" Bana yetişip ayakkabılarını giydi.

"Adam, başka bir şey daha mı bırakmış?"

"Evet."

Arabasını açtı ve içeri atladık. "Peki nedir?"

"Bir harita."

Lien-hua, ne kadar kibar ve tatlı dilli olsa da acelesi olduğu zaman kafein etkisi altındaki Jackie Chan gibi araba kullanıyor.

Bunun hoşuma gittiğini itiraf etmeliyim.

Tabii ki arabanın hava yastığı olduğu sürece.

Bir köşeden uçarak geçtik ve kapıya savrulmamak için elimi gösterge tablosuna koydum.

"Açıklaman lazım." dedi. "Ne demek harita bıraktı? Ayrıca, neden acele etmemiz gerekiyor?"

"Bloknotun var mı?"

"Arka koltukta olması lazım."

Resmî bloknotunu kapıp yapabildiğim kadar çok, rastgele coğrafi analiz algoritmaları hesapladım. Ancak, cebir denklemleri

hiçbir zaman uzmanlık alanıma girmemişti. Gerçekten de bir bilgisayara ihtiyacım vardı.

"Peki bu acele niye?"

"Çünkü görüldüğüm kadar zeki değilim. Düşünce zincirimi unutmadan önce bilgisayarıma ihtiyacım var. Sanırım gerçek kundakçının fotoğrafını elde edebilirim."

"Nasıl? Neler oluyor?"

"Arada kâse var."

"Neden bunu tekrarlayıp duruyorsun? Ne anlama geliyor?"

"Kavramsal haritalama konusuna aşinasın değil mi?"

"Tabii ki. İnsanlar bu şekilde çevrelerini algırlar. Herkes, saptığı yolların, takip ettiği güzergâhların, haritadaki noktalar arasındaki tahminî mesafelerin ve bunun gibi şeylerin zihinsel resimlerini yaratır."

"Doğru. Ancak, zihinsel haritalar bazı şeylerle çarpıtılır."

"Engelleyiciler ve aşinalıkla. Evet, biliyorum. Tavırlar, geçmiş deneyimler ve farklı mekânlarda olan rahatlık; bunların hepsi, yer ve uzaklık algılamalarımızı çarpıtır ve biz de; nehirler, dağlar, köprüler, alışveriş merkezleri gibi doğal veya insan yapımı Engelleyiciler ortaya çıktığı zaman, iki nokta arasındaki mesafeyi gözümüzde büyütürüz."

"Vay be, bunu ben bile daha iyi söyleyemezdim!"

"Kitabındaki bilgileri başka kelimelerle söylediğimi biliyorum. Sözcük seçimin biraz resmîydi. Değiştirmem gerekti."

Hafifçe boğazımı temizledim. "Söylemek istediğim şu; hepimiz farkında olmadan, -aramızdaki seri kundakçılar da dâhil olmak üzere- aklımızda kavramsal haritalar yaratırız. Spor stadyumları da büyük zihinsel engelleyicilerdir. Petco Parkı, yangınlara

olan yakınlığı nedeniyle kundakçının zihninde şehri algılama biçimini ve jeografik analiz dinamiklerini değiştirmiş olabilir."

"Yani, Petco Parkı kâse mi?"

"Evet, büyük bir salata kâsesi. Senin anlayacağın, mango ve Hindistan ceviziyle domuz filetosu sunuyorlardı ve ben de iki salata sipariş vermek zorunda... Boş ver, uzun hikaye. Biraz daha hızlı gidebilir miyiz?"

"Bir uçuş planı çıkarmadan gidemeyiz. Peki kundakçının fotoğrafını nasıl bulacaksın?" "Ona sonra geleceğim. Dinle, beni bırakır bırakmaz hemen Aina'yı aramanı istiyorum. Bizimle buluşabilir mi diye sor. Eğer buluşamazsa şehrin tüm toplu taşıma istasyonlarında çekilmiş olan videolara giriş kodlarını iste." Otelin park alanına gelmek üzereydik. "Anladın mı?"

"Evet."

"Sadece canlı görüntüleri değil, veri tabanlarını da incelemem gerekiyor."

Lien-hua, otelin önünde frene bastı. "Peki, sadece iyi anlayıp anlamadığımdan pek emin.."

"Odamda buluşuruz. Park ettikten sonra gel." Arabadan atladım.

Resmî not defteri elimde, bilgisayarımı nihayet önüme aldığımda karalama notlarımı ve formüllerimi çözebilmeyi umarak aceleyle asansöre doğru yürüdüm.

***

Cassandra'yı yakalamak, Creighton'm düşündüğünden daha kolay olmuştu. Neredeyse hiç boğuşmamıştı ve depoya vardıklarında tekrar kendine gelmişti. Örnek bir kurban olmuştu.

Evet. Son birkaç saat çok verimli geçmişti.

Creighton'un, video çekimini bitirmek için ucu ucuna yetecek kadar metrajı vardı.Daha sonra tek yapması gereken, kurguyu halletmek ve tüm faaliyeti başlatacak olan telefon görüşmesini yapmaktı.

Sabırsızlanıyordu.

Onun ve kendisinin yaklaşmakta olan ölümünün düşüncesi, heyecandan parmaklarını titretiyordu.

Otel odamda, dün sabah, yangınların zamanlaması ve ilerlemesiyle ilgili coğrafi ve demografik bilgileri karşılaştırmaya başladığım bilgisayar dosyalarını açtım.

Doğru yoldaydım, pardon aslında yanlış... Yoldaydım.

Lien-hua, kapıyı tıklattığında karaladıklarımı bilgisayara geçiriyordum.

"Kapı açık." dedim.

"Aina gelemiyor." Lien-hua da bilgisayarını getirmişti. Yatağın kenarına oturdu ve dizüstü bilgisayarını açtı. "Polisi arayan kişiden bir şey çıkmamış. Ancak, daha önceki kundaklamaların muhtemel yanıcı maddelerini değerlendirmekle meşguldü. Bana kodlan verdi."

"Güzel! Bana beş dakika izin ver. Birazdan onlara ihtiyacım olacak." Ekranındaki simgelerden birinin üzerine tıkladım. Her yangın mahallinin titreşen küçük bir alevle işaretlenmiş olduğu bir harita ortaya çıktı. "Yangın mahallerini görüyor musun?" Birkaç tuşa bastım ve San Diego'nun otoyol ve sokaklarını aydınlatan bir dizi kırmızı hat, şehir planını ördü. Bir tanesini parmağımla takip ederek "Yollar." dedim.

"Yapma ya, gerçekten öyle mi?"

"Affedersin. Bariz olanı açıklamayı, bırakmaya çalışacağım." Görebilmesi için ekranı eğdim. "Şimdi, yangınların dağılımına baktığında ne görüyorsun?"

Haritayı dikkatlice inceledi ve başını salladı. "Hiçbir şey!"

"Ben de görmüyordum." Tramvay hatlarını yükleyip yangın mahalleri haritasının üzerine açtım. Birkaç tuş darbesinden sonra bilgisayarımdaki haritalama programı,

yangın mahalleri ve en yakın tramvay istasyonları arasındaki mesafeyi hesaplayarak ekranın sol alt köşesinde sonucu gösterdi. "Gördün mü? Yangıların hepsi -genellikle 'turuncu hat' veya 'mavi hat' olmak üzere- tramvay duraklarının iki yüz metre yakınında bir yerde meydana geliyor."

Bakışlarıyla onayladı. "Yangınları başlatıyor; sonra ise kaçmak için tramvaylara biniyor."

"Bence öyle. Zamanlamaya bakalım. Benim için tramvay saatlerine bak. Ben de onları yangınların saatleriyle karşılaştırayım."

İnternette San Diego toplu taşımacılık sayfasına girip tramvayların kalkış ve varış saatlerini okudu. Ben de onları bilgisayarıma yazıp enter tuşuna bastım.

Ekranın sağ alt köşesindeki ayrıntılı zaman çizelgesinde çapraz çizgiler belirdi.

"Uyuyor." dedim.

Uzun ve yumuşak bir ısıklık çaldı. "Yani, dün geceki yangın dışında, diğer tüm yangınlar tramvayın öngörülen kalkış saatinden beş dakika önce veya tramvay kalktıktan sekiz dakika sonra bildirilmiş, 'ki yüz metreyi yürümek ne kadar zaman alır?'"

"Bilmiyorum. Belki üç-beş dakika kadar. Bunun yanında bir de yangının yayılma, fark edilme ve bildirilme zamanını da hesaba katmamız lazım. Zamanlamayı doğrulamak için birkaç memurdan mesafeleri yürümelerini isteyebiliriz. Ancak, park etmemiş; tramvaya binmiş gibi görünüyor."

"Pekâlâ, eğer bu şekilde kaçıyorsa..." dedi ve birden kafasına dank etti. "Giriş kodları!" diye ekledi.

"Evet." dedim. "Her tramvay istasyonu video kameralarıyla denetlenir. Kundakçımız fotojenik mi görelim bakalım."

Şehrin, toplu taşımacılık "Dijital Video Arşivleri" web sitesine girdim ve Aina'nın, Lien-hua'ya vermiş olduğu giriş kodlarıyla sisteme bağlandım. Eski arşiv görüntülerinin silinmiş olduğunu görünce keyfim kaçtı. Sadece son altı ayın görüntüleri vardı. Böylece elimizde yalnızca sekiz yangın kaldı. Bunun yeterli olacağından pek emin değildim. Yine de denemek için bu sekiz yangının zaman ve yerleriyle bağlantılı olan tramvay istasyonlarının görüntülerini bilgisayarıma yükledim. "Bu bana Terry'nin tasarladığı yeni oyuncaklardan birini deneme şansı veriyor." dedim. "Onu tanıyorsun değil mi? Terry Manoji? Ulusal Güvenlik Ajansındaki arkadaşım?"

"Tanışmıştık." dedi soğukkanlı bir şekilde.

"Ondan pek hoşlanmıyorsun galiba."

"Bana bir konferansta asılmıştı. Ona inanılmaz derecede, birisini hatırlattığımı söylemişti. Bir bayana söylenecek bir laf değildi."

"En azından zevkliymiş."

Gülmedi.

"Boş ver. Bana birisiyle çıktığını söyledi. Kızla henüz tanışmadım, ama ülkenin batısındanmış. Her neyse Terry, bana tasarlamakta olduğu bu yeni programı gönderdi. Şuna bak. Adı CIFER."

"Ne anlama geliyor?"

"Somut Değerlendirici Tanıma için Karakteristik Envanter."

Başını salladı. "Hükümet, bu kısaltmaları bulmak için bu kadar zaman harcamasa her sene milyonlarca dolar tasarruf eder."

Programı başlattım ve dosya menüsünü açtım. Lien-hua, pek etkilenmiş

benzemiyordu. "Yüz tanımlama programını andırıyor. "

"Daha ziyade kimlik tanıma gibi bir şey." Enerjim yerine gelmişti. Bir olayda ilerliyor olmak bana iyi geliyordu. Tek istediğim şu herifin kim olduğunu bulmak ve daha sonra Tessa'yla güzel zaman geçirmektir.

Belki biraz da Lien-hua'yla.

Kim bilir!..

"Bu program, tıpkı klasik yüz tanımlama programı gibi yüzün yapısını ve özelliklerini birleştiriyor; bunun yanı sıra boyu, kiloyu, yürüyüş temposunu, duruşu, sözsüz iletişimi ve mekânsal hareket şeklini de değerlendiriyor. Hatta kaydı varsa ses tanımlaması bile yapıyor. Ayrıca, kullanıcının bulunduğu yerin GPS izlemesini bloke etmek için Sagnac etkisini kuvvetlendirir. Sahadaki operasyonlar için geliştirildi. Henüz test aşamasında. Elimdeki mevcut tek kopya. Ancak şimdiye kadar gördüklerime bakılırsa..."

Bilgisayarım bir bip sesi çıkardı ve ekranda, farklı pencerelerde yedi tane yüz belirdi.

Fakat, her nasılsa hiçbirisi, bir diğerine benzemiyordu.

Adamlardan biri sokak serserisi, diğeri iş adamı, bir diğeri belirgin bira göbeği olan blucinli bir adamdı. Geri kalan dört kişi de birbirinden apayrı tiplerdi. Birisinin sakalı vardı; diğerinin yoktu. Bir başkasının dalgalı sarı saçları, sonuncusunun ise siyah saçları vardı. Sadece, hepsi, aynı boyda gibiydiler. Tek benzer noktaları buydu.

"İlk başarısız vuruş!" dedi Lien-hua. "Her defasında farklı bir adam."

"Ben... Ben bir anlam veremiyorum." diye mırıldandım.

"Belki de program olması gerektiği kadar başarılı değildir."

Belki de belirgin bazı özelliklerin önemini yanlış değerlendirdim. "Bir dakika, bir şey deneyeceğim." Klavyeye dokundum ve benzerlik indeksini açarak değerleri değiştirdim.

Yine aynı adamlar ortaya çıktı.

Resmî not defterine baktım, CİFER'in indeksinde bazı ufak değişiklikler yaparak varsayımlar ekledim ve enter tuşuna bastım.

Tekrar aynı adamlar.

Bu fikri tamamen bir kenara atmak üzereyken bir şey fark ettim. "Bir saniye, Lien-hua!" Bir düğmeye bastım ve videolar - her görüntünün altında zaman sayacı gösterilerek- ağır çekimde oynamaya başladı. "İşte!" dedim.

Ekranı inceledi. "Ne?"

"Duraklama" ve sonra tekrar "oynat" düğmesine bastım. "Bak!"

"Ne var?"

"Bir saniye." Görüntülerin daha belirgin olmaları için çözünürlüğü ve renkleri ayarladım; sonra başa sarıp tekrar "oynat" düğmesine bastım. Hâlâ akli karışmış gibi görünüyordu.

"Bir daha başlatmamı ister..."

"Bir dakika." Videoları dikkatlice inceledi. "Anladım. Olay kılık değiştirme, öyle değil mi?"

"Evet."

"Ve sol ayağıyla süpinasyon yapıyor, öyle değil mi?" dedi.

"Evet, sanırım öyle deniliyor. Her adımdan sonra ayağını dışa doğru çevirmesine süpinasyon deniliyor, değil mi?"

"Evet. Buna süpinasyon denir. Eğer ayağın içeri doğru dönerse buna da pronasyon denir." dedi ve sonra "Ben içe doğru basarım." diye ekledi.

"Merak etme, kimseye söylemem. Söz."

"Ne kadar naziksin!" Dizimin üstünden uzandı ve videoları tekrar başlatmak için "enter" tuşuna bastı. "Evet..." dedi. "Gerçekten de çok belirgin. Belki eski bir kazadan kalma. Sanki bileği kırılmış veya ona benzer bir şey."

"Dur. Bir saniye!" Aşağıdaki videolardan birine işaret ettim. "Bu adam sol ayağıyla topallıyor. Bu o değil."

"Topallama taklidi yapılabilir." dedi. "Ancak, adım attıktan sonra ayağın dönüş şekli değiştirilemez. Belki de değiştirilebilir ama kimse bunu yapmayı aklına getirmez." Lienhua, kafasını salladı. "Vay canına! Şaşırabilirsin ama tüm bunları anladım. Ancak, bir şey sormam lazım; programın, bu kişilerin yürürken sol ayaklarının dönüş şeklinden dolayı mı aynı adam olduklarını düşündüğünü söylüyorsun?"

"Yürüyüş biçimi, istasyondaki diğer insanlarla olan mekânsal ilişkisi, yangın

mahallerinin istasyonlara olan mesafeleriyle karşılaştırılmış varış zamanları, yüz benzerlikleri, kol uzunlukları, kemik yapısı..."

"Tamam, tamam. Anladım."

"Yani, sol bileğini kırmış, kılık değiştirmeyi seven ve..." -sıcak bölgeyi işaret ettim- "İki kilometrelik bir yarıçap içerisinde yaşayan birisini arıyoruz." dedim.

"Bunun, seçenekleri pek de daralttığından emin değilim, Pat. Bu en azından sekiz bin..."

"Askerî deneyim." diye mırıldandım. "Askerî deneyimi olduğunu söylemiştin, öyle değil mi?"

"Evet. Ama burası San Diego. Şehirdeki insanların yarısı donanma için ya da Savunma Bakanlığının taşeron müteahhidi olarak çalışıyor."

"Fakat, bunlardan kaç tane bina yakmak konusunda profesyonel?"

Birden, nereye varmak istediğimi anladı. "Patlayıcı Madde Eğitimi." dedi.

"Evet. Coronado Adası. Donanmanın Amfibi "SEAL!" Eğitim üssü. Batı yakasında, hükümetin, insanları, bir şeyleri yakmak, havaya uçurmak ve sonra da görünmeden kaçmak için eğittiği tek yer. Acaba bizim adamımız da Donanma SEAL'inden olabilir mi diye merak ediyorum."

Video kurgusu her zaman, düşündüğünüzden daha fazla zaman alır. Görüntü, pencereden giren güneş ışığıyla her zamankinden daha fazla parlıyordu. Buna ilaveten, Creighton'ın bilgisayarı bazı değişiklikleri kaydedemedi. arızalanmıştı. Tüm bunlar, ona zaman kaybettirmişti. Yine de kurguyu zamanında bitirebileceğinden emin sayılırdı. Birkaç küçük ayardan sonra eski bir kundakçı ve müstakbel bir terörist olan Austin Hunter'a göndermek üzere hazır olacaktı.

Lien-hua, Amfibi üssünü aradı. Yetki kodlarını doğruladıktan sonra onu, tıbbi kayıt bölümünde çalışan denizci Astsubay Les- lie Helprin'e yönlendirdiler. Astsubay Helprin'in işinde çok iyi olduğunu hemen anladı. Son beş yıl içerisinde yangın ve yanıtıcı taktikler üzerine eğitim almış, sol bileğinden veya bacağından sakatlanmış olan SEAL mensuplarının kayıtlarını bulması sadece beş dakikasını aldı.

Lien-hua, telefonda öğrendiği bilgileri aktarıırken ben de not aldım: "On iki isim var. Onu erkek, ikisi kadın. Ayrıca, geçen yıl görevinden şerefli bir şekilde ayrılan bir kişi."

"Bizim kundakçımız kadın değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Duruşundan, bedeninden ve kilo dağılımından. Eğer geçen yıl ayrılan adamı da sayacak olursak geriye on kişi kalıyor. Astsubay Helprin'e söyle, bana personel dosyalarından fotoğrafları göndersin. Bakalım bizim kayıtlarımızdaki yüzlere uyan var mı."

Lien-hua, tekrar ahizeye doğru konuştu ve başını salladı. "Haber iyi değil. Dosyalarda fotoğrafları yok."

"Nasıl olur da fotoğrafları olmaz?"

Lien-hua, soruyu tekrarladı ve daha sonra Astsubay Helprin'in cevabını söyledi: "Medikal dosyalarda fotoğraf yokmuş. Sadece kişisel dosyalarda varmış. O da apayrı bir birimmiş."

"Tabii ki öyledir. Tipik askerî bürokrasi."

Bizim adamımız zaten kılık değiştiriyor. "Pekâlâ. Şimdilik bunu unutalım. Daha sonra tekrar bakarız. Sor bakalım bize... Bir

saniye, bunlardan biri, geçen yıl hizmeti bırakmış, değil mi?"

"Evet."

"Ne zaman?"

Lien-hua, soruyu tekrarladı ve sonra "Şubatta." dedi.

"Yangınlar, nisanda başladı. Ellerinde herhangi bir adresi var mı? Maaş çeklerini yolladıkları bir adres mesela?"

Lien-hua, bir sokak ismi karalayıp bana gösterdi. Bilgisayarda sokağı zumladım.

Adam, sıcak bölgenin sadece iki blok dışında yaşıyordu.

Adı Austin Hunter'dı.

***

Creighton Melice, Cassandra Lillo'nun video çekimini Austin Hunter için hazırlamış

olduğu elektronik postaya ekledi ve "gönder" tuşuna bastı.

Kendisinin genel olarak harika bir iş çıkardığını düşünüyordu. Ancak, bu iş için harcamış olduğu zaman, Hunter'ın hoşuna gitmeyebilirdi. Creighton, Cassandra'ya bakmak için deponun ana bölümüne giden kapıyı açtı. Herhangi bir değişiklik yoktu. Cassandra güvendeydi.

Hiçbir yere kımıldamamıştı.

Daha sonra elektronik postanın gittiğine dair onayın gelmesini beklemek için geri gitti. Beklerken yaklaşık on beş santimetre uzunluğundaki ince bıçağını biledi. Çok keskin olması lazım; hem de çok. Shade'in, ona, B planına geçmesini söylemesi ihtimaline karşın çok keskin olması lazım.

Aina'yı aramadan önce bazı şüphelerimi doğrulamam gerekiyordu. Donanmanın insan hizmetleri bölümünü bulduk ve hem bana hem de Lien-hua'ya, Austin Hunter'ın kişisel dosyasını ve askerî hizmet kayıtlarını göderdiler. Bunları, aynı zamanda inceleyebilmek için, ayrı ayrı kendi bilgisayarlarımıza yükledik.

"Demek ki..." dedim. "On dört yıl hizmet vermiş. Ekvador, Güney Afrika ve Afganistan'da görevlerde bulunmuş. Hatta Kuzey Kore'ye iki gezi yapmış. 'Yanılma Taktikleri', 'Gizli Gözetim'. İki yıl SERE (Hayatta kalma, kaçırma, kurtarma ve kaçma) eğitmenliği yapmış. Bu adam çok marifetli. Fakat, daha sonra bir eğitimde sol kaval kemiğini sakatlıyor ve..."

"Şuna bak!" Lien-hua ekranı işaret etti: "Üçüncü paragraf. Donanma, ameliyatını ve

fizik tedavisini ödemiş. Ne var ki iyileştikten sonra onu, SEAL'in 3 numaralı ekibinden alıp idari işler bölümünde görevlendirmiş."

Başımla onayladım. "Adam, en iyi eğitilmişlerden biri. Dünyadaki seçkin savaşçılardan. Ancak, onu faks yollayıp telefonları bağlaması için küçük bir bölmeye yoluyorlar. Görevinin bittiği anda istifa edeceğini biliyor olmalıydılar."

"Nitekim böyle yaptı." Benimle aynı anda okuyordu. "Anlaşılan donanma, dünyanın diğer ucundaki gizli operasyonlardan birinde, bacağındaki sakatlığın onu yavaşlatmasıyla uğraşmak istemedi. Bir de tabii ki görevinden şerefli bir şekilde ayrıldıktan sonra artık donanmayı hiç ilgilendirmiyordu. Yirmi yıllık hizmeti tamamlamadığı için emekliliğini de alamadı."

"Bacağındaki sorun, kalıcı bir sakatlık olmadığı için sağlık sigortasından da para alamadı." dedim. "Böylelikle, yetişkinliği

boyunca hayatını bir SEAL olarak geçirdikten sonra, başka alanlarda işine yaramayacak birkaç beceri dışında elinde bir hiçle Özel Kuvvetlerden ayrıldı. Bundan sonra nasıl bir işte çalışabilirsin ki? Gece bekçiliği mi yaparsın? Koruma veya özel dedektif mi olursun?"

Lien-hua, bilgisayarını kenara koydu ve düşünceli bir biçimde otelin sürgülü cam kapılarından dışarıya baktı. "Böyle öz geçmişe sahip olan bir adam bu işleri yapmaz."

"Paralı askerlik?" dedim. "Veya belki de Orta Doğu'da özel bir güvenlik firması için çalışmak olamaz mı? En azından o zaman yine binaları havaya uçurup acayip havalı silahlar kullanabilir. Ayrıca kimse de sinir bozucu bir sürü soru sormaz."

"Acayip havalı mı dedin?"

"Bir keresinde Tessa'nın da bu kelimeleri kullandığını duymuştum." Sonra Tessa'nın

bir gece önce söyledikleri geldi aklıma: İyi hissettiriyor. Bu senin işin ve yapmayı sevdiğin şey. "Belki de..." dedim Lien-hua'ya "Sivil binaları yakmaya başlarsın. Çünkü bu senin işindir, sensindir ve birdenbire onu bırakamazsın."

Aina'yı arayıp bulduğumuz her şey hakkında bilgi verdik. Şu ana kadarki tüm deliller ikinci derecede önem teşkil ediyordu. Ancak, en azından bir başlangıç noktası olabiliyordu. "Hunter'ın oturduğu yere bir araba yollarız." dedi Aina. "Onunla konuşuruz. İyi iş çıkardınız."

"Harika! Gelişmelerden bizi haberdar et." dedim.

Konuşmayı bitirdikten sonra derin bir nefes aldım. "Sanırım kısa bir mola verebiliriz gibi görünüyor." dedim.

"Güzel!" dedi. "Çünkü senin bir duşa, benimse bu is kokulu kıyafetlerden kurtulmaya ihtiyacım var."

"Pekâlâ. Saat onda kahvaltı için Tessa'yla aşağıda buluşacağız. Sen de bize katılana. Belki o zamana kadar Hunter hakkında bir şeyler öğrenmiş oluruz."

Teklifimi kabul etti. Kıyafetlerini değiştirmek için odadan ayrıldı; ben ise duşu girdim.

Ancak, rahatlayacağıma Hunter'ın dün gece yangını çıkaran adamla nasıl bir ilişkisi olabileceğini düşünmeye başladım. Belki de çünkü, tamamen farklı bir kundakçıydı.

***

Creighton, tekrar saatine baktı.

09:00.

Tamam, bu kadar zaman yeter.

Telefonunu aldı ve Austin Hunter'ın numarasını çevirdi. Shade, Hunter'ın telefona cevap vereceğinden emin olabilmek için,

Creighton aradığında sanki Cassandra arıyormuş gibi görünsün diye aramayı yönlendirmenin bir yolunu bulmuştu.

Bir erkek sesi cevap verdi. "Cassandra? Neredesin? Benimle buluşman gereki.."

"Ben Cassandra değilim." Creighton sesini değiştirme zahmetine girmedi. Sonuçta bir önemi yoktu.

"Sen de kim?.."

"Beni iyi dinle."

"Cassandra nerede? Cevap ve..."

"Eğer sözümü bir daha kesersen, seni temin ederim ki pişman olursun."

"Drake için çalışıyorsun, öyle değil mi? Tüm mesele bu, değil mi?"

"Buna daha sonra geleceğiz." Creighton, ismi not etti: Drake. Acaba Shade olabilir miydi? Belki de. Bununla daha sonra ilgilenirdi. Şimdi senaryoya sadık kalmak

durumundaydı. "Beni dinle, Austin. Cassandra Lillo'yla üç saat önce kahvaltı için sözleşmiştin. Ama Cassandra gelmedi. Cabrillo'nun Yeri adlı restoranı terk etmeden önce otuz beş dakika bekledin."

"O nerede? Sana yemin ediyorum ki eğer..."

"Sayıp sövme. Sayıp sövüldüğünde sabrım tükenir ve sabrım tükendiğinde ise çok kötü şeyler olur. Elektronik postanı kontrol et. Bilgisayarın yanındadır diye tahmin ediyorum, öyle değil mi?"

Hunter, bilgisayarını ararken Creighton bekledi. Bilgisayarı açtığı zaman çıkan küçük klişe melodiyi ve sonra da elektronik postanın geldiğini bildiren sesi duydu. "Filmi başlat, Austin."

Creighton bekledi. Film, bir dakika elli iki saniyeydi. Saatinden zamanı takip etti. Yaklaşık kırkıncı saniyede bir iç çekme sesi

duydu. Birinci dakikada Hunter haykırdı: "Aaa! Aman Tanrı..."

"Seni sayıp sövme konusunda uyarmıştım. Bir daha uyarma- yacağım!" Creighton filmin, özellikle de son on saniyesinin, bittiğinden emin olana kadar bekledi. "Şimdi, beni çok dikkatli dinle."

"Yanlış adamla oyun oynuyorsun. Seni bulduğum anda..."

"Dinle dedim. Tüm bu sözümü kesmeler sabrımı tüketiyor."

Bir sessislik oldu. "Onunla konuşmama izin ver. Hayatta olup olmadığından emin olmak istiyorum."

Creighton, bu isteğin geleceğini biliyordu. Kapıdan geçti, Cassandra'yı kilitlediği yere doğru yürüdü ve telefonu cama doğru tuttu. "Austin, seninle konuşmak istiyor."

"Austin mi?" Sesi kısıkta ama duyulabiliyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Austin lütfen! Beni öldürecek!..."

"Cassandra!"

Creighton, deponun yönetici odasına doğru geri yürüdü. Bu arada Cassandra hâlâ ağlamaya devam ediyordu. Kapıyı kapattı ve ses kesildi. "Aslında, onu yavaş yavaş öldüreceğimi söylemiştim. Yavaş kısmını unuttu."

"Nerede o? Bana nerede olduğunu söyle, seni manya..." Bu defa, Austin sözünü bitirmeden durdu. Telefonun diğer tarafındaki adamı kızdırdığının farkına varmış olmalıydı.

Bu iyiye işaret. Demek ki artık şartları dinlemeye hazırды.

"Austin, sen mühlet kelimesinin kökenini biliyor musun? Gerçekten çok etkileyici. 'Bir işin bitirilmesi gerektiği andan önceki zaman' anlamına gelmeden önce 'geçmemen

gereken çizgi' anlamına gelirmiş." Creighton, kendisini hiç bu şekilde ifade etmezdi. Çok daha açık konuşurdu. Fakat, şimdi Shade'in gözüne girmek istiyordu. Bir şekilde dinlediğini de fark edince Shade'in konuşma metnini harfi harfine okudu: "ABD İç Savaşı sırasında bir hapisyanede, 'geçmene izin verilmeyen sınır hattı' anlamına gelirdi. Eğer geçecek olursan hemen o noktada vurulurdun. Mühleti geçen hiç kimse hayatta kalmazdı. Bu konuşmanın nereye varacağını anlayabiliyor musun?"

"Benden ne istiyorsun? Bunu neden yapıyorsun? Dün gece yüzünden mi?" Creighton, ses tonundaki değişimden Bay Hunter'ın çok daha iyi bir dinleyici hâline geldiğini anladı.

"Eğer sana söylediklerimi bu akşam saat sekize kadar yaparsan Cassandra'yı tekrar görebilirsin. Şimdi, filme çok iyi bak. Eğer polise, FBI'a veya başka herhangi bir yere veya birisine haber verirsen Cassandra'ya

neler olacağını tahmin edebilirsin. Yani, saat sekiz hem senin hem de Cassandra'nın mühleti. Bizim olayımızda bu kelimenin nasıl hem orijinal hem de günümüzdeki anlamından yola çıktığımızı görebiliyorsun değil mi?"

Sessizlik oldu.

"Seni gözetliyor olacağız. Eğer bir şey yapmaya kalkarsan haberimiz olacak. Anladın mı?"

"Evet." Sesinde bir korku alameti yoktu. Sadece kararlıydı.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Creighton ona, Shade'in yazmış olduğu her şeyi söyledi. Talimatlar kesin olduğu ve buluşma yerleri ile zamanlarını da içerdiği için, bunları söylemek Creighton'ın sadece birkaç dakikasını aldı. Hunter, tüm bu esnada sessizce dinledi ve sonunda, Creighton konuşmasını bitirdiği zaman,

"Tamam, yapacağım. Ama sekize kadar bitmez. Zaman yeterli değil. Bilgi toplamam, gözlem yapmam lazım. Ayrıca, daha fazla patlayıcıya ihtiyacım olabilir... Güvenli askerî alanda..." dedi.

"Yeterli zamanın var. Bir yolunu bulursun."

"Sana söylüyorum..."

"Pekâlâ, o zaman..." dedi Creighton serçe. "Hemen şimdi Ölecek." Kapıyı açtı. "Telefonu iyice yakınında tutacağım ki çığlıklarını iyi duyabilesin."

"Hayır!" diye bağırdı Cassandra.

Creighton, ona doğru yaklaştı. "Ölümünü uzatabildiğim kadar uzatacağım."

"Hayır, lütfen!" diye tekrar haykırdı Cassandra.

"Tamam." dedi Austin.

"İşim bittiği zaman sana filmini yollarım."

"Tamam, tamam! Dinle. Deddiğini yapacağım, tamam mı? Sadece onu rahat bırak. Onu rahat bırakacağına dair söz ver bana."

"Anlaşmamız şöyle: Bu akşam sekize kadar sana söyleneni yapacaksın. Aksi hâlde Cassandra Lillo'yu öldürürüm ve çektiği işkenceleri saniyesi saniyesine kaydedip tüm dünyanın izleyebilmesi için internete koyarım." Creighton telefonu kapatıp deponun yönetici odasına doğru yürüdü.

Her hâlükârda Cassandra'nın ölümünü kaydedecekti. Ancak, şimdilik Hunter'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

Evet. İşler yolundaydı.

Telefonu yerine koydu ve gözlerini kapıya dikti. Cassandra, diğer taraftaydı. Onu orada

tek başına bırakması için iyi bir neden bulamadı.

Hem de hiçbir neden bulamadı.

Creighton Melice, Austin Hunter'ın kız arkadaşının ölümüne geri sayım başlamışken onunla biraz eğlenceli zaman geçirmek için yanına gitti.

Tessa, otelin rahat olduğu iddia edilen yatağında yuvarlandı.

Aman ne rahat, ne rahat.

Dün gece Ajan Jiang odayı terk ettikten sonra neredeyse hiç uyumamıştı. Patrick ve Ajan Lien-hua Jiang'ın arasındaki mesele, başlı başına bir olaydı. Tessa, aralarında ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Ama her neyse bundan pek hoşlanmadığından emindi.

Güneş ışığı, perdelerin arasından parladı. Tessa, inler gibi bir ses çıkardı, yüzünü yastıkla kapattı, yuvarlandı ve tekrar uyu-maya çalıştı.

Başaramadı.

Birkaç dakika daha uyumayı denedi; ancak fayda etmedi.

Sonunda, iç çekti, kendini yataktan attı, eliyle yüzünü ovdu ve ayağını sürüye sürüye banyoya gitti. Tam bir zombiydi.

Duş perdesini araladı.

Suyu açtı.

Isıyı ayarladı.

Tessa, sıcak duş yapmayı severdi. Hem de çok sıcak. Küçüklüğünden ve annesiyle birlikte iki yıl Minnesota'da yaşadığı zamandan beri severdi. Belki de bunun nedeni, soğuk kışlar ve annesinin, onu, üzerlerinde yürümemesi için uyardığı donmuş göllerdi. Bunlardan veya yatak odası penceresinin altındaki çatlaklardan rüzgârın içeriye sızdığı, keskin soğuk ve uzun geceler yüzündendi. Kim bilir?

Tessa, suyun ısınmasını beklerken Patrick'in ona doğum günü hediyesi olarak vermiş olduğu kolyeyi çıkardı ve kıyafetlerini yere attı. Bunu yaparken kendisi dışındaki

neredeyse tüm arkadaşlarının, en azından bir dövmesi olduğunu tekrar düşünmeden edemedi. Kendisinin hâlâ mürekkeplenmemiş olması, gerçekten de çok garipti.

Belki bu tatilde bir tane yaptırırdı. Güney Kaliforniya'dan Den-ver'a bir dövmeyle dönmek oldukça havalı olurdu.

Elini musluğun altına tuttu. "Ay!"

Pekâlâ, o kadar da sıcak değil.

Tessa, kaynamakta olan suyun derecesini biraz indirdi ve duşa atladı. Suyun onu usul usul uyandırmasına izin vererek birkaç dakika suyun altında hiç kımıldamadan durdu. Çok iyi gelmişti. Birkaç derin nefes aldı ve rahatladı. Omuzlarına, sonra da kollarına, sağ kolunun iç kısmındaki şerit hâlindeki düz çiziklere bir parça duş jeli akıttı.

Bu yara izlerini, annesi öldükten sonra acının ve üzüntünün bir kısmını dışarıya

atabilmek için bir maket bıçağı ve jiletle yapmıştı. Kandan her zaman iğrenmişti. Ama kendisini kesmek işe yaramış gibiydi. En azından bir parça.

Ancak -ekimden beri- kendisine Hokkabaz adını veren seri katil, onu öldürme teşebbüsünde bulunduktan sonra, hayatındaki diğer olaylar çok da kötü görünmememeye başlamıştı. Dolayısıyla, son birkaç aydır kendisini kesmeyi bırakmıştı; yani büyük ölçüde bırakmıştı. Tessa'ya göre Patrick, hâlâ ara sıra kendisine zarar verdiğini biliyordu. Bununla birlikte, olayı çok büyüt-müyordu. Bu da iyidi. Çünkü eğer Patrick bunu büyütücek olsaydı Tessa daha da çok yapardı.Tabii ki bir de diğer kolunun iç kısmında Hokkabaz'ın bırakmış olduğu yara izi vardı. Onu o güne geri götürdüğü için bu iz, onu rahatsız ediyordu.Fizik tedavi doktorunun tavsiye ettiği gibi her gün, bir ton vücut losyonuyla yarayı ovuyordu. Bu, güya yara izinin geçmesini sağlıyormuş(î) Gel gör

ki bir işe yaramamıştı. İz hâlâ oradaydı; dolayısıyla hatıralar da.

Sıcak su, Tessa'nın başından aşağıya aktı. Tessa saçını şampuanla köpürttü ve su, saçlarını, boynunun arkasından uzanan siyah asma filizleri gibi dümdüz bırakana kadar duruladı.

Hatıralar, hatıralar...

Henüz bağıramadan katilin, onun ağzını bez parçasıyla tıkamasının hatırası...

Dağlarda inşa ettiği bir tür sapık barınağa doğru arabayı sürerken bağlı bir şekilde yatışının hatırası...

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Yumuşatıcı krem sürme zamanı gelmişti.

Hatıralar...

Birdenbire tüm hatıralar aniden ona akın etti. Nihayet kendisini çözebildiği zaman hissettiği umut kıpırdanması, sonra makası

adamın baldırına sapladığı zamanki tatmin, ardından ön camın dışındaki dünyanın dönmeye ve kaymaya başladığı zaman; herifin arabanın kontrolünü kaybettiğinde ve uçuruma doğru gittiklerinde her şeyin bembeyaz, geniş bir dairede yanlış hızda döndüğü zamanki şaşkınlık...

Kar.

O gün kar yağıyordu.

Ölüm, buz ve boşluk ona doğru uzanıyordu.

Şimdi ise duştaydı. Sıcak su başından aşağıya boşalıyordu.

Hemen sonra, dünyanın kenarında dönüyordu. Dönen kar taneleri etrafına düşüyordu.

Dušta.

Ön koltuk.

Ayakta. Düşüyor, üyanıyor. Rüya görüyor.

Tekrar duşta. Bir buhar battaniyesi onu sarıyor.

Uçurumun kenarında. Korkuluğa çarptıkları zaman hissettiği darbe ve sonra düşüyor. Dipsiz günün içine batarken kar, her şeyi yutuyor.

Düşüyor.

Ve sonra.

Beklenmedik bir çarpma sesi. Aşağıya tam yarı yol kalmışken bir ağaca çarpıyor. Zamanın soluklanmak için durduğu ve tekrar ileriye doğru gitme fikrini değerlendirdiği tuhaf bir an.

Yanında bir inleme duyuyor. Hokkabaz'ın yüzünde karanlık bir sırıtma var. Makası bacağından hızla çekiyor. Ve sonra...

Sonra.

Patrick'in sesi ona doğru geliyor.

İşte o zaman katil, kolunu kesiyor. Kanıyor, kanıyor... Tükeniyor. Eriyen karların çatlak ön camdan kayıp gidişini izliyor. Gün onun için ağlıyordu ve o bir kâbusun içinde kayıp gidiyordu. Aşağıya düşüyordu. Ancak farklı bir şekilde. Sonsuzluğa doğru düşüyordu.

Fakat Patrick imdadına yetişti.

Yetişt i ve onu kurtardı. Aynen bir babanın, bir kahramanın yapacağı gibi, kendi hayatı pahasına onu kurtardı. İple aşağıya inip uzanarak ve tam zamanında tutarak kurtardı onu.

O günden önce Patrick'i hiç bu şekilde düşünmemişti; bir

kahraman olarak. Ama bu doğru ydu. Patrick, onu önemsiyordu, o da Patrick'i; onlar bir aileydiler. Biraz değişik, biraz berbat ama yine de bir aileydiler.

Yine de bu kafa karıştırıcıydı.

Bazen kendisini, onun elini tutup "baba" demek isteyen küçük bir kız gibi hissediyordu. Bazı zamanlar ise kendi başına yaşamaya hazırlanan genç bir kadın gibi.

İki dünya arasında sıkışmıştı. Dönüyor, düşüyordu.

Tessa, suyu kapattı ve sıcak buharın içinde suyun vücudundan, yarasından, hatıralarından akmasına izin vererek ayakta kaldı. Bir süre sonra duştan çıktı ve kalın bir havluyu vücuduna sardı.

Bir de dün gece olan o garip olay çıkmıştı meydana. Kimsesiz deli bir adam, kendisini hemen oracıkta öldürmüştü. Eğer gözlerini kapatmasaydı onu ölürken görecekti.

Baş aşağı düşerken.

Düşerken ve ölürken.

Tessa, aynada ana hatlarına baktı. Soluk bir yansıma; mesafeli ve donuk; buhar ve

rüyalarla kaplı... Bir an için gerçek gibi görünmedi. Saçlarından su damlayan, yüz-süz, hissiz, hatları belirsiz bir kızın bulanık görünüşü. Bugunun içinde yansımasına bakmak sanki bir hayalete bakmak gibiydi.

Bir hayalet, diye düşündü, Yazar Edgar Allan Poe'nun "Düş ülkesi" adlı şiirinden bir cümle hatırlayarak: Siyah tahtında dimdik oturur, 'gece' adında bir hayalet...

Gerçekten de Poe, acının tabiatını anlıyor gibiydi. Annesi öldüğünden bu yana; Kuzgun, Çukur, Amontilla'nın Fıçısı ve Çarpan Kalp hikâyelerini ve şiirlerini, kuvvetli hayallerinin, içine işlemesine izin vererek defalarca okumuştı. Genelde bir şeyi bir veya iki defadan fazla okuduğunda az çok hatırlayabiliyordu. Ancak, "Düş ülkesi'nin bazı kıtaları harfi harfine aklındaydı.

Dehşet içinde yolcu,

Burada geçmişin örtülmüş anılarıyla karşılaşır.

Gezginin yanından geçerken

İç çekerler, kefenler içindeki vücutlar,

*Beyaza sarılmış dostların vücutlarıdır
bunlar,*

*Izdırap içinde yeryüzüne ve cennete
gönderilen.*

Kendi yansıması.

Annesinin narin vücudu içindeki hayalet.

Geçmişin örtülmüş anıları.

Düşler ülkesinde gizlenen bir hayalet.

Tessa, parmaklarını aynaya dayayıp aralarını açtı. Parmak uçları hem sıcaklığı hem de soğuğu hissetti. Eliyle camı sildi. Gözleri ve alnı görünür hâle geldi. Sadece o kadar. Yüzünün geri kalan kısmı hâlâ beyaza bürünmüş, kalın ve sıcak buharın puslu dalgaları arasında bir yerlerde kaybolmuş bir hayaletti.

İki dünya arasında sıkışıp kalmış.

Uçamayan bir kuzgun.

Sonra Tessa, birden lastik bilekliği bileğine doğru şaklattı ve bunu bileği kızarıp soyulana kadar tekrar, tekrar yaptı.Ancak bu, hiç de kendini iyi hissetmesini sağlamamıştı.Sanki yansıması, camın diğer tarafındaki kendisinin, çok üzgün ve çok yalnız olmasına ağlıyormuş gibi, su damlaları, aynadan aşağıya akmaya başladı.

Otel lobisinde oturmuş Tessa'yı beklerken dün geceki adamın ölümünü düşündüm. Dedektif Dunn'a, John Doe'nun ölümün- deki sis perdesini kaldıracağımı söylemiştim. Sözümü tutmaya niyetliydim.

Cep telefonumun internet programını kullanarak şehrin dijital video arşivlerine girip tramvayın kalkış zamanı çekilmiş olan kayıtları gözden geçirdim. Ancak, tramvaya binen, siyah spor çantalı adamların görüntüsüne rastlamadım. Yani, John Doe intihar ederken Ford Mustang'e binen iki adam olay yerindeydiler.

Mustang'in plakasını bildirmek için ofisi aradım. Ayrıca, John Doe'nun kimliğini saptayıp saptamadığını öğrenmek için San Diego Şehri Morgu doktorunun ofisine yazılı bir mesaj bıraktım. Bir de San Diego Polis Teşkilatının cinayet biriminin şefi Teğmen

Graysmith'le bir görüşme ayarladım. Dedektif Dunn ve onun, John Doe'nun ölümüne olan ilgisi hakkında daha fazla bilgi almak istiyordum.

Tekrar lobiye göz gezdirdim.

Tessa, hâlâ görünürlerde yoktu.

Otel resepsiyonundaki kâsedan bir elma kapım.

Geç saatlere kadar uyumayı severdi. Ancak, San Diego'da sadece birkaç günümüz olması nedeniyle, saat dokuzda kalkmaya itiraz etmemişti. Fakat dokuzu geçeli neredeyse bir saatten fazla oluyordu.

Elmayı bitirdikten sonra saate baktım ve beş saatten fazla bir süredir ayakta olduğumu fark ettim. O nedenle bu kadar çok acıkmıştım. Lobinin deri kanepesinden zorla kalktım. Asansörlere doğru yürürken arkamdan gelen sert ayak sesleri ile beraber gürleyen kaba bir ses duydum. "Günaydın, Pat!"

"Ralph?" diye döndüm. Özel Ajan Ralph Hawkins yavaşça yürüyerek bana doğru geldi. Omzuna vurarak onu selamladım; sanki bir çuval dolusu betona vuruyormuşum gibi hissettim. Ralph, tekrar ağırlık çalışmaya başlamıştı. Bu anlaşılıyordu. "Burada ne işin var? Seni gelecek haftaya kadar görmeyi beklemiyordum. Hâlâ Chicago'da, Basque'ın yeni duruşmasında ifade verdiğini sanıyordum."

"Orası tam dingonun ahır!" Ralph'ın sesi, çıplak elleriyle kızartma tavaasını bükabilen bir adamdan beklenebilecek bir sestti. "Tam bir kargaşa!" Ralph, geçen yıl ağırlık kaldırmaya başlamadan önce aldığı bariz belli olan gömleğinin içerisinde sanki rahat etmek istiyormuş gibi omuzlarını bir ileri bir geri oynattı. Yirmi yıl önce FBI'a girmeden önce, ordu komandosu olarak çalıştığı yıllardaki gibi fit değildi. Ancak buna yakındı. "Savunma avukatları, devletin, DNA uzmanlarından Hoyt adında bir adamın öz

geçmişine yanlış bilgi yazdığını ortaya çıkardı. Ohio Devlet üniversitesine hiç gitmemiş. Bu da bizim davayı iyice berbat etti. İşler en azından bir ay geriye gitti."

Mezbahada tanımış olduğum ürpertiye tekrar hissettim. Bu tür gecikmeler olmadan da Basque'inki gibi karışık davalar, normalde en azından yedi ay sürer. Bu olanlar, işleri daha da uzatacaktı. Dava sürdüğü müddetçe Richard Basque, azami güvenli hapishaneden çıkarılacaktı. Hiç aklıma getirmek istemediğim bir şeydi bu.

Ralph, esnemesini tutmaya çalıştı; ancak başaramadı.

"Uzun bir gece miydi?"

"Geç geldim, üstelik bavullarımı kaybettiler. Buna inanabiliyor musun?" dedi ve sonra, soluduğumuz havayı, bir dizi türetilmiş ve oldukça ağır küfürlerle donattı. Tessa'nın hâlâ gelmemiş olmasına sevinmiştim.

"Her neyse, seni gördüğüme sevindim. Brinnesha nasıl, iyi mi?"

"Ben çok mutlu, evli bir adamım. O da çok sabırlı bir kadın. İyiyiz, Tony de öyle. On birine yeni bastı. Tessa nasıl?"

"Akıllı, iğneleyici ve sevimli."

"Bunu duymak güzel."

Midem guruldayarak bana tekrar, ne kadar acıkmış olduğumu hatırlattı. Ralph'ın arkasındaki asansörlere baktım ve sonra kafama dank etti. "Bir dakika. Soruma cevap vermedin. Gerçekten, sen neden San Diego'dasın?"

"Margaret'in bu kıyıda birkaç toplantısı var. O..."

"Margaret Wellington, San -Diego'ya mı geliyor?" En azından o an için iştahım kapanmıştı. Margaret ve ben, kedi ve köpek gibiydik.

"Muhtemelen şimdi Los Angeles'tadır." dedi Ralph. "Akşamüzeri bir saatte buraya geliyor. Bir tür savunma komisyonunda yer alıyor veya onun gibi bir şey... Sanırım müdür yardımcısı görevinde bulununca bunları da yapmak durumunda kalıyor. Ben de hâlihazırda Şiddet İçeren Suç Analizi ülsal Merkezinin başında olduğum için beni birkaç politika değışikliğı hakkında bilgilendirmek istiyor."

Ralph, Lien-hua ve ben, hepimiz, FBI'ın Şiddet İçeren Suç Analizi ülsal Merkezinde çalışmştık. İnsan kaynakları departmanı, 1 Ocakta emekli olan Louis Chenault'nun yerine birisini bulana kadar Ralph bölümün geçici başkanı olarak görev yapıyordu.

"Margaret'i bilirsin..." diye devam etti. "Gelecek haftaya kadar beklemek istemedi. Mahkeme önünde vereceğim ifade de belirsiz bir süre için ertelenmiş olduğundan buraya gelmemi istedi." Seyahat yorgunluğundan ve buruşuk gömleğinden dert yandı. "Dün gece

Delta, bavullarımın Minneapolis'te olduğunu söyledi. Benim, Minnesota eyaletindeki Minneapolis'teymişim gibi bir hâlim var mı?"

Yeni bir küfürün gelmek üzere olduğunu hissettim. Bu nedenle, "Margaret'e o görevi verdiklerine hâlâ inanamıyorum." dedim.

Gömleğini temizlemeyi bitirdi. Arkasındaki asansörden çın sesi geldi. "Hayatımda tanıdığım en ihtiraslı kadın. Merak etme. Buraya seni görmek için gelmedi. Onunla karşılaşacağını bile sanmam." Asansörün kapıları açılmaya başladığında suratında kurnaz bir gülümseme belirdi. "Ayrıca burada, yani Kaliforniya'da olmak, Lien-hua ve sana göz kulak olmam için iyi bir fırsat." Göz kırptı. "Siz çocukları kontrol altında tutmak için. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Hayır." dedi asansörden gelen bir ses.

"Neden sen bize anlatmıyorsun?" dedi diğer ses.

Birincisi Lien-hua, ikincisi Tessa'ydı.

"Oh!" Ralph'ın sesi bir fareninkine dönüştü. "Günaydın, Lien- hua. Selam, Tessa."

Lien-hua kollarını kavuşturmuştu. "Merhaba Ralph. Bu ne sürpriz!"

Tessa'nın suratından anlaşılmaz bir ifade geçti. "Seni görmek güzel, Ralph amca."

Ralph, Lien-hua'nın omzuna hafifçe vurdu; Tessa'ya ise omzundan çabucak sarıldı. "Gidip bavulları takip etsem iyi olacak." diye mırıldandı. "Siz, çocuklar keyfinize bakın." dedi ve akabinde rahatsız edici sessizliğin arasından sıyrılıp beni iki kadın ve onların havaya kalkmış dört kaşıyla baş başa bıraktı.

Önce Lien-hua'ya, sonra da Tessa'ya baktım. "Pekâlâ..." dedim. "Kim aç? Ben açım,

onu biliyorum. Hatta açlıktan ölüyorum. Hadi kişiler bitmeden sıraya girelim." Hayatta kişiler yemeği isteyecek noktaya nasıl geldiğimi merak ederek otelin restoranına doğru yürümeye başladım.

***

Creighton, Cassandra'yı video kameralarından izlerken kendi yüzünde dolaşan örümcekleri, yıllar boyunca filme çekmiş olduğu kadınları ve Shade'i düşündü.

Creighton son on yıl içerisinde anlaşılması güç bazı karakterlerle tanışmıştı. Ancak, Shade denen bu herif, bir hayalet gibiydi. Ne zaman Creighton, ondan bir iz yakalayabileceğini düşünse sonuçta hiçbir şey elde edemiyordu. Creighton'ın, şimdiye kadar korku duymanın nasıl bir his olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Buna rağmen, Shade'le her konuştuğunda içinde gitgide büyümekte olan huzursuzluğun, diğer

insanların korktuklarında hissettiklerine yakın bir duygu olduğunu düşünüyordu.

Creighton, son iki ay içerisinde, birkaç kez sıvışıp karanlıklara karışmayı düşünmüştü. Ancak, iki düşünce onu durdurdu: Sha- de'in onu bulacağını biliyordu ve Rukh Projesi gerçekten de vardı. Shade'in ona göndermiş olduğu, projeyle ilgili tüm Savunma Bakanlığı belgeleri doğru çıkmıştı. Cihaz gerçekten de vardı. Creighton'ın öğrenmeyi başardığı her bilgi, prototipin sahiden de Shade'in söylediği şeyi yaptığını doğruluyordu.

Bina B-14. Her şeyin kilit noktası orasıydı.

Özgürlük veya Izdırap?

Izdırap.

Creighton bu kelimeyi düşünürken haftanın ilerleyen günlerinde FBI ajanıyla gerçekleşecek buluşmasını, kafasında

canlandırdı. Bir kez daha Shade'in önermiş olduğu kapanışı düşündü.

Her şey dönüp dolaşıp aynı noktaya varıyordu. Evet, gerçekten de Creighton, bu iş için en mükemmel insandı.

Shade, iletişimlerini asgaride tutmak istiyordu. Creighton, Shade'den saat üçe kadar haber çıkmasını beklemiyordu. Bu nedenle Cassandra'yı yalnız bıraktıktan sonra bir çift kelepçe çıkardı ve gelecek günlerde ne olur ne olmaz, belki ihtiyacı olur diye kelepçelerden kurtulma egzersizi yaptı.

Kahvaltı büfesinde sırada beklerken sohbeti elimden geldiğince çabuk Ralph'ın yorumlarından uzaklaştırmaya çalıştım. "Neden ikiniz bu kadar geç kaldınız?"

"Duştaydım." dedi Tessa.

"Ben de telefonda Aina'yla konuşuyordum." dedi Lien-hua ve sonra fısıldadı. "Austin Hunter'ın evde olmadığını; ancak, MAST'ın, arama emrini çıkartabildiğini söyledi. Aina seninle konuşmak istiyor. Müsait olduğunda hemen onu aramanı istedi. Yatak odasında benzin ve profesyonel makyaj çantası bulmuşlar."

Kafamda ihtimalleri oluşturmaya başladım. Benzin mi? Bu yanıcı maddeyi daha önceki yangınlarda elediğimizi sanıyordum. Yalnız eğer... Aklım daha önce

üzerinde çalışmış olduğum kundaklama olaylarına gitti...

Yalnız eğer...

Tessa'nın tabağını aldığını gördüm. Ben sabahı dopdolu geçirmiş olsam da onun en son hatırladığı şeyin muhtemelen kanlı domuz filetosu ve John Doe'nun dün geceki intiharı olabileceği aklıma geldi.

Kundakçı, daha uzun süre yanabilmesi için maddeyi başka bir şeyle karıştırmış olabilir. Bu olabilir."

Arada kalmıştım. Beni ben yapan iki önemli özelliğim birbirleriyle savaşıyordu: FBI ajanı tarafım ve baba tarafım. Baba tarafımın kazanması gerektiğini biliyordum ve istediğim de buydu. Ancak, bunun gerçek hayatta nasıl olması gerektiğini tam olarak bilmiyordum.

Tessa, kahvaltıda ne olduğunu görebilmek için yemek takımlarının metal kapaklarını kaldırmakla meşguldü.

Sosis halkaları. "ÖööğL" Domuz pastırması. "Şaka yapıyor olmalılar!" Son olarak köfteler. "Burada işim olmaz benim." Yakındaki meyve ve pasta bölümüne yürüdü.

Normal davranıyor gibiydi. Aina'yı aramamın bir sakıncası olmadığına karar verdim. Bir kâseyi yulaf ezmesiyle doldurup numarasını çevirdim.

"Dr. Bowers. Gracias."

"Seni dinliyorum, Aina."

Bir tabağı tepeleme patates püresiyle doldurdum ve kahve sürahilerine doğru yürüdüm.

"Hunter'dan hiçbir iz yok." dedi. "Ama sanki birileri dairesine girmiş. Elbise çekmeceleri dağıtılmış fakat çek defteri mutfak tezgâhının üzerinde, ortada duruyor. Yani

hırsızlık olduğunu sanmıyorum. Cep telefonunu ve bilgisayarını götürmüş olmasına rağmen kablolarını burada bırakmış."

"Araba anahtarları?"

"Almış."

"Yani Hunter aceleyle evden çıkmış."

"Si. Eldivenler hakkında da haklıymışsınız. Bazı yerlerinde parmak izi bulduk. Hunter'a ait değil. Ancak..."

İlk eldiveni çok kullandığı eliyle çıkartıp sonra da az kullandığı eliyle iz bırakırdı. "Hangi eldivende iz vardı?" "Solda. Size söylemem gereken bir şey var." Yani dün geceki kundakçı büyük bir ihtimalle solak. Sonra cümlesini "İz, memurlarımızdan birisine ait." diye bitirdi.

"Ne? Delili kirletmiş mi yani?"

"Si."

Buna hiç şaşırmamıştım.

"Bir dakika." Çileden çıkmış bir şekilde telefonu tabağımın üzerine koydum.

Restoran çalışanlarından birisi kahve sürahilerinin arkasında duruyordu.

"İftiharla Starbucks kahvesi sunuyoruz." dedi gülümseyerek.

Yüksek sesle söylemeden sadece içimden McDonald's biftekten ne kadar anlıyorsa Starbucks da kahveden o kadar anlar, diye düşündüm.

Kadın bana hâlâ gülümsüyordu. "Aslında..." dedim, diyebileceğim en kibar biçimde. "Ben meyve suyu bölümünü arıyordum."

"Tam şurada, efendim."

"Teşekkür ederim." Bir bardak portakal suyu almak için gösterdiği tarafa doğru yürüdüm. İki ay önce hazırlanmışa benzeyen kahveyi daha sonra da alabilirdim.

Bir dakika.

Meyve suyu.

Evet.

Portakal suyu.

Telefonu elime aldım. "Aina. Hunter'ın buzdolabına bakın."

"Buzdolabı mı?" "Bir bakın."

Ben bir yer bulup oturana kadar incelemesini bitirmişti. "Bay Hunter gerçekten de bir meyve suyu tutkunu."

"Demek meyve suyu var." dedim yumuşakça. "Memurlarından birisine Hunter'ın apartmanına en yakın çöp bidonunu kontrol etmesini söyle. Boş çamaşır deterjanı kutuları var mı ona bakın."

"Konsantre portakal suyu ve toz çamaşır deterjanı." dedi. Sesindeki gerginliği hissedebiliyordum. "Claro." Bunu daha önce düşünmeliydim. Bunları düşük oktanlı benzinle karıştırınca macun hâline gelir ve tüm

odanın etrafını sarmaya yetecek kadar alev ortaya çıkar."

"Aynı zamanda da alevlerin yayılabilmesi için odada yeterli oksijeni tutabilecek kadar yavaş yanarlar."

"Sen daha önce kundaklama olaylarında çalışmıştın, öyle değil mi?" dedi.

"Az sayıda."

"Bunu ikimiz de daha önce düşünmeliydik."

"Elimizde herhangi bir şüpheli olmadan pek bir işe yarayacağını sanmıyorum." Meyve suyundan bir yudum içtim. "Peki, telefonu ve bilgisayarını onun yanındaysa bize geriye ne kaldı? Göz atabileceğimiz herhangi bir mektup, iade adresi veya kartpostal var mı?"

Bazı kâğıtları karıştırdığını duydum. "Hepsi fatura. Zaten bu çok kolay olurdu."

"Pekâlâ. GPS. Cep telefonu veya arabasını takip edin."

"Denedik. Olmadı. Eski modeller."

"Eski eş, nişanlı, kız arkadaş? Yanına kalmaya gitmiş olabileceği herhangi birisi?"

"Bunun üzerinde çalışıyoruz. Duvarda yirmili yaşlarında güzel bir kadınla kumsalda çekilmiş bir fotoğrafı var. Arkalarında su altı dalış takımları görülüyor. Kızın eli, Hunter'ın bacağına. Sanırım sadece arkadaş değiller. Telefon kayıtlarını kontrol ettik. En çok aradığı numarayı bulduk ve kızın evine birkaç araba yolladık. Köpek balığı araştırmacısı. Sherrod Akvaryumu'nda çalışıyor. Adı Cassandra Lillo."

"Cassandra Lillo." diye mırıldandım. "Akvaryumda, öyle mi? Pekâlâ. Onun hakkında ne bulursanız bana yolla; deterjan kutularını bulursanız da beni ara." Telefonu kapattığımda dikkatlice beni izlemekte olan Tessa'nın gözlerinin, benden kayıp yan

bölmede oturmuş, gülen birkaç yakışıklı adama gittiğini fark ettim.

***

Önümüzdeki birkaç dakika boyunca sessizce yemek yedim. Sonra Tessa'nın uzun kollu tişörtü bileğinden yukarı kayd ve bilekliğinin altındaki kırmızı, iltihaplı çizgiler dikkatimi çekti.

"Bileğine ne oldu, Tessa?"

Tişörtünün kolunu tekrar aşağıya çekti. "Hiç."

Son bir senedir Tessa'nın kendine kesik atma sorunu vardı ve bileğindeki lastik bandı şaklatmasını acaba bu alışkanlığından kurtulmak için mi yapıyor diye merak ediyordum. Hani sigarayı bırakmaya çalışanların bir sigara yakmak yerine sakız çiğnemeleri gibi. Ancak, bu da kötü bir alışkanlıktı ve bileğindeki yaraya bakılırsa aşırıya

kaçıyordu. "Şu lastik bandı şaklatmaktan vazgeçmelisin. Kendine zarar veriyorsun."

"Ben iyiyim."

"Ben sadece..."

"Ben iyiyim dedim!"

Yanımızda sessizce yemek yiyen Lien-hua, hafifçe hoşazını temizledi. "Kahve isteyen var mı? Ben tekrar doldurmaya gidiyorum."

İkimiz de başımızı hayır dercesine salladık.

Lien-hua ayağa kalktı ve ben o an, otelin lobisinde otururken düşündüklerimi Tessa'ya söylemenin doğru zaman olduğuna karar verdim. "Dinle, acaba Denver'a geri gitsek mi diye düşünüyorum. Ne dersin?"

"Ne? Neden?"

"Yani, dün geceden sonra, demek istediğim çünkü adam kendini..."

"Öldürdükten sonra mı? Bu gerçekten de çok rahatsız ediciydi."

"Düşündüm ki eğer Denver'a dönersek belki ikimiz, birlikte bunu atlatabiliriz. Birlikte... Konuşarak."

"O öldü. Konuşacak ne var ki?"

"Biliyorum ama olay bizim yakınımızda oldu."

"Sanki Denver'da insanlar ölmüyor mu? Ayrıca ben burada kalmak istiyorum."

"Haklısın, insanlar her yerde ölür ama..." Lien-hua'nın masaların birinin yanında durduğunu fark edince sözlerim yarıda kaldı. Sağır ve dilsiz olduğu anlaşılan bir kadın, huzursuz bir şekilde restoran müdürlerinden birisiyle iletişim kurmaya çalışıyordu. Lien-hua ikisinin arasında durmuş tercüme ediyordu. Sağır kadının hızlı el hareketlerini izliyor, bunların anlamlarını sakince müdüre aktarıyor, onun cevabını dinleyip daha sonra

kendi ellerini ustaca bir dizi kelimenin arasında uçurarak sağır kadına iletiyordu. Sarı saçlı bir erkek çocuğu, bakışları endişeli kadının yanında oturuyordu. Lien-hua, birkaç hafta önce bana, erkek kardeşlerinden birisinin, aynen dedesi gibi sağır olduğundan bahsetmişti. Dolayısıyla işaret dilini biliyor olması beni şaşırtmamıştı. Ancak, ilk kez onu bu dili kullanırken görüyordum.

"Patrick, Alo!" Tessa, elini yüzümün önünde sallıyordu. Lien-hua'nın dikkatimi çekmiş olmasından pek memnun değil gibiydi.

"Özür dilerim. Ne diyordun?"

Tessa'nın gözleri, Lien-hua'ya kaydı ve sonra tekrar bana çevrildi. "Sana burada ihtiyaçlarının olduğunu söylüyordum. Ayrıca, sadece birkaç günümüz var. Hem evde ne yapacağım? Ben iyiyim. Gerçekten." Yan bölmedeki iki herif, yemeklerini

bitirmiş, Tessa'yı kesmeye başlamışlardı. Sonra onlara dik dik baktığımı fark ettiler. Tessa'dan en az üç dört yaş büyüktüler. Tessa'ya doğru eğildim. "Burada sadece şu yandaki yakışıklı sörfçü çocuklarla ilgilenmek için kalmak istemediğinden emin misin?"

Bilerek onlara bakmamaya çalıştı. "Ne? Ben onlarla ilgilenmiyordum."

"Hadi canım. Onlar da sana bakıp duruyorlar."

Gözleri parladı ve çocuklara kaydı. "Gerçekten bakıyorlar mıydı?"

"Senden daha büyük olan o çocuklara dikkat et. Beladan başka bir şey çıkmaz onlardan." Konudan sapıyorsun, Pat. Denuer'a mı gideceksiniz yoksa burada mı kalacaksınız ona karar ver.

"Pekâlâ, Kuzgun." Cep telefonum çalmaya başladı. "Kalmak mı istiyorsun?"

"Evet." dedi. Tekrar telefonum çaldı. "Burada kalıp kumsalı, akvaryumu görmek istiyorum. Köpek balıklarını. Her şeyi." Telefonum hâlâ çalıyordu. Cebime baktı. "Cevap verecek misin?"

Telefonumu çıkarttım.

"Dr. Bovvers. Ben Aina. Kutuları bulduk. Fakat, kız arkadaşını bulamadık. Akvaryumu aradık. Bayan Lillo, bugün işe hiç gitmemiş."

Hunter'ın anahtarları dairesinde de yoktu. Belki birlikte gitmişlerdir.

"Aina..." dedim. "Bu çok iyi. Ama şu anda meşgulüm."

"Gerçi arabası hâlâ akvaryumun park yerinde. Hareket timi, incelemelerde bulunmaları için bir kriminolog ekibi yolladı."

Son sözleri kasten söylemişti. Böyle yaptığını biliyordum.

"Teşekkür ederim, Aina." Telefonu kapattım.

"Pekâlâ..." dedim Tessa'ya. "Seninle tartışmak istemiyorum. Eğer burada hayatından memnunsan kalırız."

"Memnunum."

"Pekâlâ."

"İyi o zaman."

Lien-hua, kahvesiyle geri geldi. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Çocuğun yer fıstığına alerjisi varmış. Annesi onu, cevizli tarçınlı açmalardan yerken görmüş. Acaba içinde yer fıstığı da var mıdır diye endişelenmiş. Müdür, olmadığı konusunda kadını ikna etti."

"Bunu duymak güzel."

"Gerçekten de güzel. Şaka yapmıyorum." dedi Tessa çocuğa bakarak. Onun da yer fıstığına alerjisi vardı. Dolayısıyla empati kurduğunu biliyordum.

"Güzel." Kriminologlar oraya varmadan önce Cassandra'nın arabasını ve iş yerini incelemek istiyorum. Eğer kundakçı Hunter ise Cassandra'nın onunla iş birliği yapıyor olması mümkün ve eğer onun yerini bulabilirsek tüm olayı çözebiliriz. Ayağa kalktım. "Tessa, bizim gitmemiz gereki..."

"Ben de sizinle akvaryuma gelebilir miyim?" diye sordu Tessa sözümü keserek.

Göz kırptım. "Ben akvaryuma gidiyoruz demedim ki."

"Ama oraya gidiyorsunuz. Ben de gelmek istiyorum ve sakın bana güvenli değil falan deme. Çünkü eğer Austin Hunter gerçekten kundakçıysa ve Cassandra'yla birlikteyse Cassandra'nın çalıştığı yerde olmazlar herhâlde. Şehir dışına çıkarlar. Öyle değil mi? Ayrıca onu akvaryum yerine meyve suyu fabrikasında veya çamaşırvanede aramanız gerekiyor gibi geldi bana."

Lien-hua ve ben, ona bakakaldık. Ben tek bir söz bile söyleye- meden Lien-hua "Tessa, tüm bunları nereden biliyorsun?" dedi.

"Sizi dinliyordum. Pat, telefonda yüksek sesle konuşuyor ve şunu bilmen gerekiyor ki Pat, bir şey fısıldadığın zaman yakınındaki insanlar duyabilmek için sana daha da yaklaşıyorlar. İyi ki ikiniz de casus değilsiniz."

"Ancak, telefonda bir tek benim söylediklerimi duydun. Diğer tarafın dediklerini duymadın." dedim.

"Boşlukları doldurdum."

Üniversiteyi boş ver. Onu FBI akademisine göndermeliyim.

"Köpek balıklan süper. Öyle değil mi?" dedi. "Hatırlasana! Hadiii, gelebilir miyim?"

Çelişen bir şeyler vardı. "Dur bir dakika Tessa. Hep kendi başına dolaşmaktan, kendi başına bir şeyler yapmaktan, yalnız kalmaktan söz edersin. Ama ne zaman bir olay

üzerinde çalışıyor olsam sen de katılmak istiyorsun. Bu çok anlamsız. Tutarlı değil."

"Ben bir genç kıyım. Tutarlı olmam gerekmiyor."

Lien-hua'ya baktım. Omuz silktili. "Haklı olduğu bir konu var. Akvaryumda zaman geçirmezler."

"Sağ ol, çok yardımcı oldun."

"Pekâlâ..." dedi Tessa. "Gelebilir miyim? Nasıl olsa bir gün akvaryuma gideceğiz."

"Tamam. Dinle. Biz Cassandra'nın ofisine bakarken sen halka açık olan kesimde duracaksın. Kalabalığın arasında dolan. Gizlice hareket etmek yok. Hiç yalnız kalma. Anladın mı?"

"Anladım." dedi. "Sorun yok."

Tessa, çantasını almak için odasına çıkarken Patrick'le aralarında geçen konuşmayı düşündü. Bir bakıma Patrick haklıydı. Gerçekten de saçmaydı. Hem kendi hayatını yaşamak istiyor hem de onun hayatının bir parçası olmak istiyordu. Hem ona ihtiyaç duymak hem de ondan bağımsız olmak istiyordu. Biraz garipti; belki de normaldi. Emin değildi. Hâlâ etrafında bir babanın olması fikrine alışmaya çalışıyordu.

Ayrıca, aynen kendisi gibi Patrick de iki şeyi birden istiyordu: Hem davalarında çalışabilmeyi hem de onunla vakit geçirebilmeyi. İkisi de Patrick için önemliydi. Bunu biliyordu. Peki o zaman fark neydi? Belki Patrick ve kendisi, görüldüğü gibi çok farklı değillerdi.

Çantasını ve yarasına sürmek için losyonunu alıp asansörlere doğru yürüdü.

Arabaya doğru yürürken adli tıp uzmanı beni geri aradı. Otopsiyi sorduğum zaman alay etti. 'Uohn Doe'nun nasıl öldüğünü zaten biliyoruz. Tramvayın altında kaldı. Ayrıca, bırakın otopsiyi, kendisinden geriye, tabuta koyacak kadar bile bir şey kalmamış."

Adli tıp uzmanlarının hakkını vermek lazım. Bir trajediyi insa- nileştirmeyi iyi biliyorlar. "Ben sadece, bu konuyu biraz daha irdeleyebiliriz diye umuyordum." dedim. "Belirsiz olan bazı hususlar var. Son zamanlarda buna benzer başka intihar vakaları oldu mu?"

"Bowers, burası ülkenin altıncı büyük şehri. Ne sanıyorsun? Adamın ehliyeti, sosyal güvenlik numarası, pasaportu, üstelik kimliği bile yoktu. Sisteme göre yaşamıyor bile."

"Peki ya akrabalar?"

"Cesede sahip çıkmak için kimse gelmedi. Gelmeyecek de. Bu şehirde 1.3 milyon yasal

şekilde ikamet eden; yaklaşık üç yüz bin de kaçak oturan insan var. Ne yapmamı istiyorsun? Gidip hepsiyle tek tek konuşup acaba bir akrabası var mı diye sormamı mı?" Nefes almak için durdu. "İşe geri dönmem lazım."

Belki cenazede John Doe'nun akrabalarından birisiyle konuşabilirim diye düşündüm. Adli doktora defnin ne zaman olacağını sordum. "Eğer birileri şeye sahip çıkmaya gelmezse..." Şey yerine başka bir kelime kullanmak istediğini fark ettim. Ancak, ceset doğru kelime değildi. "Eğer birileri adamdan artakalanlara sahip çıkmaya gelmezse perşembe günü halka açık bir defin olacak. Tek bildiğim bu." dedi ve sonra şefkatli bir tonda "Peki neden bu adam senin için bu kadar önemli?" diye sordu.

"Çünkü birisinin umrunda olmayı hak ediyor." Elimi cebime attım ve John Doe'nun dişine dokundum. Doktor telefonu kapattı ve Tessa geldi.

İntihar trajedisini aklımdan atmaya çalışarak arabada Tessa'nın yanına oturdum ve Lien-hua'yla buluşmak için sözleştiği- miz akvaryuma doğru yol aldık.

Creighton, tam saat 11:56'da Randi'nin cep telefonunu arabasında buldu.

Arabayı depodan sekiz sokak ileriye park etmeye karar vermişti. Böylelikle Creighton ile depo arasında bir bağlantı kurmak imkânsız olurdu. Arabasının kapısını açtığında ön panonun üzerinde bir telefon gördü ve ona ait olduğunu anladı. Midesi düğümlendi.

Shade'in ona verdiği telefon neredeydi? Creighton, koltukların kenarlarına, altlarına, arkalarına baktı ama telefon orada yoktu.

Creighton, Randi'yi arabadan iteklerken onun, elinde bir telefon tuttuğunu hatırladı.

Yanlış telefonu almıştı.

Şu anda Randi'de, Shade'in Creighton'ı arayacağı telefon vardı.

Ve o anda bunu yapmamak için kendisini ne kadar zor tutsa da Creighton Melice küfretti.

Viktor Drake -geçen yıl Geoff ve Suricata'yı görevlendirdikten sonra ekibine alması gereken son iki adamı düşünürken- Dr. Octal Kurvetek'in, Texas Kriminal Adalet Departmanındaki görev ve sorumluluklarını çok dikkatlice araştırmıştı. Bu inceleme sürecinde Viktor, o zamanlar doktorun ölüm cezası iğneleri için kullanılan üç ilaçlı kokteylin doğru verilip verilmediğini denetlediğini öğrenmişti: Mahkûmları bayıltmak için sodyum tiyopental, felç için pankuronyum bromit ve kalp durması için potasyum klorür.

Dr. Kurvetek, 1986'dan 2006'ya kadar Texas eyaletinde, 369 ölümcül iğneyle yapılan idamların 219'unda tıbbi denetçi olarak bulunmuştu. Texas Kriminal Adalet Departmanındaki deneyimi ve nörofizyoloji alanındaki öz geçmişi onu, Viktor Drake'in

görevlendirmek istediği iş için ideal kılıyordu. Bu nedenle Victor, onu işe aldı.

Dr. Kurvetek, ekipte yalnızca altı ay çalıştıktan sonra Viktor'a sırrını açıklamıştı: "Pankuronyum bromit ve potasyum klorür verilirken mahkûmları ayık tutmak her zaman daha tatmin ediciydi. Bunu her zaman yapmadım tabii. Sadece canım istediği zamanlarda." Yaptığı şeyle övünüyor gibiydi. "Tabii ki ABD Anayasası'nın sekizinci eki bunu yasaklıyor. İdamlarda 'gereksiz ve keyfi yere acı verme'nin yasak olduğunu ifade ediyor. Ama ben bu maüü yle aynı fikirde değilim."

"Ve?" dedi Viktor cevabı tahmin ederek.

"Bu iki ilacı ayık bir insana vermenin..." - Dr. Kurvetek dudaklarını solucan gibi kıvrarak sırttı- "Anayasaya aykırı olduğu kadar acıya yol açtığını söyleyelim sadece."

Kısacası, Dr. Kurvetek'in uzmanlık alanı ölümdü.

Şimdiyse Viktor, bu adama, sadece Rukh Projesindeki araştırma bulgularını toparlamakta değil, aynı zamanda baş belası Austin Hunter'ın icabına bakmakta da güvenecekti. Viktor sonunda isteksizce Kurvetek'in numarasını çevirdi. "Hunter'ı buldun mu?" diye sordu, doktor telefona cevap verir vermez.

"Hayır." dedi Octal sakın bir şekilde. "Geoff, hem cep telefonu hem de kredi kartı için GPS'e baktı. Hiçbir şey bulamadık. Sanki yer yarıldı da içine girdi."

Tabii ki öyle oldu. Bu da onun uzmanlık alanı! Onu görevlendirmemizin nedenlerinden biri de iz bırakmadan ortalıktan yok olabilmesi.

"Pekâlâ." dedi Viktor. "Test sonuçlarına odaklanmanı istiyorum. Bulabildiğin tüm bilgileri ver bana. Perşembe öğleden sonra genelle toplantım var ve cihazın kullanıma hazır olduğu konusunda onu ikna etmem

gerek. Geoff ve Suricata, Hunter'la ilgilensinler."

Daha Kurvetek cevap bile veremedi telefonunu kapattı. Ne de olsa burada emirleri veren doktor değil, Viktor'dı.Dev biyoteknoloji imparatorluğunu yönetmeye giderken kendi kendine söylediği buydu.

Akvaryuma doğru yol alırken Tessa'ya, otelin lobisinden almış olduğu Sherrod Akvaryumu broşürünü okumasını söyledim.

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Dediğimi yap. Oraya varmadan önce hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek istiyorum."

Bir iki dakika daha homurdandı ama sonunda dediğimi yapmak zorunda kaldı. "Sherrod Akvaryumu, Kasım 2008'de tamamlandıktan sonra dünyadaki en büyük ve en iddialı akvaryum kompleksi hâline gelmiştir. Beş yüzden fazla heyecan verici eşya sergileyen bu birinci sınıf tatil yeri, tüm aile bireyleri için eğlenceli, eğitici ve unutulmaz deneyimler vadeder. üstelik tüm dünyada son teknoloji köpek balığı araştırma

tesisi olarak saygı görür..." Durdu ve mırıldandı: "Bunu yapmak zorunda mıyım?"

"Pulitzer Ödülü'ne değer bir yapıt olmadığını biliyorum. Bana bu iyiliği yap."

İç çekti. "Geldiğinizde şaşırtıcı ve heyecan verici bir interaktif 4-D serüveni olan, Poseidon'un Zorlu ve Macera Dolu Yolculuğunu mutlaka ziyaret edin!" Durdu. "Bu arada oraya gereksiz bir virgül koymuşlar." Sonra devam etti: "Ayrıca, dünyanın en büyük kapalı akvaryumunu sakın kaçırmayın. Yedi Ölümçül Deniz sergisi yedi milyon litreden daha fazla su içerir ve aynı zamanda dünyanın en büyük boğa köpek balığına sahiptir. Korkmaya ve kendinizden geçmeye hazır olun. Dikkatli olun! Ölümçül sularında on altı tür tehlikeli köpek balığı gezinir. "Patrick, Lüüüüütfen?"

"Hadi bitir artık." dedim. "Neredeyse geldik."

Bir kez daha sabırsızca iç çekti. "Sonuna geliyorum. 'Hayırsever iş adamı Victor Sherrod Drake tarafından kurulan Sherrod Akvaryumu, cömertliğinin simgesi olarak...' bla bla bla. Böyle devam ediyor işte."

"Pekâlâ." dedim. "Geldik zaten."

Broşürü bırakıp etrafa baktı ve ağzından sadece bir kelime çıktı: "Oha!"

Sherrod Akvaryumu önümüzde göz alabildiğince uzanıyordu. Mimarlar, aynalı camı ve pahalı geniş kubbeleri dâhiyane bir biçimde kullanmışlardı. İnsanda neşeli ve dar-madağınık bir his uyandıran dünyanın en büyük akvaryumunun birbirine bağlı üç kanadı, sanki devasa cam dalgalanarak denize açılıyormuş gibi görünüyordu. Güneş ışığı ve gökyüzü binanın cam kenarlarında dans ederek akvaryumu, önünde uzanan okyanusla mükemmel bir biçimde birleştiriyordu.

Yüksek palmiye ağaçlarının ve egzotik çiçeklerin güzel manzarası, üç bina arasına estetik bir şekilde serpilmişti. Gölgeyi kaldırımları, koşu yolları ve çocuklar için interaktif eğitim merkezleri olan ve küçük oyun bahçeleri içeren park yeri bile çok iyi planlanmıştı.

Kimliğimi gösterdim ve ana girişteki görevli, bizi, Lien-hua'nın beklemekte olduğu personel otoparkına yönlendirdi.

"Nasıl bizden önce geldi?" diye sordu Tessa.

"Bir dahaki sefere onun arabasına bin anlarsın." dedim.

"Dün gece onun arabasına bindim zaten."

"Kendini tutmuş olmalı. Her neyse. Köpek balıklarını görme zamanı geldi. Ama önce bana birkaç dakika izin ver."

Tessa ve Lien-hua ön kapıdan geçiş için bilet almaya giderken ben de lateks eldivenlerimi elime geçirip Cassandra'nın arabasına doğru yürüdüm. Araba aceleyle park alanındaki iki ışık direğinin arasına park edilmişti. Bagajın içini didiklemekte olan iki kriminolog, ışık direklerini ve Cassandra'nın arabasının arka çamurluğunu olay yerinin sınırlarını belirlemek için kullanmışlardı.

Neden olmasın? Sonuçta kullanışlı olan da buydu.

Kriminologlardan birisi armut şeklindeydi; diğeri ise bana bir zürafayı hatırlatıyordu. Bastıbacak, yuvarlak adamın adının Ryman; uzun boyunlu, fasulye sırtığınınakinin de Collins olduğunu öğrendim. Kendimi tanıttıktan sonra belimdeki kılıftan küçük el fenerimi çıkarttım ve arabanın içine doğru eğildim.

"Ne arıyorsunuz?" diye sordu Ryman.

"İpucu."

Sessizlik oldu. „

Geri çekildim. Not alarak park yerini inceledim. Personel girişi yirmi metre ilerideydi; gözetim kamerası doğrudan kapıya ve binanın arka tarafından geçen servis yoluna bakıyordu. Arabasının açısına bakarak Cassandra'nın, ana giriş yerine, servis yolundan içeriye girdiğini tahmin ettim.

Eğilip arabanın ve koltukların altına baktım. Cassandra, aracının içini oldukça temiz tutmuştu. Bir tane bile çöp veya kâğıt parçası yoktu. Halılarda kum bile görememiştim. Kumsal şehri olan San Diego'da olduğumuz göz önünde bulundurulduğunda bu çok şaşırtıcıydı. "Herhangi bir şeyi yerinden oynattınız mı?" diye sordum.

"Hayır." diye cevap verdi Ryman.

Cassandra'nın el çantası yolcu koltuğunda dik bir biçimde duruyordu. Arka koltukta da bir bavul vardı. Çantasının içine baktım ve sonra bavulu açtım. Bir yığın kıyafet bavulun içine tıkılmıştı. "Bu kıyafetlerin arasına baktınız mı, yoksa bunları bu şekilde mi buldunuz?"

"Daha önce de söyledim, hiçbir şeye dokunmadık." Anlaşılan Ryman sözcüydü.

"Araba kilitli miydi, yoksa açık mı?"

"Kilitliydi. Zorla açmak zorunda kaldık."

"Ya motor?"

"Çalışmıyordu."

"Farlar?"

"Onlar da sönüktü."

Torpedo gözüne baktım ve "Radyo hangi istasyona ayarlanmıştı?" diye sordum.

Keskin bir sessizlikten sonra, "Ne?" dedi.

"Radyo istasyonu?"

"Bilmiyorum."

Kontrol ettim. Radyo düğmesine basılmamıştı. Çıkart düğmesine bastım. CD veya mp3 çalar yoktu. Yani Cassandra geldiğinde radyo kapalıydı. Müzik dinlemiyordu.

Birbirlerine baktılar. "Bunun ne önemi var ki?" dedi Collins.

"Her şeyin bir önemi vardır."

Klima kontrol ayarlarını, koltuklar arasında duran CD'lerde hangi müzik türünün ağır bastığını, sürücü koltuğunun ve direksiyonun pozisyonunu not aldım. Koltuğun pozisyonuna bakacak olursak Cassandra benden çok da kısa boylu değildi. Boyu bir seksen veya bir seksen üç vardı.

Son bir defa etrafa baktım. Kriminologlara yardımları için teşekkür ettikten sonra gitmek için arkamı döndüm.

"İşin bitti mi?" dediğini duydum Ryman'ın.

"Evet."

Altı adım kadar atmıştım ki Collins'in "Geri zekâlı federal." diye fısıldadığını duydum.

Pekâlâ o zaman.

İçeriye girmek için ne kadar sabırsızlansam da orada bir dakika daha harcayabileceğimi düşündüm. "Baylar, siz ne düşünüyorsunuz? Sizce burada neler oldu?"

"İşe geldi." dedi Ryman. "Arabasından indi. Belki birileri onu kaçırdı, belki de bir yürüyüşe çıktı. Kim bilir? Muhtemelen erkek arkadaşıyla kaçtı."

"Eğer Cassandra'nın niyeti işe gelmek olsaydı, bir park yeri yerine iki park yerini kaplayacak şekilde yamuk yumuk park edip tüm makyaj malzemelerinin, cep telefonunun, öğle yemeği kartının ve isim

künyesinin içinde olduğu çantasını arabada bırakır mıydı?"

Tereddüt etti. "Muhtemelen hayır."

"Çabucak bir şeyi almak veya vermek amacıyla park etti ve arabaya hiç geri gelmedi." dedim.

"Belki arabadan iner inmez biri onu yakaladı."

"O zaman arabanın kapıları kilitlenmemiş olurdu. Eğer bir kadın arabadan inerken kaçırılıyorsa arkasından kapıları kilitleyecek zamanı olmaz." Parmağımla işaret ettim. "Ayrıca bu ışık direkleri çok yakında. Etrafta başka araba da yok. Karanlık olmasına rağmen kendisini kaçıranı yaklaşıırken görürdü."

Collins, ellerini kalçasına koydu. "Buraya geldiğinde karanlık olduğunu nereden biliyorsun?"

"Isı ayarlarından. Bu sabah erken saatlerde hava serindi. Ancak, gün ağarırken derece birdenbire arttı. Isı göstergeleri yükseğe ayarlanmış. Eğer güneş doğduktan sonra gelmiş olsaydı kliması açık olurdu veya en azından sıcak havayı kapatırdı."

İki adam da boş boş bana baktılar.

Tamam. Bu kadar yeter. Bu ders akşama kadar sürebilirdi. İçeriye girme zamanı gelmişti. Benim tahminime göre onunla buluşan veya onu kaçıran her kimse personel giriş kapısını gözetleyen kamera tarafından görüntülenmeyi atlatmak için Cassandra akvaryumdan içeriye girene kadar beklemişti.

"Baylar, verimli çalışmalarınız için çok teşekkür ederim. Özellikle de olay yerini belirlerken şu ışık direklerini kullanma şeklinize hayran kaldım. Çok zekice."

"Evet." dedi Ryman. "O benim fikrimdi."

"Hiç şaşırmadım."

Böylece, daha önce bilmediğim bir şeyi öğrenmiş oldum. Cassandra'nın kusursuz, düzenli arabasının arkasındaki dağınık bavul, onun aynen Hunter gibi aceleyle toparlanıp evden çıktığını gösteriyordu. Buluşmayı veya birlikte kaçmayı planlıyorlar gibi görünüyordu. Ama neden şimdi, neden tüm bu yangınlardan sonra? Aceleleri neydi? Dün gece Dedektif Dunn'ın orada oluşu acaba Cassandra'nın kayboluşuyla mı ilgiliydi? Sabahın erken saatlerinde Cassandra'yı buraya getirecek kadar önemli olan şey neydi?

Çok fazla soru vardı.

Arabadan bilgisayar çantamı alıp akvaryumun lobisine gittim.

Artık bazı cevaplar bulmanın zamanı gelmişti.

Lien-hua ve Tessa'yı, ana bilet satış noktasının arka fonunu oluşturan tropikal balıkların olduğu geniş bir havuza hayranlıkla bakarken buldum. "Pekâlâ Tessa, buradan sonra kendi başınasın."

Balıklardan gözünü ayırmadı. "Tamam."

Sol tarafımızda mürekkep balıklarının, ahtapotların ve denizatlarının küçük sergilerinin olduğu, kıvrılarak giden labirent gibi bir koridor vardı. Sağ taraftaki yol da ürkütücü bir müzik ve gaddar bakışlı bir ısı-karmozun bulunduğu karanlık barınağa doğru gözden kayboluyordu. Üç geçit, akvaryumun farklı kollarında bulunan diğer sergilere, interaktif deniz bilimi ve biyolojisi sergilerine doğru gidiyordu. Neticede tüm yolların, tesisin en sonunda olan devasa Yedi Ölümcül Deniz sergisinde kesişeceğini varsaydım.

Tüm kolların buluştuğu noktadaki büfeyi işaret ettim. "Tessa, bir saat içinde oradaki yiyecek alanında buluşalım, anlaştık mı?"

"Bir saat."

"Saatine bak, tamam mı?"

Baktı. Sonra başka bir söz söylemeden tek başına oradan ayrıldı.

Tessa bizi duyamayacak mesafeye gittiğinde Lien-hua, aklımdan geçenleri okumuş gibi "Cassandra kaçırıldı, öyle değil mi?" dedi.

"Evet. Buraya, hava karanlıkken, derin düşüncelere dalmış bir şekilde, gelmiş. Geri dönme niyetiyle arabadan ayrılmış fakat geri dönmemiş."

"Derin düşüncelere daldığını nereden biliyorsun?"

"Bilinen bir teori. Radyo ve CD çaları kapalıydı. Genellikle insanlar a) telefonla konuştukları zaman, ancak muhtemelen

bunun için çok erkendi; b) arabada yanlarında olan biriyle konuştukları zaman, ama bildiğimiz kadarıyla yalnızdı veya c) bir şey üzerine konsantre olmaları gerektiği zaman müziksiz araba kullanırlar. Ben paramı c şikkına yatırıyorum."

"Hmm. Kanımca analiz yapmaya başladınız, Dr. Bowers."

"Hayır, hayır, hayır. Bu yaptığımı tümevarım derler. Bu apayrı bir şeydir, tamamen apayrı."

Aşağıya, akvaryumun müdürünü bulmaya giderken, "Demek öyle(!)" dedi.

Bir saat önce Creighton, Randi'nin telefonundan bazı kişisel bilgilerini indirdi ve sonra topuğuyla vurarak telefonu küçük parçalara ayırdı. O andan itibaren yönetici ofisinde neler yapabileceğini gözden geçiriyordu.

Randi'nin telefonunu almak için geri gelmesi mümkündü. Depoyu bulabileceğinden şüpheliydi. Ama yine de bu mümkündü. Belki gelmesini bekleyip sonra da icabına bakmalıydı.

Diğer taraftan da hava aydınlık olduğu için yalnız gelmeyebilir veya bir arkadaşına nereye gittiğini söyleyebilirdi. Her iki ihtimalde de başkaları onu merak edip aramaya gelebilirdi. Hiç iyi değil. Gereğinden fazla kötü bir senaryo.

Telefonunu parçalamadan önce onu bulmasına yetecek kadar bilgi edinmişti. Dolayısıyla onu bulabilirdi.

Belki gidip onu ziyaret etse iyi olurdu.

İçgüdülerini bunu yapması gerektiğini söylüyordu.

Bul onu.

Telefonu geri al.

Ve ona bir-iki ders uer.

Evet, içgüdüleri bunları söylüyordu. Fakat mantığı, işi gereğinden fazla karıştırmaması gerektiğini biliyordu. Cassandra'yı yalnız bırakmamalıydı. Ayrıca, eğer Shade, Randi'de olan telefonu ararsa bir karışıklık olduğunu anında anlar ve kendisine ulaşmanın başka bir yolunu bulurdu. Creighton'ın bu nedenle olduğu yerde kalması gerekiyordu.

Kalmalı mıydı; yoksa gitmeli miydi?

Gerçekten de en iyi seçim kalmaktı. Shade'in kendisine ulaşacağından emin olmalı, ama yine de Randi'ye dikkat etmeliydi. Eğer Randi bir şekilde deponun yolunu bulursa işte o zaman onun icabına bakmalıydı.

Creighton, bir süre video ekranından Cassandra'yı izledi. Sonra aklına bir fikir geldi. Hunter için çekilen film tamamlandığına göre artık Cassandra için sadece bir kameraya ihtiyacı vardı.

Bu da diğer kamerayı başka bir şey için kullanabileceği anlamına geliyordu.

Evet. Kameralardan birini dışarı çıkarırsa hem Cassandra'yı göz hapsinde tutma hem de sokağa yerleştireceği diğer kamerayla Randi'nin gelip gelmediğini görme şansını elde edebilirdi.

Kameranın bağlantı kablolarını sökmeye başlarken Creighton, kendi kendine Randi'nin telefonu için geri gelmesini istediğini itiraf etti. Böylelikle bir taşla iki kuş vurabilirdi.

Kırkklı yaşlarının ortasında olan uzun ve ince bir adam, Lien- hua ve beni "Yasak Bölge! Sadece Akvaryum Personeli!" yazılı bir kapıdan geçirdi.

"Burası personelimizin çalıştığı yer." diye övünerek bilgilendirdi bizi. Diğer elemanlar gibi o da şort, üzerinde Sherrod Akvaryumu yazılı polo yaka tişört ve spor sandaletler giymişti. Tişörtünün cebinde Warren Leant

olan ismi ve Hayvan Yetiştirme Genel Müdürü şeklinde de unvanı yazıyordu. Bıkkın bir suratı vardı ve bana sırf aerobik aletinde egzersiz yapabilmek amacıyla dairesine asansörle çıkan birisiymiş izlenimini verdi. "Lütfen." Takip etmemiz için işaret etti. "Hayvan Yetiştirme Bölümü işte tam burada."

"Hey Pat!" dedi Lien-hua, Poseidon'ın Zorlu ve Macera Dolu Yolculuğu 4-D atraksiyonunun arka giriş kapısını geçen Warren Leant'i takip ederken. "Bu sabah asansörlerin orada sen ve Ralph ne konuşuyordunuz?"

"Daha çok Margaret hakkında. Batı yakasındaymış."

"Ben sanki Ralph'i, seni ve beni kontrol etmek istediğini söylerken duydum. O ne demek oluyordu?"

"Belki aramızda bir şeyler olduğunu sanıyordun" Kelimeler ağzımdan çıktıktan

sonra onları sadece içimden söylemediğimi fark ettim.

Hay aksi!

"Eee?" dedi yumuşakça. "Peki bir şeyler var mı?"

Ne mutlu ki Bay Leant konuşmamızı böldü. "Hayvan nekropsi odaları." Yan yana altı odaya doğru giden bir koridoru işaret etti. "Nekropsi ne demek biliyorsunuz değil mi?"

Lien-hua ve ben aynı anda cevap verdik: "Hayvanlar üzerinde yapılan otopsi."

"Oh!" Burnu sürtülmüşse benziyordu. "Evet. Bu doğru. Pekâlâ o zaman. Biraz daha ileride."

Bizi koridordan geçirdi. Lien-hua'nın sorusunun baskısını hissettim.

"Pekâlâ..." diye tekrarladı. "Bir şeyler var mı?"

Bir keresinde, bir gözetleme sırasında az kalsın öpüşüyorduk. Ancak, son anda ikimiz de tereddüt edip kendimizi geri çekmiştik. O zamandan beri, o gece hakkında hiç konuşmadık. Fakat bu olay, arkadaşlığımıza hem olduğundan daha azmış gibi görünen bir yakınlık hem de dikkatli bir mesafe katmıştı. Şimdi bu soru böyle açık bir biçimde sorulmuşken ben, "Olmasını isterdim." dedim.

Lien-hua sessizdi ve sessizliğini nasıl aşabileceğimden emin değildim. Hayvan yetiştirme tesisine vardık ve ben, bu konuşmayı başka bir zaman tamamlamamız gerektiğini anladım. Ana çalışma alanına girmeden önce, ıslıl ıslıl aydınlatılmış ön odaya girdiğimizde antiseptik maddelerin ve ölü balıkların ıslak kokusu bizi karşıladı. Leant, en arkayı işaret etti. "Bayan Lillo'nun ofisi köpek balığı uyum havuzunu geçtikten hemen sonra. Başına bir şey gelmiş olabileceğini düşünmüyorsunuz, değil mi? Yani,

eğer öyleyse akvaryum için gerçekten çok kötü olur. Onun için endişelenmiyorum değilim. Sadece en kötüsüne karşı hazırlıklı olmak istiyorum. Demek istediğim basın için. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Yani, eğer yönetim kurulumuza söylemem gereken bir şey..."

"Şu anda..." dedim. "Bizi ilgilendiren tek şey Bayan Lillo'yu her neredeyse bulup onunla konuşmak. Dün gece ve bu sabah erken saatlerde çekilmiş güvenlik kameralarınızın görüntülerine giriş hakkına ihtiyacım var. Saat 21:00'dan 07:00'a kadar diyelim." Cassandra'nın veya suçlunun görüntüsünü yakalayabilmek için Ralph'ten, San Diego FBI saha ofisinden bir ajan ekibini, videoları tekrar değerlendirmeleri için görevlendirmeye ikna edebilirim diye düşündüm. "Personelinizi bu bölümden dışarı çıkarmanızı isteyeceğim. Ancak, akvaryumda kalsınlar. Gitmelerini istemiyorum. Sadece ayak altında olmasınlar."

"Aslında, bakın, bu biraz zor olabilir. Zaten köpek balıklarının beslenmesinde zaman çizelgesinin gerisinde kaldık. Köpek balıklarımızdan sekizi dün gecedan beri beslenmediler."

"Bay Leant, saygısızlık etmek istemem; ama balıklarınızın ne zaman öğle yemeği yediklerinden daha çok Cassandra'yı bulmakla ilgileniyorum." dedim.

"Evet, ama ben... Gerçekten de buna gerek var mı?.."

"Ben size sormuyorum."

"Bu çok sıra dışı."

Lien-hua'ya baktım. "Eğer bu bölümde doğru düzgün bir ilerleme kaydedemezsek akvaryumu ne kadarlığına kapatmamız gerekir? İki-üç gün? Sence de öyle mi?"

"En azından üç gün."

Warren sanki cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ve sonra hiç bir şey demeden

kapadı. Kenara çekilerek telsizini bulup çıkardı.

***

Bu genişlikteki bir akvaryumun Hayvan Yetiştirme Bölümünün son derece büyük olması gerektiğini biliyordum. Fakat on beş metre genişliğinde ve kırk metre uzunluğunda olmasını da beklemiyordum. Sol tarafımızdaki duvarda dört ofis vardı. Duvar, aşağı katlarda başlayıp ofisleri geçip neredeyse tavana kadar uzanan su arıtma kulelerine girişi de kapsayarak ikinci kata doğru genişliyordu. Su arıtma kuleleri, yatay şeritli devasa hunilere benziyordu.

Sağımızdaki duvarda ise bitişteki Yedi Ölümcül Deniz sergisine açılan bir sıra, ek görüntü kapıları vardı. Cam bir kapı, dış tarafa geçişin sağlandığı koridora açılıyordu.

Yetiştirme alanının tavanı, odanın ortasından geçen asma yolu tutmak için

neredeyse dört kat yukarı çıkıyordu. Yolun bir ucu, köpek balığı uyum bölümünü, Yedi Ölümcül Deniz sergisinden ayıran sürgülü metal kapının yukarısında bitiyordu. Yolun diğer ucu ise akvaryumun dışına açıldığını düşündüğüm iki misli büyüklükte bir garaj kapısının hemen yanında sona eriyordu.

"Bu kapı, köpek balıklarını sergiye götürüp getirmek için olsa gerek." dedi Lien-hua.

Bilgisayar çantamı yere bıraktım. Uyum havuzuna yaklaştım ve içine baktım. Ebatlar: Dört metre derinliğinde ve beş metre genişliğinde ve uzunluğundaydı. Kenarlar, yarım ton ağırlığında azgın bir köpek balığını bile durdurmaya yetecek kadar kuvvetli görünen, kalın ve sağlam camdan yapılmıştı. Havuzun dibinde yer alan dayanaklı çelik borunun, akvaryumun suyunun değiştirilmesinde veya köpek balıklarının sergiye getirilip götürülmesinde, belki de hasta bir köpek balığının karantinaya alınmasında

kullanıldığını tahmin ettim. O anda da havuz boş olduğuna göre hâlihazırda bunu yapmakta olduklarını düşündüm.

Başımı kaldırdığımda, Lien-hua'nın sol tarafımdaki besin hazırlama bölümüne giden kapılara yaklaşmış olduğunu gördüm. Ellerinde ince birer bıçak olan iki akvaryumcu, bir sonraki köpek balığı besleme seansı için balıkların derilerini yüzüyorlardı. Lavabonun yanında, kanla pembeleşmiş beyaz etle dolu kovalar duruyordu. Lien-hua bana baktı ve sadece benim duyabileceğim alçak bir sesle konuştu: "Sence de..."

Korkunç bir ihtimaldi. "Kontrol etmemiz gerek. Bu sabah normal saatlerin dışında bir beslenme olup olmadığına bakmalıyız. Mümkün. Ayrıca şu ikisini sorguya çekecek bir memura ihtiyacımız olacak."

"Ben şimdi ararım."

Ofisi ve akvaryum su kalite kontrol merkezini aramak için, bir sıra hâlindeki

dalış tüplerinin arkasına gitti. Warren, beraberinde çekici bir Güney Amerikalı kadınla yanıma geldi. Sanki beni kok- luyormuş gibi burnunu çekti. "Çalışanlar mola odasında bekliyor olacak. Bu... Bu teftişi mümkün olduğu kadar kısa sürede tamamlayacağınız konusunda size güveniyorum."

"Size bu konuda söz veriyorum."

"Peki o zaman." Burnu hâlâ havadaydı. "İzninizle gitmem gerekiyor. Ekranlarda gösterilen yazıyı tekrar değiştirmem gerekiyor. Parasını ödemiş olan müşterilerimiz, görmeyi bekledikleri köpek balığı beslenmesi gerçekleşmediğinde hayal kırıklığına uğrat- masınlar." Yanındaki aksi görünüşlü kadına işaret etti. "Maria, Cassandra'yla çalışıyor. Size çevreyi gösterecek. Eğer başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana sormaktan çekinmey- in. Açıkça görüldüğü gibi, bu meseleyi bir an önce çözmek için elimden gelen tüm yardımı yapmaya hazırım."

"Açıkça görülüyor."

Besin hazırlama bölümündeki akvaryumcuları çağırmak için gitti. Maria'yı selamladım ve rehber eşliğindeki turum başladı.

Erdem ve ölüm.

Köpek balıkları Yedi Ölümcül Deniz'i turlarken Tessa'nın aklından geçen iki şey buydu. Televizyonda ve filmlerde, kitaplarda ve birçok başka yerde köpek balıklarını görmüştü. Ancak bu deneyimlerden hiçbirisi, onları camın hemen diğer tarafında, kendisinden sadece birkaç metre uzaklıkta süzülürken görmekle karşılaştırılamazdı.

Tessa, anında, farklı görünüşte olan çekiç başlı köpek balıklarını ve korkunç bakışlı, fır-lak dişli pamuk köpek balıklarını tanımıştı. Ayrıca, dik burunlu, hemşire, limon, boğa ve kaplan köpek balıklarını da fark etmişti. Tanımadığı daha birçok farklı tür köpek balığı gördü ve bu onu biraz sinirlendirdi.

İçeriden camla çevrilmiş geçit, altı metre derinlikteki serginin zeminine doğru

ilerliyordu. Köpek balıkları, bir dizi jilet gibi keskin dişlere sahip, bin kiloluk esrarengiz ve muhteşem bir kuş sürüsüne benziyorlardı.

Tessa, cama, nefesinin üzerindeki titremesini görebilecek kadar yaklaştı. Bu derece yakın olmak, sanki suyun tam ortasında köpek balıklarının arasındaymış ve köpek balıkları, kıvrak ve ölümcül vücutlarıyla kusursuzca kuvvetli dalgalar yaratarak onun çevresinde sessizce süzülüyorlarmış gibi bir his veriyordu.

Sessiz güzellik.

İlkel açlık.

Erdem ve ölüm.

Tessa, saatine baktı. Patrick'in verdiği bir saatlik izni fazla taktığı yoktu. Ancak, programa göre her an başlaması beklenen köpek balıklarının bir sonraki beslenmesi sırasında, özellikle de canlı balık kullanılacaksa, bu cam gözetleme tüneline olmak istemiyordu.

Ööööğ! Çok iğrenç. Geçiş yolunun hemen sağında "insanları taşıyan hareketli bant" denen bandın üzerine çıktı ve bir sonraki sergiye giderken tam yan yolda, tavana asılı olan plazma TV ekranlarından birinde köpek balığı besleme seansının ertelendiğini gördü.

Hmm. Güzel.

Köpek balıklarıyla daha fazla zaman geçirebilirdi.

Yürüyen banttan indi ve dünyanın en büyük köpek balığı sergisine geri gitti. Bu defa iki elini de cama dayayıp kollarını iki kanat gibi açtı ve suyla dolu sonsuz bir gökyüzünde köpek balıklarıyla birlikte uçtuğunu hayal etti.Sınırları ve engelleri olmayan bir gökyüzünde.Tabii ki tüm bu zaman içerisinde ayakları, isteksizce akvaryumun zeminine basılı kaldı.

Maria, su kalitesini ölçüm istasyonlarını, hasta veya yaralı hayvanlar için ayrılan karantina tanklarını ve köpek balığı uyum havuzunun hemen yanındaki, alt katta bulunan küçük bir gözetim odasına giden merdiven boşluğunu gösterdi. Normal bir hayvan yetiştirme alanının neye benzediğini bilmesem de her şey olması gerektiği gibi görünüyordu.

Akvaryum havuzunun yakınında yer alan güvertedeki, iki metre uzunluğunda olan metal sepeti işaret ettim. "Bu köpek balıklarını taşımak için mi?"

Maria başını onaylarcasına salladı. "Ona Beşik diyoruz." Bazı köpek balıkları dört yüz elli kilodan ağır oluyorlar. Bu sepet olmadan onları uyum havuzundan getirip götürmek imkânsız olurdu." Parmağıyla "beşik"in tepesindeki bir kablodan sarkan bir metre

uzunluğundaki kancayı işaret etti. Daha sonra gözlerimi kablodan yukarıya yönlendirdi; kablonun çevresine dolandığı büyük bidonu da geçerek duvardaki kontrol panosunu gösterdi. "Hidroliktir," dedi. Bir cankurtaran arkalığına gözüm ilişti. Sonra duvarda kontrol panolarının hemen yanında, bir dalgıçın kurtarılmaya ihtiyacı olması durumunda hazır bekleyen, oldukça ileri düzeyde otomatikleşmiş haricî defibrilatörlerin asılı olduğunu fark ettim. Tam yanlarında bir telefon vardı.

Maria'nın gözleri odanın diğer ucundaki kapıya, huzursuzca baktı. "Cassandra iyi, öyle değil mi? Yani, demek istediğim başına kötü bir şey gelmedi, değil mi?"

"Bildiğimiz kadarıyla Cassandra iyi." dedi Lien-hua.

"Ama eğer başına bir şey gelmediyse arabası neden burada?"

"Maria." dedi Lien-hua yumuşakça. "Bana Cassandra'nın işinden biraz daha bahsedebilir misin? Burada tam olarak ne yapıyor? Öğitmen mi?" Lien-hua'nın çaktırmadan dijital ses kayıt cihazını cebine koymuş olduğunu fark ettim. Sanırım "kaydet" düğmesine de basmıştı.

"Hayır. Bu, daha çok benim işim. Tur rehberlerinin programlarını ben düzenliyorum. Cassandra bir araştırmacıdır. Her zaman köpek balıklarıyla dalar." Maria, her iki elinin işaret ve orta parmaklarıyla hızlıca baş parmaklarına vurdu. "Genelde Lorenzini'nin ampulü üzerinde çalışıyor. Hükümet işi. Bir bağış, sanırım. Akvaryum için oldukça önemli. Köpek balıklarının kabiliyetlerini anlayan dünyadaki bir numaralı liderlerden olunca..."

"Bir saniye." dedim. "Affedersin. Biraz geriye gitmen gerek. Neyin ampulü demiştin?"

"Lorenzini. Bunlar, köpek balıklarının kafalarındaki ve burnundaki elektromanyetik alanları hissedebilen küçük organlardır."

Lien-hua'yla birbirimize baktık. "Köpek balıkları manyetik alanları hissedebiliyorlar mı?"

Maria, başıyla onayladı. "Ampullerin içi, yarı iletken görevi gören peltemsi bir maddeyle doludur."

Bir köpek balığı eğitmeni olarak kendi konuları hakkında konuştuğu için biraz daha rahatlamışa benziyordu. Duvarda asılı olan bir limon köpek balığının doğal boyutlarındaki anatomik diyagramına doğru yürüdü ve köpek balığının kafasındaki ve burnundaki bir dizi büyük gözeneği işaret etti. "Elektrik alanları, balıklar dünyanın manyetik alanında yüzdüklerinde ve doğal olarak kasları her defasında kasıldığında meydana gelir. Köpek balıkları, bu çok ufak titreşimleri algılayarak balıkların yerlerini

tespit edebilirler. Aslında köpek balıkları kumun altına gömülü olan bir dil balığını bile, elektronik dürtüleri sayesinde bulabilir."

"Yani bu dürtüleri ile bir cisim veya kum gibi engellere rağmen bile hissedebiliyorlar mı?" dedi Lien-hua.

"Evet." dedi Maria. "Diğer kıkırdaklı hayvanlarda da duyuşal organlar vardır. Ama köpek balıkların organları en gelişmiş olanlarıdır. Köpek balıkları, bu organları sayesinde, binlerce mil yüzdükten sonra bile dünyanın manyetik alanını kullanarak tekrar yola çıktıkları noktayı bulurlar."

Jeomanyetik uyum. Elektroreseptörler. Hayret etmişim. Daha önce bunların hiçbirini duymamışım. "Yani, köpek balıkları bunların hepsini yapabiliyor mu? Gerçekten de kas hareketleriyle ortaya çıkan elektro veya manyetik dürtüler sayesinde, bir balığın yerini tespit edebiliyor mu?"

"Aslında duyu sistemleri o kadar gelişmiş ki felçli bir avın yerini bile bulabilirler. Öyleyse iyidir, öyle değil mi? Yani, Cassandra?"

Lien-hua benden çok daha nazik olduğu için Maria'nın sorusunun cevabını ona bırakmaya karar verdim.

Bu arada üzerinde Cassandra'nın isminin yazılı olduğu bir kapı fark ettim. Kafamda felçli ve av kelimeleri yankılanarak onun ofisine girdim.

Tessa, köpek balıklarını izlerken akvaryum eğitmeni olan heyecanlı bir kız, bir grup küçük çocuğu köşeden geçirdi. Tüm çocukların üzerinde "Üçüncü sınıflar dünyayı yönetir!" yazan turuncu bir tişört vardı. Tessa, onlar koridoru doldurmadan yanlarından geçmeye çalıştı ama başaramadı.

İşte bu harika!

Akvaryumcu kız, tecrübeli bir el hareketiyle çocuklara durmaları için işaret etti.

"Aranızdan kaçınız koklamayı biliyor?" Sesi yüksek ve cırtlaktı ve Tessa'ya, koridorda yankılanabileceğinde yaptığı etkiden çok daha fazlasını yaptı gibi geldi bana. Tüm çocuklar ellerini kaldırdılar. "Ve kaçınız pizza veya sosis veya... Brokoli gibi şeyleri tatmayı biliyor?" Pizza ve sosis denildiğinde

çocuklar gülümsediler. Ancak, brokoli ke-
limesinde yüzleri buruştu. Yine de hevesli bir
biçimde ellerini havaya kaldırdılar. "Ve
kaçınız dokunmayı, duymayı ve görmeyi
biliyor?" Daha çok el havaya kalktı.

"O zaman..." diye devam etti. "Bu şeyler
bizim duyularımızdır. Çoğumuzun beş duy-
usu vardır. Fakat bazılarının bir veya iki duy-
usu olmayabilir. Köpek balıkları, vücut-
larının hiçbir yerinde kemik olmayan bir
balık grubuna aittir ve yeryüzünde bilimsel
olarak kanıtlanmış altıncı hisse sahip olan
tek hayvandır! Köpek balıkları, görüp kok-
lamasalar bile bir balığı avlayabilirler! On-
ların bu eşsiz kabiliyetini keşfeden adam
Stephano Lorenzini'dir. Evet, şimdi hep
birlikte söyleyelim: Stephano Lorenzini. Çok
güzel bir isim, öyle değil mi?"

Tessa, fenalaşmışçasına nefes aldı. Ak-
varyumcu kız, çok rahatsız ediciydi. Hem
aşırı neşeliydi hem de olayları doğru anlat-
mıyordu. Reseptörleri keşfeden Lorenzini

değil, Marcello Malpighi'ydi. Hem de Lorenzini bu konuda kendine pay çıkarmadan on beş yıl önce keşfetmişti. Tessa, kızı düzeltmek istedi, ama sonra bunu yapmamaya karar verdi. Yıllar önce Minnesota'daki okulunda öğretmenden daha fazla şey bildiği zaman çenesini kapalı tutmasının en iyisi olduğunu acı bir tecrübeyle öğrenmişti.

Akvaryumcu kız devam etti: "Köpek balıkları kafalarını suda ileri geri oynattıklarında etrafa bakmıyorlar. Diğer balıkların nerede olduklarını hissediyorlar. Sanki metal dedektör kullanır gibi. Şimdi hep birlikte yapalım!" Kız, yemek aramak için elektrodusal organlarını kullanan bir köpek balığı gibi kafasını ileri geri sallamaya başladı ve sınıftaki çocuklar onu taklit etti.

Tabii ki Tessa bunu yapmadı.

Yanlarında ve tepelerinde köpek balıkları, üç boyutlu düzenlerinde daireler çizerek

dolanıyorlardı. Hiç durmadan yüzüyor, izliyor ve hissediyorlardı.

Erdem ve ölüm.

Hem ürkütücü hem de güzel.

Marcello Malpighi'nin kim olduğunu bilmeyen kız, öksürerek boğazına takılmış olan bir şeyi çıkardı; sonra yutup kapanış konuşmasına geçti: "Derinliklerde sinsice dolaşan, denizlerin ihtişamlı yaratıkları olan köpek balıkları, dünyanın okyanuslarında milyonlarca yıldan beri yüzerler ve böylelikle, doğadan ve zamandan etkilenmeden tabiatın en görkemli ve dayanıklı mucizeleri olmaya devam ederler."

İşte bu kadardı. Tessa, akvaryumcu kıza daha fazla katlanamadı. İlk başta hatalı bir tarih dersi vermiş, şimdi de mantıksal tutarsızlıklarla dolu şeyler öğretmeye çalışmıştı. Eğer köpek balıkları bir mucize olsalardı doğaya ait olamazlardı; eğer

doğanın bir parçasıysalar o zaman da mucize olamazlar. İkisi aynı anda olamazdı.

Gitme zamanı gelmişti.

Tam Tessa, sonraki sergiye gitmek için çocukları geçerken bir boğa köpek balığının aniden dönüp direkt cama doğru yüzdüğünü gördü. Son anda dönerek iri bir kedi büyüklüğünde olan parlak bir balığa doğru kıvrıldı ve balığı ısırarak ortadan ikiye böldü.

Çevresindeki çocuklar, titreyip parmaklarıyla onu göstermeye başladılar. Bazı üçüncü sınıf erkek çocukları bağırıyorlardı: "Süper! Şu köpek balığı az önce şu balığı yedi!" Bazı üçüncü sınıf kız öğrenciler ise "Çok iğrenç!" diye haykırıyorlardı.

Tessa, akvaryumcu kızın, köpek balıklarının normalde bu tür balıklara saldırmadıkları ve birisinin yanlışlıkla o balığı oraya koymuş olabileceği, gerçekten de telaşlanacak bir durumun bulunmadığı, çünkü köpek balıklarının tüm diğer hayvanlar gibi

aslında iyi yaratıklar olduklarını, sadece insanoglunun gerçekten tehlike saçtığı gibi şeyleri geveleyişini duydu. Ancak, bu defa sesinin, daha önceki gibi neşeli olmadığını fark etti.

Balığın geri kalanı aşağıya batarken garip bir biçimde kıpırdandı. Sonunda bir kaplan köpek balığı, öne doğru atılıp onu yuttu. Taş gibi bakışlı köpek balığı sonra yine suyun içinde bir daire çizdi. Bu arada ince bir kan izi, hafif bir esintide kıvrılan sonbahar sisi gibi yavaşça dönerek suyun yüzeyine doğru çıktı.

Erdem ve ölüm.

Kan, Tessa'yı her yerde takip ediyor gibiydi. Aceleyle çocukları geçerek kusabilmek için bir tuvalet bulmaya gitti.

Cassandra Lillo'nun ofisine göz gezdirdim.

Dosya dolapları, tepeleme dolu kitap rafları. Yerde bir dalış teçhizatı... Kâğıtlar ve araştırma sonuçlarıyla kaplı bir masa... Her şey normal gözüküyordu.

Dosya dolabında, sayfalan kıvrılmış bir tıp dergisi duruyordu. Bazı işaretli sayfaların üzerinden geçtim. Anlaşılan Cassandra, benim yabancısı olduğum manyetoensefalografi adlı yeni bir teknolojiyle ilgileniyordu. Makaleye bir göz attım ve manyetoensefalografi, kısacası MEG'in beyindeki nöronların elektriksel dürtülerinin sebep olduğu manyetik alanları, ölçme yöntemi olduğunu öğrendim.

Hmm. Aynen köpek balıklarındaki gibi.

Makalede bir MEG cihazının fotoğrafı vardı. Sekiz tonluk devasa bir MR1 veya CT tarama cihazına benziyordu. Ancak, oturan birisi için üretilmişti. Kalın koruyucu camlarla çevrili bir odanın içindeydi. Görünüşe göre bu dokuz milyon dolar değerindeki cihazlardan dünyada sadece birkaç düzine vardı ve makaleye göre bunlardan dört tanesi San Diego'da bulunuyordu. Bu üzerinde durulması gereken bir nokta olabilirdi.

Basım sayısını aklımda tutup dergiyi yerine geri koydum. Bilgisayar ekranını açmak için Cassandra'nın klavyesindeki tuşlara dokundum. Köşede küçük bir pencere belirdi: "Hoş geldin, Cassandra Lillo. Drake Vakfı Ağı'na girmiş bulunuyorsunuz. Giriş saati: 05:03."

Demek Drake Vakfı Ağı... Bu, Viktor Drake'in akvaryumun broşüründe neden bu kadar gösterişli bir övgü aldığını açıklıyordu.

Eğer Cassandra'nın şifresini bilen başka birisi daha yoksa şafak sökmeden önce gelip bilgisayarına -benim koşuya çıktığım saatlerde- girmiş olması gerekiyor. Bu, arabasının yanında kaçırılmadığı, büyük bir ihtimalle akvaryumun içerisindeyken saldırıya uğradığı teorimi de doğruluyordu.

Dosya aktarıp aktarmadığını görmek için CD sürücüsünü kontrol ettim.

Boştu.

Bu sabah girmiş olabileceği dosyaları görebilmek için dosya kayıtlarının üzerinden geçiyordum ki ofis kapısının dışında Lien-hua'nın Maria'yla konuşmasına kulak misafiri oldum:

"Maria, Cassandra'nın ailesi hakkında birşey biliyor musun?"

"Anne babası boşanmıştı. Annesi, Şükran Günü'ne yakın bir zamanda öldü. Sanırım cinayete kurban gitmişti. Babası doğu

tarafalarında bir yerlerde yaşıyor. Zannedersem birkaç kez daha evlendi. Cassandra, bir keresinde annesinin soyadını kullandığını söylemişti. Kardeşleri olduğuna dair hiçbir şey söylemedi."

"Peki ya erkek arkadaşı?"

"Hangisi?"

"Birden fazla mı erkek arkadaşı var?"

"Görüştüğü Kuzeydoğulu bir adam vardı ama son zamanlarda Hunter adında bir erkek arkadaşı da vardı. Bu, ilk ismi mi yoksa soyadı mı bilmiyorum. Cassandra onu bu isimle çağırıyordu. Birkaç ay önce bir kumsal partisinde tanışmışlardı. İkisi de uzun mesafe yarışçısıydı."

Tam, şifreli dosyalarla dolu bir klasöre gelmiştim ki Lien- hua'nın Maria'ya; "Maria, Cassandra'nın işi hakkında bildiğin başka bir şey var mı? Herhangi bir şey? Akvaryumda

onu kıskanan veya ona öfkeli olan birileri var mı?" diye sorduğunu duydum.

Maria bir süre sessiz kaldı ve sonra, "Bir keresinde bana söylemiş olduğu bir şey var ama önemli olduğunu sanmıyorum." dedi.

Pekâlâ. Bu tür yorumlar her zaman dikkatimi çekerti.

"Bize söyleyebileceğin her şeyin bir faydası olur." dedi Lien-hua.

"Başım belaya girsin istemiyorum."

Bu daha da iyidi.

Bu dosyalara sonra bakabilirdim. Maria'nın söylediklerini kaçırmak istemiyordum. Lien-hua'nın, onu cesaretlendirmesini dinlemek için kapı aralığına tam zamanında çıktım. "Eğer Cassandra tehlikedeyse ona yardım etmek istersin, öyle değil mi?"

Maria, dudağını ısırıldı. "Tamam, ama bunu benden duymadınız."

Bu da yorumların en baştan çıkarıcı olanıydı.

"Tamam." dedi Lien-hua. "Sen bize hiçbir şey söylemedin."

Maria derin bir nefes alıp Hayvan Yetiştirme Bölümünde bizden başka kimse olmamasına rağmen sesini alçalttı. "Cassandra bazen evime gelir. Birlikte eğleniriz, bilirsin işte ve çok içtiğinde o... Yani... Bir keresinde bir gece bana, yaptığı köpek balığı araştırmalarıyla hükümete çok gizli bir silah yapımında yardımcı olduğunu söylemişti."

Daha işe yarar bir şeyler duymayı umuyordum. Cassandra'nın söylediği, tipik sarhoş bir akvaryumcunun söyleyebileceği türden şeylerdi. "Köpek balıklarla çok gizli bir silah mı?" dedim.

"Evet. Bir tür öldürücü ışın silahı veya ona benzer bir şey. Bilmiyorum."

Açık görüşlü olabilmek için mesleki tarafsızlığımı korumaya çalıştım. "Bir ışın silahı!" dedim.

"Öldürücü ışın silahı."

"Affedersin ama bunu hükümet için mi yapıyordu?"

"Söylediği buydu."

Gerçek. Hayal.

Hayal. Gerçek.

Bazen ikisini birbirinden ayırt etmek zor oluyor ama bu olayda Cassandra'nın içinde bulunduğu iş her ne ise köpek balığına dayanan öldürücü ışın silahı üretiminde hükümete yardımı içermediğinden oldukça emindim. Lien-hua, Maria'ya Cassandra'nın sarhoşken söyledikleri hakkında kibarca birkaç soru daha sorarken ben de sabırsızca Hayvan Yetiştirme Merkezini tekrar gözden geçirdim. Alnımı sildim.

Konsantre ol, Pat. Ana noktaları düşün. Zamanlama. Mekân. Görüş hatları. Giriş ve çıkışlar.

Pekâlâ.

Şimdi.

Eğer Cassandra, gerçekten kaçırılmışsa, neden burada? Neden bu sabah? Saldıranlar ona nasıl yaklaştı? Baştan mı çıkarttılar? Şaşırttılar mı? Yoksa tuzağa mı düşürdüler? Onu nasıl kontrol ettiler? Tehdit ederek mi? Kaba güçle mi? Bağlayarak mı?

Eğer Hayvan Yetiştirme Bölümünde kaçırıldıysa suçlu, onu akvaryumdan dışarıya nasıl çıkardı? Hem ön kapı hem de personel girişi video kameralarla izleniyordu.

Maria' nın yanından geçip uyum havuzuna ve onun arkasındaki merdiven boşluğuna baktım.

Merdiven boşluğu.

"Oh!"

Aceleyle iki kadını geçip basamaklardan aşağıya indim ve uyum havuzunu çevreleyen dar bir oda buldum. Solumdaki kapı aralıktı. Merdivenlerin arkasındaki askılarda, yarım düzine ıslak giysi, ağırlık kemerleri ve regülatörler asılıydı.

"Ne var, Pat?" diye bağırdı Lien-hua.

"Bir dakika."

El fenerimi çıkartıp kapı aralığının ilerisindeki loş alana doğru tuttum. Antiseptiklerin steril kokusu ve akvaryumun devasa büyüklükteki filtrasyon motorlarının titreyen sesi, havayı kaplıyordu. Anlaşılan bu, köpük ayırıcıları geçip akvaryumun Su Kalite Kontrol Merkezine doğru giden yoldu. Yanında, yetiştirme alanının tavanına kadar yükselen iki damıtma kulesini gördüm. Fenerim, hayvan yetiştirme alanının altındaki diğer arıtma ünitelerine doğru giden loş yol şebekelerini aydınlattı. Bunlar, sanki

akvaryumun komşu kanadındaki büyük su depolama tesisleriydiler.

Eğer görünmeden birini hayvan yetiştirme alanından çıkarmak isteseydim, bu işi yapmak için en doğru yer burası olurdu. "Maria!" diye merdivenlerden yukarıya seslendim. "Bu yollardan herhangi biri, çıkışa açılıyor mu?"

Sesi, merdivenlerden aşağıya süzüldü. "Çöp bidonlarının arkasından acil çıkış kapısına gidilebilir ama kimse orayı kullanmaz. Orada, arıtma depolarının yakınında olmak tüyler ürperticidir. Herkes oraya gitmekten kaçınır."

Tüyler ürpertici olması iyidir, hem de çok iyidir. Tüyler ürpertici şeyleri hep tercih ederler.

İşte bu kadar. Buradan geldi.

Feneri, duvarlara doğru tutup tırnak izlerini, itiş kakıştan oluşabilecek ayakkabı

izlerini, diğer belirtileri ve boğuşmada meydana gelebilecek herhangi bir izi aradım.

Hiçbir şey yoktu.

Sonra çapraz metal basamakların arasına sıkışmış olabilecek iplik, kumaş parçası veya saç aradım. Ancak, yine bir şey bulamadım.

Son olarak zemini inceledim ve kumla kaplı sivri bir çakıl taşı buldum. Büyük bir ihtimalle bir tür artık, kumlu arıtma sisteminden havaya fırlamıştı.

İlk başta, olağan dışı bir şey görmedim. Ancak, zemini daha iyi incelemek için çömeldiğimde merdivenlerin hemen dibinden başlayan ve ince kum tabakası boyunca devam eden iki şerit gördüm. Bu iki şeridin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Bunları, daha önce Güney Kaliforniya'daki bir kumsalda görmüştüm. Baygın bir kimseyi koltuk altlarından tutup sudan sürüklerseniz, ayakları kumda böyle izler bırakır.

Eğer birini, geriye doğru, merdivenlerden aşağıya, su arıtma merkezine sürüklerseniz de bu izler oluşur.

"Lien-hua!" diye seslendim. "Buraya gel. Maria, sen olduğun yerde kal!" Sürüklenme izlerinin yanındaki belirsiz ayak izlerini inceledim. Bir işe yaramazdılar.

357 SIG P229'umu kılıfından çıkarttım. Lien-hua'nın aceleci ve hafif ayak seslerini duydum. "Ne oldu, Pat?"

"Bak!" Fenerimi, arıtma tesislerinin katakomplarına doğru gözden kaybolan iki şeride tuttum. "Onu buradan sürükledi."

O da tabancasını çıkarttı. "Sence hâlâ burada olabilirler mi?"

"Bu mümkün." dedim. "Görelim bakalım."

Kolum bükük ve tabancam hazır bir biçimde Lien-hua'yı önümüzdeki karanlık yol ağına doğru ilerlettim.

***

Telefonunun çalmasıyla ekranda Warren Leant'in numarası belirince Viktor Drake küfretti. Warren Leant; o aptal akvaryum müdürü. Arıyor olması iyiye işaret değildi. Kesinlikle değildi.

Viktor cevap verdi: "Ne var?"

"Bay Drake, efendim, sizi Cassandra Lillo'yla ilgili olarak rahatsız ediyorum. Bugün işe gelmedi. İlk başta pek önemsemedim. Ancak, daha sonra polis, arabasını aramaya başladı ve iki FBI ajanı etrafa bakmak istediler. Bana, size haber vermemi söylemişsiniz. "

"Sana ne söylediğimi biliyorum!" diye bağırdı Viktor.

FBI ajanları mı?

Normalde Warren Leant'in pozisyonundaki biri, bu numarayı bilemezdi bile.

Fakat Viktor, çeşitli şirketlerinde iki düzine araştırmacı görevlendirmişti ve müdürlerine, bu personelle alakalı disiplin yüzünden veya yönetimle ilgili bir sorun çıktığında kendisini aramalarını tembihlemişti. Ne de olsa Viktor, Rukh Proje- si'nde yer alan herkesi yakından gözetlemeliydi.

"Peki, benim ne yapmamı istersiniz?" diye sordu Leant.

"Oyala. Ne yaparsan yap, Cassandra'nın dosyalarına bakmalarına izin verme."

Clzun bir sessizlik oldu. "Hmm, sanırım bunun için artık çok geç, efendim. Onlara ofisini gösterdim bile."

Viktor'ın kafası patlayacak gibi oldu. Hayır, hayır; hayır, hayır!..

Leant'in beceriksizliği artık sınırı aşmıştı.

Viktor, kararlı bir biçimde telefonu kapattı.

Cassandra Lillo. Mükopolisakkaridleri araştıran köpek balığı araştırmacısı kadın. Güzel olan. Evet. Onunla bizzat kendisi mülakat yapmıştı. Ancak, onunla ilgili olan diğer şey neydi? Başka bir şey daha vardı, başka bir şey...

Hunter?

Evet.

Austin Hunter'ın, bir keresinde ondan bahsettiğini duymuştu. Onunla dalmaya gittiğini ve bu yüzden iki hafta boyunca herhangi bir görev için müsait olamayacağını söylemişti. Evet, onlar çıkıyordu.

Yani, birlikte bu işin içindeydiler. Harika!

Oh, bugün gitgide daha da iyiye gidiyor!

Viktor, bir an için Leant'e bir ders vermeleri için Geoff ve Suricata'yı göndermeyi düşündü ama daha sonra akvaryumu bizzat kendisinin ziyaret edip olup biteni görme zamanının geldiğine karar verdi.

Lien-hua'yla birlikte geçitte sessizce ilerleyerek arıtma tesislerinden içeriye girdik. Arıtma kulelerinin çevresinden ve arasından kıvrılarak giden bir dizi yol, sadece tepemizdeki loş ışıklarla ve duvarlarda tek tük asılı olan sarı ampullerle aydınlatılmıştı. Akvaryumun ihtiyacı olan milyonlarca litre suyu pompalayan, filtreleyen ve temizleyen motorların zayıf homurtuları, çevremizi uğuldatıyordu.

Birkaç yere serpiştirilmiş işaretler, hayvan yetiştirme alanını, Yedi Ölümcül Deniz'in arıtma istasyonunu ve birkaç başka perde arkası mekânı gösteriyordu. Ancak, bunun dışında çevremizi saran tüm yollar, kasvetli bir labirente doğru gidiyordu.

Burası gerçekten de Maria'nın söylediği gibi tüyler ürperticiydi.

üçüncü kuleyi dönerken yaklaşık sekiz metre kadar ilerimizde, su depolama tanklarından birinin arkasında bir ses duydum.

Maria, buraya kimsenin inmediğini söylemişti.

"Dur!" dedim. "Ellerini havaya kaldır."

Ayak sesleri.

Tabancamı kaldırdım.

"Sana dur dedim!"

Sonra biri köşeyi döndü; tabancamı kaldırdım ve namluyu doğrulttum.

Tessa'ya doğru!

"Ateş etme!" diye bağırdı. "Başıma doğru nişan almış olarak ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Tabancamı indirdim. Kalbim hızla çarpıyor, ellerim titriyordu. "Tessa? Ne işin var burada senin?"

"Ters yöne girdim."

Tabancamı tekrar kılıfına soktum. "Nasıl ters yöne girersin? Burası yasak bölge."

Sanırım tabancadan olsa gerek sesi gergindi. "Tuvaleti arıyordum."

Sanki bunu yutmuştum.

"Burası gerçekten ürpertici, öyle değil mi?" dedi.

Sol tarafımda duran Lien-hua, çıkış kapısını iterek açtı. Köreltici güneş ışığı içeriyi yaladı. "Pat, buraya gel."

Tessa'ya baktım ve onu, Lien-hua'nın tarafına doğru ittim.

Kapının dışında bir çift paslı çöp bidonunu geçerek binanın yaklaşık kırk metre, belki de daha da ilerisinde giden yemek servisi ana teslimat platformuna doğru giden bir yol uzanıyordu. "Teslimat yolu." dedi Lien-hua. "Eğer Cassandra'yı merdivenlerden aşağıya sürüklediyse burada onu

bekleyen bir araba olabilirdi ve böylelikle güvenlik kulübesinin önünden geçmek zorunda kalmayabilirdi."

Çıkışın hemen yanında, yerde, küçük bir şey gördüm.

Bir ok.

İncelemek için eğilmiştim ki Tessa'nın bana doğru geldiğini duydum. "Geri çekil, Kuzgun."

"Öldü mü? Cassandra öldü mü?" Tessa'ya baktım ve yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördüm. Lastik bilekliği şaklattığını fark ettim.

"Gördün mü işte?" Sinirlendiğimi hissedebiliyordum. "Bu yüzden bu tip yerlere gelmeni istemiyorum. Lütfen şu lastik bandı şaklatmayı keser misin?"

Şak. "Öldü, öyle değil mi?"

"Nerede olduğunu bilmiyoruz." dedim sertçe. "Başına ne geldiğini de bilmiyoruz.

Seni az kalsın vuruyordum! Beni duyuyor musun?"

"Bu gerçekten de çok kötü olurdu."

"Evet, öyle olurdu!" Lien-hua'ya cep telefonumu uzattım. "Ben Tessa'yı yukarıya götürüyorum. Birkaç fotoğraf çekebilir misin? Okun, çıkışın ve yolların fotoğraflarını." Lien-hua, telefonu aldı. Tessa'yı, kolundan tutarak loş geçiş yolundan geçip merdivenlerden yukarıya çıkardım.

Tabancamın, kemerimde rahatsızlık veren ağırlığını hissedebiliyordum.

Tessa'ya çok kızmıştım.

Kızmıştım, çünkü onu seviyordum.

Fakat daha çok korkmuştum, çünkü biraz önce namlunun ucunda üvey kızımın yüzünü görmüştüm ve ben, tetiği çekmeye hazırdım.

Maria, merdivenlerin yukarısında bizi şaşkın ve kaygılı bir ifadeyle karşıladı. "O da nereden çıktı?"

"Ters yola girdim." dedi Tessa masumca.

"Maria." dedim. "Lütfen bu genç bayanı ön girişe götürebilir misin?"

Tessa, bana hiddetli bir başkaldırıyla baktı. Ancak, aynı zamanda yüzünde bir korkunun gölgesi de vardı. "Bana bağırmayı kes, tamam mı? Nerede olduğumu bilmiyordum."

"Sana uzaklaşmamamı söylemiştim." Tessa, orada olmamalıydı, ama yine de bağırduğım ve onu korkuttuğum için kendimden nefret ettim. Bu, yapmak istediğim en son şeydi. Mezbahanın görüntüleri tekrar gözümün önüne geldi. Öfke ve hiddetin karmaşası içimde dolaşıyor, süzülüyordu.

Lien-hua'nın basamakları tırmandığını fark ettim. Tessa'ya doğru dönüp "Seninle birazdan ilgileneceğim." dedim. Tessa, başını salladı ve Maria'yla birlikte gitti.

Omzuma şefkatlice elini koyarak sadece benim duyabileceğim yumuşak bir sesle "İyi misin, Pat?" dedi Lien-hua.

"Evet, iyiyim." Derin bir nefes aldım. "İyiyim."

Beni iyi hissettirmişti. "İyi haberlerim var. Aşağıda fotoğraf çekerken Su Kalite Kontrol Merkezinden aradılar. Tüm su testleri temiz çıkmış. İnsan kanına rastlanmamış. Videoda da bir şey yok. Cassandra, köpek balıklarına yem olmamış."

"Sürüklenme izleri de bu söylediğini destekliyor." dedim.

"Sürüklenme izleri hakkında polise bilgi verip arıtma bölgesini aramalarını söyleyeceğim. Orada kimsenin olmadığından yüzde

yüz emin olmak istiyorum. Belki çıkış kapısında birkaç ize rastlarlar."

"Cassandra'nın ofisinde bakmak istediğim birkaç şey daha var. Seninle daha sonra giriş kapısında buluşalım."

Başka bir söz söylemeden gitti. Ben de bilgisayar çantamı alıp tekrar Cassandra'nın ofisine gittim. Daha önce dosyalarını inceleyen aklıma bir fikir gelmişti.

Bu sabah, Aina'ya, Hunter'ın zarflarının üzerindeki iade adresine bakmasını önermiştim. Belki, zarfların üzerinde iade adresi bulamamış olabilirdik. Ancak, belki de e-postalarda bir tane bulabilirdik.

Cassandra'nın son zamanlardaki e-postalarına baktım. Ancak, hiçbirini, onu kaçıranının kimliği veya sabahın erken saatlerinde akvaryumda ne yaptığı hakkında bir ipucu içermiyordu.

Gelgelelim, "SEAL Hunter" diye bir e-posta adresi buldum. Tahmin ettiğim kadarıyla bu Hunter'ın hesabıydı.

Bununla daha sonra ilgilenirsin. Burada işini bitir ve gidip Tessa'yla konuş.

Gitmeden önce, evvelden bulmuş olduğum şifreli dosyaları kopyalamak için, bilgisayarımı Cassandra'nın bilgisayarına bağladım. Belki FBI'ın sanal suç biriminden birilerinin veya Terry'nin dosyalara bakmasını sağlayabilirdim. Belki işe yarar bir şeyler bulabilirlerdi. "Enter" tuşuna

bastığımda cep telefonum çaldı. Arayan Ralph'ti.

Ağzımı açıp bir şey söyleyemeden bağırmaya başladı. "Cinayet biriminden Dunn'ın amirini aradın mı sen? Teğmen Gray-smith adında birisini?"

"Çok sevinmişe benzemiyorsun."

"Pekâlâ, tahmin et bakalım kim FBI Müdürü R T. Rodale'ın golf arkadaşı?"

"Dalga geçiyorsun."

"Bir saat önce Graysmith, Rodale'ı arayıp protokolü takip etmeyi reddeden ve San Diego'da devam etmekte olan bir soruşturmaya burnunu sokan bir FBI ajanını şikâyet etmiş. Yirmi dakika önce Rodale, Margaret'i aramış ve tahmin et bakalım beş dakika önce beni kim aradı?"

"Üzgünüm Ralph."

"Burada neler oluyor, Pat?"

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum." Bilgisayarım, dosya kopyalama işleminin bir dakika sonra biteceğini haber verdi. "MAST'taki Teğmen Aina Mendez'i arayıp Teğmen Graysmith'le arayı bulmasını söyle. Şu kundaklama soruşturmasıyla ilgili bizden yardım istemişti ve şu ana kadar peşinde olduğumuz her şey yangınlarla alakalı. Cinayet masasının bunlarla ne ilgisi var anlayamadım. Bildiğimiz kadarıyla ölen kimse yok." Dosyaları kopyalamayı bitirip bilgisayarı kapattım.

"Pekâlâ, beni dinle. Rodale'ı saat üçten önce geri aramam gerekiyor. Beni bu konu hakkında bir an önce güncelleştir. Areo Drive'daki FBI saha ofisindeyim. 311 numaralı odada. Buraya gel ve..."

"Ralph, ilk önce Tessa'yla ilgili bir işim var. Bu çok önemli."

Ralph bir babaydı. Bu nedenle beni anladı. "Pekâlâ. Ancak aklında olsun, üçe kadar onu aramam lazım."

"Bu arada, bavullarını bulabildiler mi?"

Tek kelimelik cevabını bir öfke fırtınası kapladı: "Hayır!"

"Sana tişörtlerimden birkaçını vermeyi teklif ederdim ama korkarım ki biceps kısımları büyük gelebilir."

"Oh, aman ne komik! Sana hava yolları hakkındaki düşüncelerimi söylemek isterdim. Ancak, annem hep ne der bilirsin..."

"Ne?"

"Söyleyecek iyi bir şey bulamadığın zaman bir şeye ateş et ve işine geri dön."

Göz kırptım. Ralph'in annesiyle tanışmıştım. Şaka yapıp yapmadığından emin olamadım. "Hayır, böyle bir şey demez."

"Aslına bakarsan demiş olmalı. Elinden geldiğince çabuk buraya gel!"

Telefonu kapattık. Cassandra'nın ofisine son bir kez göz attım ve üvey kızımın konuşmak için ana lobiye geri gittim. Ralph'ın anesinin nasihati, rahatsız edici derecede biraz önce Arıtma

Bölümünde olanları hatırlatıyordu.

***

Tessa'yı ıskarmoz havuzlarının yanında beni beklerken buldum. Beni yaklaşırken görünce geri çekildi.

"Hey, dinle..." Elimden geldiğince yumuşak konuştum. "O kadar sinirlendiğim için üzgünüm. Bunu biliyorsun, öyle değil mi?"

Sessizlik.

"Sadece seni çok önemsiyorum. Benim için dünyadaki en önemli insan sensin. Seni seviyorum ve başına bir şey gelmesini istemiyorum." Benimle tartışacağını ve "Oh, normalde sevdiğin insanlara ateş eder misin?" türünden küçümser bir yorum yapacağını düşünüyordum, ama yapmadı.

"Senin bana söylediklerini yapacaktım." Sesinde öfkeden bir iz yerine, sadece yalnızlıktan bir kesit vardı. "Şu yalnız başına dolaşmama falan hakkında söylediklerini. Ama sonra iki köpek balığı, gözlerimin önünde bir balığı resmen yediler ve ben çok korktum. Seni aramaya gittim."

Beni aramaya geldi.

Aramaya geldi.

"Dinle..." dedim. "Şu anda bu olayla ilgili birçok şey dönüyor"

"Sorun değil. Anlayabiliyorum. Muhtemelen çok kırgınsın, bunu biliyorum

ama bugün kendi başıma biraz zaman geçirebileceğimi umuyorum. Bilirsin işte, biraz rahatlamak için. Eğer sorun değilse tabii."

Akvaryumun arka taraflarında dolaşıyor, şimdi de benden kendisine daha fazla özgürlük tanımamı istiyor. Bu kesinlikle olmayacaktı.

"Sanmıyorum, Tessa."

Birdenbire bana olmadık bir soru sordu: 'üawfish'i gördün mü?"

"Neyi?"

'Jawfish'i." Iskarmoz havuzunun ilerisindeki bir sergiyi işaret etti. "Erkek jawfish'ler yavrularının gelişmekte olan yumurtalarını ağızlarında taşırlar. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır, ama bir javvfish olmadığım için memnunum." Sözüümü kesip konuyu değiştirdi. Beni dinleyip dinlemediğinden

şüphe duydum. Daha da çok huzursuz olmaya başladım.

"Başka balıklar da bunu yapıyor." diye devam etti. "Mesela arowana. Yavruları yu-murtadan çıktıktan sonra bile, büyümeleri sırasında, onları, korumak için, ağızlarında taşımaya devam ediyorlar."

Oh.

Anlaşılan bu, balıklarla ilgili bir sohbet değildi.

"Peki, yavru balığı ne zaman bırakmaları gerektiğini nereden biliyorlar?" diye sordum.

Iskarmozlara daha sonra da jawfish'lere baktı. "Kendi başlarının çaresine bakabilecek kadar büyüdüklerinde onların yüzüp gitmesine izin veriyorlar. Bana kalırsa bazen, muhtemelen gitmemeleri gereken yerlere giderler ama o, mükemmel olmamalarına rağmen yavrularına güvenir."

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Yavru balıklar geri gelir mi?" "Belki." dedi. "Eğer babaları onları güvende hissettirirse."

İç çektim. "Başarılısın. Bunu biliyorsun, değil mi? Çok başarılısın."

Günün daha erken saatlerinde beni, onu buraya getirmem için ikna etmişti ve şimdi de tek başına dolaşması için neredeyse ikna edecekti.

"Öyleyse..." dedim. "Ağzımdan ayrılıp bir süreliğine tek başına dolaşmak istiyorsun."

"Geri geleceğim."

"Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum. Belki bir süre şehir merkezinde takılırım. Demek istediğim, ilk önce otele bir uğramam gerek; tabii eğer bir sakıncası yoksa?"

"Bekle. Bunu biraz düşünmeliyim." Hayal kırıklığımı duygularımdan; güvenimi kararsızlığımdan ayırmaya çalıştım.

"Pekâlâ?"

"Sessiz ol, düşünüyorum."

Belki dört saniye bekledi beklemedi:
"Evet?"

"Hâlâ düşünüyorum."

"Yavaş düşünüyorsun."

"Bana hakaret etmek, işini kolaylaştırmayacak."

"Özür dilerim. Kasten yapmadım. Peki buna ne dersin: Senin yaşındaki çoğu adamdan çok daha hızlı düşünüyorsun."

"Bu da hakaret sayılır."

Onu güvende hissettir. Bu senin işin. Böylelikle geri yüzmek için kendisini hep güvende hissedecek. "Pekâlâ, Tessa. Akşamüzeri senin olsun. Böylelikle, ikimiz de biraz rahatlarız, ancak seni kontrol etmek için aradığımda sakın bana zor zamanlar

yaşatma." "Eğer beş dakikada bir aramazsan sorun olmaz."

"Benim için işimden çok daha önemli olduğunu bilmeni istiyorum. Bunu biliyorsun, öyle değil mi?"

Bir süre için sessiz kaldı ve sonra herhangi bir iğneleme ve küçümseme olmadan "Evet, biliyorum." dedi.

"Senin için her şeyi yaparım."

"Tamam, beni sevdiğini biliyorum ama bu şefkatli baba kısmını abartmayalım, tamam mı?"

Öyleyse normale dönelim.

"Birlikte akşam yemeği yeriz." dedim. "Yeri ve zamanı daha sonra kararlaştırırız."

Başını onaylarcasına salladı. "Tamam."

Kapıya doğru gittik. "Söyle bakalım, jawfish'le ilgili konuşmayı daha önceden mi

hazırlamıştın yoksa hemen oracıkta mı uydurdun?"

"Çabucak düşünmekte üstüme yoktur." dedi. "Otele Ajan Jiang'ın arabasında gidebilir miyim?"

"Ajan Jiang mı?"

"Evet. Bana daha önce nasıl kullandığını görmem için onunla gitmem gerektiğini söylemiştin, hatırlasana?"

"Pekâlâ. Akşam yemekte görüşürüz." Tropikal balıklı, ana bilet satış yerinin önünden geçtik. "Bu arada, daha önce hiç Lorenzi- ni ampulleri diye bir şey duymuş muydun?"

"Hayır, nedir onlar?"

"Köpek balığının başındaki elektro-algısal organlar. Lorenzini adlı bir araştırmacı keşfetmiş."

"Hah, al işte, buna ne demeli!"

Kapıdan çıkarken benim bir haftalık maaşım değerinde takım elbise giyen bir adam yanımdan geçti ve az kalsın bana çarpıyordu. "Önüne bak!" diye homurdandı.

Lien-hua, bizi dışarıdaki basamaklarda karşıladı. Tessa'yla ikisi uzaklaşırken bir devriye arabasının "Park Yapılmaz" alanının tam ortasında durduğunu gördüm.

Dedektif Dunn, dışarı çıktı ve sigarasını kaldırıma attı.

Kayıp bir insanın soruşturması sırasında bir cinayet dedektifini görmek hiçbir zaman iyiye işaret değildi. Umarım bu, Cassandra'nın cesedinin bulunduğu anlamına gelmiyordur, diye düşündüm.

Ralph'i görmeye gitmeden önce Dedektif Dunn'la konuşmam gerekiyordu.

Otele geri dönerken Lien-hua, gaza fazla basmamaya çalıştı. Ne de olsa Tessa'ya kötü alışkanlıklar edindirmek Pat ile olan arkadaşlığının ilerlemesine bir katkıda bulunmazdı.

Tessa, sessizce oturarak camdan dışarıya baktı. Lien-hua, bir konuşma başlatmanın kibar olabileceğini düşündü, ancak Patrick'in üvey kızının, profili çıkarılıyormuş veya psikoanalizi yapılmış gibi bir hisse kapılmasını istemiyordu.

Güvenli bir konuyla başla.

"Akvaryumu nasıl buldun, Tessa? ürperici arka kısımları sormuyorum tabii ki. Balıkları, köpek balıklarını?"

Tessa, omuz silkti. "Evet, hoşuma gitti ama birkaç köpek balığını bir balığı yerken

gördüm. Bu çok iğrençti. Canlıları ölürken izlemeyi sevmiyorum."

Uff! Aman ne güzel bir sohbet başlangıcı oldu bu!

"Demek ki ortak bir noktamız var seninle. Ben de canlıları ölürken izlemeyi sevmem." Konuyu değiştir, konuyu değiştir. "Patrick'i, seni Kuzgun diye çağırırken duydum. Bu senin takma adın mı?"

"Sadece Pat için öyle. Başka kimse için değil."

"Bundan hoşlanmıyor musun?" "Hayır, hoşlanıyorum ama ona söyleme. Daha önce hiç takma adım olmamıştı. Kuzgun hoşuma gidiyor." Tessa, sustu. Camdan dışarıya, bulutlara baktı. "Bazen onlar gibi uçabilmeyi istiyorum. Bugün, köpek balıklarıyla beraber uçuyormuş gibi yaptım."

"Onlar, başının üzerinde yüzerken mi?"

"Evet, onlarla yüzebilmek çok güzel olurdu diye düşündüm. Çocukken çok yüzerdim. Hatta bir aralar cankurtaran olmak istiyordum." Bakışlarını Lien-hua'ya çevirdi. "Sen yüzer misin?"

"Hayır. Hiç yüzme öğrenmedim. Aramızda kalsın ama hep biraz sudan korkmuşumdur."

"Boğulmaktan mı korkardın?"

Lien-hua, parmaklarıyla direksiyona vurdu. "Aç mısın, Tessa? Bir şeyler yemek ister misin?"

"Ben iyiyim."

Lien-hua, katettikleri mesafeye baktı. Otele dokuz dakikalık yol kalmıştı.

"Peki, Ajan Jiang. İlk adınız, Lien-hua, ne anlama geliyor hakikaten?"

İyi. Tekrar güvenli yerlerdeyiz.

"Nilüfer demek. Annem bir Budistti."

"Budistti mi? Bu ne demek? Daha sonra başka bir şeye mi döndü?"

"Korkarım ki o, öldürüldü, Tessa. Bir araba kazasında. Üç sene önce."

Tekrar ölüm. Neden bu sohbet, dönüp dolaşıp ölüme geliyor?

"Oh, çok üzgünüm! Ben bilerek..."

"Önemli değil."

Gergin bir sessizlik oldu. İkisi de annesini erken kaybetmişti. Kan bağımız yok, ancak kader kardeşleriyiz, diye düşündü Lien-hua.

Birkaç dakika sonra, Lien-hua, açıklama yapmak için doğru zamanın geldiğini düşündüğünde "Birçok Budist, nilüferin yeryüzündeki en güzel çiçek olduğunu düşünür. Çamurda büyür, ama topraktan leke almadan pak ve beyaz açar. Lotus Sutra, Budist metinleri içerisinde en kutsal olanıdır."

"Sutra mı? Bu, söylev demek, öyle değil mi?"

"Evet. Buddha'nın öğretileri. Lotus Sutra'da nilüfer, insanların yozlaşmış bir dünyada yaşamalarına rağmen aydınlanabileceklerini ve hayatın yalanlarından uzak, mutlak mutluluk ve güzellikle saf bir yaşam sürebileceklerini temsil eder." Lien-hua, bir an için sustu. Son cümle, ona ailesinden kimsenin konu hâline getirmediği olayı hatırlatmıştı. Kelimlere dökmek zordu. "Yani ben doğduğumda bana nilüfer adını vermek, anneme, inancına saygı göstermenin iyi bir yolu gibi görünmüş."

"Peki, sen de buna inanıyor musun?" diye sordu Tessa. "Yani şu aydınlanma ve mutluluk hakkındaki şeylere?"

Lien-hua, az kalsın sapağı kaçırıyordu. Arabayı sağa kırıp bir spor araba ve minibüsün arasından kıvrılarak vitesi beşe attı. İkisinin de sürücüsü, cep telefonlarıyla

konuşmakta olan bayanlardı ve ikisinin de arka koltuğunda bebek vardı.

"Pardon!" dedi Lien-hua.

"Hayır, hiç de fena değildi." dedi Tessa.
"Patrick haklıymış."

"Her neyse, senin soruna dönecek olursak aslında... Bu tip şeylere inanırdım, ama bu meslekte... Şey... Sanırım insanlarda o kadar çok yozlaşma gördüm ki onlara olan inancım yıkıldı. Bence çok güzel hayatlar yaşayabiliriz, Tessa, hatta muhteşem hayatlar. Gel gör ki sadece bu dünyaya kök salmış değiliz, aynı zamanda bu dünyanın bir parçasıyız. Bence tamamen özgür veya saf olmamız imkânsız. Kendimizi aşamayız."

Artık gariplik derecesine varan uzun bir sessizlikten sonra, Tessa yumuşakça, "Peki, başka birisi aşmamızı sağlayabilir mi?" dedi.

Tessa'nın sorusu onu gafil avlamıştı. Lien-hua, doğru kelimeleri aradı. Doğru

cevabı bulamadı. "Bilmiyorum, Tessa. Sanırım hiç bu şekilde düşünmemiştim."

***

Lien-hua, insanların nasıl yozlaşmış aynı zamanda da güzel olduklarından bahsederken Tessa, sadece kısa bir an için onun konuşmasını annesine benzetti.

Tessa'nın annesi, göğüs kanseri olduğunu ve kemoterapinin işe yaramadığını öğrendiği zaman, bir gün Tessa'ya, herkesin bir tür kanser olduğunu söylemişti. Tessa, ilk başta ne demek istediğini anlamamıştı, ama sonra kiliseye çok düzenli giden annesi ona açıklamıştı: "İsa bile bunu biliyordu. İncil'de, İsa'nın insanlara güvenmediği çünkü insan tabiatından çok iyi anladığı söylenir. İnsan-oğlunun özünü çok iyi biliyordu."

"Bu, İncil'de yazıyor mu?"

"Tam olarak bu kelimelerle değil." demişti annesi. "Ama John'un ikinci bölümünde, son birkaç dizede bu var. Kalbimiz kanser, Tessa. Kötülük içimize sürünerek girmiyor; İsa da bunu söylüyor. O zaten içimizde, kalbimizde, her zaman dışarı çıkmak için bir yol arıyor."

Yozlaşmış.

Bu dünyaya kök salmış.

Tam da Ajan Jiang'ın söylediği gibi.

Aynen Ajan Jiang gibi, Tessa'nın annesi de insanların saf olduğuna inanmıyordu. Ancak, annesi, insanların arındırılabilir-liklerine, Tanrının kendilerine ulaştığını gördüklerinde pislikten kaldırılacaklarına inanıyordu. Annesinin dediği gibi: "Hiç kimse aydınlığa tek başına ulaşamaz, ancak aydınlık bize ulaşabilir." Tessa, onu ölmeden önce son kez gördüğünde ona sormuştu: "Peki, Tanrı'yı bulduğunda ne yapıyordu?"

Annesinin cevabı Tessa'yı çok şaşırtmıştı: "Beni iki eliyle sarsarak uyandırmaya çalışıyordu."

Ancak, şimdi Tessa, annesini, annesinin sözlerini ve onun ölümünü tekrar düşündüğünde Ajan Jiang'ın, annesine benzediği hissi hemen gidivermişti.

Ajan Jiang, annesi gibi değildi. Hayır, değildi. Hem de hiç.

Tessa, çantasından losyonunu çıkarıp bluzunun kolunu sıyırdı. "Yani..." dedi. "Sen bu yüzden mi kanun yaptırımıyla ilgili bir işe girdin? Dünyadaki yozlaşmayla savaşmak için mi?" Katilin yapmış olduğu yaraya losyonla masaj yapmaya başladı. "Yoksa sadece erkeklerle tanışmak için mi?"

Lien-hua, bir süre sessiz kaldı. "Tanıdığım birisi öldürüldü, Tessa. Bana çok yakın olan birisi."

"Yani, öç için, öyle mi?"

"Belki biraz o yüzden. Belki de deneyip bir fark yaratabilmek için. Sebepleri tanımlamak her zaman çok kolay olmuyor."

"Evet, Partick de böyle söyler."

"Bundan eminim."

Tessa, eline biraz daha losyon sıkıp yarasına bastırdı.

Ovarak sürdü.

Al işte sana. Bu yara, insanların gerçekten de ne derece yozlaşmış olduğunun bir kanıtı. Birisinin kalbinden çıkıp gelen kötülük, beni sonsuza kadar yaraldı.

Otelin park alanına girdiler ve Ajan Jiang "Sevdiklerimizi kaybetmek acı veriyor, Tessa. Ve bunun hakkında ne yapmamız gerektiğini her zaman bilemiyoruz. Böylelikle yapmamız gerekeni yapıyoruz: Her birimiz, acımız ve kaybımızla başa çıkabilmek için farklı yollar buluyoruz." dedi.

Tessa, yarasını ovmayı bıraktı. Acı ve kayıp. Evet, bu ikisini iyi tanıyordu. Annesinin kaybı ve bu yarayı edinişinin acı hatırası.

Tessa, annesinin ölümüyle başa çıkmaya çalıştığı zaman kendi kendisine yaptığı yaralarla başa çıkabilirdi. O yaralar, onun problemiydi. Onlar, onu pek etkilemiyordu.

Ancak, geçen sonbaharda o herifin yapmış olduğu yara çok daha farklıydı. O yarayla ilgili bir daha asla bir şey yapmak istemiyordu ve her ne kadar ovalayıp üzerine o aptal losyondan sürse de yara, hiçbir zaman yok olmayacaktı. Bunu haftalar önce fark etmiş olmalıydı.

Sadece ondan bir kurtulabilse; onu bir saklayabilse ve bir daha hiç görmese...

Her birimiz acımız ve kaybımızla başa çıkabilmek için farklı yollar buluyoruz.

Tessa, bluzunun kolunu aşağıya indirdi. Losyon şişesini kapadı ve çantasına geri koydu.

Yarasını iyileştirmeye çalışmak bir işe yaramamıştı.

Belki de onunla farklı bir şekilde başa çıkmanın zamanı gelmişti.

Onu bir daha görmemesini sağlayacak bir şekilde.

Arabadan inip Ajan Jiang'a veda ettikten sonra Tessa, cep telefonunu çıkardı. İnternet arama motorunu açıp "Dövme stüdyoları, San Di ego, Kaliforniya." diye yazdı.

Cassandra Lillo'yla ilgili olarak Dedektif Dunn ile yaptığım konuşma kısa ve özdü. Cassandra'nın cesedinin bulunmadığını ve onun veya bir başkasının cesedi bulunmuş olsa bile bunun, benim değil kendisinin yetki alanına girdiğini söyledi.

Sözleri, beni hem rahatlatmış hem de rahatsız etmişti. Hâlâ cinayet masasının bu işe neden karıştığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve Teğmen Graysmith fikrini değiştirmedeği veya Dedektif Dunn'a bir iki gün içerisinde karakter nakli yapılmadığı sürece bunu öğrenebilmek için onlardan yardım alamazdım. Hâlâ, elimizde Cas-sandro Lillo veya Austin Hunter'ın nerede olabileceklerine dair kesin bir ipucu yoktu ve henüz ikisinden birinin kesin olarak bir suç işleyip işlemediğini veya bir suça kurban gidip gitmediğini bilmiyorduk.

Dunn'la konuşmamdan sonra sesli mesajlarımı dinledim. İki mesaj vardı.

İlk mesajda Ford Mustang'in plakasının, Suricata Horan isimli bir sabıkalı adına kayıtlı olduğu belirtiliyordu. Geçmişte saldırı ve cinayetten hüküm giymişti. New Mexico'da bir süre hapis yatmıştı. Tipik bir kiralık katil. Onu buldurtup konuşabilirdim ama şu aşamada bu, zaman kaybından başka bir işe yaramazdı. Bu tür ceza dosyası olan herifler, elinizde onlar hakkında spesifik bir şey olmadıkça hayatta konuşmazlardı. Yine de dava ilerledikçe işime yarar diye adını aklımın bir köşesine not ettim.

İkinci mesajı dinlediğimde eski ve tanıdık bir sesi duymuş olmaktan çok şaşırdım: "Patrick, dostum, bugün Los Angeles'ta Kaliforniya üniversitesinde bir konferans veriyorum. Bu taraflarda olduğunu duydum. Eğer buralara gelebilirsen akşam birlikte yemek yeriz. Lütfen beni ara."

Mesajı bırakanın, ismini söylemesine gerek yoktu. Sesini nerede olsam tanırdım: Dr. Calvin Werjonic, PhD, JD; akıl hocam.

Calvin, kırk seneyi aşkın bir süre önce çevresel kriminoloji alanında öncüydü, ancak suçların mekânsal ve zamansal özelliklerini etkileyen tüm faktörleri hesaplamak ve aralarında bir bağlantı kurmak o kadar karmaşık bir iştir ki, yalnızca ileri düzey bilgisayar işlem sistemleri, algoritmaları ve kullanışlı ve verimli bir zaman çerçevesi içerisinde değerlendirilebilirler. Yani, teknoloji, onun coğrafi profil çizme ve mekânsal soruşturma teorilerini tam anlamıyla uygulamaya koyabilecek düzeye son yirmi yılda gelmişti. Calvin, çok parlak zekâlı ve iyi bir adamdı. Kriminal soruşturma alanında bir efsaneydi ve iyi bir dosttu. Geçen hafta onu CNN'de görmüştüm ve yetmiş yaşını geçmiş olmasına rağmen her zamanki gibi akıllı başında ve zekiydi.

Ben de kriminoloji hakkında dünyanın dört bir yanında konferanslar vermiştim ama Dr. Calvin Werjonic'in yanında kendimi hâlâ bir ilkokul öğrencisi gibi hissediyordum.

Bu olay gitgide kızışırken Los Angeles'a gidemeyeceğimi biliyordum. Yine de FBI saha ofisine giderken Calvin'i arayıp Chicago'daki ofisine dönmeden önce San Diego'ya uğrayıp uğraya- mayacağını sordum. "Seni görmek harika olurdu, Calvin. Ayrıca üzerinde olduğum olay hakkında seninle konuşmak isterdim ve... Aslında... Evet, üzerinde olduğum olay hakkında."

"Anlıyorum." dedi düşünceli bir biçimde. "Yani benimle konuşmak istediğin özel bir konu var ve bu, o kadar hassas bir konu ki telefonda konuşmak istemiyorsun. Hiç şüphe yok ki sohbetimiz sırasında konuyu rastgele açmayı umuyordun."

Bazen profesyonel dedektif arkadaşlara sahip olmak çok sinir bozucu olabiliyor.

"Buna benzer bir şey." dedim. "Peki benimle burada buluşabilir misin?"

Kabul etmesine şaşırdım. "Evet, sanırım buluşabilirim, dostum. uçak aktarmamı değiştirip yarın akşam Münih'e gitmeden önce oraya uğrayabilirim. Öyleyse sabah 10:30'da Balboa Park'ındaki Alcazar Bahçesinin yanındaki park alanında buluşalım. Yürüyüş ayakkabılarını ve o çok sevdiğin güzel kahveden biraz getir. Ben bir doksan boylarında ve gri saçlıyım. Bronz renkli bir..."

"Calvin, bu kadar özellik yeterli. Seni tanıyacağımdan eminim."

"Evet, tabii ki. O zaman görüşmek üzere, dostum."

***

Konuşmamız bittikten birkaç dakika sonra Ralph'le buluşacağım San Diego, FBI saha ofisine gittim.

Aero Yolu ndaki yeşil ve kahverengi renkli heybetli binaya baktığınızda onun bir devlet binası olduğunu anlayamazdınız. Hiçbir işaret yoktu. Sadece bir sokak numarası vardı. Koyu renk camlı pencereleri, göze çarpan video kameraları ve güvenlik çiti, binanın, San Diego'nun biyoteknoloji koridorundaki birçok ofis blo- kundan herhangi birine benzemesini sağlıyordu.

Hayır, kesinlikle biri, size söylemediği takdirde Aero Yolu'ndaki 9747 numaralı binanın, FBI saha ofisi olduğunu bilemezsiniz.

Göz önünde saklanmaktan daha etkili bir şey olamaz.

Tesise girdiğim zaman Terry'yi aradım. Eğer Austin Hunter'ın e-postasına girmemizi

sağlayabilecek biri varsa o da Terry'ydi.
"Hey, Terry. Ben Pat."

"Hayır, olamaz!"

"Ne?"

"Sen ne zaman beni araşan, bu, benim yasa dışı bir şey yapmak zorunda olduğum anlamına gelir."

"Evet, ama izleri çok iyi kapatabiliyorsun, sen hiçbir zaman yakalanmazsın."

Klavyesinin tuşlarına bastığını duyabiliyordum. Kesin olarak söylemek zor olsa da büyük bir olasılıkla Maryland Fort Meade'deki CJlusal Güvenlik Ajansı Merkez Bürosundaydı. Çoğunlukla onların uzak ve gizli merkezlerinde çalışırdı. "Dinle..." dedim. "Acaba birisinin e-posta hesabına girebilir misin diye soracaktım. Adres hemen yanımda."

"Sadece bu kadar mı? On üç yaşındaki yeğenim bile bunu yapabilir."

"Bu çok önemli, Terry. Sanırım kayıp bir kadının izini bulmamızda bize yardımcı olabilir."

Bir an bile tereddüt etmeden. "Ver bakalım." dedi.

Ona, Austin Hunter'ın e-posta adresini verdim. "Şifre kodlanmış olabilir." diye açıkladım. "Donanma SEALdi. Fazladan tedbir almış olabilir."

"Şifreler çözülmek içindir. Çinlilerin, büyük bir askerî bilgisayar korsanları birimi var. Haziran 2007'de Savunma Bakanlığı daha sistemi kapatamadan bakanlığın veri tabanına ulaşıp denizaltı sefer zamanlarını indirebilmişlerdi."

"Bunu daha önce hiç duymamıştım." dedim.

"Duymazsın çünkü hem Çin hem de ABD hükümetine göre böyle bir şey hiç olmadı." Tekrar tuşlara basma sesi duydum. "Ben de

en azından Çinliler kadar iyiyim. Hatta kal." dedi. "Bu sadece bir dakikamı alacak."

"Asansöre biniyorum." dedim. Saatime baktım. Terry hızlıydı ama ne kadar hızlı olduğunu görecektik. "Beni üçte geri ara."

Viktor, ofisinin kapısını hızla çarptı.

Biraz önce akvaryumda o embesil Warren Leant ile faydasız, hem de hepten faydasız bir görüşme yapmıştı. Adamın dünyadan haberi yoktu ve yakında işsiz kalacaktı.

Polisler, o aptal akvaryumu altüst etmişler. Altüst.

Projenin en başından beri Viktor, Rukh Projesi araştırmacılarından, dosyalarını sadece basılı kopya şeklinde tutup bilgisayarlarında kritik hiçbir şey bırakmamalarını istemişti. Me de olsa bugünlerde, yarım akıllı biri bile bir başkasının sistemine girmesini biliyordu. Bu tür riskler alınamazdı.

Şükürler olsun ki Bayan Lillo, protokole uymuş ve sadece basılı nüshaları tutup daha sonra da onları kuryeyle B-14 numaralı binaya yollamıştı. Yine de aptal polisler, alt katta pirincin taşını ayıklarken Viktor, becerikliliği sayesinde Bayan Lillo'nun ofisine görünmeden girebilmeyi başarıp ne olur ne olmaz diyerek sürücüyü silmişti.

Viktor, durumunu gözden geçirdi. Kırk sekiz saatten az bir zaman içerisinde gelecek olan general için hâlâ elinde toplanmış bir bilgi yoktu ve hâlâ Austin Hunter'ın nerede olduğunu veya o küçük Cassandra Lillo orospusunun nereye kaçtığını bilmiyordu.

Bu hiç iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi.

Tüm bu duruma el atması gerekiyordu. Belki de Dr. Kurvetek ile Geoff ve Suricata denen o iki gorille buluşmalıydı. Cassandra Lillo veya Austin Hunter, yetkili makamlara gitmeye karar verirlerse ne yapacağını düşünmeliydi.

Viktor, telefonu kaldırdı ve sorunlarını hallederken başka insanlara bağımlı olmaktan her ne kadar rahatsız olsa da Geoff'in numarasını çevirdi.

Bir buçuk dakikadan daha az bir süre sonra asansörün kapıları açıldı ve telefonum çaldı. Arayan Terry'ydi. "Hunter'ın almış olduğu son e-postada bir video eki var." dedi gergin bir biçimde. "Ve... Bunu görmen lazım, Pat!"

"Anlat bana."

"İzlemen lazım."

311 numaralı odaya girdim ve Ralph'e telefon konuşmamın hemen biteceğini gösteren bir el işareti yaptım.

"Terry!"

"Hemen şimdi sana yolluyorum."

Sabrim tükenmek üzereydi, ancak tartışarak zaman kaybetmek istemedim. "Tamam. Sağol!"

"Bu arada, Pat, bu aralar etrafta çok fazla laf dolanıyor. Eğer henüz duymamışsan yakında duyarsın diye düşündüm. Benden duymanı istedim. O geri döndü."

"Kim?"

"Sebastian Taylor. Geçen hafta DC'de görülmüş."

Terry'nin söyledikleri az kalsın bana videoyu unutturuyordu. Taylor, birkaç ay öncesine kadar Kuzey Carolina valisiydi ve ondan da önce Dışişleri Bakanlığı için deniz-aşırı ülkelerde diplomatlık yapmıştı. Ancak ekim ayında Terry, bana Sebastian Taylor'ın CIA'de pek de resmî olmayan başka bir işini ortaya çıkarmamda yardımcı olmuştu. Sonuç olarak; ben, Taylor'ın katil olduğunu ortaya çıkardım; gözünü kırpmadan bir adamı öldürmüştü. Az kalsın beni de öldürmeyi başarıyordu. O günden beri kaçaktı.

"Herhangi bir iz var mı?" diye sordum.

"Hayır, ama araştırıyorlar." Bir an durdu ve sonra yine devam etti: "Videoyu izle, Pat. Bu kadını bul. Bir an önce yap bunu. Sadece saat sekize kadar zamanın var."

Ses tonu beni ürpertti. "Terry, ben telefonu kapattıktan sonra görüntülü sohbet ile beni geri ara. Bunu izledikten sonra sana soracağım birkaç soru olabilir."

Telefonu kapattım ve bilgisayarımdaki görüntülü sohbet kamerasını açtım. Daha sonra Ralph'in yanına oturdum ve ona kundakçı davası ve Cassandra'nın kayboluşu hakkındaki son gelişmeleri özetledim. Başını salladı. Dinledi ve birkaç küçük not aldı. Sonra ona Sebastian Taylor'ın görüldüğünü söyledim.

"Tekrar ortalığa çıkacağına dair içimde bir his vardı zaten." diye söylendi. "Umarım benim yakınlarımda bir yerde görünür." Ralph, düşüncelerini başka tarafa yönlendirmek

için bir dakika sustu ve sonra "Bu arada, Lien-hua'yı aradım. Buraya geliyor." dedi.

Başımı salladım ve videoyu Ralph'in de görebilmesi için, bilgisayarımı duvardaki yüksek netliği olan büyük ekrana bağladım.

Daha sonra Terry'nin yüzü dizüstü bilgisayarımın ekranında belirdi. "Hazırlıklı ol." dedi. "Çok sinir bozucu."

E-postadaki video ekini açıp "oynat" düğmesine bastım.

Video, bir insan gözünün yakın çekimiyle başlıyordu. Koyu kahverengi, kanlı bir göz. Kirpiklerinde bir gözyaşı asılı kalmıştı. Dağılmış rimelden gözün bir kadına ait olduğunu anladım, uzun bir süredir ağladığı anlaşılıyordu.

Görüntü bir süre, gözyaşı kirpiklerden üzgünce düşene kadar orada takılı kaldı. Daha sonra kamera, kadının tüm yüzünü çekmek için yavaşça geriye doğru gitti. Çantasının içindeki kimlik kartında yer alan fotoğrafını görmüş olduğum için onu, anında tanıdım. "Cassandra Lillo!" diye Ralph'e fısıldadım. "Aradığımız kayıp kadın."

Bir dakika sonra Cassandra, sanki bir şey arıyormuş gibi yukarıya, sonra aşağıya ve sonra da iki yanına baktı.

Bir gözyaşı daha süzüldü.

Tek duyulan ses, adamın derin ve yavaş nefesinin sesiydi.

Kameramanın.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bundan hiç hoşlanmamıştım. Bu videonun iyi bir sonu olmayacağını daha şimdiden biliyordum.

Görüntü, Cassandra'nın omuzları görünene kadar genişledi. Kameraya dönük bir biçimde ayakta durduğunu görebiliyordum ama nerede olduğunu kestiremiyordum. Arka fon bulanıktı. Titredi ve içinden hafif bir ürperti geçti. İki omzunda da elbise askısı vardı.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi oldum.

Kameramanın soluğunun sesi hızlanmaya devam etti. Görüntü genişledi. Cassandra'nın kıpkırmızı bir gece elbisesi giydiğini görebiliyordum. Belki de ipekti. Pahalıya

benziyordu. Cassandra, inanılmaz derecede güzeldi.

Ve çok çok korkmuştu.

Bir ürperti nöbeti daha sarstı onu.

Görüntünün ortasında hafif bir ışık yansıması vardı ve şimdi yansımanın nedenini anladım. Cassandra, bir cam bölmenin arkasındaydı.

Ekрана daha da yaklaştım. Görüntü genişledi.

Hayır, sadece bir cam bölme değildi bu. Cassandra, büyük bir su deposunun içerisindeydi. Eğer boyu bir seksense depo, yaklaşık üçer metre genişliğinde, derinliğinde ve yüksekliğindeydi. Camdaki deliklerden geçirilmiş olan sekiz tane boru, deponun tepesini oluşturuyordu. Boruların arasındaki boşluklar nefes alabilmesi için hava sağlıyordu.

Kamera, yana kaydı ve bize, dizine kadar gelen bir su havuzunun içinde yalın ayak

durduğunu gösterebilmek için Cassandra'nın vücudunun alt kısmını, bacaklarını çekmeye başladı. Ayak bileğinde bir şey vardı.

Kamera, yakın çekim için yakınlaştı ve onu kaçıranın, Cassandra'nın sol bileğine bir kelepçe takmış olduğunu gördüm. Kelepçeden uzanan bir zincir, deponun dibindeki paslı bir halkaya bağlıydı.

Kalbim çarpıyor, çarpıyordu...

Cassandra, boşu boşuna ayağıyla zincire vurdu. Bileği, daha önceki vuruşlardan yaralanmıştı, ancak bu umrunda değil gibiydi. Hâîâ tek ses, kameramanın nefes alış veriydi, fakat şimdi daha da hızlıydı. Tekrar vurdu. Bu defa daha sertçe. Nefes alış verisi hızlandı. Gördüğü şey onu heyecanlandırıyor gibiydi. Cassandra'nın haykırıışlarının sesi duyulmuyordu. Suyun sıçramasının veya zincirin sesi de yoktu.

Daha sonra kameraman, görüntüyü deponun üst köşesine kaydırđı. Gri bir boru, az ama düzenli bir biçimde su akıtıyordu.

Hayır, hayır, hayır!

Onu boğacak. Ölerken onun filmini çekecek.

On üç yıl önce mezbahada, Richard Basque'ın, Sylvia Padilla'ya yaptıklarını gördüğüm zaman hissetmiş olduğum aynı soğuk, korkunç öfkenin püskürmesini hissettim. Keder ve dehşet içimi tümüyle kapladı.

İnsanoğlu neler yapabilir...

Neler yapar...

Birdenbire Cassandra, ellerini yumruk yaptı; çaresiz yumruklar... Gözlerini sıkıca kapayıp başını geriye attı ve bağırdı, ancak onun tüyler ürpertici korkusu bizim için sessiz ve dilsizdi ve kameramanın nefes sesiyle üzeri örtülmüştü. Cassandra'nın, orada durup ciğerleri sökölürmüşcesine

bağırmasına rağmen yine de bir ses duyuramamasını görmek içimi titretti. Eğer onu duyabilseydim daha az rahatsız edici, daha az yürek parçalayıcı olurdu.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Nefessiz kalana kadar bağırdı ve sonra tekrar sessizce haykırmaya başladı. Bu arada kamera, yan duvardaki ağarmış alçıya kanla yazılmış olan kırmızı kelimeleri göstermek için yana kaydı:

Özgürlük veya Izdırap?

Sen karar ver.

20:00

Sonunda, kamera, tekrar son bir defa Cassandra'ya çevrildi. Deponun zeminine çökmüştü ve trajik bir biçimde suyun içinde oturuyordu. Elleriyle yüzünü kapamıştı. Ağlarken omuzları sarsılıyordu. Su, dalgalanıp cama çarptı.

Sorira görüntü karardı ve tek duyabildiğimiz kameramanın nefes sesiydi. Daha sonra o da yok oldu.

Sonra her şey, karanlık, düz ve sessiz oldu; kalbimin içinde hızla akan, pompalanan ve çağılayan kanın sağır edici uğultusu dışında her şey...

14:49

Cassandra'nın mühletinin dolmasına 5 saat 11 dakika kala...

Video bittikten sonra Ralph ve ben sessiz kaldık. Terry, bana bilgisayar ekranımdan ses çıkarmadan bakıyordu. Uzun bir dakika ve ardından bir dakika daha geçti. Etrafımızı saran sessizlikle oda, sanki kutsal bir mekân gibiydi ve ikimiz de bu mekânda günah işleyen ilk kişi olmak istemiyorduk.

Ralph, ellerini yumruk yapıp yapıp açıyordu. "Terry, bunun internette yayımlanmadığından emin ol. Sanal suç birimimizdeki Angela Knight'ı tanıyorsun, değil mi?"

"Evet. İşinde iyidir."

"En iyisidir." Ralph, saatine baktı. Hiç şüphesiz Quantico'nun üç saatlik zaman

farkını hesaplıyordu. Angela'nın geceleri çalıştığını biliyorum. İşe saat beşte gelir. "Onu bir ara." dedi Terry'ye "Ve bundan bir kopyayı ona yolla. İnterneti tarayıp kayıt var mı yok mu baksın. Eğer bu, internetteyse kaldırmalıyız. Hemen!"

"Anlaşıldı." Terry, klavyesini tıkırdatmaya başlamıştı. "Eğer internetteyse geri çekeriz. Ayrıca videoyu inceleyeceğiz; dijital titreşimi, içeriği. Her şeyi!"

"Güzel." dedim. "E-posta ne zaman gönderilmişti?"

"08:51'de."

"Nereden geldiğini söyleyebilir misin?"

Terry'nin, bilgisayarının yanındaki elle yazılmış bazı notlara baktığını gördüm. "Gönderen her kimse izini saklamayı çok iyi biliyor. Bunu, sanki bir 'reklam e-posta' gibi göstermiş ve CJkray-na'daki bir istenmeyen mesajlar yönlendiricisi aracılığıyla

göndermiş. Videoyu açtığımdan beri bilgisayarı, izini sürüyor." Notlarına bir göz attı. "Şimdiye kadar dört ülkede on yedi aktarım var. Esas kaynağını bulmak on veya on iki saati alabilir."

Başımı salladım. "O kadar zamanımız..."

"Biliyorum." dedi. "Biliyorum."

"Pekâlâ." dedi Ralph. "Devam et."

"Terry." dedim, "Cassandra'nın bilgisayarımdan aldığım şifreli bazı dosyalar var, Onları sana göndereceğim. Bak bakalım ne kadarını deşifre edebileceksin."

"Tamamdır."

Konuşmamızı bitirdikten sonra ona dosyaları gönderdim ve Ralph'e, "Bu deponun, ne tür bir binada olabileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sordum.

Kafasını hayır dercesine salladı. "Söylemesi zor. Beton zemin... Kaliforniya'daki bir bodrum katı olması güç,

belki bir garaj olabilir. Terk edilmiş bir fabrika veya bir yerlerdeki bir kazan dairesi de olabilir. Tersanelerin oralardaki yüzlerce depodan biri de olması mümkün."

"Pekâlâ." dedim. "Eğer Austin Hunter, bu videoyu kendisine göndermediyse Cassandra'nın kayboluşunda artık ilk şüphelimiz o değil."

"Aynen öyle." dedi.

"Hadi bir daha izleyelim, ancak bu defa Cassandra dışındaki diğer bütün her şeye bak. Bu filmi çeken her kimse Cassandra üzerine odaklanmıştı ve sırf onunla meşguldü. Nefes alıp verişinin değişmesinden anlaşılabiliyor bu. Dikkatsizlik etmiş ve görüntüye, onu bulmamıza yardımcı olabilecek bir şey girmiş olabilir." Bir kez daha "oynat" düğmesine bastım.

Lien-hua geldiğinde ikinci izleyişimizin yarısına gelmiştik. Onu kapıda donmuş bir biçimde dururken gördüm. Video bittiğinde

sanki bir şey söylemek üzereymiş gibi dudakları aralandı, ancak hiçbir şey söylemedi. Başını salladı. Bakışları gergindi, korkulacak derecede gergin. Ralph'in fark ettiğini sanmıyorum ama ben fark ettim.

"Bu Cassandra mı?" diye sordu.

Evet dercesine kafamı salladım.

Yanıma oturdu. "Tekrar başlat."

Dediğini yaptım ve bittiğinde bir kez daha odayı sessizlik kaplamıştı.

Lien-hua, bloknotunu çıkarttı. "Pekâlâ. En azından zaman bizim lehimizde işliyor."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Ralph.

"Tüm bu depoyu kurma, Cassandra'yı kaçırıp içerisine zincirleme işlemlerinden sonra onu başka bir yere götürmesi pek olası değil. Filmin nerede çekilmiş olduğunu bulabilirsek onun şu anda nerede olduğunu da buluruz demektir."

Söyledikleri aklıma yattı. "Tamam." Saatime baktım. "Saat 15:01. 20:00'ye kadar vaktimizin olduğunu düşünürsek Cassandra'yı bulmak için beş saatten daha az bir süremiz var demektir." Saatimdeki alarmı dört buçuk saat sonraya ayarladım.

"Lien-hua, bunun hakkında sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Ralph. "Videoyu gördüğünde dikkatini çeken ne oldu?"

"Her şey çok spesifik: Kamera açıları, çekimlerdeki zamanlama, depo... Hepsi adamın fantezisi. Kamera titremiyor. Hiçbir duraksama yok. Bu işi daha önce yapmış. Cassandra, onun için ilk değil." Bu onun uzmanlık alanıydı ve her ne kadar itiraf etmek istemesem de tespitleri yerli yerindeydi.

"Pekâlâ.." dedi Ralph. "Daha fazla ilerlemeden önce polis departmanını arayıp bize ne tür bir yardımda bulunabileceklerini soracağım. Teğmen Graysmith'in tutumu, belki bu filmi gördükten sonra değişir. Ayrıca FBI

Müdürü Rodale'ı arayıp ona bilgi vermem gerekiyor. Beş dakika sonra burada buluşalım." Ralph'in dizginleri ele alması hoşuma gitmişti. Böylelikle ben ekibi koordine etmek yerine olay üzerinde daha çok odaklanabilirdim.

Ralph, telefon görüşmelerini yaparken ben de koridorun sonundaki içecek makinesinden bir içecek almaya gittim. Felçli ve av sözleri, bir kez daha kafamın içinde yankılandı.

Shade, Melice'ı arayıp talimatlarını vermeye başladığında bir kadın sesi "Kimsiniz?" dedi.

Telefonu kapattı.

Bu, Shade'in ilk hatasıydı ve Shade bunun aynı zamanda son hatası olacağına dair yemin etti.

Demek ki Melice telefonu bir başkasına vermiş veya kaybetmişti. Bu, Shade'i hiç

memnun etmedi. Hayır, her şey çok hassas bir dengede duruyordu ve aptalca hatalara yer yoktu. Kadının izini sürüp sonra da onu ortadan kaldırmak nasıl olurdu? Evet. Bu gayet kolayca yapılabilirdi. Ancak bir taraftan da şu an için plana sadık kalmak daha iyi olurdu. Eğer gerekirse daha sonra onun icabına bakılırdı.

Hayır, Shade, ona, şüphe uyandıracak kadar çok şey söylememiști.

Shade, cep telefonunun tuşuna bastı ve bir dostu tarafından yollanan bir fotoğraf, ekranı kapladı. Shade, bir cenazede ayakta duran yirmi iki yaşındaki kadına baktı. Kadının acısı, dijital netlikle görülebiliyordu.

Koyu gözlükler. Siyah saç.

Lien-hua Jiang.

Henüz daha özel ajan olmadan çok zaman önce. Dedektif bile olmadan önce.

Yanaklarındaki gözyaşları zamanla donup kalmış.

Kilit nokta işte buydu. Tüm olacakların nedeni buydu.

Shade, Melice'a ulaşmanın başka bir yolunu bulacaktı. Ancak o zamana kadar, başka aptalca hatalar yapmadan izleyip bekleyip odaklanması gerekiyordu.

***

Ralph, telefon görüşmelerini yaptıktan sonra, hepimiz odadayken bir kez daha, "Pekâlâ..." dedi. "Bu, resmî olarak kayıp arama soruşturmasından adam kaçırma soruşturmasına geçmiştir, ancak kundaklama soruşturmasıyla da bağlantılıdır. Rodale'a, olup bitenler hakkında siz ikinizin buradaki herkesten daha fazla bilgiye sahip olduğunuzu ve Bayan Lillo'yu bulabilmek için sizin yardımınıza ihtiyacımız olduğunu söyledim. Olayla ilgilenmeniz için size resmî

izin verdi. Haydi bakalım, bu işin icabına bakalım ve iyi bakalım."

"Güzel." dedim. Davanın içinde resmî olarak bulunmaktan memnundum.

"Pekâlâ. Bir kez daha izleyelim." dedi Lien-hua.

"Bu defa, spesifik olalım. Ralph, camdaki görüntülere bak. Daha evvel izlediğimizde bir ışıltı gördüm. Belki sen, ön planda bir şey görebilirsin, kameramanın yansımasını mesela."

Başıyla onayladı.

"Lien-hua, sen de Cassandra'ya dikkat et: Göz kırpmalarına; Mors alfabesi olabilir mi? Dudaklarını oynatıyor mu? Elleriyle, bir şekilde bir işaret yapıyor mu? Bize mesaj yollamaya çalıştığını gösterebilecek tüm işaretlere bak."

Başını salladı. Resmî bloknotunu önüne yerleştirip eline bir kalem aldı.

"Ben de zincire, boruya ve duvardaki yazıya bakacağım." dedim.

Sonra, bir kez daha filmi başlattım.

Creighton Melice, deponun ofisinde saatine baktı. Shade'in, saat 15:00'te yani on beş dakika önce kendisiyle irtibata geçmiş olması gerekiyordu. Dün gece arayıp Cassandra'yı alması için direktif verdikten sonra ondan bir daha hiç ses çıkmamıştı. Tabii ki Creighton'm cep telefonu yoktu, ama e-postası vardı ve Shade, daha önce sıklıkla e-posta aracılığıyla onunla iletişim kurmuştu. İşlerin planlandığı gibi gitmemesi, Creighton'ı rahatsız ederdi.

Su deposunu gösteren kameraya baktı.

Su, Cassandra'nın beline kadar geliyordu. Artık dinlenmek için oturamazdı. Yani Cassandra için zor bir öğleden sonra olacak gibiydi. Tüm bunları, internet üzerinden canlı yayın olarak göstermek isterdi, ancak Shade,

böyle bir şey yaptıkları anda yerlerini bulmalarının çok kolay olacağını söylemişti.

Muhtemelen.

Büyük olasılıkla.

Shade, ne kadar sinir bozucu bir insan olursa olsun haklı olabilirdi.

Ellerini çaresizce cama bastırırken onu izledi. Evet. Su deposunu, Shade'in ona söz vermiş olduğu kadın için son bir kez daha kullanacaktı. Shade, ona söz vermişti ve sonra her şey, muhteşem bir biçimde son bulacaktı.

Cassandra, nefes aldı ve suyun içine eğilip zinciri iki eliyle birden çekmeye başladı.

Bırak çeksin.Diğerleri de bunu denemişti. O zincir kırılmayacaktı.

15:18

Cassandra'nın mühletinin dolmasına 4 saat 42 dakika kala...

Filmi yirmi beş dakika tekrar gözden geçirdikten sonra, oldukça faydalı olabilecek dört ayrı gözlem elde etmiştik.

Ralph, filmin birçok yerinde değişiklikler yapıldığını fark etmişti. Bu değişiklikler, Cassandra'nın bileğindeki kelepçenin yakın çekiminden sonra ve filmin bitimine on saniye kala, elle yazılmış kelimeler görüldüğünde bir de Cassandra'nın suyun içinde otururken çekilmiş görüntüsüne geçmeden hemen önce yapılmıştı. "Bu sürüngen herif, filmi çekmek, üzerinde değişiklik ve ekleme yapmak için zamanını esirgememiş." dedi.

"Sabırlı." dedi Lien-hua, aklımdan geçenleri söyleyerek. "Oto- kontrolü var.

Washington'da dedektiflik yaptığım sıralarda, cinayetlerini filme çeken bir adamın buna benzer bir olayı üzerinde çalışmıştım. Katillerin, videolarını yaparken gösterdikleri bu titizlik, niyetlerinin ciddiyetini gösterir. Adamımız, sadece Hunter'a şantaj yapmak istemiyor; aynı zamanda Cassandra'yı öldürmek de istiyor ve bunu yapacak."

Filmin üzerinden üçüncü kez geçerken Cassandra'nın vücudunun, sağ tarafındaki suda hafif bir gölge oluşturduğunu gördüm. Gölgenin boyutu film üzerinde yapılan her değişiklikte değişiyordu. Bu da ışık kaynağının yapay değil de, doğal olduğu kanaatine varmamızı sağladı. Gölgenin uzunluğunda olan değişiklik, güneş gökyüzünde yükseldikçe zamanda meydana gelen değişikliği gösteriyordu. "Terry, videonun Austin Hunter'a 08:51'de gönderildiğini söylemişti." dedim. "Cassandra'nın boyunu ve gölgelerin güneşin gökyüzündeki

pozisyonuyla olan ilişkisini değerlendirdiğimizde..."

"Burası bir garaj değil." dedi Ralph.

"Hayır." dedim. "Filmin çekildiği yerdeki ışık kaynağının daha yüksek olması gerekirdi. Pencereleler, ikinci ve üçüncü katta. Yani, muhtemelen bir depodalar." Ralph, şehirdeki depo bölgelerinin incelenmesini başlatmak için San Diego Polis Teşkilatını aradı. Ancak, yeterli zamanımızın olmadığını biliyordum.

Bundan başka yapabileceğimiz fazla bir şey de yoktu.

FBI Başkanı Rodale, Cassandra'yı bulmamızda bize yardımcı olmaları için saha ofisinden yedi ajanı şahsen görevlendirdiğini, ancak, Teğmen Graysmith'e dikkat etmemiz gerektiğini söyledi.

Ralph kabul etti ve onun, FBI'ın yapmış olduğu çalışmaları San Diego Polis

Teşkilatıyla koordineli olarak düzenleyebilmesi için on beş dakika bekledik. Lien-hua, suçlunun profilini oluşturmak için sessiz bir odaya gitti. Ben de biraz temiz hava alıp Tessa'yı aramak için kapıya doğru yürüdüm.

Tessa, San Diego şehir merkezindeki internet kafelerden birindeydi. Patrick aradığında internette gezinip ne tür bir dövme istediğini düşünüyordu. "Hey, Tessa, nasılsın?"

"İyiyim." Tuşlara basıp internet sitelerine tıklamaya devam edebilmek için telefonu omzu ile kulağı arasına sıkıştırdı.

"Ne yapıyorsun?"

"Elektronik postalarımı bakıyordum."

"Otelde misin?"

"Hayır. Yakınlardaki bir internet kafedeyim. Burası hoşuna giderdi. Orta Amerika'dan gelen bir sürü garip isimli kahve çeşidi var." Tessa, kafede bir de yazıcıların olduğunu görünce sevindi. Böylelikle tam olarak ne istediğini bulunca yazdırabilecekti.

"Gelip görmem lazım." dedi Patrick.

"Soruşturma nasıl gidiyor?"

Bir sessislik oldu. "Dürüstçe söylemek gerekirse ne kadar ilerlersek o kadar karmaşık bir hâl alıyor."

"Ama en azından ilginç." Tessa, en çok hangi simgeyi beğendiğini bildiğini düşündü. Ancak, tam olarak emin olabilmek için bir Edgar Allan Poe sitesine daha göz attı.

"Ben ilginç olarak tanımlamazdım. İnsanların hayatı tehlikede."

"Tabii ki o yönden çok korkunç. Yani, sadece, demek istediğim, acı; ilginç olan bu."

"Sen neden bahsediyorsun, Tessa?"

Bunu kötü yürekli biri gibi görünmeden nasıl ifade edebilirdi?.. "Demek istediğim, iyi bir hikâye düşün. Fakat bir şeyler ters gittiği zaman hikâye ilginçleşir. Hiç kimse, her zaman yapması gerekenleri yapan ve tüm istediklerini elde eden birisi hakkında bir

hikâye dinlemek istemez. Mesela, Poe'nun hikâyeleri ilginçtir, çünkü her tür felaket olur. Kuyu ve Sarkaçta işler hikâyenin en sonuna kadar gitgide kötüleşir ve bu nedenle de harikadır."

"İşler, her defasında kötüye gitmese de benim ilgimi çekebilirdi."

"Ben, insanların acı çekmesini istediğimi söylemek istemedim..." Poe'nun kısa hikâyelerinden şiirlerine geçti. Ne aradığını biliyordu. Ancak, internet sayfasının tasarımı çok zayıftı. Çok fazla yirminci yüzyıl kokuyordu. Aradığını bulmak zordu. "Bir hikâyeyi okuduğunda ana karakter için endişelenmek istersin. Acaba kötü adamları yakalayabilecek mi, kıza kavuşabilecek mi, kitabın sonuna kadar yaşayabilecek mi diye merak etmek istersin. Bilirsin, bu her zaman böyle olmaz. Ne kadar tehlike olursa hikâye de o kadar ilginçleşir. İşlerin kötüye gitmesini isteriz." Bir dakikalığına bunu düşündü. "Belki de hikâyeleri seviyoruz. Çünkü içimizde

insanları acı çekerken görmeyi isteyen bir taraf var."

Patrick, hemen cevap vermedi. "Bu çok rahatsız edici bir düşünce. Haklı olmadığını umalım." Nefes aldı. "üzgünüm ama konuyu değiştirmem gerekiyor; çok fazla zamanım yok. Yemek için ne zaman buluşmak istersin?"

Fareyi sayfanın tam ortasında durdurdu. "Hmm... Evet... Biraz geç buluşabilir miyiz? Yürüyüşe çıkmak istiyorum. Belki Balboa Parkı na da giderim." Pek de yalan sayılmazdı. Gerçekten de yürüyüşe çıkmak ve San Diego'dan ayrılmadan önce de Balboa Parkı'na gitmek istiyordu. Sadece, yapmak istediği tek şey bunlar değildi.

"Balboa Parkı demek? Yarın sabah Dr. Werjonic'le orada buluşacağım."

."Dr. Calvin Werjonic mi?"

"Evet. Adını nereden biliyorsun?"

"Kitaplarında ondan bahsetmiştin. Şu şey bölümlerde..."

"Uyuya kalmadığın bölümlerde."

"Evet, doğru. Belki onunla buluşmaya ben de gelebilirim. Tabii eğer uygunsa."

"Aslında, konuşacağımız konu..." Patrick durdu ve söylemek üzere olduğu şeyden vazgeçmiş olacak ki, Tessa'nın isteğini kabul etti: "Evet, bu harika olur! Eminim o da seninle tanışmayı çok istiyordur. Demek bu öğleden sonra yürüyüşe çıkacaksın, peki ya sonra?"

Hangi dövmeği istediğine karar verdi. İşte bu. Evet. Bu gerçekten de birçok açıdan mükemmeldi. Tessa, simgeyi yazıcıya yollayıp eşyalarını toplamaya başladı. "Evet, belki de şehir merkezinde birkaç şeye bakarım, sonra da yemek için buluşuruz."

Bir sessizlik oldu. Biraz fazla uzun bir sessizlik. "Pekâlâ. Bu iyi. Saati kararlaştırmak için seni daha sonra ararım."

"Anlaştık."

"İyi eğlenceler. Dikkatli ol."

***

Tessa'nın arkadaşları, dövme stüdyolarının, çocukların, dövme yaptırmadan önce ailelerinden izin almaları konusunda son birkaç yıldır katılaştıklarını söylemişlerdi. Birisinin annesi, çocuğu eve her tarafı dövme içinde geldiği için çıldırıp bir yerlerdeki dövme salonunu dava etmiş olmalıydı. Hem bu nedenle hem de Tessa henüz on sekiz yaşında olmadığından belli bir dövme stüdyosuna gitmesi gerekiyordu; aile onayı istemeyen ve kesinlikle kredi kartı veya çek kabul etmeyen bir stüdyoya. Yani, ihtiyacı olan ilk şey nakit paraydı. Muhtemelen birkaç yüz dolar.

Tezgâhın önünde durup çıktısını almak için bekledi.

Yaşadığı yerde, okul arkadaşlarının ödevlerini düzelterek neredeyse iki yüz dolar biriktirmişti. Metinleri düzeltmede sayfa başına üç dolar alıyordu. Yaptığı kopya falan değildi; sadece yazıların en azından orta düzeyde zekice görünmesi için onlara yardımcı oluyordu. Sınıfındaki birçok kişinin yazılarının ne kadar kötü olduğu ve bunu düzeltmesi için bir başkasına para ödemekte ne kadar istekli gözüktükleri insanı hayrete düşürüyordu. Her neyse, eğer çalışırsa iki veya üç hafta içerisinde muhtemelen tekrar para kazanırdı.

Pekâlâ. O zaman bir bankamatiğe uğra.

Kahve, çıktı ve bilgisayarını kullanma süresi için ödeme yapıp dışarıya çıktı.

Bir saat kadar önce, kafeden içeriye girerken sokağın ortalarında bir banka görmüştü. Bankamatiklerinin olması

lazımdı. Bankaya doğru yürümeye başladı ve tepesindeki, Güney Kaliforniya'nın, gökyüzüne uzanan iki yüksek binasına baktı. Not defterini çıkartıp yazdı: "Beton, ayaklarım kadar uzanırken gelecek yağmurun taneleri gökyüzünde aceleyle toplanır"

Evet. Kelimelerle daha sonra oynayabilirdi. Ancak, ilk taslak için hiç de fena sayılmazdı.

Tessa, bankamatiği buldu. Kartını sokup birkaç numara tuşladı ve parasını aldı.

Pekâlâ. Artık bazı bozuk yerleri düzeltme zamanı geldi.

15:51

Cassandra'nın mühletinin dolmasına 4 saat 9 dakika kala...

Tessa'yı aradıktan sonra ekibin toplanmasını beklemek için konferans odasına gittim. Kendimi filmi düşünmekten alıko-yamıyordum.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, ancak video, beklediğim kadar özgün değildi. İşkence ve taciz videoları, insanları kötürüm bırakılıp tecavüz edilirken ve öldürülürken izlemeyi eğlenceli bulan ve işkence-porno internet sitelerinden ve yeni akım şok-korku filmlerinden yeterince tatmin olamayan kişiler arasında rahatsız edici derecede popüler hâle gelmişti.

Ancak son zamanlarda özel efektler yeterli değildi. Artık izleyiciler, gerçek olayı

görmek istiyorlardı. Sonunda teknoloji bunu sağlayacak kadar ilerledi.

Bir tuşa dokunarak; teröristler, Amerikalı esirlerin kafasını keserken genç çocukların sübyancılar tarafından bodrum katında sodomize edilirken, Hindistan'ın kuzeyindeki kadınların daco- it eşkiyaları tarafından tecavüze uğrarken ve Birmanyalı siyasi tutukluların işkenceye maruz kalıp öldürülürken çekilen filmleri izleyebilirdiniz. Günün her saatinde, konforlu oturma odanızdan insanoğlunun birbirine yaptığı en dehşet verici şeyleri görebilirdiniz. Sadece bilgisayarı çalıştırıp en sevdiğiniz video paylaşım sitelerine girin ve diğer insanların acı çekerek ölmesini izleyin.

Tek dilediğim şey, Cassandra'nın filminin henüz internet ağına konulmamış olmasıydı.

2006 yılında, "Timsah Avcısı" Steve Irwin'in ölümünden sonra, onun vatoz tarafından öldürülmesinin görüntüleri, Que-

ensland Avusturya'daki polis depolama tesislerinden çalınıp internete konulmuştu. Birkaç saat içerisinde en çok takip edilen video sitelerinde en üst sıraya çıkıp aylarca orada kalmıştı. Şimdi bile, aradan iki buçuk yıl geçmesine rağmen, her gün binlerce kişi tarafından ziyaret ediliyor.

Birkaç ay önce Ralph'in bu konu hakkında benimle konuşmasını hatırlıyorum. "Yirmi birinci yüzyıl eğlence gezisi." demişti çok derin bir üzüntüyle. "Herkes, sarı renkli olay yeri bandının ilerisine bakıp yolun karşı tarafında enkaz hâlinde bir insan vücudu var mı yok mu görmek istiyor. Eskiden bu sadece arabadan yapıldı. Şimdi, dizüstü bilgisayarından, iş yerinden veya cep telefonundan yapılabiliyor."

Başımı onaylarcasına salladım. "Zaten dünyada yeterince acı yok mu? İnsanları tatmin etmeye yetecek kadar ölüm?"

"Sanırım yok." dedi.

Hayır.

Sanırım yok.

Belki de Tessa haklıydı. Belki insanlar acıyı gerçekten de ilginç buluyorlardı. Belki de içimizde bir taraf, insanların acı çekmesinden zevk alıyordu. Bunun doğru olmadığına inanmak istiyordum. Ancak, gerçek hayattan kanıtlar, onun haklı olabileceği konusunda düşündürdü beni.

Creighton Melice, deponun güney tarafı girişine yerleştirmiş olduğu kameranın video monitöründen hareketli bir şeyin görüntüsünü yakaladı.

Bir polis arabası.

Silahını eline aldı ve arabayı, deponun park alanında dururken izledi.

Bir memur, arabadan çıktı ve sonra bir başkası daha.

Randi.

Deponun sadece birkaç kapısı vardı ve hepsi de içeriden zincirle kilitlenmişti.

Ancak, kapılardan biri zincirli değildi.

Creighton, bu kapıya doğru gitti. Eğer Randi ve polis memuru, ufak bir ziyarette bulunmaya karar verirlerse onlara küçük bir hediye verecekti.

***

Yedi ajanlı bir ekip Ralph'le birlikte konferans odasına girdi ve hep birlikte videoyu izledik.

Daha sonra Ralph ayağa kalkıp yavaş yavaş yürümeye başladı. "Şu andan itibaren bu, San Diego polisiyle birlikte yürütülen bir davadır. Blair, senin onlarla birlikte çalışmanı istiyorum. Cassandra'nın geçmişini incele. Ailesi, eski erkek arkadaşları, iş arkadaşları... Her şeyi araştır." Ajanlardan birisi başını sallayarak Ralph'i onayladı.

"Hernandez, ülke çapında hangi fabrikaların bu tür bir su deposu ürettiğine ve bunlardan herhangi birinin bu bölgeye gönderilip gönderilmediğine bak." Ralph'in, ara verdiğimiz sırada, aramıza katılan ajanların isimlerini öğrenmiş olmasına şaşırmamıştım. Kendisi liderlik için biçilmiş kaftandı. Doğuştan liderdi.

Bana bir bakış fırlattı. "Ne dersin, Pat, son altı aydan başlayıp geriye doğru mu çalışsak? İlk önce Güney Kalifomiya'daki fabrikaları tarayıp sonra diğer taraflara mı geçsek?" Resmî olarak sorumlu kişi o olsa da, birlikte o kadar çok davada çalışmıştık ki; bana danışmak onun için alışılmış bir şey olmuştu.

"Evet." dedim. "Güzel bir düşünce."

Blair ve Hernandez kafalarıyla onayladıktan sonra ayağa kalkıp gittiler.

Lien-hua yazı tahtasına doğru yürüdü. "Burada genel görünümü kaçırmayalım. Ben

daha küçük bir kızken, annem ve babam ailemizi Yosemite'ye götürmüştü. Ben, arabayı kullanmakta olan babamın arkasına oturmuştum. Arabalar veya kamyonlar bizi geçtiklerinde benim pencerimin hemen yanından geçerlerdi."

Yeni görevlendirilen ajanlar, dikkatlice dinliyorlardı. Lien- hua'nın nereye varacağı hakkında bir fikrim yoktu ve sanki onların da hiçbir fikri yok gibiydi.

"Bir tır kamyonunun, arabamızı her geçişinde camdan dışarıya bakardım ve tek görebildiğim şey kamyon olduğu için, arabamız saatte seksen beş veya doksan kilometre hız yapıyormuş gibi görünmezdi. Bunun yerine sanki tır, olduğu yerde duruyor ve..."

"Ve sizin arabanız geriye doğru gidiyormuş gibi görünürdü!" diye haykırdı Ralph.

"Doğru."

"Yani..." dedim, sonunda onun nereye vardığını anlayarak. "Referans noktası. Her şey, her zaman görüldüğü gibi değildir."

"Doğru. Bir probleme yaklaşırken kullandığın perspektif, olayı görüş biçimini etkiler."

"Pekâlâ." Ralph, parmaklarıyla masaya hafifçe tıklattı. "Belki de arabadan inip olanlara yolun kenarından bakmalıyız."

"Evet." dedi Lien-hua. "Veya kamyonun sürücü koltuğuna oturmalıyız." Bir tahta kalemini eline aldı. "Cassandra'yı kaçırdığımızı varsayalım." Odanın çevresine baktı. "Neden? Ne tür bir amacımız olabilir?"

Sağ tarafımdaki ajanlardan birisi "Fidyeye!" diye bağırdı.

Lien-hua, başını salladı ve tahtaya "fidye" yazdı. Ralph, hiç itiraz etmeden onun toplantının kontrolünü eline almasına izin

vermişti. Bir başkasının becerisinden, gözü korkacak türden bir adam değildi.

"Daha başka?" diye sordu Lien-hua.

"Öldürmek için." dedi acımasızca, bayan ajanlardan birisi. "Veya taciz etmek, işkence yapmak, tecavüz etmek için."

Lien-hua, tahtaya "zarar vermek" yazdı. "Sanırım haklısın." dedi. "Yani, şu ana kadar iki kategori ortaya çıktı: Kurbanı zarar vermek veya adam kaçırmadan fayda sağlamak."

"Veya her ikisi de." diye ekledim. "Bu olayda, Cassandra'yı kaçıran kişi, ona işkence etmek istiyor gibi görünüyor. Ancak, aynı anda zaman ve seçim hakkı da veriyor: 'Özgürlük veya ızdırap? Sen karar ver.' Sanki tanınan mühletten önce bir şey olursa Cassandra'nın özgürlüğü satın alınabilir gibi."

Lien-hua, tahtaya "ikisi de" yazdı. "Başka fikirler var mı?"

Konuşma yapmak istemiyordum. Ama dikkatimizi dağıtmadığımızdan emin olmak istedim. "İnsanlar hayattan çok şey isterler." dedim. "Para, aşk, güç, seks, saygı, şöhret, her neyse... Liste uzar gider. Mutlu ve rahat olmak isteriz. Hem anlam ve macera hem de emniyet ve güvenlik hissi isteriz. Bazen bunların hepsini aynı anda isteriz. Birisinin sebeplerini anlamaya çalışmak, bir ağacın köklerini takip etmeye benzer. Hepsi, yüzeyin altında birbiriyle karışır. Diğerlerini sökmeden birini yukarı çekemezsin."

Lien-hua, tahta kalemini indirdi. "Ama Pat, herkes için diğerlerinden daha önemli olan bir sebep vardır.Uğrunda ölebileceği veya her şeyi tehlikeye atabileceği tek bir sebep."

Ralph, iki güçlü koluyla masaya eğildi. "Bu, insanları kontrol etme yollarından

biridir." dedi. "Eğer birisi için hayatta en değerli olan şeyi bulursanız veya onu alması için ona yardım edeceğinize söz verirsiniz ya da onu ondan uzaklaştıracığınıza dair tehdit ederseniz, sizin için neredeyse her şeyi yapar. İnançlarına, ahlakına ve dinine karşı hareket eder. O en değerli şeyi bulursanız, o insanın sahibi olursunuz." Bileğiyle masaya vurdu. "Ordu Komandosu Sorgulama Teknikleri 101."

Lien-hua, kararlı bir şekilde başıyla onayladı. "Pekâlâ, elektronik posta Hunter'a gönderildi. Birisi, onu kontrol etmek istiyor. Peki, Austin Hunter ne istiyor?"

"Cassandra!" dedim. Odadaki insanlardan onaylama işaretleri geldi. Aynı taraf-taydık. "Ancak..." diye ekledim. "Eğer Hunter aradığımız kundakçıysa yangınları çıkarırken istediği şey neydi?"

Lien-hua bana hafifçe sırtarak baktı. "Sanki sebepleri çözmeye çalışıyor gibisiniz, Dr. Bowers."

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

Ralph, incelemede takip etmemiz gereken noktaları bir kâğıt parçasının üzerine not alıyordu. Odadaki adamlardan birisine işaret etti. "Peterson, Hunter'ın banka hesaplarını araştır. Adamımız, yangınların çıktığı zamanlarda yüklü bir para yatırmış mı ona bak. Graham, Castillo, Teğmen Mendez'e sizi tekrar Hunter'ın apartman dairesine götürmesini söyleyin. İzini bulmamızı sağlayacak bir şey var mı, yok mu bakın. Solomon, sen sadece okla ilgilen. Markasını, üreteni ve distribütörünü bul. Mueller, Hunter'ın kişisel kayıtlarını incele. SEAL takımındaki diğer adamları takip ederek işe başla. Belki de kaçırdığımız bir bağlantı vardır. Ben, Teğmen Graysmith'le birlikte çalışıp ona, Cassandra'nın dairesine bir ekip göndermesini söyleyeceğim." Söylediği her

sözde giderek artan bir aciliyet hissedebiliyordum.

"Ama..." dedi Lien-hua. "Cevaplamamız gereken önemli soru şu: Eğer saat sekize kadar olan süre, Cassandra'nın mühletiyse onun özgür kalıp kalmayacağını belirleyecek olan şey ve Hunter'ın bu olaya katkısı nedir?"

"Yangın çıkartma konusunda uzmanlaşıyor." dedim.

Ralph, tüm takıma seslenerek; "Ne düşünüyorsunuz? 'Bir bina yak ve Cassandra'yı geri al.' Bana fidyeye gibi geldi." dedi.

"Evet." dedi Lien-hua düşünceli bir biçimde. "Ancak, daha önce başka yangınlar çıkardıysa neden ondan bu yangını da çıkarmasını istemesin ki..." Yapmakta en başarılı olduğu şeyi bir kez daha yaptı: İnsanların davranışlarının altında yatan sebepleri irdelemek, onların düşündüğü biçimde düşünmek, onlar gibi mantık kurmak.

"Bir dakika, belki de bu, normalde yakmayı kabul etmeyeceği bir binadır. Her zaman yangınları çabuk yana- bilecekleri şekilde çıkarma konusunda dikkatli davranmıştı. Hiçbir ölüm ve yaralanma olmadan."

Yapma ya!

"İnsanlarla dolu bir binayı mı kastediyor-sun?" diye sordu ajanlardan birisi sinirli bir biçimde. Düşüncelerime ayna tutmuştu.

"Bunu göz önünde bulundurmazlık edemeyiz." dedi Lien-hua. "Daha önce Ralph'in de söylediği gibi, eğer insan kendisi için en önemli olan şeyin elinden alınmasıyla tehdit edilirse tüm değerlerini, inandığı her şeyi bırakır."

Açıklamasını takip eden buz gibi sessizlikte hangi yöntemi takip etmem gerektiğine karar verdim. "Akvaryumdaki videoları inceleyip Cassandra'yı kaçıranın görüntüsünü elde edebilir miyiz diye bakacaktım. Ayrıca, Cassandra'ya hükümet tarafından bir ödenek

verilmişti. Bunun tam olarak ne olduğunu bilmek istiyordum. Dosyalarından bazılarına tekrar göz gezdirip bu sabah akvaryuma gidiş nedeni hakkında bir şey bulabilir miyim diye bakacaktım. Belki bu, bize, onu kaçıranların neyin peşinde olduklarıyla ilgili bir ipucu verebilirdi."

"Videoyu tekrar izleyeceğim." dedi Lien-hua. "Kaçıran adamın aklının içine girmeye çalışacağım."

"Pekâlâ." dedi Ralph. "Bu arada, San Diego Polis Teşkilatı, tersanelerin oradaki depoları incelemeleri için, bir düzine polis gönderiyor."

"Bir düzine mi?" dedi Lien-hua. "Sadece bu kadar mı?"

"Yalnızca bu kadar ayırabiliyorlar." dedi ve sonra "Evet, herkes iş başına. Başlayalım!" diye ekledi.

Daha fazla bir söz söylemeden hepimiz ayağa kalkıp kendi yollarımıza doğru gittik.

Saatime baktım. Cassandra Lillo'yı, su deposunda ölmeden bulabilmeniz için dört saatten az bir zamanımız vardı.

Creighton, Randi'nin yanında duran polisin başına doğrulttuğu silah namlusuna sakince baktı. Kapı, onları izlemesine ve eğer gerekirse öldürmesine yetecek kadar açıktı. Tetiği çekmek için sadece iyi bir sebebe ihtiyacı vardı.

Hem Randi hem de polis, yaklaşık yirmi metre kadar ileride, menzil alanı içindeydiler ve Creighton, onların konuştuklarını duyabiliyordu.

"Bilmiyorum." dedi Randi. "Sanırım bu tanıdık geliyor. Ama kesin olarak söylemesi zor. Karanlıktı."

"Burası geldiğimiz altıncı depo." Polis, kızmışa benziyordu: "Dinle, benim gitmem lazım. Başka bir olay için bu bölgeyi taramamızı istiyorlar. Geç kaldım. Seni, istasyonda bırakırım."

"Hayır, bence burası olabilir. Oldukça emin sayılırım."

"Sence burası olabilir ue oldukça emin sayılırsın. En son gittiğimiz depo için de aynısını söylemiştin. Bak, burada araba falan yok. Telefon da yok. Alışveriş merkezine gidip kendine yeni bir telefon al ve dün gece başına daha kötü olaylar gelmediği için şükret!"

Randi, bir kez daha karşı çıktı. Fakat polis çoktan arabasına doğru yürümeye başlamıştı. Park alanına son bir kez daha göz gezdirdikten sonra onu takip etti.

Belki böylesi daha iyiydi.

Ancak daha eğlerfceli değildi.

Creighton, polis memurunun, devriye arabasına binmeden hemen önce telsize söylediklerini duydu: "Evet, memur Brande-iss konuşuyor. Eski Lardner üretim yerinde

herhangi bir durum yok. Listedен çıkmıştır. Gidebiliriz."

Creighton, onlar uzaklaşana kadar kapıda bekledi.

Demek, sebebi her neyse polisler, depo bölgesini arıyorlardı. Bir ipucu için mi? Kim bilir? Artık bunun bir önemi kalmamıştı. Memur Brandeiss, biraz önce bölgenin temiz olduğunu bildirmişti.

Teşekkürler, Randi, diye düşündü Creighton, depodaki suyun nereye kadar yükseldiğini görmeye giderken. Artık günün geri kalanında kimsecikler Cassandra'yla beni rahatsız etmez.

Ejderhanın Kuyruğu Dövme Salonunun dışındaki tabela da dil bilgisi yönünden yanlış ve tek kelimeyle aptalcaydı. "Dövme'nin Yeri! Siz beklerken yapılır." yazıyordu. Tessa, sadece başını iki yana salladı. Bir dakika durup gerçekten bunu yapmak isteyip istemediğini düşündü. Özellikle de burada.

Kapıda, onu, keskin bir duman kokusu karşıladı. Kokuyu tanıdı. Bu, sigara dumanının kokusu değildi. Stüdyonun içinden şiddetli ve etkili bir müzik sesi geliyordu. En sevdiği gruplardan biri çalıyordu: Ölü Tırnak 13. En azından bu iyiydi.

Lien-hua'nın günün erken saatlerinde söylediği sözleri hatırladı: Yapmamız gerekeni yapıyoruz.

İçeriye girdi ve kasanın arkasında duran yağlı saçlı herif, müziğin sesini kısıp içmekte

olduğu sigaraya benzer şeyi söndürdü, üzerinde "Sarhoş hatunlar benden anlar." yazılı bir tişört vardı. Tessa, kolunu, bunun gibi birisine emanet edeceğine inanamıyordu; özellikle de adamın gözleri, vücudunu baştan aşağıya süzdükten sonra. Adamın gözleri, bu gibi bir tişört giyen adamdan bekleneceği gibi Tessa'nın vücudunun tahmin edilen bölgelerinde takılıp kalmıştı.

"Sana bir kamera almamı ister misin?" diye sordu Tessa.

"Ne?"

"Fotoğraf çekebilmen için. İstedğin bu mu?" Adama orta parmağını gösterdi, "Bunun fotoğrafını çek, pislik!"

Odanın sol köşesinde gölgelerin arasına gizlenmiş biri güldü. Tessa, adamın yüzünü seçemedi. Ancak, şort ve parmak arası terlik giymiş olduğunu ve bir sigara yaktığını gördü.

Tessa, etrafa göz attı. Duvarın her milimetresini dövme resimlerinin kopya kâğıtları sarmıştı. Sağ taraftaki iki açık antre, dövmelerin yapıldığı bölmelere doğru gidiyordu. Her bölmenin içerisinde bir lavabo, tezgâh, iğneler ve köşede duran bir dövme makinesi görünüyordu.

"Pekâlâ..." diye homurdandı tezgâhın arkasında duran adam. "Senin için ne yapabilirim?"

"Burası bir dövme salonu, öyle değil mi?"

"Sanırım aileden izin alman gerekecek. Anneciğini yanında getirdin mi?"

"Annem öldü."

Katı bir sessizlik oldu. "Hmm, özür dilerim."

"Ya, tabii!"

Bu adam baydı artık.

Pis ve dumanlı odanın çevresine baktı ve köşedeki adamın öne doğru eğilmiş olduğunu gördü. Yirmili yaşlarının başındaymış gibi duruyordu. Kıvrık, sarı, sörfçü saçları, alt dudağının altında sakalı ve parıldayan gözleri vardı.

"Daha önce çalan müzik..." dedi. "İçeriye girdiğim zaman çalan. Sevdiğin tür o mu? Ölü Tırnak 13?"

"Evet. Son albümleri yıkıyor." Yumuşak, neşeli ve akılda kalıcı bir sesi vardı.

"En çok hangi parçayı sevdin: 'Korkunç Bir Durum'u mu, yoksa 'Gözlerini Açmayı mı?"

Sigarasından bir nefes çekti. " 'Korkunç bir Durum'u."

"Ben de." dedi Tessa ve şarkının sözlerini mırıldanmaya başladı: " 'Altın sarısı gökyüzünün altında ızdırap dalgaları. Sağlam bir toprak bulamıyorum.' "

" 'Her zaman ayakta kalabilmeyim bir yer arıyorum. Hiçbir zaman umut vadeden yeri bulamıyorum.' Evet. Bu şarkı harika!"

Tessa, gözlerini ondan ayırdı. Bu hiç de kolay olmamıştı. "Pekâlâ." dedi sarhoş kızların hoşuna giden yağlı saçlı adama. "Bana dövme yapacak mısın yoksa başka bir yere mi gitmeliyim? Param var."

"Görelim, bakalım."

Bir deste yirmiliği masanın üzerine koydu. Adam, onları bir araya toplayıp bir fiske vurdu.

"Tatmin oldun mu?"

"Lachlan!" dedi sörfçü adam. "Kıza bir dövme yap işte!"

"Bu para yeterli mi bilmiyorum. Ne istediğine bağlı."

"Yeterli." Sigarasından bir nefes daha çekti. "Ne istiyorsa yap işte! Sen, benim için çalışıyorsun ve orada dikilip hiçbir şey

yapmaman için sana para vermekten bıktım."

Lachlan, İspanyolca bir şeyler mırıldandı. Tezgâhın altına uzanıp üzerinde boş bir form olan eskimiş klipsli bir dosya çıkardı.

. "Pekâlâ..." dedi. "On sekiz yaş veya üstüsün, öyle değil mi? Sadece 'öyle' de."

"Öyle."

"Güzel."

"Şunu imzala. Eğer enfeksiyondan ölürsen bizi dava edemeyeceğin yazıyor."

"Yapma ya!" dedi Tessa. "Bu, sıklıkla olur mu? Ölmüş insanlar sizi dava eder mi?"

Köşedeki adam, bir kahkaha attı ve Tessa ona gülümsedi. Adam, sigarasını eğerek ona doğru bir duman halkası gönderdi.

"Sadece imzala." dedi Lachlan.

O günün tarihini ve adres bilgilerini yazıp formun alt köşesine okunması güç bir isim

karalayarak formu adama geri uzattı. Lachlan, formu hiç bakmadan klipsli dosyadan hızla çekip bir dosya çekmecesini açtı ve oraya tıktı.

Tessa, köşedeki sarışın adama baktı. "Sağ ol."

"Ne için?"

"İstediğimi verdiğin için."

Adam, bir an için sözlerini düşünüyor gibi göründü. "Lafı bile olmaz. Ben Riker bu arada."

"Adın mı yoksa soyadın mı?"

"İnsanlar bana Riker der. Sana ne derler?"

Çabucak düşündü. Ona gerçek ismini söylemek istemiyordu. "Kuzgun." Bunu söylediği için hafif bir ihanet duygusu hissetti. Ama rahatsızlığını bir gülümseyle kapattı. "Edgar Allan Poe'yu severim."

"Süper! Pekâlâ, seninle tanıştığımıza memnun oldum, Kuzgun."

Oh, çok şirindi ve en azından yirmi yaşındaydı. Ayrıca, kendisiyle flört ediyordu. Bir heyecan dalgasının içinde yayıldığını hissetti ve bunu cevabına yansıtmamaya çalıştı. "Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum, Riker."

Sonra Riker sandalyesini tekrar duvara yasladı.

Lachlan, en baştaki dövme bölmesine girdi ve dövme makinesinin yanındaki sandalyeyi Tessa'ya doğru çevirdi. "Pekâlâ, nerene istiyorsun? Bırak tahmin edeyim: Bileğine? Sırtına? Bu sıralarda birçok kız ayağına..."

"Koluma." Bluzunun kolunu yukarıya doğru sıyırdı.

Adam, Tessa'ya doğru bir adım attı ve pazusunu gevşekçe sıkarak bir çiftçinin, atın

ağzına baktığı gibi baktı. "Buraya, kolun alt kısmına." dedi. "Bu, en çok acıyan yerlerden biridir. Vücudundaki en hassas yerlerden biri."

"Endişelenme."

Gözleri Tessa'nın yarasına kaydı. "Bu, sanki yeni olmuş gibi."

"Birkaç ay önce."

"Hâlâ acıyor mu?"

"Hayır, acımıyor. Tam oraya istiyorum." Adam, hâlâ kolunun derisini elliyordu ve bu, Tessa'yı huzursuz etmeye başlamıştı.

"Yaranın çevresine mi?"

"Hayır, üzerine." Kolunu geri çekti.

"Yaralar, rengi çok iyi tutmaz."

Tessa, Riker'a döndü. "Bu herif herhangi bir işe yarar mı?"

Riker, havaya bir duman halkası bıraktı ve öne doğru eğilerek yüzünü bir kez daha gölgelerin arasından çıkardı. Gerçekten de çok güzel gözleri vardı. "Daha iyisini bulabilmek için Los Angeles'a gitmen gerekir. Güven bana. İşinde çok iyidir. Sadece kokuyu umursamazsan iyi edersin."

"Çok komik!" dedi Lachlan. Sonra Tessa'ya baktı. "Pekâlâ, tamam. Yaranı kapatmak istiyorsun."

"Aynı şeyi kaç farklı şekilde söylemem gerekiyor?"

Lavabonun yanındaki tezgâhın üzerinde yayılmış duran iğne takımlarına doğru yürüdü. "Her neyse. Peki ne istiyorsun? Nilüfer? Kelebek? Kalp? Kabile?.."

"Kuzgun istiyorum." Kuzgunu sadece Poe'nun şiiri yüzünden istemiyordu. Daha çok Patrick yüzünden istiyordu. Çünkü Patrick, bazen ona "Küçük Kuzgun" derdi ve bu, Tessa'ya, özel ve seviliyor olduğunu

hissettiriyordu. Bunu, sessiz ve özel bir biçimde kabullenmişti. Bu nedenle, birbirlerine daha da yakın olmaya çalıştıkları için Tessa, kuzgun yaptırmanın iyi olacağını düşünmüştü. Dövme yaptırmış olmasından Patrick'in hoşlanacağından pek emin değildi. Ancak, kuzgunun, onun için çok anlamlı olacağından emindi.

"Kuzgun mu istiyorsun?"

Riker'a seslendi ve alayın kelimelerini renklendirmesine izin vererek; "Her zaman böyle iyi bir dinleyici midir?" dedi. Bu, onunla flört etme biçimiydi ve kendisini çok iyi hissettiriyordu.

"Bugün, A takımında."

Gözlerini hafifçe yukarıya kaldırdı. "Aman ne iyi!"

"Keser misiniz?" dedi Lachlan. "Tam olarak istediğin şeyin görüntüsünü almam lazım."

"Pekâlâ, işte istediğim bu." İnternet kafede basmış olduğu resmi çıkartıp ona verdi.

Resmi dikkatlice inceledi. "Bu kargaya benziyor."

"Bu, bir kuzgun, tamam mı? Kolumun ön tarafında, kuyruğundaki tüylerinin kolumun arkasına dolanarak seri katilin şu tezgâhın üzerinde duran makaslara benzer bir makası sapladıktan sonra bana bırakmış olduğu yarayı, kapatmasını istiyorum. İstedğim bu. Bunu yapabilir misin? Yoksa başka bir yere mi gideyim?"

"Yapabilirim. Yaparım. Sadece rahatla biraz." Lachlan'ın gözleri, Tessa ve makaslar arasında gidip geldi. "Ama benim o şekilde kolunu saran büyük bir dövme yapmam, bilmiyorum... Belki dört veya beş saatimi alabilir; eğer düzgün yapılmasını istiyorsan tabii."

"Benim için hava hoş. Düzgün yapılsın istiyorum."

"Aynen bu resimdeki gibi mi olsun istiyorsun? Bazı mavi gölgeler, belki tüyleri yansıtan hafif bir güneş ışığı, gri pençeler?"

"Aynen öyle."

Lachlan, omuz silkti. Bir jilet ve tıraş kremi çıkartıp Tessa'nın yarasını çevreleyen cılız tüyleri tıraş etmeye başladı. "Pekâlâ, bana dürüst ol." dedi biraz tereddüt ederek. "Bir seri katili mi bıçakladın?"

"Evet, bıçakladım."

"Neden?"

"Çok fazla soru soruyorsun."

Riker'ın kahkahası odayı delip Tessa'nın kucağına oturdu ve Tessa, ona gülümseyerek karşılık verdi. Hemen sonra Lachlan, Tessa'nın koluna konmak üzere olan kuzgunu çizmeye başladı. Tessa, ilk iğnenin batışını hissettiğinde ne kadar acırsa acısın,

korkudan sinmeyeceğine dair kendi kendine söz verdi. Hele Riker onu izlerken asla...

17:21

Cassandra'nın mühletinin dolmasına 2 saat 39 dakika kala...

Araştırıyordum. Sherrod Akvaryumunun gözetleme videolarında Cassandra'nın son görüntüsü, saat 05:03'te personel giriş kapısından içeri girerken çekilen kayıttaydı. Onu kaçıranın görüntüsü yoktu.

Solomon, ok hakkında bilgi bulduğunu söylemek için yanıma uğradı. "Sabre 11, askerî üretim. Şehirdeki düzinelerce satıcıdan birinden almış olabilir. Hiçbir iz yok."

"Peki ya uyuşturucu?"

"Toksik taramasına destek getirildi. Birkaç gün alabilir."

"Hemen ihtiyacımız var. Enselerine yapış ve eğer işi hızlandır- mazlarsa üzerlerine Ralph'i sal."

Başıyla onayladı ve tam gitmek üzereyken ekledi: "Bu arada, Cassandra'nın ailesi hakkında elimizde hâlâ somut bir bilgi yok. Annesinin ölmüş olduğunu, boğulmuş bir hâlde, bir sokakta bulunduğunu teyit ettik. Ancak, babası hakkında hiçbir kayıt bulamıyoruz. Belki o da ölmüştür. Bilmiyoruz."

Şimdilik beklenenin dışında bir gelişme yoktu. "Sağ ol."

Solomon gitti ve ben, Cassandra'nın ödeneği hakkındaki araştırmama geri döndüm. Ancak, bu da pek bir işe yaramıyor gibiydi. Tek bulabildiğim Rukh adlı bir projeyle ilgili az sayıda belge ve manyetoensefalografi teknolojisi, mukopolisakkaridler ile köpek balıklarının elektroduyusal organlarında yarı iletken görevi gören peltemsi madde hakkında ek bilgi içeren bazı PDF

dosyalarıydı. Bunların olayla alakası neydi? Yeni bir tür cihazın üretimi için, manyetoensefalografinin etkinliğini arttırmanın bir yolu mu? Acaba suni olarak aynısını yapmanın bir yolunu bulabilmek amacıyla, köpek balıklarının hissederek balıkların yerlerini nasıl bulduklarını anlamaya mı çalışıyorlardı?

Büyük bir ihtimalle. Fakat bunun Cassandra'nın kaçırılmasıyla ne tür bir bağlantısı olabileceğini tahmin bile edemiyordum. Lien-hua'nın taktiğini kullanmak için arabadan dışarıya çıkmam gerekiyordu veya belki de başka bir pencereden dışarıya bakmalıyım.

Akvaryum, Drake Şirketler Grubuna ait olduğuna göre paranın geçmişini takip ederek ödenek hakkında ilave bilgi edinebileceğimi düşündüm.

İnternet sayfasında Genel Müdür Viktor Drake'in net bir fotoğrafı vardı. Onu hemen

tanıdım. Günün erken saatlerinde akvaryumu terk ederken beni az kalsın yere deviren adamdı. Bu hafta öncesine kadar şirketini hiç duymamış olsam da görünüşe göre ülkedeki en ileri biyoteknoloji şirketlerinden birini kurmayı başarmıştı.

Bu ne anlama geliyordu? Bağlantısı ne olabilirdi?

Biyoteknoloji?

Köpek balığı araştırmaları?

Manyetoensefalografi?

Tüm bunların yangınlarla ve Cassandra'nın kaçırılmasıyla bir bağlantısı var gibiydi; ancak nasıl?

Sanki daha fazla ipucu toplayabilmek için attığım her adım, beni olayın özünden giderek uzaklaştırıyordu. Saate baktım: 17:34. Her geçen dakikayla Cassandra'yı bulma şansı daha da azalıyordu. O kadar gergindim ki telefon, çaldığında beni yerimden

hoplattı. Telefonu kaptığım gibi açtım: "Ben Pat."

"Dr. Bowers. Ben Aina Mendez. Ajan Hawkins, bize, Hunter'ın meskûn bir binaya gitmiş olabileceğini söyledi."

"Bu mümkün."

"Bu nedenle apartman dairesine bomba ekibini getirdik. Hunter'ın kıyafetlerinde radyoaktif izotop izleri buldular."

"Ne?" diye iç çektim.

"Sezyum-137. Kötü bir madde. Miktarı az; ancak kesinlikle var."

"Bu, bir hastanede kimya laboratuvarını ziyaret etmek gibi masumca bir olay nedeniyle veya kirli bomba üzerinde çalışan birinden de geçmiş olabilir. Ekip hâlihazırda daha geniş bir tarama yapıyor. Ama yine de bilmen gerekir diye düşündüm."

Olay ve beynimin içindeki veriler, birbirinin üzerine devrilerek döndü durdu.

"Aina, ekibine yangın mahallerini de incelettir. Oralarda da sezyum izlerine rastlayacaklar mı bakalım. Dün geceki binadan başla. Hunter'ın yanıcı madde olarak kullandığı karışıma bizim daha önce düşünmediğimiz başka bir kimyasal ekleyip eklemediğini merak ediyorum. Acele et. Fazla vaktimiz yok."

"Ama bunu daha önce yapmıştık zaten."

"Yaptınız mı?"

"Si. San Diego, dünyanın en önemli deniz limanlarından ve askerî merkezlerinden bir tanesi. Bu nedenle MAST, radyoaktif sezyumlar ve terörist eyleme dair kanıt bulabilmek için düzenli olarak şehirde taramalar yapar. Geçmiş zamanda sezyum-137'nin izlerine rastlamıştık. Ancak, bunlar daha ziyade buradaki tıbbi araştırma tesislerinden geliyordu."

"Verileri tekrar karşılaştırın!"

Gerginliğimin farkındaydım ve sanırım o da sesimden bunu anlıyordu. Çünkü yanıt verene kadar uzun bir zaman geçti. "Pekâlâ, bulduklarımızla ilgili seni bilgilendiririm."

Konuşmayı bitirdik. Saate baktım.

17:37.

Lien-hua, Cassandra'nın filmini üst üste birkaç kez, her seferinde değişik yerlerde durarak izledi. Sonunda not defterini açıp şöyle yazdı: Onu en çok heyecanlandıran şey, öldürmek eylemi değil; kuvvet. Bir insanın hayatını kendi avuçlarının içinde tutuyor olmaktan dolayı hissettiği sarhoşluk. Bu duyguyu olabildiği kadar uzun süre hissetmek istiyor.

Durdu. Evet. Cassandra'nın dehşeti, suyun yavaş yavaş yükseldiğini görürken saatlerce sürebilirdi; tüm bu sırada da kaçamayacağının bilincinde olurdu ve o, Cassandra'nın ızdırabının her dakikasından zevk alırdı. Lien-hua, tekrar yazmaya

başladı: Kurban öldüğü zaman heyecan biter. Böylelikle, öldürmek tek başına onun için yeterli değildir. Onu defalarca tatmak ister. Bu nedenle de ölümünü filme çeker.

Lien-hua gözlerini kapattı. Suyun içerisinden bir kadın yüzünün cansız bir şekilde baktığını gördü. Yüz solgundu ve ölümle gölgelenmişti. Bir keresinde buna benzer, suyun üzerinde yüzen bir yüz görmüştü.

Çok uzun zaman önce.

Gözlerini açtı. Filmi başa sarıp tekrar izlemeye başladı.

İçimdeki tanıdık mücadeleyi tekrar hissettim: "Baba, FBI ajanına karşı."

Biraz uzaklaşıp birkaç dakikalığına baba olmam gerekiyordu.

Tessa'nın numarasını çevirdim. Cevap yoktu.

Tabii ki olmazdı.

Onun için biraz endişeleniyordum, bu nedenle onu bulabilmek amacıyla cep telefonumda birkaç tuşa bastım. Sonra gerinip kafamı boşaltmak için ayağa kalktım ve odanın içinde yürüdüm.

Tekrar yerime oturup ekrana baktığımda video konuşma simgesi yanıyordu. Üzerine tıkladım ve Terry'nin yüzü ekranda belirdi. "Nihayet oradasın, Pat. İyi haberlerim var. Cassandra'nın filmi internette yok."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Angela'nın ekibi, internet ağını en yeni, görüntüye dayalı arama motorlarıyla taradılar. Bu motorlarda artık bir şey yazmaya gerek yok. Bir görüntü bul ve aramaya başla. Dünya çapında yüz tanımlamak gibi bir şey. İnternet ağı temiz görünüyor."

"Güzel. Başka ne var?"

"Şifreli dosyaları çözdük. Genelde köpek balığı araştırmaları ve bir şey ampulleri hakkında..."

"Lorenzini ampulleri." Huzursuzlanıyordum. "Ben de onu buldum. Başka bir şey?"

Duvardaki saat.

17:49

"Rukh Projesi ve Dr. Osbourne isimli bir adam var. Onu araştırdım. Drake Şirketler Grubu için çalışıyor. İlk akla gelen, Cassandra'yı kaçıran kişinin o olabileceği, öyle değil mi? Ancak, onun hakkında biraz inceleme yaptık; şu an Boston'daki bir kongrede konuşmacı olarak bulunuyor. Son üç gündür orada ve yarından önce de şehirde olmayacak."

Uçuş saatlerini ve zaman farkını düşününce onun, Cassandra'nın kaçırılmasında yer alabilmek için gece San Diego'ya ve buradan da tekrar Boston'a uçmuş

olmasının mümkün olmadığını anladım. Yine de adını not ettim. Daha sonra araştırabilir- dim. "Rukh Projesi nedir, Terry? Bir bilgimiz var mı?"

"DARPA projesine benziyor. Ancak Pentagon, savunma sözleşmeleri hakkında oldukça ihtiyatlı ve benim istihbaratım da çok düzensiz. Tek bulabildiğim, Drake Şirketler Grubu'nun sözleşmeyi yapmış olduğu."

Tekrar, Drake Şirketler Grubu.

Demek ki Cassandra hükümetten ödenek almıştı.

DARPA hakkında bildiğim az sayıda ayrıntı aklımdan geçti: Teorik silahlar araştırması; yirmi ila elli yıla dayanan ileri teknoloji... Silah sistemleri projelerinde bazen sivil örgütlerle tali sözleşme yapıyorlardı. Ama neden bir akvaryum? Meden bir biyoteknoloji şirketi? "Terry!" dedim. "DARPA hakkında bana bir özet geç."

"Dillere destan bir geçmişi var Pat. Eğer burada çalışıyor olmasaydım, orada olurum. NASA, DARPA'dan ortaya çıktı; modern bilgisayar işletim sistemleri, yapay zekâ ve ses tanıma da öyle." Terry, DARPA'nın herhalde büyük bir hayranı, diye düşündüm. Listesine devam etti: "Yardımlı metin, sanal gerçeklik, uzaya dayalı savunma sistemleri için lazer teknolojisi, denizaltı teknolojisi ve internet; bunların hepsi DARPA'nın bebekleri."

Bir an için "İnterneti Al Gore'un keşfettiğini sanıyordum." demek istedim. Fakat şakanın sırası değildi: "Peki sen ne düşünüyorsun?"

"DARPA artık jetler ve zırhlı araçlar gibi büyük projelerde tali sözleşme yapmıyor. Çok sayıda küçük, yüksek teknoloji parçaları üretmek için özel şirketleri kullanıyor."

Akvaryumda, Maria'yla aramda geçen diyalogu düşündüm. "Peki ya öldürücü ışın silahları?" diye sordum.

Sessizlik oldu. "Burada neler oluyor, Pat? Bu, sadece bir kaçırma davası değil; haksız mıyım?"

Tam o sırada kapı hızla açıldı ve Ralph içeriye daldı. "Hunter tekrar vurdu." dedi. "Bir yangın daha çıktı."

17:53.

"Terry..." dedim. "DARPA'nın bağlantılarına bakmaya devam et. Sonra konuşuruz. Gitmem gerekiyor." Bilgisayarımı kapatıp dikkatimi Ralph'e verdim. "Yaralı var mı?"

"Bilinmiyor."

"Kirli bomba mı?"

"Değil gibi."

Bilgisayarımı çantaya koyup notlarımı toparladım. "Hunter olduğunu nereden biliyoruz?"

"Gittiğimizde Aina anlatır."

"Peki, nerede?"

"Buna inanamayacaksın: Coronado Adası. Donanma SEAL üssü binalarından birinde. B-14 diyorlar."

Kapıya doğru yürüdüm. "Oyun başladı."

General Cole Biscayne, pencereye doğru yürüyüp geceyi izledi. Soluk ay ışığı, Batı Virginia'daki evini çevreleyen tepelerin üzerinde dolaşıyordu.

Geçen hafta avluda, ağaç yolunun tam köşesinde birisini görmüştü. Etrafı incelemesi için getirmiş olduğu askerî polis, tam emin olmamakla birlikte, olağan dışı bir durum tespit edememiş olsa bile, ne gördüğünü biliyordu ve içindeki bir ses, kim olduğunu da bildiğini söylüyordu.

Sebastian Taylor.

Yıllar önce birlikte CIA'de çalışmışlardı. O zamanlarda Cole, Güney Amerika'da bir grup gizli ajanın eğitmenliğini yapıyordu.

Sebastian'ı kendisi eğitmişti. Onu, biriminin en iyi ajanı hâline getirmişti. Ancak, geçtiğimiz ekim ayında kaybolduğundan beri eski katil, generalle iki defa bağlantıya geçip başına gelen talihsizliklerden onu mesul tuttuğunu açıkça belirtmişti. Cole, ona yardım edebilmek için elinden ne geliyorsa yapmıştı.

Fakat başarılı olamamıştı.

Cole, avluyu inceledi, ancak sıra dışı hiçbir şey göremedi.

Tam pencereden uzaklaşıyordu ki köpekler havlamaya başladı.

18:06

Cassandra'nın mühletinin dolmasına 1 saat 54 dakika kala...

Lien-hua, Ralph ve ben, B-14'ü tamamen yutmuş olan devasa alevlerin önünde patinaj yaparak durduk. Okyanus, arka fonda donuk bir yağ lekesi gibi uzanıyordu.

Bir grup askerî personel, itfaiyeciler ve hatta özel olarak görevlendirilmiş güvenlik görevlileri gibi görünen insanlar, binanın etrafında koşuşturuyorlardı. Neyse ki eğitim üssündeki yangın mahalli, sivil seyirci kalabalığının izlemesini engelliyordu.

Acımasız kıvılcımlar çatırdayarak binadan aşağıya saçıldı. Etrafımızı çevreleyen hava, is ve küllerle kavruluyordu. Alevlerden çıkan şiddetli ısı, bizi belli bir mesafede tutuyordu. Ancak, yine de Donanma Yangın

Söndürme Biriminin, tazyikli suyu pencerelerden saçılan alevlere doğru tutmak için ellerinden geleni yaptıklarını gördüm. Binanın tam ortasına dört hortum tutmalarına rağmen yangın çatıyı yutup karanlık gökyüzüne doğru gürledi.

Austin Hunter, binadan tam zamanında çıkmıştı.

İyice çömelip etrafı kolaçan etti. Temizdi.

Şimdi adadan ayrılıp Cassandra'yı kurtarma zamanı gelmişti.

***

General Biscayne, merdivenlerden aşağıya inip perdelerin arasından baktı. Her zaman yastığının altında tuttuğu tabancasını sımsıkı elinde tutuyordu.

Evinin önünde bir araba duruyordu.

Bir adam taşlı yoldan kapısına doğru yürüdü.

Askerî üniforması vardı.

Sebastian Taylor değildi.

Ama kimdi?

Sonra Cole, onu tanıdı: Çavuş Bier, Savunma Bakanlığındaki yardımcılarında biri. Cole, tabancasını indirdi. Çavuş Bier kapıyı çalmak üzereyken açtı.

Çavuş, Cole'un elindeki tabancayı görüp donakaldı. "İyi misiniz, efendim?"

"Tabii ki iyiyim. Ne var, Çavuş?"

"Rukh Projesi, efendim." Çavuş, gözlerini generalin elindeki tabancaya odaklamıştı. "Bir sorun çıktı. B-14 numaralı binada bir güvenlik ihlali meydana geldi."

"Ne?"

"Yangın. Mesajı size bizzat iletmem söylendi. Yangının kasten çıkarıldığına inanılıyor, efendim."

General, midesinin düğümlendiğini hissetti.

Bunu yapan Viktor Drake olmalıydı. O olmalıydı.

Demek ki Drake böyle oynamak istiyordu, öyle mi? Projeyi tamamlamamasındaki başarısızlığını gizlemek için ordunun ona sağlamış olduğu araştırma tesisini yakmaya karar veriyordu. Böylelikle, cihazı teslim edememesine yangını mazeret olarak gösterebilecekti.

Bu, tam da şımarık ve bencil bir trilyonerin yapabileceği bir davranıştı. Pekâlâ. Demek agresif oynamak istiyorsun; o zaman agresif oynama zamanı geldi!

"Yönetim Kurulu üyelerine haber ver." dedi general ve kapıdan geri çekildi. "Ve

benim için derhâl San Diego'ya bir uçuş ayarla. Anlaşılan Bay Drake'le planladığımdan bir gün önce görüşeceğim."

18:24

Cassandra'nın mühletinin dolmasına 1 saat 36 dakika kala...

Şafak sökmüş, gece inmişti.

Teğmen Mendez'i bulmam birkaç dakikamı aldı. Ancak, sonunda onu merkez irtibat görevlilerinden birisiyle konuşurken buldum. Bir askerî inzibat arabasının kaportasının üzerine, binanın ayrıntılı planını yaymışlardı.

Ona doğru aceleyle yürüdüm. Tam ona yaklaştığımda başçavuşla yaptığı konuşmayı bitirip bana kısa bir özet geçti: Bilindiği kadarıyla yaralı yok. Cîsse, yangından iki saat önce isimsiz bir bomba ihbarı gelmiş. B-14 numaralı binayı boşaltıp patlayıcı madde taraması yapmışlar. Fakat bir şey bulamamışlar ve tam personeli binaya geri

sokmak üzereyken yangın alarmları çalışmaya başlamış. Bomba ihbarının alınmış olması nedeniyle bir' süre, itfaiyecilerin mi yoksa bomba ekibinin mi yollanması konusunda tereddüt edilmiş. On dakika sonra bunun bir önemi kalmamış. Bina, alevler içerisindeymiş ve tek yapabilecekleri, alevleri kontrol altına almaya çalışmakmış.

"Gerçekten de oldukça akıllı davranmış." dedi Aina. "Herkesin binadan çıkmasını sağlamış, ayrıca binanın tutuşmasına yetecek kadar zaman kazanmak için karışıklık yaratmış."

"Bizim adamımız olduğundan emin misin?"

"Oldukça eminim." Dikkatimi binanın planına çekti. "Yangın, burada başladı; doğu kanadında. Havalandırma merkezinin yanında."

Neden bizim kundakçımız olduğunu düşündüğünü anında anladım. "Öncekilere uyuyor."

"Si."

Parmağımı planın üzerinde gezdirdim. "Diğer on dört yangında yaptığı gibi alevlere yön vermek için havalandırmaları ve hava akımını kullanmış."

Aina, aklımdan geçenleri okudu: "Binanın ana klima vantilatörü, direkt olarak alevlere doğru üfleyerek yangını, düzenli olarak hava akımıyla beslemiş, burada..."

"Binanın geniş hava borularından alevleri püskürten devasa bir pompa yaratarak. Bina B-14'ün hiç şansı yoktu."

"Bir kundakçı gibi düşünüyorsun." dedi.

"Hayır." dedim yangının olduğu tarafa doğru dönerek. "Eğer bir kundakçı gibi düşünseydim neden bu binayı seçmiş olduğunu bilirdim."

Creighton Melice, yarım saat önce satın almış olduğu yeni cep telefonunu eline aldı. Depoyu terk edip değiş tokuş yapmak için Hunter'la buluşma zamanı gelmişti.

Daha doğrusu, cihazı almak için. Herhangi bir değiş tokuş gerçekleşmeyecekti. Sadece ölü bir eski SEAL olacaktı.

Cassandra'nın bir şekilde kaçmasından endişe duymamak için su deposunun tepesindeki metal çubukları kilitleyen çatal pimleri iki defa kontrol etti. Borular, camın içerisine oyulmuş deliklerden geçiyordu. Boruları sağlam tutan çatal pimler, camın dışında olduğundan Cassandra'nın, -zinciri kırsa bile- kaçmasına imkân yoktu.

"Yakında görüşürüz, Cassandra." dedi. "ümarım veda edebilmek için zamanında gelebilirim."

Su göğsüne kadar gelmişti. Cassandra, sessiz ve içi boş bir çığlık atarak ona bağırdı ve cama tükürdü. Creighton, salyanın suya kayışını izlemek için bir dakika bekledi, sonra Cassandra'yı bırakıp deponun kapısını arkasından kilitledi ve serin San Diego gecesine adım attı.

Lien-hua, binanın boşaltılmasını sağlayan bomba ihbarı hakkında, birkaç görevli merkez personeliyle konuşmaya gittiğinde ben de Hunter'ın saklanmış olabileceği yerleri sınırlandırmaya çalışmak için Aina ve Ralph'le buluştum.

"Kalabalığın içinde olabilir." dedi Ralph.

"Bunu düşündük." dedi Aina. "Burada bulunan herkesi kontrol ediyoruz."

"Hayır." dedim. "Bu adam bunu yapmaz. Olay yerini terk eder. Hatırlasanıza! Tramvay sistemi. Çabuk ortadan kaybolmayı seviyor ve bunu nasıl yapacağını da iyi biliyor.

Etrafta takılmaz, ayrıca bir an önce sahile çıkması gerekiyor. Cassandra'yı kurtarmak istiyor."

En iyi giriş ve çıkış yollarının nereler olabileceğini kestirmeye çalıştım. Ben, Coronado Adası'ndan nasıl ayrılırdım?

Aşikâr olan tek seçenek: Arabayla. Ya Coronado Köprüsü'n- den ya da adadan, İmperial Plaj'a dar bir şerit şeklinde uzanan Gümüş Kıyı'dan. Aina, sanki aklımdan geçenleri okuyor gibiydi. "Askerler bunu iç terör olarak değerlendiriyor." dedi. "Adadan dışarı çıkan tüm trafiği durdurdular."

"Ya gemiler?" diye sordum.

"Çoktan oradaydık. Sorgulamak için birkaç kişiyi de aldık. Gerçi pek bir bilgi çıkmayacak gibi."

Helikopter sesi duydum ve bir haber kanalına ait helikopterin ana karanın kumsalı üzerinde uçtuğunu gördüm. Hmm. Bu

mümkündü. "Son bir saatte hava trafiği olmuş mu bakın. Özellikle de helikopterlere dikkat edin."

"Ciddi misin, Pat?" dedi Ralph. "Uçuş olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Sadece bu olasılığı ortadan kaldırmaya çalışıyorum."

Aina, telsiziyle konuştu. "Hava trafiği olmamış." dedi. "Son iki saatte yokmuş."

"Öyleyse sadece bir seçenek kalıyor." dedim.

"Nedir o?" diye sordu.

Karanlık okyanusu işaret ettim.

"Yüzdü."

***

Austin Hunter, kolunu suyun dışına atıp iskelenin kenarını tuttu. Kıyıya varması, düşündüğünden daha uzun sürmüştü.

Ancak, bu yangının, adadan başka bir şekilde ayrılmasını engelleyecek kadar çok dikkat çektiğini biliyordu.

Kendisini iskeleden yukarı çektikten sonra paletlerini çıkarttı ve yüz maskesi ile şnorkelini hızla çekti. Normalde hava kabarcıklarını önlemek için su altı dalış tüpünü ve diğer ekipmanlarını kullanırdı. Ama bu gece zaten beraberinde bir yükü vardı.

Siyah, ıslak kıyafetiyle, geçenlerin kendisini görebileceğini sanmıyordu. Fakat yine de emin olması gerekiyordu. Çevresine çabucak bir göz gezdirdi.

Tamam.

Temiz.

Austin, su geçirmez saatine baktı: 18:39.

Acele etmesi gerekiyordu. Dokuz dakika önce kontrol etmiş olmalıydı.

Beline dolanmış olan ip, Hunter'ı çekti. İçerisinde cihazın bulunduğu bir buçuk

metre uzunluğundaki şişme çuval kıyıya doğru gidiyordu. İskelenin direklerinden birine çarpmadan su geçirmez çantayı kendisine doğru çekip dikkatlice iskelenin üzerine çıkardı.

Bir dakika için denizi inceleyip rüzgârın yönüne baktım. Dalgalar. "Ralph, sence sahile olan uzaklık ne kadardır?"

Mesafeye baktı. "Bir veya bir buçuk mil kadardır derim."

"Sen özel kuvvetlerdeydin. Bir Donanma SEAL'i bu mesafeyi ne kadar zamanda yüzer?"

"Bir SEAL, bu rüzgârda... Belki otuz beş-kırk dakikada."

Aina'ya doğru bir adım attığımda Ralph'in mırıldandığını duydum: "Mesela bir komando yirmi beş dakikada..." Yüzme zama- nıyla yangının çıkış zamanını karşılaştırdım.

"Karaya çıktı." dedim. "Aina, adamın firar ettiğine dair anons yapmamız lazım."

Memurlara söyle sahili taramaya başlasınlar. Bir dakika..." Kıyı şeridine baktığımda tekrar haber kanalının helikopterini gördüm. Bu defa bir tarafında yazan yazıyı okuyabiliyordum: Kanal 11. "Filme çekiyorlar. Ralph, işe yarar bir görüntü bulabilecek misin, bak bakalım. Gerekirse torpil kullan. Adamımızı filme çektiler mi görmek istiyorum." Lien-hua'yı kalabalığın içinden bize doğru ilerlerken gördüm.

"Belki helikopter ekibinin aramada yardımcı olmalarını sağlayabiliriz."

"İşe yaramaz." dedim. "Basına güvenmiyorum. Olaya ne kadar çok hâkim olurlarsa bu, bizim için o kadar kötü sonuç doğurur. Bunu kendi imkânlarımızla havaya yapmalıyız."

Lien-hua geldi ve Aina ile Ralph telefon numaralarını çevirirken ben de onunla birlikte eğitim üssünün iniş pistine doğru koştum. Telefondaki adam, eğer cihaz

sapasağlam ellerine geçmezse Cassandra'yı öldürecekleri konusunda şüpheye yer bırakmayacak kadar kesin konuşmuştu. Böylelikle teslim etmeden önce Austin, cihaza çabucak bir göz gezdirip kıyıya yüzerken bir hasar almadığından emin olmak istedi.

Fermuarı kullanmak yerine su geçirmez çantayı yırtarak açıp içindeki siyah çantayı çıkarttı. Siyah çantayı ise yırtarak açmak yerine dikkatlice fermuarını indirdi. Cihaz, koruyucu hava kabarcıklı ambalaj kâğıdına sarılmıştı. Bunu da usulca açtı.

Cihaz, tripodla desteklenmiş bir video kamerayı andırıyordu. Gövdesinde lazer odağı ve Austin'in eli büyüklüğünde bir uydu anteni vardı. Yirmi santimlik video ekranı, ön tarafına monte edilmişti ve ön kısmından radyoaktif uyarı etiketleri sarkan çok büyük bir sökülebilir batarya kutusu vardı. Eğer hiçbir şey bilmiyor olsaydı, bunu bir tür lazer izleme cihazı veya uzak mesafe dinleme aleti, hatta belki de yüksek teknoloji termal

görüntüleme aleti zannedebilirdi. Ancak, bir önceki gece o iki adamı bunu kullanırken görmüştü.

Austin, cihazın, Cassandra'nın yapıyor olduğu araştırmayla bir bağlantısı olabileceğini düşündü. Fakat bundan pek emin olamadı. Bir keresinde Cassandra, hükümet için çalıştığı bir projeden bahsetmişti. Ne var ki Austin bunu irdelememişti. On dört sene SEAL olarak çalıştıktan sonra sır tutmanın, işini kaybetmemek anlamına geldiğini biliyordu. Şimdiyse Keşke ona daha fazla soru sorsaydım, diye düşündü. Her hâlükârda cihaz yüzerken bir zarar almışa benzemiyordu. Ama bunu kesin olarak söylemenin bir yolu yoktu. Ancak, en azından sağlam gözüküyordu. Ambalaj kâğıdını tekrar sardı ve çantanın fermuarını çekip kapattı.

Saat: 18:44.

Eğer cihazı teslim etmezse Cassandra yetmiş altı dakika sonra ölecekti.

Austin, bıçağını kılıfından çıkartıp belindeki ipi kesti. Şnorkeli okyanusa fırlattı, iki elastik ipi omuz askısı gibi kullanarak cihazı sırtına astı ve iskeleden hızla koşmaya başladı.Elimle, hava taşımacılık binasının alçı kaplamasına vurdum.İki inatçı inzibat eri yolumu kesti, "üzgünüm efendim." dedi bir tanesi. "Amiralden emir geldi."

***

Ralph, yanımda belirdi. "Aina firar anon-sunu yaptırdı. Tersaneleri arıyorlar." Sonra yüzümdeki ifadeyi gördü. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey yapmamıza izin vermiyorlar." dedim. "Askerî üsteyiz, sivil topraklarda değil, bu nedenle bu işle kendileri ilgileneceklermiş."

"Ne?" İnzibat erlerine dik dik baktı. "Amirinizle konuşmak istiyorum."

"Bir dakika..." dedi Lien-hua. "Zaman artık lehimizde değil. Doğru insanı bulmak, doğru bağlantıları kullanmak, izin almak gibi şeyler için zamanımız yok. Kanal 11 sana ne dedi?"

Ralph, kafasını salladı. "Ellerinde hiçbir görüntünün olmadığını söylediler." diye yanıt verdi. "Yangını çekmişler, sahili değil..." Gökyüzüne doğru baktı. "Bu da ne demek olu..."

Gözünü diktiği yere baktım. Helikopter yön değiştirmiş ana karanın sahili boyunca geri gidiyordu. "Özel haber yapacaklar. Onu ürkütecekler. Ralph, lütfen..."

"Hallediyorum." diye söylenerek telefonunu tekrar çıkarttı. Konuşmaya başlamadan önce Lien-hua'ya ve bana dönüp "Siz ikiniz ana karaya gidin. Hemen şimdi!" dedi.

Hunter'ı yakalamak, Cassandra'yı bulmak demekti ve bunu yapabilmemiz için bir

saatten biraz daha fazla bir zamanımız vardı. Lien-hua'yla arabaya doğru koştuk.

Arabanın anahtarlarını çıkarttım, elimden onları kaptı. "Ben kullanacağım."

Bildiği kadarıyla Austin Hunter kimseyi öldürmemişti. Hiçbir hedefi yok etmemişti.

Özel kuvvetlerde böyle derlerdi: Hedefi yok etmek. Arkadaşları bunu, yapmış; bazıları ise meslek bile edinmişti. Ancak, Austin Hunter böyle yapmamıştı.

Tüm bunlar nasıl olmuştu?

Nasıl olmuştu da Cassandra'yı bu işin içine sürüklemişti?

Ahh, eğer ona bir şekilde zarar verecek olurlarsa, onun kılına dokunacak olurlarsa...

Tüm bunlar dün geceki yangın nedeniyle olmuştu. Dün gece yangını çıkarmadığı için bunları yaptıklarını biliyordu.

Austin, yangın mahallerinin hepsini, binada oturan birileri var mı diye kontrol etmişti. Hepsi boştu. Ne bir kimse ne bir yaralı ne de bir hedef vardı.

İlk altı yangından sonra Austin, Drake'in küçük eğlenceli yangınlarını kendi başına çıkaramayacak kadar ödle, zengin bir piroman olduğunu düşünmeye başlamıştı ve ondan sonraki sekiz yangında da bunu kendi kendine yinelemişti.

Dün gece ise durum değişivermişti.

Bir kez daha Drake, ona belirlenen saatte gelmesini söylemişti. Bu, anlaşmanın bir parçasıydı; eğer erken gelirse parası ödenmezdi. Ancak, dün gece Drake'le konuştuktan sonra Austin'in içine kötü bir his doğmuştu. Trilyonerin sesi, bir garip geliyordu ve Austin, sarpa saran bir işin parçası olmak istemiyordu. Böylelikle bir saat erken gidip etrafı kolaçan etmeye karar verdi.

İşte o zaman o iki adamın yaptıklarını gördü.

O anda Austin, çok büyük işlere kalkışmış olduğunu anladı. Adamlar, büyük bir ihtimalle daha o gelmeden yangın mahallerinin

hepsinde bu cihazı kullanmışlardı. İşte bu nedenle ondan, yangınları çıkarması isteniliyordu.

Ve tabii ki, belirlenen saatte gelmesinin istenmesinin nedeni de buydu: Bu adamları iş üzerinde görmemesi gerekiyordu.

Şimdiyse" ona her şeyi yaptırabilirlerdi.

Austin, Drake'in adamlarının, peşine düşeceğini tahmin ediyordu. Fakat, Cassandra'nın peşine düşeceklerini aklının ucundan bile geçirmemişti.

Haber kanalının helikopteri dönerek üzerine doğru geldi. Austin, hızla koşarak marinayı geçti ve iki bina arasındaki boşluğa atladı. Helikopterin görüş alanına girmemesi gerekiyordu. Fakat tüm kaçmalar ve saklanmalar onu yavaşlatıyordu ve bunlar için zamanı yoktu.

Bu işin arkasında Viktor Drake vardı. O olmalıydı.

Ancak, Drake yanlış adamla oyun oynuyordu.

Austin, helikopterin geçmesi için bir dakika bekledi ve sonra sokağın köşesini dönüp ilk buluşma noktasına doğru koştu.

Günün erken saatlerinde, Cassandra'nın su deposu içindeki filmini gördükten sonra Drake'in peşine düşüp onu konuşturmak için ne gerekiyorsa yapmayı düşünmüştü. Ama eğer bunu yaparsa Drake'in kiralık katillerinin bunu öğrenip Cassandra'yı daha kurtarmadan öldüreceklerinden korkmuştu. Tabii ki Austin, yetkili mercilere de gidemezdi. Çünkü bu durumda, Cassandra'yı kaçıranlar, onu kesinlikle öldürürlerdi ve Drake kundakçılık yaptığı gerekçesiyle onu ihbar ederdi.

Gerçekten de Austin'in yetenekleri dışında pazarlık unsuru olarak kullanabileceği hiçbir şeyi yoktu.

Yani, görevinin amaçları, binayı yakmak, cihazı almak ve Cassandra'yı kurtarmaktı.

Sonra, bu olay bittiğinde Drake'in icabına bakmaktı.

Evet, Austin, bildiği kadarıyla kimseyi öldürmemiştii.

Ancak, eğer Cassandra'yı incitecek, eğer ona dokunacak olurlarsa bu değişecekti.

Creighton Melice, rıhtımın kenarında tedirgin bir şekilde Shade'in aramasını bekledi. Shade'in ona elektronik postayla gönderdiği plana göre, Hunter'ın, parktaki bankın altına yapıştırılmış olan telefonu yirmi dakika önce bulmuş olması gerekiyordu. Shade önce Hunter'ı arayacak, daha sonra da Melice'la bağlantıya geçip değiş tokuşun nerede olacağını söyleyecekti. Fakat şu ana kadar ortada hiçbir şey yoktu. Creighton, işlerin, planın dışına çıkmasından hoşlanmıyordu.

Aklına bir düşünce geldi. Garip, rahatsız edici bir düşünce: Ya Hunter, cihazı aldıktan sonra vermemeye karar verirse?

Hayır, bunu yapmazdı. Cassandra'yı seviyordu. Olayların kilit noktası buydu; Cassandra'ya olan sevgisi. Onu, mühletiyle tek başına bırakmazdı. Hunter, bu tür bir adam değildi.

Ancak, belki de Shade onu yanlış değerlendirmişti. Belki Hunter'ın kız arkadaşından daha çok sevdiği bir şey vardı.

Creighton, Shade'e beş dakika daha verip eğer aramazsa depoya geri gidip B planını devreye sokmaya karar verdi.

19:05

Austin, telefonun çaldığını duydu ve parktaki banka olan son elli beş metreyi son sürat koştu. Ancak, vardığında ses kesilmişti.

Bankı aradı. Telefonu buldu ve çekip aldı.

Telefonu açtığı zaman sadece sessizlikle karşılaştı.

Hayır.

Çok geçti.

Zaman hakkında çok katıydılar ve o geç kalmıştı.

Hayır, çok geç kalmış olamazdı. Olamazdı! Banka bir yumruk attı.

Belki de burada, yakın bir yerlerdeydiler. Aceleyle tüm yönlere baktı.

Kimse yoktu.

Hayır!

Ve işte tam o sırada, kendisine doğru gelen otomobillerin siren seslerini duydu.

19:11

Lien-hua, sokağın köşesinden sapıp yarım daire çizerek dönen ışıkların kenarında frene basınca elimi arabanın tavanına yapıştırdım. Yolun ortasında bir düzineden fazla polis memuruyla etrafı sarılmış, üzerinde dalgıç kıyafetine benzeyen yeni bir tür kevlar çelik yelek olan yalnız bir adam duruyordu. Sivri bir bıçağı etrafa savuruyor ve polisler üzerine atlamasın diye dikkatlice her yöne dönüyordu.

Austin Hunter.

Onu köşeye sıkıştırmışlardı.

Sanırım polisler Cassandra hakkında bir şey bilmiyorlardı.

Lien-hua'yla arabadan indik. Polis arabalarının birinin arkasına park etmiş olan ambulansı geçerek koştuk.

"Bıçağı bırak!" diye bağırdı polislerden birisi. "Ellerini başının üzerine kaldır!"

Hunter, yavaşça ellerini kaldırmaya başladı ve birden hızlı bir hareketle, Kimber Tactical Custom II. 45 marka tabancasını, göğsüne asılı olan kılıfından çekip çıkardı ve daha kimse bir tepki veremedi silahı kendi başına dayadı.

İşte orada duruyordu. Bir elinde bıçak, diğerinde tabancayla.

Bu adam çok zekiydi. Eğer tabancayı başka bir yere yönlendirmiş olsaydı polisler ateş açarlardı ve eğer teslim olsaydı Cassandra'yı kaçıranlar, onun yetkili makamlara gittiğini zannedip Cassandra'yı şüphesiz öldürürlerdi. Kendini ve kız arkadaşını kurtarmanın tek yolu, kendi hayatına son vermekle tehdit ederek zaman

kazanmaktı! Belki böylelikle polisler onu dinler ve yardım ederlerdi.

"Silahı bırak!" diye seslendi polislerden birisi. "Hemen, şimdi bırak onu!"

"O ellerinde!" diye bağırdı Hunter. "Onu öldürecekler!"

Kimliğimi çıkarıp olay yerinin şefi gibi görünen bir komiser yardımcısına gösterdim. "Federal ajanız." dedim. "Geri çekilin."

Hunter dönüp bana baktı. Tabancayı hâlâ başına doğru tutuyordu. "Bana onlar yaptırttı. Yapmak istememiştim. Onu bulmam lazım!.."

Başka bir polisin bağırdığını duydum: "Silahı bırak!"

"Onu öldürecekler!" diye bağırdı Hunter.

"Sakin ol, Austin." dedim. "Sana yardım etmek için buradayız."

Rozetinde "Newson" yazılı olan komiser yardımcısı tereddüt ediyordu. Böyle bir zamanda yapılmaması gereken bir şeydi. Olay çok hızlı ilerliyordu ve görünürde sadece tek bir akıbet vardı.

Hızlı düşün! Hızlı düşün!

"Silahı bırak!" diye bağırdı birisi.

"Komiser Newson!" dedim. "Bizi saha ofisi gönderdi." Lien- hua'yı işaret ettim. "O bir ara bulucu." Bu, pek doğru sayılmazdı. Ancak, durumu kontrol altına alabilmemiz için elimizde olan en iyi seçenek Lien-hua'ydı. "Onunla konuşmasına izin verin. Hemen şimdi. Birileri tetiği çekmeden önce!" "Sizi FBI saha ofisi mi gönderdi?" diye so'rdu Newson.

"Teğmen Graysmith istedi." dedi Lien-hua.

Evet. İyi bir düşünce, Lien-hua.

"Graysmith mi?" dedi ve omuz silkti. "Pekâlâ. Kendi bileceği iş. Ben karışmam." Olayı bizim mesuliyetimize bırakmaktan rahatlamış gibi görünüyordu. "Ateş etmeyin!" diye bağırdı arabasındaki telsize. "Olduğunuz yerde kalın ama ateş etmeyin!"

"Pekâlâ..." dedim Lien-hua'ya. "Sıra sende."

Gergin sessizlikte Hunter, Lien-hua'yı ve daha sonra da beni gözleriyle süzdü. "Kimseyi incitmek istemedim."

Lien-hua, yavaşça silahını kaldırıma bıraktı. "Biliyorum."

"Yalnızca onu kurtarmak istiyorum. Fazla zamanımız yok. Saat sekizde ölecek."

Lien-hua ona doğru bir adım attı. "Cassandra'yı biliyoruz." dedi. "Yardım etmek istiyoruz. Nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Lien-hua, akıllı davranarak konuşmayı Hunter yerine Cassandra

hakkında yapıp Hunter için en önemli olanın üzerine odaklanıyordu.

Başını hayır dercesine salladı. Tabanca hâlâ şakağındaydı. "Onu öldürecekler, Drake onu öldürecek."

Drake?

Viktor Drake?

Lien-hua ellerini havaya kaldırıp ona doğru yavaşça bir adım attı. "Onlarla nasıl iletişime geçebilirsin, Austin? Biz yapabilir miyiz?"

"Hayır. Benim yapmam lazım. Benimle iletişim kuruyorlar. İzliyorlar. Onu öldürecekler!"

"Silahı bırak!" diye yüksek sesle bağırdı polislerden birisi.

"Sessiz olun!" diye bağırdı Lien-hua. Hunter'a doğru bir adım daha attı. Elleri hâlâ, zarar vermek istemediğini göstermek istercesine havada açık duruyordu.

Tabancayı başına daha da yaklaştırdı.
"Dur. Orada kal!"

Durdu. "Austin, lütfen. Onu kurtarmak istiyoruz. Tehlikede olduğunu biliyoruz. Videoyu izledik."

Austin, ona baktı. "Ben onları öldürmedim. Yemin ederim!" Sesi titriyordu.
"Bilmiyordum bile."

"Hayır. Binayı boşalttın. Onları kurtardın. Kimse ölmedi." Küçük bir adım daha attı.

"Onlar değil."

"Yangında kimse ölmedi." dedi ve bir adım daha attı.

Ve bir tane daha.

"Hayır, hayır. Hepsinde, on dördünün hepsinde de işi sağlama aldım." Polislerin ona doğru gelmediklerinden emin olmak için sağa doğru döndü. "Dün geceki yangını ben

çıkarmadım ve o evsiz adamla da hiçbir ilgim yok."

"Evsiz adam mı?" Lien-hua, ondan sadece bir metre uzaklıktaydı.

Sonra Lien-hua'nın ilerisine, bana doğru baktı. "Cassandra'yı kaçıranlar istediler. Değiş tokuş yapacağımızı söylemişlerdi. Bitti artık..."

Ve sonra Austin Hunter, ölümcül hatasını yaptı.

O son iki kelimeyi söylerken bıçağı Lien-hua'ya doğru çevirmemiş olsaydı o gece hayatta kalabilirdi.

Austin, bıçağın ucunu Lien-hua'ya doğru çevirdiğinde ateş başladı.

"Geri çekilin!" diye bağırdım.

Kurşunlar saplandığında Austin'in vücudu yerde kontrolsüzce sarsıldı. "Geri çekilin! Ateşi kesin!" Bir kurşun, önümden geçerek yakınımıdaki devriye arabalarından birinin ön camını delip geçti ve araçta, hızla yayılarak artan parçalanmalar meydana geldi. Kurşunlardan sıvışıp aşağıya eğildim. Silah atışlarının arasında kaldırıma düşüp yerde yüzükoyun yatan Lien-hua'ya doğru koştum.

Bir dakika sonra ateş kesildi. Ancak Austin'e isabet etmiş olan kurşunlar o kadar fazlaydı ki kevlar kıyafeti bile onu kurtaramadı.

Benim dikkatim, Austin'in üzerinde değildi. Lien-hua'nın hareketsiz vücudunun yanında çömelmiş, elimi boynundan akan kana uzatmıştım. "Doktoru getirin. Hemen şimdi!"

Austin, öleceğinin farkındaydı. Cihazı işaret etmeye çalıştı. Çalıştı ve bir daha çalıştı. Cassandra'nın tek şansı oydu. Elini kıpırdatmayı denedi. Ancak, başaramadı.

Bilinci bulanıklaşmaya başladığında Cassandra'ya ve vurulmuş, ölmek üzere gibi görünen ara bulucu kadına kendisini affetmeleri için usulca yalvardı. Cassandra'yı yüzüstü bırakmıştı ve polislerin, Asyalı kadını vurmaları da onun hatasıydı. Buluşma noktasına geç gelmişti.

Çok geç gelmişti ve şimdi bu iki kadın da ölecekti.

En kötüsünden korktum. Elim titreyerek Lien-hua'nın omzuna dokundum ve iyileşmesi için dua ettim.

Tanrım, lütfen! Lütfen, Tanrı'm.

"Lien-hua." Kanamayı durdurmak için elimi boynundaki yaraya bastırdım.

Kımıldadı.

"Lien-hua, iyi..."

Sözümü tamamlamadan bana doğru döndü ve ağzını açtı. Kalbim hızla çarpıyordu. "Sanırım..." diye mırıldandı. "Sanırım, iyiyim."

"Vuruldun. Boynun kanıyor." Yanımdaki memurlara döndüm. "Doktor nerede kaldı!"

Gözlerine son karanlık perde inmeden önce Austin Hunter'ın gördüğü en son şey, kendisine doğru sırtarak yürüyen bir adamdı. O adam, bir gece önce cihazı, evsiz bir adama doğru yöneltirken gördüğü adamın ta kendisiydi.

Ve o sırtan adam, bir polisti.

***

Elimi çektiğimde Lien-hua'nın yarasının ciddi olmadığını ve onun hayati tehlike taşımadığını gördüm. Belki de kurşun, sadece sıyırmıştı.

Clımarım ki öyle olmuştur. Dua ettim.

Doktorlar, Lien-hua'ya yardım ederken Austin Hunter'a baktım. Yarı açık ağzından kan akıyordu. Vücudu son bir kez daha titredi ve bir şeyler söylemeye çalıştı. Ancak başaramadı ve sonra Austin Hunter öldü.

Polislerden birisi, Austin'in vücudunun yanındaki kan gölüne adım attı ve hareketsiz elindeki tabancaya ayağı ile vurup onu uzaklaştırdı. "Bir polisin intiharı." diye mırıldandı. "Bunu görmekten hep nefret etmişimdir."

Böyle bir durumda, özellikle de şüpheli bir terörist söz konusu olduğunda öldürücü güç kullanmanın geçerli, standart bir prosedür olduğunu biliyordum ve bir silahlı çatışmada, özellikle de bu kadar çok polisin yer aldığı bir çatışmada, düzinelerce ateş edilmesinin de olağan dışı olmadığını farkındaydım. Buna akut stresi tepkisi denirdi. Bu, özellikle de tecrübesizseniz, vücudunuzun verdiği bir tepkiydi. Sadece ateş edip dururdunuz. Ama yine de bunun olmuş olmasından hiç hoşlanmamıştım.

Austin Hunter'ın öldürülmüş olmasından da hiç hoşlanmamıştım.

Bir başka trajedi, bir başka ölüm daha gerçekleşmişti.

Saatime baktım.

19:16.

Kırk beş dakikadan daha az bir süre içerisinde Cassandra, erkek arkadaşının yanına gidecekti. Kalbimi, öfke ve keder sardı. "Bu adam, intihar etmeye çalışmıyordu!" diye patladım. "Yaşamak istiyordu!"

Bir doktor, Lien-hua'ya doğru eğildi. İki sağlık görevlisi de Austin'in başındaydı. Ancak, artık onu, hiçbir şey kurtaramazdı.

"Yaşamak istemiyordu." dedi polis. "Kendi kafasına silah doğrultmuştu."

Bu geri zekâlıyı benzetmek istedim. "Onu öldürmenizi engellemek için böyle yaptı. Bunu bile anlayamadınız mı? Sırf sevdiği kadını kurtarmak için Donanma SEAL'inin

eğitim üssüne girip güvenli bir askerî üssü yaktı. Böyle bir adam, yapmak istediği işi bitirmeden kendini öldürmez."

"Adamı gördünüz." diye cevap verdi. "Dediğini duydunuz: 'Bitti artık!' Bu, onun son hamlesiydi."

Bu herifin aptallığına inanamıyordum. Rozetindeki isme baktım. "Beni iyi dinle, Memur Rickman, o kimseyi öldürmeyecekti. Sadece korkmuştu ve yapmaya çalıştığı şey..."

"Pat!" dedi Lien-hua oturduğu kaldırımından.

Yanına çömeldim. "Ne? İyi misin?" Boynuna, doktorun bir gazlı bez sarmış olduğunu gördüm.

"Artık Cassandra'yı düşünmemiz lazım." dedi. "Lütfen. Bırak gitsin. Kavgayı bırak. Onu da kaybetmeyelim." Lien-hua, ayağa kalkmaya yeltendi.

"Yavaş ol!" dedim kolunu tutarak.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Sadece bir sıyrık."

"Lien-hua, bence dinlenme..."

"Patrick!" Çelikten gözler. Çelikten irade. "Kes şunu! İyiyim ben. Gidip Cassandra'yı bulalım." Evet, işte benim tanıdığım kadın. Beni her zaman etkileyen kadın. Ona elimi uzattım ve ayağa kalkmasına yardım etmeme izin verdi.

Zemine baktım. Benimle tartışan memur, bir adım geri çekilmiş ve yolda kanlı ayak izini bırakmıştı. .

Sonra Dedektif Dunn belirdi ve sokağı geçip yanımıza geldi.

Austin Hunter'a baktı. "İlk kim ateş etti?" Dunn, adamların yüzlerini inceledi. Kimse cevap vermedi. "İlk kim ateş etti!" diye kükredi.

Kimse yanıtlamadı. Lien-hua, lateks eldivenlerimi istedi. Cebimden çıkarttım. Eline geçirdikten sonra Austin'in tabancasını aidi ve şarjörü çıkardı. Doluydu. "Ateş etmeye fırsatı bile olmamış."

Hâlâ Austin'in yanındaki kanlı ayak izine bakıyordum. "Birçok yangın olayında çalışıyorsunuz, değil mi, Memur Rickman?" diye sordum.

"Ne?"

"Yangınlar. Kundaklamalar. Bu sabahkinde de çalıştınız mı?"

Sözler ağzından dökülüverdi: "Ben polisim, itfaiyeci değil."

"Hunter, bize bir şey söylemeye çalışıyordu." dedi Lien-hua, Dunn'a; Memur Geoff Rickman'la konuşmamı bölerek.

Dunn, eğilip Austin'in nabzını yokladı. Gereksiz ancak sembolik bir hareketti. "Bu

adam, kayıp bir kadını bulmamıza yardımcı olabilirdi." dedi. "Ve artık ölü."

Rickman, arabasına doğru yürürken anlaşılmaması güç bir şeyler mırıldandı. Rickman hakkında bazı şüphelerim vardı, ancak henüz muğlaktı ve bir dayanağı yoktu ve o anda hislerim yerine kanıtlar üzerine odaklanmalıydım. Somut bir şeye ihtiyacımız vardı. Zamanımız azalıyordu.

"Pekâlâ." dedi Dunn. "Bunu merkezde hallederiz. Şimdi ortalığı temizleyelim." Arkamda duran boş bir arabaya baktı ve sonra bir öfke patlamasıyla, lastiği tekmeleyip ön cam sileceklerinin altına sıkıştırılmış olan park cezalarını çektiği gibi aldı. Bu tepkisi, ateşli bir merhamet veya belki ilk başta göstermediği sinir de olabilirdi. Ne olduğunu anlamak pek mümkün değildi. "Şu kahrolası şeyi götürün buradan! Polis park yerine çekin!" Sonra bana baktı. "Siz ikiniz, federal ajanlar olarak ortalıkta geziniyorsunuz." Bu sözleri ifadesizdi.

Saygıyla mı yoksa hoşnutsuzlukla mı söylediğini anlayamamıştım.

"Ve siz de cinayet dedektifi olarak ortalıkta geziniyorsunuz." dedi Lien-hua.

"Evet, aynen öyle yapıyorum." dedi. "Aynen öyle!"

"Dedektif." dedim. "Hemen Viktor Drake'le konuşmaları için birkaç adam yollayın. Hunter, ondan bahsetti. Cassandra'nın kaçırılmasıyla ilgili olarak bir şeyler biliyor olabilir."

Dunn, bundan pek hoşlanmışa benzemiyordu, ancak kabul edip oradan uzaklaştı.

Diğer herkes, olay yerinden uzaklaşıp rahatlamış görünüyor- ken ben, Cassandra'yı ve Austin Hunter'ın son sözlerini düşündüm: "Bitti artık." Umarım haklı değildir.

Bir dakikalığına cesedinin yanına eğildim. Böyle sona ermeliydi. Bu gece ölmesi gerekmiyordu. "Çok üzgünüm,

Austin!" diye fısıldadım ve gerçekten de çok üzgündüm. Sebepsiz yere öldüğü için üzgündüm. Başka bir suç daha işlemeye mecbur bırakıldığı için üzgündüm. Onu, günün daha erken saatlerinde bulup tüm bu olanları durduramadığımız için üzgündüm. Birçok şey için üzgündüm...

Austin, yapmış olduğu hatalara, çiğnemiş olduğu yasalara rağmen on dört yıl boyunca özel kuvvetlerde inançla hizmet vermişti. Ülkemiz için vermiş olduğu hizmete saygı için elimi omzuna koydum. O, tanıdığım birçok diğer insan gibiydi: Hayatın bir sahasında kahraman ve diğer bir sahasında ise kusurlu bir insan. Yine de sonunda en soylu şeyi yaparken; bir başka insanın hayatını kurtarmaya çalışırken öldü. Ben, böyle bir durumda, onun atmış olduğu adımların aynısını atmayacak olsam bile onun insan hayatına verdiği değere saygı duyuyordum. Yangın çıkarmadan önce B-14 numaralı binayı boşaltmış, yangınlarını yaralanmalara

sebeup olmayacak şekilde planlamıştı. Bana, Lien- hua'nın bir su deposu içinde zincirlenmiş hâlini gösteren bir film gönderseler nasıl bir tepki verirdim bilmiyordum. Sadece, onu kurtarmak için yapmaya hazır olduğum şeyleri hayal edebildim.

Tam gitmek için ayağa kalkıyordum ki omzundaki kılıfın altına sıkıştırılmış ucuz ve hazır kartlı cep telefonunu gördüm.

"Ne?"

"Benimle iletişim kuruyorlar." demişti. Bu telefonla iletişim kuruyor olmalıydılar!

Beni, cesetle baş başa bırakmışlardı. Yani, yakınlarda kimse yoktu. Telefonu cebime koydum. Bir ihtimal ama sadece bir ihtimal, bu, bizi Cassandra'ya götürebilirdi.

"Onu bulacağım, Austin." dedim, arkamdaki ceset söylediğim sözleri duyamıyor olsa bile. "Cassandra'yı kurtaracağım. Sana söz veriyorum."

Saatime baktım. Sözümü tutabilmem için sadece kırk dakikam vardı.

Sonra, Lien-hua'yı bulmak için ayağa kalktım.

Kısa bir ara verdiklerinde Lachlan ve Riker, stüdyonun dışarısında sigara içerlerken Tessa, saatin farkına vardı ve Patrick'e çok iyi hissetmediğini -ki bu doğrudu- ve bu akşam tek başına bir şeyler atıştırıp erkenden yatacağını, yarın sabah Dr. W. ile yürüyüşleri için saat 10:30'da buluşmalarını söyleyen bir mesaj attı.

Sonra Lachlan, dövme bitirmek için geri geldi. İki farklı makineye asılı olan iki değişik dövme iğnesi kullanıyordu. İnce olan iğneyi makineyi en son hıza getirerek ana hatları çizmek için, daha kalın olan iğneyi ise dövmenin içini renklendirmek için kullanıyordu. Tessa'nın tek bildiği şey, kalın iğnenin ince olandan çok daha fazla acıttığıydı.

Lavabonun yanına, her birinin içinde farklı renk olan bir takım küçük kapaklar koymuştu.

Mavi. Siyah. Gümüş. Gri.

İğneyi suya batır. Sonra boyaya ve sonra da Tessa'nın derisine.

Tekrarla.

İlk başlarda, iğneyi derisine her batırışında sıcak bir kaşıntı hissetmişti. Ancak, zaman geçtikçe derisi kabarıyor veya uyuşuyor olmalıydı, çünkü artık iğneyi hissedemiyordu. Tek hissettiği, nokta şeklinde küçük bir basınçtı.

"Şimdi..." dedi Tessa'ya. "Kuyruğunun tüylerindeki renkleri doldurmam gerekiyor. Kolunun iç kısmındaki deri artık uyuşmamacak. Hatta her zamankinden daha hassas olacak. Bir de yarayı hesaba katacak olursan... Demek istediğim, hazırlıklı ol!"

Tessa, başını salladı.

Sonra Lachlan renkleri doldurmaya başladı ve Tessa, derisinin hassasiyeti

konusunda Lachlan'ın yalan söylemediğini anladı.

Hayır söylememiști. Hem de hiç.

Lachlan, bir iki dakika daha Tessa'nın koluna iğneyi batırdıktan sonra, "Hey, dinle. Sana bir bilmecem var. Genelde insanlar bunu yarım saatte çözerler. Seni de işimiz bitene kadar oyalar." dedi.

"Bilmeceleri severim." dedi, lakayt bir sesle cevap vermeye çalışarak.

"Ben de." dedi Riker. CD çaların dijital ekranından yeni bir albüm seçiyordu.

"Pekâlâ..." dedi Lachlan. "İki adam, bir banka soymuşlar ve parayı nasıl bölüşeceklerini tartışıyorlarmış. Adamlardan birisi, 'Hey, bu adil değil. Sen benden daha fazla para aldın...' bunu biliyorsun, değil mi Riker?"

"Hayır, devam et."

"Pekâlâ, bakalım ilk bilen kim olacak; sen mi yoksa 'seri katil bıçaklayıcı kız' mı?"

"Anlaştık." dedi.

"Bana da uyar." dedi Tessa.

"Öyleyse..." diye devam etti Lachlan. "Dediğim gibi, adamlardan ilki, 'Senin benden daha fazla paran var. Eğer sana bendeki banknot destelerinden birini versem, benimkinin iki katı paran olur.' demiş. Diğer adam ise 'Bak, ahbap. İşi ben organize ettim. Söylenmeyi bırak. Dağıtım adil oldu. Ayrıca, eğer ben sana benim destelerden birini verirsem eşit miktarda paramız olur.' demiş. Evet, soru şu: Adamların her birinde kaç deste..."

"Buldum!" dedi Tessa.

"...para var." Lachlan, Tessa'ya bakakaldı. "Şimdiden çözmedin herhâlde. Bu imkânsız."

"Bana bir kâğıt ver."

Lachlan, çekmecedен bir kalem ve sarı bir kâğıt parçası çıkarıp Tessa'ya uzattı. Tessa, kâğıdın üzerine bir şeyler karaladı ve sonra kâğıdı ikiye katlayıp Riker'a uzattı ve kalemi bıraktı. "Sen çözdükten sonra benim cevabıma bak ve Lachlan'e hangisinin doğru olduğunu sor." dedi.

"Sen bu bilmeceyi daha önceden biliyordun." dedi Lachlan.

"Tabii, tabii!"

"Yani daha önceden bilmiyor muydun?"

"Hayır."

"Bu kadar hızlı mı çözdün yani?"

"Bunu bilebilmek için o kâğıdı açmayı beklemelisiniz."

Riker, kurnazca Tessa'ya baktı. "Peki ya ben, dövmen bitip sen gidene kadar çözemezsem ne olacak?"

Tessa, bu sözleri söylerken kalbinin bir tavşaninki gibi hızlı çarptığını hissetti: "O zaman cevaplarımızı bir dahaki buluşmamızda karşılaştırmamız gerekecek."

"Anlaştık!"

19:25

Viktor Drake, Kanal 11 'deki B-14 numaralı binanın çöküşünü izledi.

Hunter. Bunu yapan Hunter olmalıydı.

Peki, hangi binayı yakması gerektiğini nereden bildi?

Belki Hunter, dün gece Geoff ve doktoru, yangın mahallini terk edip cihazı binaya geri bırakırken takip etmişti.

Viktor, migreninin tutmak üzere olduğunu hissetti. Bu, sıradan bir migren değildi; kuvvetliydi. Yarım saat önce Biscayne'in yakın arkadaşlarından birisi, Rukh Projesi Yönetim Kurulu toplantısının, Perşembe saat 14:00'ten yarın sabah 08:00'e alındığını bildiren bir mesaj atmıştı. Çok ciddi bir migren geliyordu.

Cep telefonu çaldı.

Cevap verdi: "Evet?"

Geoff'in sesi. "Hunter öldü."

Bir umut kıvılcımı. "Ne?"

"Korkarım ki trajik bir silahlı çatışmada öldürüldü. Bir polisin intiharı. Bunu görmekten hep nefret etmişimdir!"

Oh, bu çok iyi olabilirdi. Hem de çok çok iyi olabilirdi. "Pekâlâ, beni dinle. Hunter'ın vücudunda projeyle bağlantısını ortaya çıkarabilecek hiçbir şey olmadığından emin ol. Seni sonra arayacağım. Bu pisliği temizlemek için tekrar buluşmamız gerekecek."

"Sana gelmek üzere yoldayım."

"Ne?"

"Polis olarak. Birisinin seninle görüşmesini istediler. Gönüllü oldum. Şimdi bir prova yapalım. Hunter'la herhangi bir bağlantınız yok, öyle değil mi, Bay Drake?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Hayır, tabii ki yok, memur bey."

"Güzel. İş arkadaşım ve ben oraya geldiğimizde sadece bunu hatırla."

"İyi iş çıkardın, Geoff. Teşekkürler."

Sessizlik. "Bu hafta senin için çok fazla mesai dışı çalıştım."

"Sana fazladan elli bin vereceğim."

"Yüz."

"Ne?" Nasıl oluyor da altında çalışan bu adam, kendisinden, Viktor Drake'ten, talepte bulunmaya cesaret edebiliyordu? "Hayır!"

"Ben, bu işi yardımseverlik olsun diye yapmıyorum, Drake. Sadece tek bir şey umrumda: Para. Yarın bana yüz bin nakit ver ve ben de bu geceyi, bu küçük problemin hal-lolacağından emin olmak için harcayayım. Aksi taktirde, su koyveririm."

Viktor, dişlerinin gıcırdadığını, başının döndüğünü ve kalbinin çatıdan dışarıya fırlayacakmış gibi attığını hissetti. Bunu söylediği, yaptığı ve pes ettiği için kendinden nefret etti, ama sonunda "Pekâlâ. Yüz bin. Tabii, eğer yann general gelene kadar, bu pisliği temizleyebilirsen." dedi.

"Anlaştık."

***

Lien-hua'yla birlikte, Austin'in telefonunda olabilecek aranan ve arayan numaralara baktık. Ancak, hiçbir şey bulamadık. Telefon yeniydi ve daha önce hiç kullanılmamıştı. Cassandra'yı kaçıran, telefonu Austin'in alabilmesi için bir yerlere bırakmış olmalıydı. "ümit edelim ki hâlâ aramalarını bekliyordun" dedim. Bir dakika sonra kendi telefonum titreşince ürktüm. Tessa'nın akşam yemeğini iptal eden mesajına çabucak bir baktım. Biraz üzülmüştüm ama aynı

zamanda da memnundum, çünkü nasıl olsa şu anda burayı terk edemeyecektim.

"Pekâlâ." dedim. "Şimdilik telefonu un-
utalım. Bizi aramadıkları müddettçe bir fay-
dası yok. Elimizde başka neler var?"

"Bazı memurlar Drake'le görüşecekler,
bunun dışında..." Lien-hua bir an düşündü.
"Ralph, ajanlardan birine, herhangi bir su
deposunun, ülkenin bu tarafına gönderilip
gönderilmediğine baktırtıyordu. Ondan bir
haber aldık mı?"

Başımı iki yana salladım. "Bildiğim
kadarıyla hayır."

Daha sonra saatimdeki alarm çalmaya
başladı.

"Bu ne için?" diye sordu Lien-hua.

"Otuz dakika." dedim. "Cassandra'nın
ölmesine otuz dakika kaldı."

"Ralph'i arayacağım." Telefon görüşmes-
ini yapmak için uzaklaştı ve ben de herhangi

bir ipucu var mı diye düşündüm; kaçırıyor olabileceğim herhangi bir ipucu. Bizi Cassandra'nın olduğu yere götürebilecek bir şeyler var mı?

Hiçbir şey.

Hiçbir şey aklıma gelmedi.

Saniyeler, dakikalar geçti...

Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey yoktu!.. Sadece Rickmar'ın ayak izi. İzlenim modelleri...

Ve tam o sırada Austin'in telefonu çaldı.

Açıp kulağıma götürdüm. Bekledim. Karşı taraftaki her kimse ilk önce onun konuşmasını bekledim. Sessizlik, tedirgin edici bir hâl almıştı. Belki de ilk konuşması gereken Austin'di.

Hiçbir şey.

Arayanın kapatmasından korkmaya başladım. "Halloldu!" dedim. Kısık sesle

konusmuştum ve Austin olmadığımı anlamamasını ümit ettim.

"Pekâlâ, Austin." dedi elektronik bir ses.
"Demek telefonu buldun."

Cassandra'yı kaçıran... Ve Austin'in ölmüş olduğunu bilmiyor.

"Evet."

"Biz, bulmuş olduğundan pek emin olamamıştık. Bir saat önce varmış olman gerekiyordu."

"Biz." dedi... Kaç kişi bunlar?

"Her yer polis kaynıyor."

Kısa bir sessizlik oldu. "Benim adım Shade ve senin için bazı talimatlarım var."

Shade? Kod adı... Neden kendini şimdi tanıtıyor?.. Austin'le daha önce konuşmamış olması lazım. Test et. Bul.

"Daha önce konuştuğum adamla konuşmak istiyorum. Seni tanımıyorum."

"O, Cassandra'yla meşgul. Yaptıkların için sana teşekkür etmek istiyorum. Ancak, artık cihazı teslim etmenin zamanı geldi."

Demek ki en az iki kişiler... Bu konuşan, Hunter'ın sesini tanımıyor. Onunla daha önce hiç konuşmamış... Ve bir cihaz var... Ne cihazı? Bir şeyler düşünmeye çalıştım, verebilecek herhangi bir yanıt. Fakat çok riskliydi ve elimde çok az bilgi vardı. Yanlış bir şey söyleyebilirdim.

"Orada mısınız?" dedi Shade.

"Evet."

"Anlaşma şöyleydi: Kız karşılığında bina ve cihaz. Cihaz elinde mi?"

Hangi cihazdan bahsediyor?

"Evet elimde." Bir şey söylemem gerekiyordu. "Değiş tokuşu nerede yapacağız?"

"Daha önce sana söylenen yerde. On dakika sonra orada ol."

Hayır, hayır!

"Olamam. Etrafta çok fazla polis var."

Sessizlik oldu. Shade, söylemiş olduğum şeyi düşünüyor olmalıydı. Belki de foyamı ortaya çıkarmıştı. Cassandra'nın iyiliği için, umarım anlamamıştır.

"Ben şu anda oradayım." dedi kendisini Shade diye tanıtan adam. "Etrafta hiç polis yok. Cassandra Lillo'yu öldürdünüz, Dr. Bowers."

19:39

Hat kesildi.

Hayır, hayır, olamaz!

Onu öldürmüştüm.

Shade adımı nereden biliyordu?

Cassandra'yı öldürmüştüm.

Etrafıma bakıp görüş alanlarını kontrol ettim. Beni görmüş müydü? Shade burada mıydı? Hiçbir perde kıpırtısı, hiçbir hareket, teleskop veya dürbün parlaması göremedim. Kalabalık içerisindeki memurlardan hiçbirisi cep telefonu ile konuşmuyordu.

Tekrar aramayı denedim. İşe yaramadı. İzini sürebilmek için Terry'nin numarasını çevirdim. Meşguldü. Angela Knight'ı aradım: Arayanın izini bulabilirdi. Ancak, biraz zaman alırdı; bu da bizde olmayan bir şeydi.

"Pat!" Lien-hua, aceleyle bana doğru geldi. "Sanırım bir şey yakaladık. Önemli bir şey."

"Su deposu. Su deposunu mu buldular?"

Başını salladı. "Hayır." Şimdi de arabaya doğru koşmaya başladı ve ben de ona yetişmeye çalışıyordum. "Randi adında bir kadın, dün gece bir adamın, onu, tersanelerin yakınındaki bir depoya götürdüğünü söylüyor. Adam, başka bir kadını alması gerektiğinden planın değiştiğinden gidip o kadını almasının zamanının geldiğinden ve buna benzer şeylerden bahsetmiş ve sonra Randi'yi orada bırakmış."

Arabaya atladık. "Bu yeterli değil." dedim. "Herhangi bir şeyi kastediyor olabilir."

Lien-hua, motoru çalıştırdı. "Kanal 11, bir şekilde Cassandra'nın kayboluşunu duymuş ve adını gizleyen bir polis memuru Hunter'ın ismini vermiş. Birkaç dakika önce flaş haber geçip Austin Hunter ve Cassandra Lillo'yu

üste meydana gelen terör saldırısındaki şüpheli kişiler olarak sıralamışlar. Yangına terör saldırısı diyorlar. Konuyla ilgili, bilgi sahibi olan kişilerin aramasını söylemişler." Arabayla geri geri gidip caddeye çıktı.

"Hâlâ bir bağlantı kuramadım." San Diego'nun fırıl fırıl dönen bulanık ışıkları, sokak lambaları ve kıpırdayan palmiye ağaçlarıyla dolu parlak gece görüntüsünü geçtik.

"Randi, karakolu aramış ve Ralph, söylediklerini dikkate almış. Görünüşe göre Randi, yanlış telefonu almış ve Shade adında birisi, bu akşamüzeri onu arayarak Randi tek bir söz bile söyle- yemeden 14 numaralı binadaki yangından söz etmiş."

"Ne! Randi nerede?"

"Shade, muhtemelen..."

"Beni biraz önce arayan oydu."

"Birisi mi aradı?" nefesi kesildi. "Neden daha önce söylemedin?"

"Söyleyecektim, sadece... Dinle, yolda anlatırım. Nereye gidiyoruz?"

"Randi, Ralph'e adresi vermiş. Tersanelerin orada. Gerçi kendisi orada olmayacak. Korkuyor."

Bir ihtimal, sadece bir ihtimal Cassandra'yı hâlâ kurtarabiliriz. "Nasıl istiyorsan öyle sür."

Ve cevap olarak öyle yaptı.

19:56

Ralph, bizi, iki boş deponun arasındaki bakımsız park yerinde bekliyordu.

"Adres burası. Ancak, hangi bina olduğunu bilmiyorum!" diye bağırdı, Lien-hua ve ben arabadan aceleyle çıkarken. "San Diego Polis Teşkilatını aradım. Birkaç araba gönderiyorlar, fakat beş dakikadan daha az bir zamanımız var. Bekleyecek vakit yok!" Binalara baktı. "Her iki bina da olabilir. Hangisi olduğunu söylemek imkânsız!"

"Hayır, değil!" dedim. "Filmi hatırla. Doğal ışığı. İkinci ve üçüncü kattaki pencereleri. Cassandra'nın sağ tarafında gölgeler oluşmuştu. Yani gündüz vakti güneşin konumuna göre..."

Ralph, işaret etti. "Bu binada sadece ilk katta pencere var.Üçümüz de diğer depoya

dönüp baktık, üçüncü kattaki sıra sıra pencereleri gördük ve park yerinden hızla binaya doğru koşmaya başladık.

Ralph, tabancasını çıkarttı. "Pat, sen sağ tarafa bak; Lien-hua, sen sola; ben de ön tarafa bakacağım."

Farklı yönlere doğru dağıldık. Binanın batı cephesi boyunca koştum. Ancak, tek bulabildiğim zincirlenmiş çelik bir kapıydı. Dış cephesi graffitiyle kaplı bina, neredeyse bir sokak boyunca uzanıyordu. Bu nedenle koştuğum yolu geri gitmek için zamanım yoktu. Paslı borular ve gri hava boruları, deponun kenarından garip açılarla dışarı çıkıyordu ve çoğunun, ne için kullanıldığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Yukarıdaki pencerelerin hepsi çatlak ve parça parçaydı. Bana kanlı gözleri andırdılar.

Zaman... Zaman... Zaman bitiyor!..

Tekrar yukarıya, pencerelere baktım. Yaklaşık sekiz metre yük- sekligindeydiler.

Borulardan birkaçı dışarıya doğru kıvrılmış ve sonra deponunun bir köşesine dolanmıştı. Hava borularından bir tanesinin, pencerenin eşiğine bir buçuk metre kala bittiğini gördüm.

İşte, Pat. Tek yol bu!

Zıplayıp boruyu yakaladım ve kendimi yukarıya çektim.

Sol tarafımda ayağımı koyabileceğim kadar bir çıkıntı vardı. Böylelikle duvar boyunca uzanabildim. Parmak uçlarımı iki metal çubuğun arasına kaydırdım. Sol elimle sıkıca kavrayıp kendimi kalın bir hava deliğinin üzerine çektim. Yüz binlerce barfiksın yararını görüyordum.

Pencerenin yarısına kadar uzanan duvarı inceledim. Tutunabileceğim bir yer var mı diye baktım. Ritmimi tekrar yakalamak istedim. Tüm bu zaman içerisinde ayakkabılarımla, binanın kumlu dış cephesinde sürtünüyorum ve parmak uçlarımla

duvardaki çıkıntılara tutunuyordum. Hareketlerimi akıcılaştırdım. Parmaklarım birbirine karışıyor. Ritmi hisset. Ayağını bas. Dikey dans.

İşte oldu.

Pencere.

İçeriye baktım ve deponun içini çevreleyen bir iskele gördüm. Pencerenin kırık camlarının çoğu hâlâ çıkık dişler gibi çerçeveye yapışmışlardı. Bıçak gibi görünen çıkıntılara vurdum. Tabancamı çıkartıp iskeleye sıçradım.

Saatime baktım.

20:00

Pencerelerden sızan bulanık şehir ışıkları dışında, deponun içerisi, önümde uzanan karanlıktan ibaretti. Küçük el fenerimi çıkartıp mağara gibi olan odaya tuttum. Fenerin ışığı, uzaktaki duvarı aydınlatmaya yetmiyordu. Ancak, deponun karanlık

boşluğuna doğru inen, yaklaşık otuz metre kadar uzağındaki metal merdivenleri aydınlattı.

Filmde yer betonu; su deposu ilk katta.

Merdivenlere doğru, elimdeki feneri sabit tutmaya çalışarak koştum.

Merdivenlerin yukarısında fenerim, sanayi tipi büyüklüğündeki bir ışık düğmesini aydınlattı. Etrafı gizlice kolaçan edecek zamanımız kalmamıştı. Cassandra'yı hemen bulmamız gerekiyordu. Düğmeye bastım ve merdivenleri üçer üçer atlayarak aşağıya indim. Tavandaki -cızırtılı ses çıkartan- birkaç floresan ampülü aydınlandı. Ancak, daha sonra yanıp sönerik ürkütücü bir flaş etkisi yarattılar.

Zemin kat.

Tozla kaplı imalat makineleri, aletleri ve kopmuş taşıma kayışları, deponun ana kısmına yığılmıştı. Lien-hua veya Ralph'i duya-

mıyordum. Belki de hâlâ binanın dışındaydılar.

Belki de Cassandra'yı bulmuşlardı.

"Kimse var mı?" diye bağırdım. Saatime baktım.

08:02

Gürültülü bir çarpma sesi duydum ve Ralph'in ayağıyla vurarak kapıyı aşağıya indirmeye çalıştığını düşündüm. "Ralph?"

"Benim!" diye seslendi Lien-hua. Fenerimi ona doğru tuttum. Kapıyı devirmişti. "Bir şey buldun mu?"

"Hayır." Fenerimi çevremde gezdirdim. Fakat ışık, karanlıkta sadece çok hafif bir oyuk yaratıyordu. "Bekle..." Floresan ışıkları yanıp söndü ve tekrar yanıp söndü. Loş ışık, çevremi yalayıp geçti. Yandı ve tekrar söndü. Bir şey görmüştüm, bir camın yansımasını. Boşluğa doğru fırladım. "Bu taraftan!" Evet, evet. Bir şey görmüştüm.

Su deposu.

Söndü, yandı. Söndü, yandı.

Onu bulmuştum.

Yirmi beş metre ilerimde, deponun köşesine yakın bir yerdeydi. Kararsız ışığın altında, deponun içinde zar zor bir vücut görmüştüm. Cassandra! Hayatta olup olmadığını bilmiyordum.

20:03

Deponun içerisinde olduğum süre boyunca zaman, benimle yarışlıyordu.

"Burada!" diye bağırdım. "Bu tarafa!"

Hayattaydı. Su, boynuna geliyordu. Nefes alabilmek için yukarı uzanıyordu.

Ayağım bir şeye takıldı ve oraya bırakılmış bir makine parçasına çarpıp yere düştüm.Tekrar ayağa kalktım ve koşmaya başladım.Diğerleri de. Diğerleri de koşuyordu.Kim olduklarını göremiyordum.

"Onu görüyorum!" diye bağırdı Lien-hua.

Çevremi ayak seslerinin yankıları sarmıştı.

Yanıp sönen ışık... Titreyen ışık...

Nike ayakkabılarımın yere vuruşunu, Ralph'in botlarından çıkan düzenli sesi ve Lien-hua'nın akıcı, uzun adımlarının sesini duydum.

Ancak başka adım sesleri de vardı. Dördüncü kişinin adım sesleri.

Sonra sol tarafımda bir gürültü duydum ve fenerimi o tarafa doğru tuttuğumda deponun diğer tarafına doğru kaçan birisini gördüm.

"Dur! Dizlerinin üstüne çök!" diye bağırdım. Tepemdeki ışıklar yanıp sönüyordu. "Hemen şimdi!" Zayıf ışık, deponun içerisinde dans ediyordu.

Bir ölüm dansı.

Ancak durmadı. Bir karar vermem gerekiyordu.

Onun peşinden mi gitmeliydim yoksa Cassandra'yı mı kurtarmalıydim?

Kolay bir seçimdi.

Cassandra.

Lien-hua ve Ralph'i duydum. "Orada!" diye bağırdım işaret ederek. "Kaçıyor!"

"Ben hallederim!" diye bağırdı Ralph ve o sırada Lien-hua, zarif bir hareketle, kopuk bir taşıma kayışının üzerinden sıçrayarak yanıma geldi.

Su, deponun duvarından aşağı inen ve su deposunun tepesindeki bir metrelik boşluğa uzanan bir borudan damlıyordu. Artık sadece damlamakla kalmıyordu. Tüm vanalar, sonuna kadar açılmış olmalıydı.

Cassandra Lillo, çalkalanan su çenesine geldiğinde hızla çarpıp cama vurdu. Su, ağzını da içine almaya başladığında bağıırıyordu.

"Vana nerede?" diye bağırdım ona, tabancamı kılıfına koyarken. "Vana?" Ancak Cassandra, hayatta kalma savaşı verdiği için cevap veremedi.

Lien-hua, cama vurdu. "Seni oradan çıkaracağız. Dayan!"

Suda, Cassandra'nın dudaklarından çıkan kabarcıklar oluştu.

"Pat!" Lien-hua'nın sesinde ümitsizlik vardı. "Suyu durdurmalısın!"

Su deposunun arka tarafına koştum. Fenerimi cebime koydum ve yukarıya zıplayıp su borusunu tuttum. Tüm ağırlığımla asılıp boruyu sarsmaya çalıştım, ancak çok sağlamdı. Ayaklarımla duvardan güç alıp tüm gücümle boruyu büktüm.

Hiçbir şey olmuyordu.

Tüm gücümle çektim.

İşe yaramadı.

Cassandra, zinciri hızla çekip bir nefes aldı. Zincir, gevşek gibiydi, ama o, bunun farkında değildi. "Sakin ol!" diye bağırdım. "Her şey düzelecek!"

Ancak bir işe yaramadı. Paniklemişti.

"Acele et, Pat!" Lien-hua, bir kurşun boru bulup cama doğru fırlattı, fakat camda sadece belli belirsiz çatlaklar oluştu. "Onu kaybediyoruz..."

Yere çömeldim. El fenerimle su deposunun çevresini inceledim. Fenerim, duvarlara ışık saçıyordu. Suyu dışarı çıkarabilecek bir yol göremedim.

Vana, binanın dışında olmalıydı.

Nehirde rafting yaptığım günlerde başımdan geçen bir anımı hatırladım. Bir keresinde bir adam, saldan düşüp bacağını, suyun altına gömülü olan bir ağaç dalının altına sıkıştırmıştı. Başı suyun bir metre kadar altındaydı. Bir arkadaşım ile birlikte, adam kurtarılınca kadar yirmi dakika boyunca dalıp adama ağızdan ağıza nefes vererek onu hayatta tutmuştuk. Eğer su deposunun içerisine girebilseydim Cassandra için de aynısını yapabilirdim.

Ancak deponun tepesini incelediğimde metal çubukların, kıvrık metal çivilerle çakılmış olduğunu gördüm. Onları sökmek için yeterli zamanım yoktu.

Floresanlar yandı ve sonra söndü. Karanlık ve aydınlık.

Karanlık ve aydınlık.

"Sakin ol, Cassandra!" diye bağırdım, "Seni oradan çıkaracağız!" Ancak, uzun süren mücadelesi onu yormuştu. Elini cama bastırdı ve ağzını hafifçe araladı. Yüzeye hava kabarcıkları çıkmaya başladı. Ağzı açıktı ve çok fazla su yutuyordu. Bir an elini çaresizce yumruk yapıp cama vurdu. Fakat sonra yumruğu açıldı.

Parmakları tekrar suya gömüldü.

Şimdi, Pat. Şimdi. Yardım et ona. Kurtar onu!

"Lien-hua!" dedim. "Geri çekil!" Silahımı kılıfından çıkarttım ve eğer düşündüğümü

başarabilirsem Cassandra'yı vurmayacağım bir açığa çevirdim. Lien-hua'nın yapmış olduğu ince çatlaklara doğru mermileri boşalttım. Lien-hua, ne yaptığımı görür görmez bana uyum sağladı. Kurşunlar camdan sekerek deponun karanlığına doğru uçtular. Kurşunların, sekerek bize isabet etmemesini umdum. Ancak, bunun bir garantisi ve bunun için endişelenecek zamanımız yoktu. Işık ve ses, boş hava boyunca parlayıp, yankılandılar.

Gitgide büyüyen çatlaklar ağı patlayıp su, kırık cam parçalarıyla birlikte odanın içine fişkıncaya kadar Lien-hua ve ben en az on altı kez ateş etmiştik. Su, kuvvetlice çarpıp bizi yere serdi ve bu arada Cassandra'nın hareketsiz vücudu, yanımızda tangır- dayan metal boru kargaşasının ortasına düştü.

Fenerim elimden uçup yere fırlamıştı, etrafa ışık dalgaları yayıyordu. Cassandra'ya baktım ve Lien-hua'nın çoktan onun başında

durduğunu gördüm. "Hâlâ yaşıyor, Pat. Ambulans çağır!"

Telefonumu hızla çıkartıp 911'i aradım. Lien-hua, eğilmiş Cassandra'nın nabzını hissetmeye çalışıp solunum yolunu kontroi ediyordu. Merkez, ambulansın yolda olduğunu söyledi ama yine de geldiklerinde zaman kazanmaları için Cassandra'nın durumu hakkında elimden geldiğince bilgi verip deponun adresini onayladım. Bu sırada fenerimi geri buldum ve Lien-hua'nın, Cassandra'nın solunum yolunu temizlemek için onu kendi yanına çektiğini gördüm. Muçizevi bir şekilde Cassandra, kendi başına, oldukça iyi nefes alıyor gibiydi.

"İyileşeceksin!" dedi Lien-hua. "Geçti artık. Artık emniyettesin. Bitti artık!"

Cassandra, kuvvetsizce başını salladı. Lien-hua'nın kendisine sarılıp rahatlatmasına izin verdi. Sonra birden Ralph'in bir şüphelinin peşinde olduğunu, ancak kaçırma

işine karışan en az iki kişi olduğunu hatırladım. Shade ve başka birisi daha. Işığın çevremde hareket ettirdim.

"Kaç kişi?" diye sordum Cassandra'ya. "Burada kaç kişi vardı?"

Başını salladı. Bilmiyordu.

Fenerimi odanın çevresinde gezdirip etrafa göz attım.

Polislerin gelmeleri neden bu kadar uzun zaman alıyordu?

Acil Yardım'ın daha fazla bilgiye ihtiyacı olur diye telefonumu Lien-hua'nın yanına bıraktım. "Ben etrafa bakacağım."

"Dikkatli ol!" dedi Lien-hua.

Tabancama yeniden mermi koyup çevremi saran karanlığın nabız atışlarını dinlemeye başladım.

Deponun karşı duvarına yakın, sağ tarafımda ayak sesleri duydum. Yere çömeldim. Atış pozisyonu aldım. Kalbim hızla çarpıyordu. "Olduğun yerde kal!"

"Pat!" Ralph'in sesi cevap verdi. "Onu kaybettim." dedi ve ardından bir dizi küfürle havayı renklendirdi.

"Cassandra'yı bulduk." dedim. "Durumu iyi."

Tam o sırada gölgelerin arasında bir kıpırtı gözüme ilişti. Fenerimi o tarafa doğru çevirdim ve soluk bir tenin, bir anlık görüntüsünü gördüm.

Bir yüz.

"Hey!" diye bağırdım. Adam ayaklarının üzerinde zıplayıp öne fırladı. Ralph'e benden

daha yakındı. Fenerimi doğrulttum. "Ralph, onu yere indir!"

Ralph, hiç tereddüt etmeden deponun karmakarışık hâldeki ortasına doğru atıldı. Şüphelinin kaçmasını engellemek için, en yakınimdaki kapının önünde durup fenerimi elimden geldiğince adama odaklamaya çalıştım.

Deponun dışından gelen ambulans ve polis arabalarının siren sesleri, polislerin ve sağlık görevlilerinin sonunda geldiğini haber verdi. Şüpheli, daha önce inmiş olduğum merdivenlere yaklaştığında yakınındaki bir marangoz tezgâhından bir çeşit alet aldı. "Ralph, elinde silah var!"

Sonra adam, aniden durup döndü ve çatal çekici Ralph'in kafasına doğru salladı. Ralph sıvışacağına, elini uzatıp çekici havada, yan yolda engelledi ve sertçe çekti. Çekiç, yanıp sönen karanlığın içine fırladı.

Bu hareket benim gözümü korkuturdu. Ancak, bu adamı korkutmadı. Soğukkanlı bir biçimde Ralph'in üzerine atladı; seri sert karate darbeleriyle Ralph'in boynuna ve göğsüne vurup onu bir anlığına sersemletti. Fakat Ralph, herifi, çenesine bir alttan vuruşla, yere devirdi ve ardından üzerine atlayıp betona yapıştırdı. Bir dakika sonra Ralph, adamı yüzükoyun döndürüp ellerini arkadan kelepçelemişti.

Polisler ve tıbbi personel, akın akın yanımdan geçtiler. Ralph, şüpheliyi ayağa kaldırdı. San Diego Polis Teşkilatının memurları çevrelerini sarmıştı. "İyi zamanlama." dedi Ralph, alaycı bir biçimde adamı onlara teslim ederken. Sonra boynunda adamın vurmuş olduğu yeri ovdu. "Küçük bir oyuncu arkadaşı."

Ralph, üstünü başını silkerken başımı iki yana salladım. "Ralph, neden ona silahını çekmedin?"

Ralph, etli yumruğunu havaya kaldırdı. "Çektim."

Elini havaya kaldırdığında küçük parmağının yana doğru çıktığını gördüm. Ya şüpheliyi yumruklaırken ya da zapt etmeye çalışırken parmağı çıkmıştı. Ralph'e işaret ettim. Bir süre parmağına bakakaldı ve sonra diğer elini parmağın çevresine sarıp hafifçe yüzünü buruşturarak parmağı ileriye ve sonra yanlara doğru hızlıca çekip eklemi yerine geri soktu. "Tam sevdiğim gibi." dedi. "Hızlı ve temiz."

Bence Ralph'in bir hobiye ihtiyacı var. Belki yoga veya o Japon bahçe süsleme uğraşları iyi olabilir. Belki de iyi bir terapist.

Ardından Cassandra'ya ve parçalanmış su deposuna doğru yürüdü. Dedektif Dunn'ın bana doğru geldiğini gördüm. "Elimizde ne var?" diye sordu.

"En azından bulmamız gereken bir kişi daha var." dedim. "Binada bir yerlerde olabilir."

"Dağılın!" diye memurlarına emir verdi. "Binayı sarın. Onu getirin!" Memurlar, güvenliği sağlamak için anında depoya yayıldılar.

Soluk almak, nefesimi düzene sokmak ve az önce olanları düşünmek için bu anı fırsat bildim. Austin Hunter ölmüştü. Cassandra yaşıyordu. Elimizde gözaltında bir şüpheli vardı. Evet, derin nefes al.

Nefes al.

Tessa, koluna yeni konmuş gizli kuzgunuyla otel odasına girdi. Derisi o kadar acıyordu ki sanki kuşun pençeleri gerçekten de kolunu sıkıca kavramıştı. Kapıyı kapatırken yüzünü buruşturdu. Stüdyoyu terk etmeden önce Riker, ona, kuzgunu yıkaması için yarım şişe antibakteriyal sabun vermişti: "Biraz el kremi de sürebilirsin ama

çok fazla değil çünkü rengini çıkarır." Sonra Lachlan, kolunu gazlı bezle sarmış ve bir saatten önce bezi çıkarmamasını söylemişti.

Ancak, şimdi odasında, dövmeyle görmek için sabırsızlanıyordu. Yavaşça bluzunu sıyırıp gazlı bezi çıkardı.

Derisi kızarık ve şişti. Çok hassastı; hem de çok, ama kuzgun da çok güzeldi.

Lachlan, bu işte Riker'ın söylediği kadar iyidi.

Tessa, dövmesini dikkatlice yıkadıktan sonra yatağındaki yastıkların üzerine kıvrılıp not defterini çıkardı ve Riker'ın derin mavi gözleri hakkında yazmaya başladı.

***

İki memur, şüpheliye haklarını okurken birisi, ana ışık düğmesini bulup bastı. Bir sürü floresan ışığı depoyu aydınlattı ve ilk kez şüpheliyi iyice görebildim. Yirmilerinin

sonunda, otuzlarının başında, bir yetmiş sekiz boyunda, seksen kilo kadardı. Açık kumraldı. Siyah gözleri, bana kuzey gölünün derinliklerinde bulabileceğiniz taşları hatırlattı. Kot, uzun kollu tişört ve deri bot giymişti. Boynunda ve yüzünde birçok leke ve yara vardı. Takısı veya görünür bir yerinde dövmesi yoktu ve Ralph'e karşı gelebilecek kadar da kuvvetliydi.

Sonra, duvarın yakınında, su deposundan geriye kalan parçaların yanında, su birikintilerinin, engebeli yüzeydeki oyukları hissederek betonun üzerinde yavaşça dalgalandıklarını fark ettim. Su, büyük bir ihtimalle etraftaki delillerin yok olmasına yardımcı olmuştu. Ancak, Cassandra'yı kurtarabilmenin tek yolu camı kırmaktı.

Yıllar önce kilit açmasını öğrenmiştim. Gidip Cassandra'yı bileğindeki kelepçeden kurtarmaya karar verdim. Ancak, başımı kaldırdığımda sağlık görevlilerinin Cassandra'yı tekerlekli sedyede bana doğru

getirdiklerini gördüm. Belki de Ralph, çoktan zinciri çıkarmasına yardımcı olmuştu.

Sağlık görevlilerinden birisi, Cassandra'nın ağzına oksijen maskesini yerleştirip cihazın göstergelerini ayarladı. Tabii ki doktorların, Cassandra'yı muayene etmesi gerekiyordu. Ancak, görünüşe göre tam zamanında yetişmiştik. Bilinci yerinde gibiydi ve tepki veriyordu. Lien-hua, onun elini tutarak yanında yürüyordu. Neyse ki Cassandra uzandığından on metre ilerisinde duran şüpheliyi göremiyordu. Eğer o anda başını kaldırıp baksaydı tepkisinin ne olacağını tahmin edebiliyordum.

Sağlık görevlileri, kapıya yaklaştıklarında şüpheli, Lien-hua'ya, ne olduğunu duymadığım bir şey söyledi. Lien-hua, durdu. Şüpheliye doğru döndü. "Ne dedin?" Cassandra'nın elini bırakıp adama doğru yaklaştı. "Tam olarak anlayamadım." Herifin, Lien-hua'ya sataşıyor olduğunu

düşünüp buna bir son vermek için oldukları tarafa doğru yürümeye başladım.

Ancak, ben henüz oraya varamadan herif, tekrar bir şeyler söyledi ve bu defa ne dediğini duyabildim: "Kadının üzerindeki elbise gerçekten de çok güzel! ümarım su, onu mahvetmemiş- tir." Lien-hua, hiç tereddüt etmeden köşeye atılmış olan çatal çekicin üzerine basarak dönüp herifin karnına bacağıyla sert bir biçimde vurdu. Adam, onu kavramış olan San Diego polis memurlarının kollarından kurtulup sendeleyerek yere düştü ve sonra Lien-hua, üzerine doğru atlıyordu ki Ralph'le birlikte onu zor zapt edebildik. Beni şaşırtan, inanılmaz bir kuvvetle bize karşı gelmeye çalışmasıydı. İlk defa sükûnetini kaybettiğini görmüştüm. Herif, onu dava edebilir veya şikâyetle bulunabilirdi. Ancak, bunun, Lien-hua'nın hiç de umrunda olduğunu sanmıyordum.

Tepkisi, on üç yıl önce Basque'ın, Sylvia Padilla'nın ölümüyle alay ettiği zamanki, - beni ürperten- tepkime benziyordu.

"Sakin ol!" diye fısıldadım elimi iterken. Kaslarındaki gerginliği hissedebiliyordum. "Sakin ol!" dedim tekrar. Sonunda rahatlamaya başladı. Ralph'le onu bıraktık. Fakat ne olur ne olmaz diye yanında durduk.

Dunn, şüpheliyi ayağa kaldırmaları için memurlara işaret etti ve sonra onu, baştan ayağa süzdü. "Seni merkeze götürmek için sabırsızlanıyorum."

Şüpheli, sanki kendisi yırtıcı bir hayvan Dunn ise avmış gibi, soğukkanlılıkla gözlerini dikti, "üzgünüm, dedektif!" Lien-hua'ya baktı. "Fakat, bayanla muhatap olmayı tercih ederim. Bir sonraki kız arkadaşım o olacak."

Dunn, adama doğru iyice yaklaştı. Bir an, onu da zapt etmemiz gerekebileceğini düşündüm. Ancak, neyse ki geri çekildi. "Götürün bu pisliği buradan!" Sonra, bir

anda alışılmadık bir kibarlıkla Cassandra'ya doğru yürüyüp alnındaki ıslak saçlara hafifçe dokundu ve "Bitti artık. Her şey yoluna girecek." dedi.

Her şeye dikkat ettim. Hem de iyice dikkat ettim.

Dunn'ın memurlarından birisi geri geldi. "Depo boş."

"Tekrar arayın!" dedim. "En az iki kişi olduklarını sanıyoruz."

Dunn, sağlık görevlilerinin Cassandra'yı götürmelerini izledi.

"Pekâlâ." dedi. "Tekrar arayın. Bir perimetre belirleyin. Merkeze vardığımızda bu herifi, ortağı hakkında öttürürüz." Memurların hepsi, olay yerini arama, inceleme ve güvenlik altına alma görevlerini yerine getirmeye başladı.

"Drake'ten bir şeyler öğrenebildik mi?" diye sordum Dedektif Dunn'a.

Kafasını salladı. "Hiçbir şey bilmiyor. Yarın takip ederiz."

Şüpheliyle konuşmak istiyordum. Shade'in kimliğini, cihazın gerçekte ne olduğunu ve emirlerden birinin neden B-14'ün yakılmasını içerdiğini öğrenmek istiyordum. Çok fazla soru vardı. Cassandra'yla konuşup Sherrod Akvaryumunda neler olduğu konusunda, onun hikâyesini dinlemek istiyordum. Onun, araştırmaları hakkında soru sormak ve Austin Hunter'ın çıkardığı yangınlardan ne kadarını bildiğini öğrenmek istiyordum.

Ancak, şimdi, bunlar için doğru zaman değildi. Polislerin şüphelinin işlemlerini yapması; doktorların Cassandra'yı tedavi etmeleri ve kriminalistlerin ikaz bantlarını germek için hiç şüphesiz park sayaçlarını ve depoyu çevreleyen sokaktaki dur işaretlerini kullanarak olay yeri perimetrelerini belirlemeleri gerekiyordu. Ben tüm bunları düşünürken Ralph'i, Lien-hua'ya laf arasında

yetkili yönetici Margaret Wellington'ın şehre geldiğini ve olay yerine uğramak istediğini söylerken duydum. İşte bu harikaydı.

Sonuçta artık, Ralph'in, Lien-hua'nın ve benim, bu akşam burada yapabileceğimiz başka bir şey olmadığını fark ettim ve böylelikle ifadelerimizi verdik, önceden doldurulması gereken kâğıtları doldurduk. Austin'in cep telefonunu delil olarak bıraktım. Tam orayı terk etmek üzereyken Ralph, Lien-hua'ya "Her- hâlde adama öyle vurmak seni iyi hissettirmiştir." dedi.

"Hayır." dedi. "Hiç iyi hissettirmedi. Bu olanların hiçbiri iyi hissettirmiyor. Hem de hiçbiri!"

Söyledikleri, düşüncelerimi bir kez daha Basque'a geri götürdü. Mezbahadaki o unutulmaz geceye. Ona vurmanın, sınırı aşmanın bana hissettirdiklerine. Sonra Lien-hua'nın sözlerinin ışığında, içimde bir utanç dalgalanması hissettim, çünkü onun aksine,

benim bir tarafım karanlığa sapmaktan zevk almıştı. Bir tarafım, çizginin diğer tarafında yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu merak etmişti ve yıllar geçmiş olmasına rağmen hâlâ merak ediyordu.

Lien-hua'yla depodan çıkıp arabaya binmek üzereyken boynundaki kurşun yarasından akan kanı durdurmaya çalıştığım zaman elime bulaşan kanının, hâlâ elimde olduğunu fark ettim.

Avucumu bacağıma bastırdım ve otele gidene kadar orada tuttum.

22:02

Tessa, Lachlan'e, ona ne istiyorsa vermesini söyleyen adam yani Riker hakkındaki şiirini bitirdi. Sonra not defterini kapayıp uzun zamandan beri okumak istediği on dokuzuncu yüzyıl Fransız kısa hikâyeleri kitabını eline aldı.Ancak, birkaç dakika sonra gözleri ağırlaştı ve Tessa, tatlı uykunun ona, kuzgunların, köpek balıklarının ve kumsalı öpendalgaların rüyaları olarak geldiğini fark etti.

***

22:14

General Biscayne'in askerî uçağı, Coronado Adasındaki Kuzey Yakası Deniz üssüne inmek için alçaldı. Kız kardeşinin Carmel Vadisi'ndeki evine gitmek için yeterli zamanı

olduğunu düşündü. Sonra yedi saat kadar uyuyup ardından da Drake Şirketler Grubuyla aralarındaki DARPA kontratını feshedeceği, Rukh Projesi Yönetim Kurulu toplantısına gidebilirdi.

22:26

Otel odasında, Lien-hua Jiang, boynundaki bandajın altına baktı. Şükürler olsun ki yara çok ciddi görünmüyordu ve gece ne kadar sinir bozucu geçmiş olsa da kendisini oldukça iyi hissediyordu.

Buna rağmen bacağında bir huzursuzluk vardı. Paramparça olan depodan fışkıran su kendisini yere devirdiğinden beri, sağ kalçasına yayılan keskin bir acı hissediyordu. Ancak, eşofmanını giymek için kot pantolonunu çıkarana kadar, kalçasındaki kötü çürüğü fark etmemişti. Metal çubuklardan biri, yere düşerken kalçasına saplanmış olmalıydı ve vücudundaki adrenalinin etkisiyle

o ana kadar çürüğün ciddiyetinin farkına varmamıştı.

Buz. İhtiyacı olan buydu. Yatmadan önce bacağına buz tutmalıydı. Buz torbasını eline aldığı gibi kapıyı açtı ve az kalsın kapıya tıklatmak üzere eli havada olan Pat Bowers'a çarpıyordu.

"Selam!" dedi Patrick eli hâlâ havada olarak.

"Selam!" diye karşılık verdi Lien-hua gülümseyerek. "Tai chi mi yapıyorsun?"

"Ne?"

"Elin..."

"Aa, doğru ya!" Elini indirdi. "Pardon, ben hmm... Ben sadece sana bakmak istedim. İyi olduğundan emin olmak istemiştim."

"Teşekkür ederim. Bacağımdaki bir çürük için buz almaya gidiyordum." diyerek yanından geçip yürüdü. Bu arada kendisine

eşlik edip edemeyeceğini sormasını bekliyordu.

"Hey, seninle gelebilir miyim?"

Kesinlikle. "Tabii ki."

Yan yana yürüdüler. Saçı, boynundaki kurşun yarasını örtüyordu ve Patrick'in nazıkçe saçını geriye itmesi onu çok şaşırttı.

"Boynun iyi mi?" dedi ve sonra elini çekti.

"Sanırım. Kurşun, sadece sıyrıp geçti." Buz makinesine geldiler ve buz torbasını, buzların düştüğü yerin altındaki tepsiye yerleştirdi.

"Dur sana yardım edeyim." dedi Patrick-ve düğmeye bastı.

"Vay! Sağ ol, Pat. Bunu kendi başıma yapabileceğimi sanmıyordum."

"Rica ederim." Buzlar takırdayarak torbanın içine düşerken Patrick, hantal bir şekilde yanında durdu.

Bu an bitmek bilmedi.

Torba nihayet dolup makine durduktan sonra Pat, torbaya doğru uzandı. "Ben taşıyabilirim."

Lien-hua da elini uzatmıştı. Torbayı alırken Patrick'in eli az kalsın eline değiyordu. "Biliyorum ağır gibi duruyor, Pat, ama sanırım ben taşıyabilirim." Eğer bu gecenin filmi çekilecek olsaydı filmde ellerinin birbirine değmiş olacağını düşündü. Kesinlikle değerdı. Her ne kadar klişe olsa da Lien-hua, değmelerini istedi.

Odasına doğru giderken Lien-hua, gereğinden yavaş yürüdüğünü fark etti.

"Bu gece iyi iş başardın." dedi Pat. "Gerçekten çok iyi iş. Hunter'la konuşman. Cassandra'ya yardım etmen. Bizi, onu bulmaya odaklanan..." Lien-hua, Patrick'in doğru kelimeleri aradığını anlıyordu ve bu çok şirindi. "Ve bu öğleden sonra da..." diye

devam etti. "Toplantıda... Dikkatli... Ve çok profesyoneldin."

"Teşekkür ederim, Dr. Bowers. Bugün sen de çok profesyoneldin." Kapısına geldiler. "Seni, olayın parçalarını birleştirirken neredeyse bir analist gibi düşünürken görebiliyorum."

Dudağının kenarında bir gülümseme belirdi. "Lien-hua, ben merak edip sana bakmaya geliyorum sen ise beni aşağılıyorsun." Saat beş yönündeki gölgesi yüzüne oldukça erkeksi bir hava veriyordu. "Bunu yapmak-taki sebebin ne olabilir ki?"

"Sebeplere inanmadığımı sanıyordum."

"Hayır, inanırım. Sadece bazen bizi, birden fazla şeyin etkilediğini düşünürüm."

Soru, resmen, sorulmak için bekliyordu ve böylelikle cevabı tahmin etmeye çalışmadan birden soruverdi: "Pekâlâ, o

zaman bu gece beni, burada durdurmanın ne gibi bir saklı sebebi var Pat?"

Patrick cevap olarak elini kapıya tıklatacakmış gibi havaya kaldırdı. "Bunu daha önce tahmin etmiştin. Tai chi." Birkaç yavaş tai chi hareketi yaptı. "Sağlık için faydalı. Formda kalmalıyım."

"O zaman, umarım senin için işe yarar." dedi. "Ve bir kez daha..." Sağ elini düzleştirip parmaklarını çenesine doğru kaldırıp sonra yavaşça tekrar geri indirdi.

"Bu işaret dili, öyle değil mi?"

"Evet, 'teşekkür ederim' demek."

Patrick, işareti tekrarladı. "Bir gün bu dili bana daha fazla öğretmelisin. Öğrenmek isterim."

"Peki. Bir gün." Anahtarı kilide sokup kapıyı açtı. Bu konuşmanın devam etmesini, onu odasına davet etmeyi istedi. Ancak, bunu yapmak yerine, sadece sağlığı için

endişelenmiş bir iş arkadaşına söylemesi gereken şeyi söyledi: "İyi geceler, Pat. Sabah görüşürüz. Nasıl olduğumu görmeye geldiğin için gerçekten de sevindim."

Patrick başıyla hafifçe onaylayıp parmaklarıyla kapıya tıklattı. "Pekâlâ, sabah görüşürüz. Bacağına dikkat et. Boynuna da."

Lien-hua, odasına girip kapıyı kapattı. Bir dakika kadar olduğu yerde kalıp beşe kadar saydı ve sonra birdenbire kapıyı tekrar açıp onun gitmiş olup olmadığına baktı. Gitmişti. Kapıyı tekrar kapatıp vazunun içindeki ölmek üzere olan çiçeklerine bakmaya gitti.

Yaklaşık on dakika sonra torbanın içindeki buzun eridiğini ve yaranın, bacağını hâlâ sızlattığını fark etti.

***

Ben aptalın tekiyim.

Söylenebilecek tek şey bu.

Katıksız bir aptalım ben!

Oh, bu gece çok profesyoneldin, Lien-hua. Gecenin bu vaktinde sana ne kadar profesyonel olduğunu söylemeye geldim. İşte, birkaç dakika daha kötü bir pandomim gibi koridorda elim havada durmama izin ver.

Gerçekten de "Sağlık için faydalı. Formda kalmalıyım." dedim mi ben? Gerçekten bunları söyledim mi?

Vurun beni daha iyi!

Neyse, en azından bacağına buz koyması gerektiğini söylediği zaman asıl aklımdan geçenleri söylemedim. En azından "Senin için bunu ben yapabilirim." demedim. En azından bunu demedim.

Aslında beni, günü değerlendirmek için odasına çağırmasını umuyordum.

Tabii ya, günü değerlendirmek için.

Rahatla, Pat. Uyu biraz.

Tessa'nın kapısını tıklattım. Ancak, açmadı. Uyuduğunu veya iPod'unu dinliyor olduğunu düşündüm. Belki de ikisini aynı anda yapıyordur. Bana daha başka bir yazılı mesaj bırakıp bırakmadığına bakmak için telefonumu çıkardım ve yazılı mesaj yerine bir tane sesli mesaj buldum: "Sabah görüşürüz, Patrick, ama lütfen 'Güne erken başlayalım.' falan deme. Bu çok sinir bozucu oluyor."

Pekâlâ o zaman, yarın buluşuruz ve bana gününü nasıl geçirdiğini anlatır.

Gerçi bu akşamüzeri yapmış olduğum birkaç telefon görüşmesi sayesinde gününü nasıl geçirdiğini biliyordum. Zamanının çoğunu, ithal kahve satan internet kafede harcamamıştı. Bilbao Parkı'na yürüyüşe de gitmemişti. Bunun yerine Market Sokağı'ndaki eski püskü dövme stüdyolarından birinde, yaklaşık beş saat geçirmişti. Her neyse, bunu, onunla yarın

konuşabilirdim. Şimdi biraz uykuya ihtiyacım vardı.

Creighton Melice, hücresindeki karyolaya uzanıp kendisini derin bilinmezin kollarına bıraktı. Çoğu zamanki gibi rüyasında örümcekleri gördü. Ancak, bu gece, sona bu kadar yaklaşmışken görüntüler, ay ışığı ve kan kadar gerçek gibiydi.

Ve şimdi, işte rüyası...

Bir bebeğin yumruğu büyüklüğündeki örümcek, bacaklarını Creighton'ın yanaklarına, kirpiklerine burnunun altındaki yumuşak girintilere sürterek yüzünden aşağıya, boynuna doğru ilerliyordu. Creighton, rüyasında felçliydi. Yani, örümceğin yanağında duran kara vücudunu görebiliyor ancak kıpırdıyamıyor, onu üstünden silkip atamıyordu. Örümcek, onu hem tiksindiriyor hem de tüm vücuduna gizli zevk titreşimleri göndererek heyecanlandırıyordu.

Örümcek, geriye doğru giderek yanağın tam ortasını sokup oydu. Creighton, bağır-
mak istiyordu. Ancak, sesi çıkmıyor, onu bir
türlü yanağından atamıyordu. Yanağını sok-
tuğunda ve derisi örümceğin yumurtalarını
alabilmek için açıldığında Creighton; basıncı,
genişleyen yarayı ve yanağındaki hafif oyuğu
hissedebiliyordu.

Örümcek kabuklu bebeklerini nemli bir
"cup" sesi çıkararak

derisinin içine bıraktı ve Creighton,
küçük ıslak torbaların, dilinin üstünü ıslat-
tıklarını hissedebildi.

Ağzının koza kıvamındaki sıcaklığında,
bebeklerin yumurtalardan çıkması çok uzun
zaman almazdı.

Zaman geçiyordu. Ne kadar zaman? Bir
dakika. Çok uzun bir zaman. Söylemesi
imkânsızdı. Bilmesi imkânsızdı.

Ve sonra yumurtadan çıktılar.

Bu bir rüya. Bu sadece bir rüya.

İnce bacakları, dilini keşfediyordu. Bebeklerden bazıları, boğazından aşağıya yuvarlanırken diğerleri de burun deliklerinin dar kanallarına sızmayı başardılar. Küçük örümceklerden birkaçı, ağzından dışarıya doğru emekleyip çevik bacaklarıyla dişlerinin üzerine basarak dudağına geçip, oradan da hızla yüzüne yayıldılar. Bu arada sürekli etraflarını inceliyorlardı.

Tabii ki bu sadece bir rüyaydı.

Sadece bir rüya.

Geri kalan bebekler, Creighton'm içine doğru iniyorlardı. Nemli vücutları kayıyor, dar boğaz boşluğuna doğru gidiyordu. Aşağıya, daha da aşağıya doğru...

Bu bir rüyaydı. Bir rüya.

En aşağıya doğru.

Derinden derinden.

Midesine geldiler. Hâlâ hayattaydılar.

Daha sonra içinde kıpırdadıklarını hissetti ve küçük çenelerini kullanıp midesini çiğnemeye başladıklarında ürperdi. Onu içten yiyip bitiriyorlardı.

Tüm bu olanların nasıl bir his vereceğini, vermesi gerektiğini ve nasıl acı vermiş olması gerektiğini hayal ediyordu. Ancak, sadece hafif ve gevşek dokuların; kör ve hissiz basıncın farkına varıyordu.

Sonra Creighton Melice, rüyasından memnun bir biçimde uyanıp diğer tarafa döndü ve işte tam orada, hücresinin yalnızlığı içerisinde, ertesi günün planının üzerinden geçerken onu tutuklamış olan polislerin- hiçbirisinin bakmaya tenezzül etmedikleri sol elindeki küçük yarayı kaşıdı. Bilselerdi çok şaşırmazlar mıydı?

Hepsi çok şaşırmaz mıydı?

18 Şubat Çarşamba 07:10

Ertesi sabah, otelin spor salonunda acele bir idman ve ardından kısa bir duş yaptıktan sonra Tessa'nın bahsetmiş olduğu internet kafeye, onun deyimiyle "garip isimli kahveler"den almaya gittim.

Çoğunlukla Güney Amerika markaları vardı ve bir fincan Chanchamayo Vadisi'nden gelen fındıklı bir Peru kahvesi içtim. Andes'in yukarıdaki bölgelerinde, sabah içmek için ideal olan hafif, aromatik ve birazcık tatlı olan kahveler yetiştirilirdi.

Kafenin, kahve tohumlarını biraz fazla kavurmuş olduğunu anlayabiliyordum. Ancak, keyfim yerindeydi ve bunu, onlara söylemedim bile. Biraz krema ve bal ekleyip her zamanki gibi şekersiz kahvemi yudum

yudum içerek kendimi cennette gibi hissettim.

Kahvaltıda yalnız olmayacağım için birkaç kutu da yanımda götürdüm.

Rukh Projesi'nin Yönetim Kurulu toplantısına giderken Viktor Drake, daha önce aklına gelmemiş olmasına şaşırdığı çok basit ve bariz olan bir şeyi idrak etti. Austin Hunter'ın yangını neden çıkardığı kimin umrundaydı? Bunun hiçbir önemi yoktu. O ölmüştü ve artık Drake Şirketler Grubuna bir zarar veremezdi. Ayrıca, yangın da işe yaramıştı. Önemli olan buydu.

Her şey yok edilmişti.

Hem de her şey.

Evet, her ne olursa olsun bu, onun lehine olabilirdi. Geri kalan dosyaları Dr. Osbourne'dan alabilir ve onları, doktor şehre geri gelir gelmez yok edebilirdi. Evet, evet, evet! Ayrıca, yangın sayesinde sözleşmeden,

saygın bir biçimde cayma hakkını kullanıp yönetim kurulu soruşturmasından ve halkın tepkisinden sıyrılabilirdi.

Viktor, ne kadar zeki olduğu konusunda kendi kendisini tebrik etmeden duramadı. Arabasını sürerken bir saatten az bir zaman içerisinde talihsiz durumu üzümlere açıkladığında generalin yüzünün alacağı ifadeyi düşünüp bir şarkı mırıldanmaya başladı.

RaJph ve Lien-hua'ya, onları, otelin verandasında kahvaltıya davet eden yazılı mesajlar bıraktıktan sonra, boş bir masaya bilgisayarımı koyup dava hakkındaki notlarımı açtım. Aklıma gelen birçok soru vardı.

Şimdi bu soruları biçimlendirmenin zamanı gelmişti.

Öncelikle Austin Hunter ölmeden önce Lien-hua'ya yangınların on dördünü de çıkarmanın kendisi olduğunu ancak pazartesi geceki yangınla bir ilgisinin olmadığını söylemişti. Pekâlâ; bu söylediği, sırlardan

birini çözüyor fakat başka bir sırrı da yanında getiriyordu. Yangınların coğrafi dağılımları, hepsinin yerinin aynı kişi tarafından seçildiğini gösteriyordu. Bunun üzerine, "Neden pazartesi geceki yangını Auistin çıkarmadı? Bunu yapan kimdi?" diye yazdım. Bir an düşünüp ekledim: 'John Doe'nun ölümünün daha önceki yangınlarla bir bağlantısı var mıydı?'

Kumsala doğru baktım, uzakta köpeğini gezdiren birisi, annelerinin peşinden deniz kabuğu toplayarak giden çocuklar ve el ele yürüyen yaşlı bir çift vardı. Yüzeyinde hafif dalgalar, derinliklerinde ise karanlık akıntılarıyla okyanus, önlerinde uzanmıştı. Coronado Adası'nın doğu kıyısında B-14 binasından artakalanlardan çıkan duman, sabah esintisiyle eğilerek güneye doğru giderken dünyanın tek okyanusunun üzerindeki sabırlı bulut kümeleri, gökyüzünde tutunuyordu.

Bina B-14.

Cassandra'yı kaçıranlar binanın yanmasını istemişlerdi. Neden? Listeme üç soru daha ekledim: "Bina B-14 ile ne gibi bir alakaları vardı? Cassandra'yı kaçıranların peşinde oldukları cihaz neydi ve şu anda neredeydi?"

Yakınlardan gelen, bir çift huzursuz martının çığlıkları, sabahı selamlayarak bana, Tessa'nın pazartesi gecesi mezbahadaki ciyaklamalar hakkında söylediklerini hatırlattı. Bir kez daha Sylvia Padilla'nın isteksiz çığlıklarını hatırladım.

Cassandra Lillo'nun sessiz çığlıklarını...

Austin Hunter'ın onun hayatını kurtarmak için ümitsiz çabasını...

O gece Austin Hunter, Lien-hua 'ya başka ne söylemişti?

Ah tabii ya! İnsanları kendisinin öldürmediğini. Ancak, hangi insanlardan bahsediyordu? Onları öldüren kimdi?

Cesetler neredeydi? Ne zaman öldürülmüşlerdi?

Çok fazla soru vardı. İç çektim. Yine de dosyama gitgide artan sırları not ettim.

Aklım, olayın niteliklerini evirip çevirerek soruşturmanın karmaşık prizmasını aydınlığa doğru tutarak inceliyordu. Birçok kesişen açısı olan bir gizemdi bu.

Cassandra Lillo; köpek balığı araştırmacısı...

Austin Hunter; kundakçı...

John Doe; evsiz...

Viktor Drake; milyarder...

Shade; bir şekilde ismimi bilen adam. Kaçıran kişi...

Hepsinin ortak noktası neydi? Onları birbirine ne bağlıyordu?

Listeye baktığımda şimdiye kadar dikkatlice incelememiş olduğum bir noktayı fark ettim.

İnternet tarayıcısını açıp Drake Şirketler Grubunun web sitesine girdim ve bir dakika sonra Terry'nin bana bahsetmiş olduğu adamı buldum: Dr. Rigel Osbourne. Öz geçmişine baktım: UCLA'de genetik mühendisliği okumuş daha sonra Biola'da mikrobiyoloji üzerine yüksek lisans yapmıştı. İki doktorası vardı. Birini Yale'de nöropatoloji alanında, diğerini de Texas Üniversitesinde nöromorfik mühendisliği bölümünde yapmıştı. Yüksek lisans düzeyinde akademik çemberin içine girmiş biri olarak (Akşam dersleri, uzaktan eğitim, bağımsız eğitim, tez, bilimsel inceleme ve tüm bunları yaparken aynı zamanda da kanun yaptırımı alanında çalışıyordum.) bu alanda ileri bir seviyeye gelmenin ne kadar zor olduğunu biliyordum. Osbourne'un akademik başarılarından etkilenmiştim. Ancak,

nöromorfik mühendisliğini daha önce hiç duymadığımdan aynı zamanda kafam da karışmıştı.

Birkaç tuşa bastıktan sonra internetteki bir bilim ansiklopedisinde nöromorfik mühendislerinin, biyolojik süreçleri kopyalamak için bilgisayarları kullanmayı denediklerini öğrendim. Makalenin son paragrafı şöyle diyordu:

1980'lerde gelişmeye başlamasından itibaren nöromorfik mühendisliği, esasen yapay zekâ araştırmalarında ve ileri düzey robotik sistemlerin geliştirilmesinde kullanılmaktadır. Bununla birlikte, tarihsel olarak nöromorfik mühendisleri, yapay sinirsel yolların oluşturulması için, biyolojik sinir sistemlerini tersine çevirme yolları üzerinde odaklansalar da 2003 yılından beri, biyoteknoloji dünyası, hızla gelişmekte olan bu dalın diğer birçok kullanım alanını araştırmaktadır.

Diğer birçok kullanım alanı mı?

Dosyamı tekrar açıp yazdım: "Öldürücü ışın silahlarına ne demeli?"

Sonra e-postalarımına baktım ve Terry'de gelen, Cassandra'nın aldığı ödenek veya DARPA'nın, Drake Şirketler Grubuyla yaptığı sözleşme hakkında hiçbir şey bulamadığını yazan bir mesaj buldum. Angela Knight da bana, sanal suç biriminin, kendisini Shade diye tanıtan adamın GPS konumunu belirleyemediğini bildiren bir e-posta göndermişti. Buna şaşırmamıştım. İçimden bir ses Shade'in amatör olmadığını söylüyordu.

Sonunda o gün için, üç hedef içeren bir liste yaptım: 1) Dr. Rigel Osbourne ile konuş; 2) Bina B-14'te gerçekten neler olduğunu öğren; 3) Austin'in apartman dairesinde bulunan radyoaktif izotoplar hakkında Aina'dan bilgi al.

Dürüst olmak gerekirse kendimi, sadece birkaç saat önce bir kadının hayatının

kurtulmasına yardım eden ve bir şüpheliyi gözaltına alan bir dedektif gibi hissetmiyordum. Bu davada kaydetmiş olduğumuz ilerlemeye ve sonunun aşikâr olmasına rağmen ben kendimi daha çok, birisinin duvar parçalarını açıp kapattığı labirentteki bir fare gibi hissediyordum.

Ve içimdeki ses, bu birisinin kim olduğunu bildiğimi söylüyordu.

Shade.

Son bir soru daha yazdım: "Shade kim?"

Bilgisayarımdaki notlan gözden geçirip martıların beni rahatsız etmeye başladıklarını düşünürken Ralph, üzerinde dünkü kıyafetleriyle belirdi.

"Bavullar gelmedi mi?"

Yanıma çöktü. "Miami'ye gönderilmişler. İnanabiliyor musun? Miami!" dedi ve sonra derin bir iç çekip hava yolları bagaj sevkiyatı memurlarının Ralph'in tekerlekli

bavuluyla kendilerine ne yapmaları gerektiğini renkli bir biçimde bir tasvir etti. Önerdiği şeyin, anatomik yönden mümkün olduğundan pek emin değildim ama kesinlikle akla ilginç bir görüntü getiriyordu, "üstelik..." diye ekledi. "Bu sabah odamda kahve yapmayı denedim. Sana söylüyorum, Pat, 'o-matik' ismi altında olan her şeyden uzak dur. Bu ister 'O-matik tost makinesi', 'o-matik pizza', 'o-matik jam- balaya'[\[1\]](#) veya 'o-matik pisuvar' olsun umrumda değil. Önemi yok. Eğer bundan daha iyi bir isim bulamamışlarsa ürünlerinde de iş yok demektir. Bundan emin olabilirsin."

O-matik pisuvarlar hakkında konuşacak havada değildim. "Pekâlâ, işte." Ona bir fincan Peru kahvesinden ikram ettim. "Bu oldukça iyi. Ancak, sanırım 'o-matik kavurucu' kullanmış olabilirler." Ralph bir yudum içtikten sonra ona, Cassandra'nın durumu hakkında bir haber alıp almadığını sordum.

"Doktorlarla konuştum. Durumu sabitmiş. Ancak, bu tip boğulmadan yaşama dönen insanların üçte birinde, sinir sistemi problemlerine veya akciğer ve kalp rahatsızlıklarına rastlanabilirmiş. Bu nedenle onu bugün de hastanede tutup iyileşmesini takip etmek istiyorlar."

"Hastaneden ayrılmadan önce belki onu ziyaret ederim." dedim. "Bu olay hakkındaki bazı sorularıma açıklık getirmede bana yardımcı olabilir."

"Acele etsen iyi edersin. Doktorlar, orada bulunmaktan pek memnun olmadığını söylüyorlar." Ralph, bir yudum daha alıp kahveyi bitirdi. "Bu sabah birkaç test daha yaparlar, sonra da muhtemelen çıkıp gider."

Bunu ifade ediş şekli, "Muhtemelen çıkıp gider." deyişi bana Austin ve Cassandra'nın dün sabah aceleyle şehirden gitmeye çalıştıkları teorimizi hatırlattı. "Ralph, birileri ona,

Austin'in öldüğünü söyledi mi, biliyor musun?"

"Ben de hastaneye bu soruyu sordum. Ancak, dün gece Austin'in üzerinde kimlik bulunmadığından ona söylemeden önce cesedin kesin olarak teşhis edilmesini beklediklerini söylediler. Bu sadece bir formalite ama olayları geciktirmek için yeterli. Ve Cassandra'nın dün gece yaşadıklarından sonra teşhisi onun yapmasını istemiyorlar. Sanırım Arkansas'da bir yerlerde, bir aile üyesiyle irtibat kurmaya çalışıyorlar. Bak-sana, sen bir şeyler yedin mi?"

"Biraz yulaf ezmesi."

"Benim biraz keke ihtiyacım var."

Ve daha ne olduğunu anlamadan kendimi sırada, Ralph'in arkasında ikinci kahvaltımı alırken buldum.

Ralph'in Austin'in aile fertlerinden birisinin aranmasından bahsetmesi, ona

sormak istediğim bir soruyu aklıma getirdi. Ancak, tabaklarımızı akça ağaç şurubuyla kaplanmış kreplerle tepeleme doldurup verandaya doğru gidene kadar bekledim. Sonra, "Ralph, sen benden neredeyse on yıldan daha uzun bir zamandır babasın. Tony'yi ne kadar serbest bırakman gerektiğini nasıl bilebiliyorsun?" dedim.

"Off! Demek Tessa aptalca bir şey yaptı."

"Gizlice dövme yaptırdı. Bu aptalca sayılır mı?" Yerlerimize oturduk. "Ben sadece burada, San Diego'da, başıboş dolaşmasını hoş karşılayacak kadar ona güvenmiyorum. Zor bir yaşta. Daha fazla özgürlük istiyor ve istediğini verdiğimde genelde sorumsuzca davranıyor."

Ralph, iştahla kreplerine saldırdı. "Ergenlik çağı için normal şeyler bunlar."

"San Diego'da kalmak istediğini biliyorum ama arkamdan işler çevirdiği için onu ödüllendirmek istemiyorum. Bu yüzden bu

sabah erken saatlerde onu Denver'a, annemlerin yanına yollayıp ben burada işleri biraz yoluna sokup oraya gidene kadar, bir iki gün onlarla kalmasına karar verdim."

"Özgürlük konusuna gelince Pat, ne yapılması gerektiğini kimse bilmiyor."

Ralph, ağzının yemekle dolu olmasının ebeveynlik hakkında nasihat vermesine engel olmasına izin vermedi. "Bu, her zaman onlara güvenmekle hata yapmaya yönlendirmek arasındaki dengeli davranıştır. Sınırları zorlarlar. Sonunda nasırlarına basmak zorunda kalırsın. İkiniz de hata yapacaksınız. Bundan emin olabilirsiniz. Yapman gereken onu her zaman sevip sabırlı olmak. Benim tek bildiğim şey bu. Tereyağ nerede?"

Ona minik yağ tüplerinden birkaç tane uzattım. "Bir konu daha var."

Çatalını kreplere daldırdı. "Nedir o?"

Bunu nasıl ifade etmem gerektiğinden pek emin değildim. "Ralph, Lien-hua'nın başına bir şeyler gelmiş. Geçmişinde. Birkaç defa ima etti. Ancak, ne olduğunu öğrenmek isteyip soru sorduğumda geri çekildi. Bununla ilgili bildiğin bir şey var mı?"

Ağzının kenarını kıpırdattı. "Hayır. Ben henüz onunla tanışmadan önce başına gelmiş olan bir şey bu. Bir süre ben de merak etmiştim ama sonra peşini bırakmaya karar verdim. Bıraktım, kendi sırlarını saklasın. İnan benim de sırlarım var."

"Tabii." dedim. "Hepimizin var."

Bir çatal dolusu krebi yuttu ve sonra omzuma kocaman elini koydu. "Pat, ne düşündüğünü biliyorum. Bunu yapma!"

"Neyi yapmayayım?"

"Lien-hua'yı kurcalama. Bırak neyse ne! Eğer üzerine gidersen onu incitebilirsin. Onun kalbinin daha önce kırıldığını

biliyorum. Burnunu sokma. Daha iyisini hak ediyor."

"Ralph, onu üzme istemediğimi biliyorsun. Bu benim yapmak isteyebileceğim en son..."

"Günaydın çocuklar!" Lien-hua yanımda belirdi. Bir tabak dolusu meyve ve bir kâse dolusu üzerine tahıl ve kuru meyve serpiştirilmiş yoğurdu masaya koydu. "Ne diyordun Pat? En son yapmak istediğin şey ne?"

"Yoğurt yemek." dedim tabağına gözümü dikerek. "Eğer bir gün sana yoğurt istiyorum dersem beni hastaneye götür. Bir yoğurt bir de kiş. Besbelli ki aklım başımda değildir."

"Yoğurt-matik." diye mırıldandı Ralph.

"Sağlık için faydalı." dedi cilveli bir şekilde. "Formda kalmalıyım."

Ona bir fincan kahve uzattım ve saçını kalın bir atkuyruğu yapıp boynundaki yarayı geniş plastik bir bandajla kapatmış olduğunu

gördüm. Boynunu işaret ederek "Bu sabah nasıl?" diye sordum.

Bir sandalye çekti. "Pek acımıyor." Özerinde ince, dar bir balıkçı yaka kazakla sarımsı bir şort vardı. Quantico'daki ofise giderken giyilebilecek bir kıyafet değildi bu, ama San Diego için oldukça normaldi.

Oturduğu zaman şortu, kalçasındaki derin morumsu yarayı görebileceğim kadar yukarı sıyrıldı. Gözlerim bacağında veya boğazlı kazağında oyalanmak istedi. Ancak, bakışlarımı yoğurda odakladım.

Sandalyeye otururken biraz yüzünü buruşturdu. Ralph'in, endişeli bakışlarından bunu fark etmiş olduğunu anladım. "Dün gece bacağımı yaraladım." diye açıkladı ve sonra ince bacağını bize doğru uzattı. "Şuna bakar mısınız lütfen?"

Bakmamı kendisi söylediğinden istediğini yapsam iyi olurdu. Düşünceli bir biçimde

bacağına baktım. "Vay canına. Bu bas bayağı bir yara yani."

Ralph, yarasına, daha sonra da bana baktı ve "Acıyor mu? Nasıl hissediyorsun?" diye Lien-hua'ya sordu.

"İyi." dedi. "Bu sabah biraz ağrıyordu ama koridorda tai chi yaptım. Çok iyi geldi."

"Koridorda mı?" dedi Ralph.

"Boş ver!" diye mırıldanıp ağzıma biraz krep tıktım.

General Cole Biscayne, üniformasından bir iplik parçasını eliyle süpürdü, gözlüklerini burun kemiğine kaydırıp saate baktı: 08:09.

Güzel. Toplantıya başlamadan önce onu beklemek zorunda kalmaları fikri hoşuna gidiyordu. Konferans salonunun kapılarını sonuna kadar açtı ve Rukh Projesi Yönetim Kurulunun diğer üyelerinin toplanmış olduğunu gördü. Onu selamladılar, elini

sıkıldılar. Bazıları, rütbelerine veya Pentagon'un araştırma ve geliştirme biriminin başkanını ne kadar yakından tanıdıklarına göre başlarını hafifçe öne doğru eğerek selam verdiler.

Parmağıyla kapıda hazır bekleyen kadına işaret etti. "Astsubay Henley, panjurlar."

"Emredersiniz efendim!" Pencereleere doğru yürüdü ve panoramik okyanus manzarasıyla gökyüzüne uzanan duman çizgisini kapattı ve sonra salonu terk etti. Bu, onun rütbesindeki birinin katılabileceği bir toplantı değildi.

Diğerleri otururken General Biscayne, ayakta kalmayı tercih etti. "Kısa kesip sadede gelelim." Salona kısaca bir göz gezdirdi. Masanın çevresinde iki DARPA üyesi, Kuzey Adası Deniz Hava üssü Komutanı Amiral Norval Tumney, FBI Suç Araştırmaları Yöneticisi Margaret Wellington, yarım düzine kadar yüksek rütbeli savunma bakanlığı

ve istihbarat teşkilatı memurları ve Viktor Drake, Drake Şirketler Grubunun genel müdürü vardı.

"Baylar!" dedi General Biscayne ve daha sonra Margaret Wellington'a doğru başıyla işaret ederek ekledi: "Ve bayanlar! Polis, dün geceki saldırının kundakçısını yakalayıp öldürdü. Bu iyi. Zannediyorum ki soruşturma aylarca sürer ve sonunda onun hakkında bilmemiz gereken her şeyi öğreniriz. Ancak, şimdi sizden istediğim şu: Lütfen biri bana tesis kül edilmeden önce Rukh Projesi araştırmasının tehlikeye atılmadığını söylesin. Bana ilk modelin çalınmadığını söyleyin. Bunca yolu uçup buraya boş yere gelmiş olduğumu, rahatlayıp Washington'a geri gidebileceğimi ve yarın başkanla buluşup ne araştırmanın ne de ilk örneğin yanlış ellere düşmediğini söyleyebileceğimi söyleyin bana. Böylelikle ben de bu salonu mutlu bir adam olarak terk edebileyim."

Generalle göz göze gelmekten sakınanlar dışında kimse kıpırdamadı. Viktor Drake, parmaklarını ritmik bir biçimde masaya vurmaya başladı.

"Size açık olayım." Generalin sözlerine öfke sinmişti! Birden panjurları yukarı çekip dumanı işaret etti. "Savunma Bakanlığı, bu programa neredeyse üç milyar dolar yatırdı ve biz, serseri bir SEAL'in kan davası var diye tüm bunların, dumanlar içerisinde kül olmasına izin vermek üzereyiz."

Gruptan hiç kimse yine cevap vermedi.

General Biscayne, doğrudan Viktor Drake'e baktı. "Cihaz, tam olarak çalışmaya ne kadar yakındı?"

"Cihaz tamamen kullanılabilecek durumda-
daydı. Ancak, artık bunun bir öneminin kal-
madığını üzülerek belirtmek zorundayım.
Tüm dosyalar ve ilk örnek yangında yok
oldu."

General, panjurları tekrar kapattı.
"Araştırmanın hepsi mi?"

"Korkarım ki. Hiçbir şey kurtarılamadı. Birilerinin bilgisayara girip verileri bulmasını engellemek için araştırmanın sadece basılı kopyalarını tutmuştuk. Ancak, şimdi yanlış bir seçim yapmış olduğumuz anlaşılıyor."

"Peki ya ilk örnek? O da mı yok oldu? Bundan emin misin?"

"Evet. Hiç şüphesiz."

General Biscayne, bir dakika boyunca, bu söylenenlerin hepsini değerlendirdi. Eğer yangının arkasında Viktor varsa -ve onun olması mantıklıydı- muhtemelen cihazın kesin olarak yok edilmesini sağlamıştır. Bu, onun için başarısızlığını saklamanın tek yoluydu. Mantıklı olan buydu. Savunma Bakanlığı, Drake Şirketler Grubuyla olan başarısız sözleşmeden çekilebilir, yangından teröristleri sorumlu tutabilir, halkın öfkesinden

faydalanabilir ve bu olayı, gelecek yıldaki ulusal güvenlik mali bütçesinde önemli bir artış sağlamak için kullanabilirdi.

FBI Yöneticisi Margaret Wellington hafifçe öksürüp konuşmaya başladı. Sesi, generale cırcırlı makara takımını hatırlatmıştı. "General Biscayne, bu projenin siz ve Pentagon'daki ekibiniz için son derece önemli olduğunun hepimiz bilincindeyiz. Ancak, ben bu kurulda daha yeniyim ve Rukh Projesi'nin tam faaliyet alanı hakkında yeteri kadar bilgilendirilmedim. Araştırmanın tüm parçalarının birbirleriyle olan bağlantısı hâlâ çok..."

"Gizli." diye sözünü kesti general. "Ve bunun böyle olmasının da bir sebebi var."

Margaret, sinirlendi. Ellerini önünde kavuşturdu ve gözünün korkutulmasına izin vermedi. "Sözümü kesmeyin, general. Ben bir sivilim. Bu da sizin, benim için çalıştığınız anlamına geliyor."

Sessizliğin kolları salonu sıkıca sardı. Hem de çok sıkı. Sonunda generalin, isminin "Tummy"veya "Tubby"olmasının daha uygun olacağını düşündüğü Amiral Morval Tumney söz aldı. "Donanma, bu durumun bir an önce profesyonelce çözümlenmesi için elinden gelen her şeyi yapacaktır."

"Bundan hiç şüphem yok, Norv." dedi General Biscayne. "Hunter denen bu adamın, üsse girip Bina B-14'ü yakmasına izin verdikten sonra, askerî mahkemeden kışınızı kurtarmanın tek yolu bu."

Amiralin yüzü aşağılanmaktan bozardı. Ancak, bu, General Biscayne'in umrunda değildi. "Binadan geri kalanın didik didik aranmasını istiyorum. Eğer tırnağım kadar bile bir kâğıt parçası varsa bulunmasını istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Margaret Wellington dışında herkes onaylarcasına başını salladı."Ve örnek cihazın yok edilmiş olduğunu kanıtlayın.

Yanlış insanların elinde olmamasının iyi olacağını söylememe gerek yok herhâlde." Gözlerini Viktor Drake'e dikti. "Ve sen Drake, odana tıkmış olduğun -ki bunu yapmış olduğunu biliyorum- ne kadar dokümantasyon varsa hepsini istiyorum. Hem de hepsini.

Bu işin fişini çekiyoruz. Savunma Bakanlığı'nın, Drake Şirketler Grubuyla işi bitmiştir." Sonra konferans masasını ağır ağır yürüyerek geçti ve tam kapıya yarı yol kala dönüp son bir söz daha söyledi: "Bu iş buraya kadar!"

Ralph, Lien-hua ve ben, kahvaltayı; spor, hava, politika, Ralph'in oğlunu bilgisayar oyunlarında yenme çabası ve Lien-hua'nın Pekin'de yaşayan ağabeyini ziyaret etme planları hakkında konuşarak geçirdik. Cinayet, ölüm ve kaçırılma gibi konular dışında başka şeyler paylaşıyor olmamız hoşuma gitmişti. Ancak, sonra, her zamanki gibi konu dönüp dolaşıp tekrar davaya geldi.

"Pekâlâ..." dedi Ralph ölüye saygı gösterip yumuşak bir sesle konuşarak. "Austin öldü. Cassandra hastanede ve şüpheli de gözaltında. Bu durumda sanırım siz ikiniz, artık evinize geri gidebilirsiniz. Dün gece Margaret geldi. Bendeki şansa bakın. Bugünü onunla baş başa geçirmek bana kaldı."

"Olay hakkında hâlâ yanıtlanmamış sorularımız var." dedi Lien-hua. "üstelik daha Shade'i bulmamız gerekiyor."

"Lien-hua haklı." dedim. "Bu noktada elimizde yanıtta daha çok soru var ve bu soruların bazılarını bu işi bitirmeden önce cevaplamamız lazım." Bilgisayar ekranımı kapattım. "Tessa, Werjonic'le buluşmamız için uyanmadan önce Cassandra'yı ziyaret edeceğim."

"Werjonic burada mı?" diye haykırdı Ralph. Dr. Calvin Werjonic, dedektifler, özellikle de seri bir şekilde suç işleyenlerin peşinde olan dedektifler arasında bilinen bir isimdir.

"Saat 10:30'da buluşuyoruz."

"Yaşlı şahine benden selam söyle." Ralph, derin bir saygıyla başını salladı. "Esaslı adamdır Werjonic. Tanıdığım en zeki insan."

Lien-hua, ayağa kalktı. "Pat sanırım ben de seninle Cassandra'yla konuşmaya geleceğim. Umarım biz dosyayı kapatmadan davaya bir aydınlık getirebilir."

Dosyayı kapatmanın, günün planı içerisinde olduğunu pek sanmıyordum. Yine de ayağa kalktım ve "Bu iyi bir plan. Hadi gidelim." dedim.

Cassandra'nın, başına gelenlerden sonra bir de kalçasındaki yarayı görmesini istemeyen Lien-hua, oteli terk etmeden önce kotunu giyindi. Hastaneye vardığımızda Cassandra'nın doktorları, polislerin, Austin Hunter'ın hiçbir akrabasıyla iletişime geçemediklerini söylediler. Bu arada Cassandra, hastaneden ayrılmak üzere toplanıyordu. Ancak, doktorlar, birileri ona, Austin'in vefatını söylemeden hastaneyi terk etmesini istemiyorlardı. Tekerlekli sedyenin yanında duran ciddi görünümlü bir hemşire, Cassandra'ya haberi vermek için hemen şimdi odasına gideceğini söyledi.

Milwaukee'de dedektiflik yaparken insanlara, bu tür haberleri oldukça sık vermek zorunda kalırdım. Bu, yapmaktan hoşlandığım bir şey değildi. Ama en azından bu konuda deneyimliydim. "Hayır." dedim hemşireye. "Bunu ben yaparım. Olay

yerindeydim. Çatışma sırasında olanları biliyorum."

Doktorlar da aynı fikirdeydiler. Hemşire, beni Cassandra'nın odasına götürürken rahatlamışa benziyordu.

Odaya doğru giderken Lien-hua, hafifçe omzuma dokundu. "Bırak ona ben söyleyeyim. Austin'in konuştuğu en son insan bendim. Austin'in, onu düşünürken öldüğünü bilmeye ihtiyacı var. Ona haberi verenin kendim olmasını istiyorum. Ben bir kadıyım. Benden duyması daha iyi olur."

Lien-hua belki de haklıydı. "Pekâlâ." dedim. "Sadece, ona söylemeden önce birkaç soru sormama izin ver."

Birkaç dakika sonra Cassandra'nın kapısını tıklattık. Bize içeri girmemizi söylediğinde hastaneyi terk etmek için eşyalarını topladığını gördüm.

Akvaryumdan iş arkadaşı Maria, yanında duruyordu. Cassandra'ya birkaç kıyafet getirmiş olmalıydı çünkü pencere kenarında bir gece çantası duruyordu ve Cassandra'nın üzerinde kırmızı elbisenin yerine kot pantolon, parmak arası terlik ve bej bir bluz vardı. Maria'nın yüzünde gerginlik ve rahatlama karışımı bir ifade vardı. Sanırım Cassandra, iyi olduğu için rahatlamıştı ve muhtemelen Lien-hua ve beni görünce de gerilmişti.

Kendimizi Cassandra'ya tanıttık ve bunu yaparken daha önce tam tahmin ettiğim gibi boyunun bir seksen olduğu dikkatimi çekti. Ona nasıl olduğunu sordum.

Hâlâ çantasını hazırlamakla meşgul bir hâldeyken "Suyla dolan bir deponun dibine zincirlenmiş bir şekilde on iki saat geçirdim." dedi. Sesi, sanki bizimle başka bir yerden konuşuyor gibi soğuk ve mesafeliydi. "Az kalsın boğuluyordum. Nasıl olmamı bekliyorsunuz?"

"Cassandra." dedi Lien-hua yumuşakça. "Dün gece biz, orada seninle beraberdik. Bizi hatırlıyor musun?"

Bunun üzerine bize ilk defa dikkatlice baktı. "Tabii ya, ben... Su deposunu kıran sizlerdiniz, öyle değil mi?"

Lien-hua, başını salladı.

Cassandra bunun üzerine, derin bir nefes verdi. "Ohh, çok teşekkür ederim!.. Ben sizi... Ben sizi ilk başta tanıyamadım. Sizi sürekli gelen polislerden sandım. Gerçekten, beni kurtardığınız için çok teşekkür ederim."

"Önemli değil." dedi Lien-hua.

"Gerçekten."

"Cassandra..." dedim. "Seninle birkaç dakikalığına konuşabilir miyiz, acaba? Fazla uzun sürmez. Söz veriyorum."

Hastane geceliğini yatağın üzerine koydu. "Gitmem gerekiyor." dedi.

"Eğer önemli olmasaydı burada olmazdık." dedim.

"Belki daha sonra. Birkaç gün veya bir hafta içerisinde."

"Lütfen!" dedi Lien-hua.
"Söyleyeceklerin, seni kaçıranlara karşı dava oluşturmakta çok yardımcı olabilir."

Cassandra, bir dakika için tereddüt etti ve daha sonra Maria'ya dönüp "Hmm, bana bir kola veya içecek bir şey alabilir misin? Bize sadece birkaç dakika izin ver, olur mu? Sağ ol." dedi.

Maria, bir an bir şey söyleyecekmiş gibi baktı. Ancak, endişelerini yutup yanımızdan geçerek sessizce koridora çıktı. Arkasından kapıyı kapattım.

Maria, odadan çıkar çıkmaz Cassandra, yumuşakça, "Onu yakaladınız, öyle değil mi?" dedi. Boğazı daralmıştı, sesi titriyordu.

"Yani, beni oraya koyan adamı soruyorum. Onu yakaladınız, değil mi?"

"Depoda bir adam yakaladık." dedim. "Şu anda gözaltında."

"İyi. Onu yakaladınız. Hapiste, öyle değil mi?"

Gözaltına aldığımız adam, suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur. Ancak, şu anda Cassandra'nın duymaya ihtiyacı olduğu şey bu değildi. "Bugün polisler, onu sorguya aldılar ve biz de daha fazla delil toplama sürecindeyiz." diye açıkladım. Ona Austin'in ölümünü söylememiz gerekiyordu. Sorularımı, onun daha önceki dosyalarla olan muhtemel bağlantısı yerine kaçırılması üzerine odakladım. "O adamı daha önce görmüş müy- dün?"

Başını iki yana salladı.

"Peki, akvaryuma neden, o kadar erken saatte gittin?"

"Birkaç şey almak için uğramıştım." Kafasını sallamak için durdu. "Sanırım beni uyuşturmuş olmalı. Pek iyi hatırlayamıyorum. Memurlardan birisi bana bir ok bulduklarını söyledi. Beni okla vurmuş. Buna inanabiliyor musunuz?"

"Peki, adam hiç, bir cihazdan bahsetti mi?"

Bir dakika düşündü. "Evet. Sanırım bir başka adamla telefonda konuşurken bu tür bir şeylerden bahsetti. Onu binadan dışarı çıkartmak hakkında konuşuyorlardı. Bilmiyorum. Neden? Bu önemli bir şey mi? Bir şey mi buldunuz?"

"Hayır. Bunu hâlâ araştırıyoruz." dedim. "Ne olduğunu biliyor musun?"

Başını hayır dercesine salladı. Lien-hua, "Telefonun diğer ucundaki adam; onun kim olduğunu biliyor musun? Adını öğrenebilmiş miydin?" diye sordu.

Biraz düşündü. "Zannedersem adam ona, Shay veya Dade diye hitap etti. Buna benzer bir şey..."

"Shade." dedim.

"Evet. Galiba. Bilemiyorum."

Özel konulara girmenin zamanı gelmişti. "Rukh Projesi'ndeki işinin, kaçırılmanla bir bağlantısı olabilir mi? Birbirleriyle bir ilişkileri olabilir mi?"

Gözlerini kırptı. Bakışlarını benden Lien-hua ve sonra tekrar bana çevirdi. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Seni ararken bilgisayar dosyalarında, ona yapılmış olan bazı atıflara rastladık."

Dudağını ısırdı. "Bunun hakkında pek konuşamam. Telif hakları, patentler ve buna benzer şeyler... Ama bunun ne gibi bir bağlantısı olabilir bilmiyorum. Dinleyin, artık gidip erkek arkadaşımı görmek

istiyorum." Gece çantasını eline alıp kapıya doğru baktı. Hiç şüphesiz Maria'yı arıyordu.

"Lütfen!" dedi Lien-hua. "Bize proje hakkında bir şey söyleyebilir misin? Herhangi bir şey?"

"Bununla ilgili olarak Dr. Osbourne'la konuşmanız..." Ne dediğinin farkına vardı ve cümlesini bitirmedi. "Üzgünüm. Gereğinden fazla konuştum bile. İşimi kaybedebilirim. Bunun hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Artık buradan gitmek istiyorum." Saatine baktı.

Lien-hua, pencereye doğru bir adım attı. "Sana saldıran adamı görsen tanıyabilir misin? Bir sıralama yapsak, başka adamların arasından onu seçebilir misin?"

Çenesi gerginleşti. "Onun yüzünü her yerde tanırım. Onu asla unutmayacağım. Asla! Ancak, sıralamaya falan bakmayacağım. O yüzü bir daha asla görmek

istemiyorum. Ben sadece hayatıma devam etmek istiyorum."

Ona soru sormaya devam etmek ve kendisini kaçıranı teşhis edip aleyhinde ifade vermesine ihtiyacımız olduğunu açıkça söylemek istedim. Ancak, Austin'in ölümünü göz önünde bulunduracak olursak şimdi bunları söylemenin sırası değildi. Bir sorum daha vardı ve onun için, bunu duymanın zor olacağını bilmeme rağmen sormam gerekiyordu. Kaçıranların, Austin Hunter'a gönderdikleri videoyu bilip bilmediğini öğrenmem lazımdı. "Cassandra." dedim. "Sen su deposunun içerisindeyken adam ne yapıyordu biliyor musun?"

"Ne demek istiyorsunuz? Hayır. Sadece benim ölmemi bekliyordu. Birkaç defa bana bakmaya gelmişti. Bunun dışında beni orada tek başıma bıraktı." Sesi titremeye başladı. "Tüm bu korkunç olayları arkamda bırakmak istiyorum. Bu kadar soru yeter. Bitti artık!" Sonra arkamdaki kapının açıldığını duydum.

Maria, odaya geri gelmişti. Elinde bir tane kutu kola ve parmaklarından aşağıya sarkan bir dizi araba anahtarı vardı.

"Sana söylemem gereken başka bir şey daha var." dedi Lien-hua. "Belki otursan iyi olur."

"Hayır. Ben gidiyorum. Dün sabah kahvaltı için erkek arkadaşım ile buluşmam gerekiyordu. Onu bulmam lazım. Onunla konuşmaya ihtiyacım var. Telefonlarıma cevap vermiyor. Hoşça kalın. Dün gece bana yardım ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Gerçekten. Ben sadece... Bunu daha fazla yapmak istemiyorum. Olay daha çok taze."

Lien-hua'yla birbirimize baktık ve Maria'ya birkaç dolar uzattım. "Ajan Jiang ve benim için de bir şeyler alabilir misiniz? İşimiz bitmek üzere. Sadece birkaç dakika daha sürecek." Sonra Maria'ya doğru eğilip fısıldadım: "Akvaryumda bize anlatmış olduklarınız hakkında hiçbir şey söylemedik."

Bunu yapmayacağız. Merak etmeyin." İlk başta tereddüt etti ama sonunda parayı alıp meşrubat makinesine doğru tekrar yürüdü.

Cassandra, arkadaşının odadan çıkmasını izledi. "Neler oluyor?"

Lien-hua, Cassandra'ya yatakta yanına oturması için kibarca işaret etti. "Şunu bilmen gerekiyor: Austin, seni kaçıranların taleplerini yerine getirmek için bir bina yakıtı ve sonrasında polisler, onu yakaladı."

"Ne? Austin'i tutukladılar mı?" Cassandra, Lien-hua'dan uzaklaşıp haşın bir şekilde ayağa kalktı. "Bunu neden daha önce söylemediniz! Şimdi nerede?"

"Korkarım ki onu tutuklamadılar. Memurlar, onun tehlikeli olduğunu, bana zarar verebileceğini düşündüler."

"Sana mı?" Konuşmanın üzerine ağır bir kasvet çökmeye başlamıştı. "Neden sen?"

Lien-hua, oturmaya devam etti ve bir anne gibi yumuşakça ve sabırlıca konuştu: "Ben, onunla konuşuyordum. Seni bulmamıza yardımcı olabilecek bir şeyler bilip bilmediğini öğrenmeye çalışıyordum." Doğru kelimeleri seçebilmek için duraksadı. Ancak, birisine hayatındaki en önemli insanın öldüğünü söylemek için doğru kelimeler yoktur. "Anlaman gerek. Polisler, hayatımın tehlikede olabileceğini düşündüler. Austin'in elinde tabanca vardı ve bana bir bıçak doğrultmuştu."

Cassandra'nın yavaş yavaş kaçınılmaz sonuca varıp Lien-hua'nın sözlerinin altında yatanı anlamaya başladığını görebiliyordum. "Öldü mü?" Bunları söylerken sesi yarıda kesildi. "Bana söylemek istediğiniz bu, öyle değil mi? Austin'in öldüğü, öyle değil mi?"

Lien-hua, cevabını ayağa kalkıp Cassandra'ya sarılarak verdi.

Bu tür bir haber almak yıkıcı ve çok üzücü. Eğer o anda böyle bir haberi alan kişinin yanındaysanız onu teselli etmek, sarılıp her şeyin iyi olacağını söylemek istersiniz. Ancak, içinizde bir yerde, ne söylerseniz söyleyin boş ve klişe olacağını bilirsiniz. Böyle bir zamanda teselli, sözlerle değil, sessizlikle sağlanır.

Yanımızdaki yemek tepsisinde bir bardak su gördüm ve onu Cassandra'ya uzatmayı düşündüm. Ancak, bunun ne kadar aptalca olacağını fark ettim. Bu, ona hiç yardımcı olmazdı.

Lien-hua ve ben, destek olup onun tekrar hasta yatağına oturmasına yardım ederken titriyordu. "Seni seviyordu." dedi Lien-hua. "Sonunda, umrunda olan tek şey seni kurtarabilmektir. Seni dünyadaki her şeyden fazla seviyordu."

İnce gözyaşları, gözlerinden süzölmeye başladı. Çenesi titredi. "Bunu o yaptı." Lien-

hua, elini omzuna atmış yanında oturuyordu. "Beni kaçıran..." diye devam etti. "Bu, onun suçu. Onun ölmesini istiyorum." Ve sonra, sesindeki acı artarak bağırdı: "Ölmesini istiyorum!" Acı feryadı odayı doldurdu: "Ölmesini, ölmesini istiyorum!"

Cümlesini defalarca tekrarlayıp da kelimeler, hastane odasının beyaz duvarlarında yankılanırken Lien-hua, onu kollarının arasında şefkatlice tutarak ağlayıp feryat etmesine izin verdi.

Lien-hua ve ben, hastanenin iki danışmanı ve Maria odaya dönene kadar bekledik ve üçü de onu teselli etmek için yanındayken odadan çıktık. Lien-hua, arkamızdan kapıyı kapattı ve koridora çıktık.

Bana kalırsa Lien-hua, kalıp Cassandra'ya yardım etmek istiyordu. Ancak, Cassandra'nın, kederiyle başa çıkarken uzun vadede yanında olabilecek insanlara ihtiyacı vardı. Bizim gibi hafta sonuna doğru

şehirden ayrılacak olan iki federal ajana değil.

Otele geri giderken Cassandra'yla yaptığımız görüşme, üzerime çöktü. Ancak, kendime, onun gereksinimi olan yardımı aldığını, Lien-hua ve benim daha fazla yapabileceğimiz bir şey olmadığını hatırlattım. Yaşamın bir yanı da insanların acı ve kederlerini kabul etmek fakat seni alıp götürmelerine izin vermemektir. Derinler her zaman karanlık olsa da dalgalar hâlâ gün ışığını yansıtır.

Hayat hem tuhaf hem de güzeldir.

İkisi de.

Yolun sonuna doğru, acıya geniş açıdan bakmaya başladım. Cassandra'yla geçirdiğimiz dakikaları sarıp sarmalayıp aklımın bir köşesine ittim. Böylelikle onlarla doğru bir zamanda tek tek ilgilenebilirdim. Ralph'i arayıp Viktor Drake ve onun kaçırma olayıyla olabilecek muhtemel bağlantısı hakkında

daha fazla bir şeyler duyup duymadığını sordum. Duymamıştı. Bu konuyla ilgileneceğine ve Margaret'le olan görüşmesinden sonra beni geri arayacağına söz verdi.

Lien-hua'yı, FBI saha ofisine bıraktıktan sonra Dr. Calvin Wer-jonic'le tanıştırmak için Tessa'yı otelden aldım.

Tessa'yla Balboa Parkına giderken yoldan, birkaç kutu daha Peru kahvesi aldık ve ardından Calvin'i beklemek için Alcazar Bahçesi nin yanındaki alana park ettik. Biraz erken gelmiştik. Bu nedenle yakınlardaki Palm Kanyonu'nda yürüyüş yaptık ve Tessa, beni, Balboa Parkı'nın Amerika 'daki en büyük kent kültür parkı olduğu konusunda bilgilendirdi: "Burada San Diego Hayvanat Bahçesinin yanı sıra sanatsal faaliyetler düzenleyen bir düzineden fazla müze var."

Bugün aşırı derecede canlı ve neşeli görünüyordu. Kendi kendime acaba sarhoş mu diye merak ettim. Küçümsemek fiili olmadan Tessa ve neşeli kelimelerini aynı cümle içerisinde kullanacağım hiç aklıma gelmezdi. Bir sohbet başlatıp nasıl cevap vereceğini görmek istedim.

"Biliyor musun, Kuzgun..." Yeni tazelenmiş siyah ojesini işaret ettim. "Sana bu rengi yakıştırıyorum. Eskiden siyah rengi pek sevmezdim ama sanırım fikrim değişiyor."

"Sağ ol ama siyah bir renk değildir. Renk eksikliğidir."

"Sahiden mi? Bak, işte şimdi seni yakaladım. Bir renkli kalem kutusuna bak. Siyah kesinlikle bir renktir. Renkli boya kalemin de böyle derdi."

"Vay be, demek renkli boya kalemin de! Biliyor musun, Patrick?"

Sanırım sen haklısın. Nihayet siyahın bir renk olduğunu düşünüyorum." Sesinde alaycı bir ton vardı ama çok hafifti. Kafeinsiz bir küçümseme gibiydi. "Demek istediğim, fizik kuralları siyahın ışık dalgaları yansıtmadığını söylese bile eğer bir kutu boya kalemi, onun renk olduğunu ileri sürüyorsa ışığın uzayda nasıl hareket ettiği konusunaki bakış açımızı tekrar gözden geçirmeliyiz."

Sanırım kendini iyi hissediyordu. Hem neşeli hem de alaycı. Bir katilin kombinasyonu.

Crayola'yı nasıl savunabileceğimi düşünürken bir kadın, bebek arabasıyla bize doğru yaklaştı. Tessa'yı kaldırıma doğru çekmek için kolunu elimle hafifçe tuttum. Ancak, koluna dokunduğum anda yüzünü buruşturup geri çekildi.

"Affedersin. İyi misin?" Ona dokunduktan sonra, kendisine illüzyonist diyen seri katil Sevren Adkins'in, geçen sonbaharda kesmiş olduğu kolunu tuttuğumu fark ettim. Dövmeyi oraya yaptırmış olmalıydı. Fakat dövme hakkında bir şey söylemedim. Kendisinin söylemesi için ona bir şans vermek istedim. "Yaranı mı acıttım?"

"Ben iyiyim, hayır. Sen hiçbir şey yapmadın. Gerçekten. Sadece... Kolumun üzerine yatarak ters bir pozisyonda uyumuş olmalıyım. Hepsi bu kadar."

Hemen konuyu değiştirip dün gece davayla ilgili neler olduğunu sordu ve ben, onun, polis kordonunun ilerisine, bir başkasının ızdırabına merakla bakması için iyi bir sebep bulamadım. Bu nedenle Austin Hunter'ın ölümünü ve Cassandra'nın neredeyse boğulduğunu söylemek yerine ona sadece, Cassandra'nın iyi olduğunu ve kaçırılması olayındaki şüpheliyi gözaltına aldığımızı söyledim.

"Peki ya kundakçıya ne oldu?"

"Polis tarafından durduruldu." dedim. "Yakın zamanlarda bir yangın daha çıkaramayacak."

"Yani davan kapandı mı? Bugün gezebilecek miyiz?"

"Bakalım." Denver'a uçağı saat 14:26'daydı. Onu eve gönderdiğimi mümkün olduğu kadar geç söylemek istiyordum.

"Bu arada; sorma fırsatım olmadı..." dedim. "Dün Lien- hua'nın sürdüğü arabaya binmek nasıldı? Yine tüm kırmızı ışıklarda geçip deli gibi mi kullandı?"

"Beni pazartesi gecesi otele bırakırken nasıl kullandıysa dün de öyle kullandı. Oldukça normal." Ve sonra tam kahvemden bir yudum almıştım ki "Bu arada, ikinizin arasında ne var?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hadi! Sütten çıkmış ak kaşık havaları takınma. Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Ayrıca, adam tramvayın önüne atladığında ve beni birinin otele götürmesi gerektiğinde ilk aradığın kişi oydu. Aranızdaki durum nedir?"

"Hiçbir şey. Hiçbir durum yok..."

"Ya tabii tabii. Yalan söylemekte berbat-sın. Ayrıca, insanlar ne zaman 'hiçbir şey'

deseler bu her zaman 'bir şey' anlamına gelir. Sadece itiraf etmekten korkarlar."

"Ben, hiçbir şeyi itiraf etmekten korkmuyorum..."

"Öyleyse ne var?"

Belki farklı bir yaklaşımdı. "Pekâlâ. Onun bana karşı neler hissettiği konusunda bir şey söyleyemem ama ben onunla birlikte Çalışmayı seviyorum. Ona saygı duyuyorum ve onu daha yakından tanımak istiyorum..."

"Sürekli onu düşünüyorsun. Onunla yalnız kaldığın zamanlarda kendini, hayatında hiç hissetmediğin kadar canlı hissediyorsun. Seninle her konuştuğunda kalbin deliler gibi çarpıyor..."

"Tamam, tamam. Bu kadar yeter! Pekâlâ, belki bir şey var ama aslında önemli bir şey değil."

Park yerine doğru giden bir yoldan yürümeye başladık. "Peki, görüşüyor

musunuz? Ve lütfen, 'Son zamanlarda çok fazla birlikte çalışıyoruz.' falan deme çünkü bu tamamen bambaşka bir şey. Ayrıca bunu, bana, o da söyledi."

"Ne? Onunla bu konuyu konuştun mu? Bunu yapmadın, öyle değil mi?"

"Belki evet belki de hayır." dedi kaçamak bir şekilde. "Konu bu değil. Şu anda ben seninle konuşuyorum ve sen sorularımdan kaçmaya çalışıyorsun."

Bir tarafım şu anda Lien-hua'nın da burada olmasını istedi. Böylelikle söylediklerim hakkında hemfikir olabilirdik. Diğer yandan da tüm bunları duymadığı için seviniyordum. "Tessa, belki bunu daha sonra tartışabiliriz, olmaz mı?"

Durdu ve yüzünü bana döndü. "Hayır. Şimdi iyi bir zaman."

Christie'nin ölümünden sonra Tessa'yla, benim, birileriyle tekrar birlikte olmam

hakkında hiç konuşmamıştık ve Lien-hua'yla ilişkim bir mesele hâline gelecek kadar ilerlemediğinden bu konuyu hiç açmamıştım.

"Pekâlâ." Tessa, ısrar etti. "Onunla çıkıyor musun? Lütfen 'bir tür' deme. Yani 'Bir tür çıkıyoruz.' falan deme."

" 'Bir tür' demenin nesi kötü?"

" 'Bir tür' demek, yan çizmektir. Çok salakça bir laf. Bağlanmaktan korkan insanların söyleyeceği türden bir şey."

"Oh!"

"Eee?"

"Eeesi Tessa. Durum böyle... Görüyorsun işte... Bu... Bu çok karmaşık."

"Karmaşık mı?" Ellerini kalçasına koydu. "Cevabı evet veya hayır olan bir soru senin için çok mu karmaşık, Dr. Bowers? Ajan Jiang'la çıkıyor musunuz: Evet mi, hayır mı?"

Tam o sırada telefonum çaldı ve Tessa cebime baktı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Bir şekilde kendi kendini aradın, öyle değil mi? Tekrar arama tuşuna falan bastın, değil mi?"

"Başarılıyım." dedim "Ama o kadar da başarılı değilim."

Kimin aradığına baktım. Lien-hua'ydı.

"Peki kim arıyor?" Tessa, telefonumun ekranına göz attı. "Ciddi olamazsın."

"Bunu açmam gerekiyor, tamam mı?"

Tessa, kollarını birbirine kavuşturup başını gençlerin yaptığı gibi kaldırdı ve dik dik baktı.

"Merhaba Lien-hua." Konuşurken Tessa duymasın diye telefonu kulağıma iyice yapıştırdım.

"Merkezde sana ihtiyacımız var."

"Ne oldu?"

"Şüpheli, polisle konuşmuyor. Ancak, benimle konuşmak istemiş. İsmimi söyleyerek."

Tessa'nın, konuşmaları dinlemede başarılı olduğunu bildiğimden sesimi alçalttım. Hatırladığım kadarıyla depodayken hiç kimse şüphelinin yanında Lien-hua'nın adını söylememişti. "Senin kim olduğunu nereden biliyor?"

"Emin değiliz. Margaret, şu anda adamın avukatlarıyla görüşüyor. Ralph, birkaç saat sonra onunla buluşacak. Öğlene kadar buraya gelmeni istiyorlar."

"O zamana kadar gelemem. Yapmam gereken..." Tessa'nın dinleyebilmek için çabaladığını görebiliyordum. Ne olur ne olmaz duyar diye söylemek üzere olduğum cümleyi tekrar kurdum. "Yapmam gereken birkaç iş var. En erken birden önce orada olamam."

"Tamam. Eğer başka bir şey daha öğrenirsem seni ararım."

"Anlaştık. Görüşürüz."

Telefonu kapattım. Tessa, bana şüpheyile baktı. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

Olay, daha da karmaşık hâle gelmişti. Ancak, tüm bunları Tessa'yla konuşamazdım. "Sanırım bu dava, bugün biraz zamanımdan çalacak. En azından, yarın öğleden önce buradan ayrılamam."

Kaşlarını kaldırdı. "Cuma akşamına kadar burada kalacağımızı sanıyordum; öyle değil miydi?"

"Plan böyleydi." Bu konuya girmeden önce, diğerini hallet. "Her neyse, ne diyorduk? Ha evet. Sana Ajan Jiang'a, çıkıyor muyuz çıkmıyor muyuz zırvasından bahsetmemen için söz verdirmek üzereydim."

"Hayır, sen bana çıkıp çıkmadığınızı söylemek üzereydin. Eğer net bir cevap verirsen söz veririm."

Düşüncelerimi toparladım. "Tessa, dinle. Buna ne dersin: Eğer Ajan Jiang ve ben, aslında hiçbir şey olan bir şeyden, bir tür bir şeyden daha fazla olabilecek herhangi bir şeye geçmeye karar verirsek sana söyleyeceğim."

"Söylediklerini takip edemediğimi sanıyorsun ama ettim."

"Sana inanıyorum. Şimdi söz ver."

"Söz veriyorum."

"Neye söz veriyorsun?"

İç çekip derin bir nefes aldı ve "Ajan Jiang'a ondan ne kadar çok hoşlandığını ve deliler gibi onunla çıkmak istediğini söylemeyeceğime söz veriyorum. Bu nasıl oldu?"

Alnımı sildim. O sırada bir taksi yanaştı ve ince uzun bir adam, arka koltuktan indi. Şoföre para uzattıktan sonra bize doğru döndü.

Dr. Calvin Werjonic gelmişti.

Calvin, San Diego için bundan daha tuhaf bir kıyafet seçemezdi. İncecik bir trençkot giymiş -bundan başka bir şey giydiğini çok nadir görmüştüm- ve modası geçeli kırk yıl olmasına rağmen büzgülü bir fötr şapka takmıştı.

"Patrick, evlat!" Yıllar boyunca yaptığımız uzun sohbetler ve paylaştığımız uzun geceleri düşününce sadece tokalaşmak pek yeterli değil gibi geldi. Ama Calvin'in kucaklaşmaktan hoşlanmadığını biliyordum. Çok içten bir şekilde elimi sıktı. "Seni görmek çok güzel ve bu da güzel Tessa Ellis olmalı."

"Merhaba."

"Patrick, bana senden çok bahsetti."

"Bundan hiç şüphem yok. Bana sizden pek bahsetmedi ama iki kitabında da sizin hakkınızda çok şey okudum."

"Hmm... Ben o bölümleri okurken uyuyakalmıştım."

"Benimse ayık kalabildiğim tek bölümler onlardı."

"İhım ihım." Ona kahvesini uzattım. "İyi görünüyorsun, Calvin."

"Üvey baban çok kötü bir yalancı, Tessa."

"Önemli değil. Ben açığı kapatıyorum."

"Bir de bana sorun." dedim.

Calvin, San Diego'nun havasını içine çekti ve beni üstünlükücü inceledi. "Her zamanki gibi formda görünüyorsun Patrick. Hâlâ sınav çekiyor musun?"

"Amerika'da sınav deniliyor ama ben genelde barfiks diyorum."

"Ah evet, tabii!.." Kahvesini ağzına doğru götürüp bir yudum aldı.

Bir tepki vermesini bekledim. "Kahve hakkında ne düşünüyorsun? Güzel değil mi?"

"Korkarım benim için fazla sert." Kapağını kaldırıp kahveyi kaldırıma döktü ve kahve kabını da yakınlardaki bir çöp kutusuna attı. "Gel hadi!" diyerek hızlı hızlı yoldan yürümeye başladı.

Tessa, kaldırımdaki korkunç kahve lekesine bakarkenki surat ifademi gördü. "Ağlama, Patrick. Beni utandırma!"

"Haydi, gelin!" dedi yirmi metre ilerimde olan Calvin. "Bütün gün bekleyemem!"

***

Calvin'le, birbirimizin hayatında olup bitenleri öğrenmemiz, birkaç dakikamızı aldı ve sonra Tessa, onu bazı davaları hakkında sorguya çekti. Kan ve cesetlerden bahsetmediği sürece tüm detayları bilmek istedi.

Calvin de ona cep telefonu zil seslerini yüklemek için en iyi internet sitelerini, bu hafta YouTube'daki en iyi videoları ve Facebook'ta kaç tane arkadaşı olduğunu sordu.

Yaklaşık on beş dakika sonra Tessa'ya, Calvin'le benim, çok fazla kan ve silahlı çatışma içeren bazı olayları tartışmamızın bir sakıncası var mı diye sordum. Anında bizi ilerideki SDAİ Yaşayan Sanatçılar Müzesinde beklemeyi teklif etti ve o gittikten sonra Calvin yumuşakça "Çok akıllı bir kız." dedi.

"Tahmin bile edemezsin."

Sonra Calvin, beni CJlusal Jeouzamsal-İstihbarat (GEOINT) Dairesinin yaptığı danışmanlık işi hakkında bilgilendirdi. Bu fazla bilinmeyen muharebe destek dairesi, Savunma Bakanlığına jeo-uzamsal istihbarat sağlıyordu. NGIA, jeouzamsal istihbaratın askerî alandaki kullanımını vurgulardı. Ancak, Calvin ve ben, onların jeouzamsal istihbaratlarını kanun yaptırımı alanıyla

bütünleştirmenin yollarını bulabilmeye yardımcı olmak için onlarla çalışmıştık. Fakat geçen sene bizim casus uydularımız, özel şirketler ve müttefiklerimizin, GEOINT'leri, arasında entegre global video düzenini içeren uluslararası bir sanal altyapı için bastırmaya başlayınca ben istifa ettim.

Bu konuda Calvin'le hep farklı görüşlerde olmuştuk.

"Ama Patrick!" dedi ısrarla. "Savunma Bakanlığı şimdi bile bir sonraki uydu üretimini düzenliyor. Mevcut teknolojiyi uydu sistemlerine entegre ederek bir metnin satırlarını okuyabilecek, bir cep telefonu ekranındaki numaraları görebilecek kadar yakın zumlama yapabileceğiz. Hatta retina taraması ile kimlik tespiti bile yapılabileceğiz. Ayrıca, lazer hedeflemeyle ilgili söylenenler..."

"Calvin, lütfen!.." Sabırsız gibi görünmek istemiyordum. Ama bu bahsettiklerini

önceden çok duymuştum. "Yasalar uygulayan personelin bir arabayı durdurmak, telefonları dinlemek, bir eve girmek, bir şüpheliyi aramak ve hatta birilerini evine kadar götürmek için bile makul bir sebebe ihtiyacı vardır. Global videoya birlikte bunun hepsi çöpe gider. Hükümet, herkesi, her zaman ve her yerde takip edebilir duruma gelir. Mahremiyet diye bir şey kalmaz. Günün her dakikasında birisi omzumuzun üzerinden bizi gözetlemeden yaşamaya hakkımız var. Teknolojiyi masumu gözetlemek için değil, suçluyu bulmak için kullanmalıyız."

"Bir düşün evlat. Bir suç işleniyor, diylim ki bir çocuk kaçırılıyor, suçun işlendiği saatteki ve yerdeki global videoya bakıp suçluyu olay yerinden takip edip canlı iz sürme tekniğini kullanarak birkaç dakikaya kalmadan onu yakalayabiliriz. Bu, çevresel kriminolojinin doruk noktası. İnceleme sürecinde devrim yapacak!"

"Biz sapıkları ve röntgenci Tom'ları tutukluyoruz ve şimdi

NGIA, masum insanların hayatlarını dikizleyebilsinler diye dünyadaki tüm istihbarat birimleri için devasa bir video kameraları meydana getirmeyi teklif ediyor. Ben hâlâ bunun doğru olmadığı kanısındayım. Belki bu konuyu daha sonra tartışabiliriz, üça-ğını yakalaman gerektiğini biliyorum..."

"Evet, evet, tabii." Sanki biraz önce konuştuklarımızı siliyor-muş gibi elini hafifçe havada salladı. "Kusuruma bakma. Senin dava... Bana ondan bahset."

Calvin, hızlandı. Ona şu andaki davayı özet geçtim. Araştırmamıza gölge düşürecek bilgileri veriyor olmamak için isimleri ve bazı detayları değiştirerek anlattım. Calvin, anlattıklarımı takip ettiğini göstermek için arada başını sallayarak dikkatlice dinledi ve sonunda "Patrick pazartesi geceki yangınla

John Doe'nun ölümü arasındaki bağlantıyı araştırdın mı?" diye sordu.

"Şu ana kadar elimde olan tek şey, yer ve zaman bağlantısı."

"Hmm. Senin sebeplere pek girmedığını biliyorum. Peki Ajan Jiang, kundakçının daha önceki yangınları çıkarma sebeplerini derinlemesine araştırdı mı?"

"Ralph, kundakçının banka kayıtlarına bakması için saha ajanlarından birisini görevlendirdi ve o da adamın, her yangından birkaç gün sonra hesabına yirmi beş bin dolar yatırıldığını öğrenmiş. Yani, eğer bir gerekçe arıyorsan, görünüşe göre para için yapmış."

"Evet ama para kimden gelmiş?"

"Bilmiyoruz."

"Ve her şeye rağmen, kadını kaçıranların, sonunda ondan istedikleri para değildi."

"Görünüşe göre değildi."

"Anlaşılan ulaşılması zor Dr. O'yu bulman gerekecek."

"Hâlâ şehir dışında. Onunla görüşmek, bugün daha geç vakitlerde yapacağım şeylerin arasında."

"Peki ya Shade, Shade denen adam hakkında ne biliyorsun?"

"Pek bir şey bilmiyorum. Gözaltına aldığımız adam olabilir. Ama bundan şüpheliyim. Shade, bana telefonda buluşma noktasında olduğunu söylemişti. Orasının depo olması pek mümkün değil gibi. Shade, her kimse GPS konumunu saklamasını bilen ve beni tanıyan biri. Kısa telefon görüşmemizde beni kesin olarak tanıdı. Korkarım ki daha önceki davamdan biri olabilir veya belki de yakından bir tanıdık."

"Hiç kuşkusuz!" Calvin, yanımda sessiz bir şekilde bir süre yürüdü ve sonra "Besbelli ki karmakarışık bir dava ama çözeceğinden eminim, evlat. Elbette ki bana tüm anlatmış

olduklarını değerlendireceğim ve eğer araştırmaya dair benim de ilave bir tavsiyem olursa seni hemen arayacağım. Sana bir tavsiye..." dedi ve sonra benimle sanki hâlâ Simon Fraser üniversitesinde doktora öğrencisiymişim ve o da benim profesörümümüş gibi konuşmaya başladı: "Patrick, şeytanın ayrıntılarda değil, ayrıntıların birbirleriyle olan ilişkilerinde gizli olduğunu unutma. Bazen gerçeklere bakmayı bırakıp aralarındaki boşluğa bakman gerekir. Neyin yörüngesinde döndüklerini bilmeden gezegenlerin güneş sistemi içerisindeki hareketlerini tam olarak anlamak mümkün değildir."

Ben, yapmış olduğu yorumları düşünürken ekledi: "Ve şimdi de telefonda konuşmak istemediğin özel konuya gelelim."

Ondan bir şey saklamaya çalıştığımda anlayacağını biliyordum. Bu nedenle bunu hiç denemedim bile. "Calvin, bazen işim beni

kemiriyor. İnsanın kötülük yapma potansiyeli, şey... Bu çok şaşırtıcı!"

Satır aralarını okudu. "Ama seni en çok endişelendiren şey, kendindeki kötülük yapma potansiyeli."

"Evet."

"Hepimizde en kötü olanı yapma potansiyeli vardır, Patrick."

"Biliyorum. Belki de bunu çok iyi biliyorum..."

Kalın bir palmye ağacının gölgesinde durduk ve Calvin, "Bence insani zaaflarımızın ne kadar iyi farkında olursak, temel içgüdülerimize karşı o kadar az savunmasız oluruz." dedi.

"Beni en çok korkutan şey, yalnızca kötülük yapmaya olan eğilimimiz değil; işte o temel içgüdüler, ancak..."

"Onun verdiği gizli haz."

"Evet."

Birkaç dakika sözlerimi düşündü. "Yani eğer bir dağcı gibi konuşacak olursak, hepimiz uçurumun kenarında yaşıyorsak aşağıya atlamayacağımızı nereden bilebiliriz?"

"Evet." dedim. "Ve bir başkasını aşağıya itmeyeceğimizi nasıl bilebiliriz?"

Tekrar gün ışığına çıktık ve yoldan yürümeye devam ettik.

"Cevap basit, Patrick, daha önce de söylediğin gibi bilemeyiz. Aşağıya atlamayacağımızdan veya bir başkasını itmeyeceğimizden hiçbir zaman emin olamayız. Ama bu tatmin edici bir cevap değildir, çünkü hepimiz farklı olduğumuzu, bu tür şeyleri asla yapmayacağımızı düşünmek isteriz. Ancak, uç nokta hepimizin ulaşabileceği yerdedir. Nietzsche 'Canavarlarla savaşıyor, bu süreç içerisinde kendisinin de canavara dönüşmesine dikkat etmelidir. Ve eğer cehennemi çok fazla kurcalarsan cehennemde seni

kurcalar.' diye yazmış. Sen cehennemi çok fazla kurcaladın, evlat. Ve ne kadar çekici olduğunu gördün."

Bir an düşündüm. "Haklısın Calvin, ama ne sen ne de ben canavarlarla savaşıyoruz. Aynen bizim gibi birer insan olan suçluları yakalamaya çalışıyoruz. Katiller, tecavüzcüler, sübyancılar canavarca şeyler yapıyorlar ve eylemleri onları, diğerlerinden daha suçlu kılıyor; daha az insan değil. 'Onlar'ı, 'biz'den farklı kılan şeyi ne kadar çok araştırırsan temelde hepimizin aynı olduğunu o kadar iyi anlarsın. Onlar bizden daha çok canavar değiller."

"O zaman, belki..." dedi Calvin rahatsız edici bir boyun

eğmeyle. "Hepimiz birer canavarız."

Tam da duymaya ihtiyacım olan şey buydu. "Seninle konuşmak çok yüreklendirciydi, Calvin. Eğer bir gün Dr. Phil istifa edecek olursa onun yerine başvurmalısın."

"Bunu aklımın bir köşesinde bulunduracağım."

***

Tessa, Casa del Rey Moro Bahçesi'ndeki, Yaşayan Sanatçılar Müzesinin karşısındaki park alanında bizi bekliyordu. "Neden bu kadar geç kaldınız?"

"Korkarım bu dava, bizi hâlâ serseme çeviriyor." dedi Calvin.

"Neredeyse çözüldü sanıyordum."

"Birkaç ufak bilmece daha kaldı." diye cevap verdi.

"Bence, siz ikinizin, biraz Dupin gibi düşünmeye başlamanız gerekiyor. Sizin probleminiz bu."

"Dupin mı?" dedim.

Daha sonra Tessa, Dr. Werjonc ve bana, görünüşe göre gerçekleşmiş olması imkânsız

bir olayı nasıl incelememiz gerektiğini anlatmaya başladı.

"Dupin!" diye tekrarladı Tessa. "Hiç Morgue Sokağı Cinayeti ni okumadınız mı?"

"Galiba... Çok uzun zaman önce..." dedim. "Belki senin yaşındayken."

"Bu çok uzun zaman önce olmalı." diye mırıldandı.

Doğrusu gençken, Poe'nun yazılarından bazılarını okuduğumu hatırlıyorum. Ancak, hiçbir zaman çok ilgimi çekmemişti. Şimdi bundan pişmanlık duyabileceğimden şüphelendim. "Tessa..." dedim. "Dupin kim?"

"Monsieur C. Auguste Dupin. Onu, Poe yarattı. Hakkında üç hikâyeye yazdı. İlkinde, - Morgue Sokağı Cinayeti- bir kadın ve kızı öldürülüyor. Ama morgda değiller. Bu, sokağın adı. Her neyse, dedektif, Dupin isminde bir adam. Aslında tam olarak dedektif

değil. Daha ziyade analist veya onun gibi bir şey."

"Hmm, demek analist..." diye mırıldandı Calvin.

"Evet." dedi. "Ve sonunda olayı çözen o."

"Bak işte, gördün mü?" dedim. "Hayal ürünü olduğu nasıl da anlaşılıyor."

Tessa, kafasını salladı. "Eğer Lien-hua burada olsaydı bunu söylediğin için sana uçan bir tekme atardı."

"Hiç şüphesiz!" dedi Calvin. Botanik Binası'nı geçerek kuzeye doğru yürümeye başlamıştı. "Ama canım, üzülerek söylüyorum ki içimden bir ses bana, bu Dupin denen arkadaşın, benzersiz Sherlock Holmes'un kötü bir taklidi olduğunu söylüyor."

"Holmes mu?" diye irkildi Tessa. "Bana bu konuyu hiç açma bile! Sör Arthur Conan Doyle, tabii ona 'Sör' denilebilirse, tamamen Foe'dan kopya çekmiştir. Morgue Sokağı,

1841'de yazılmıştır. Doyle, 1859'a kadar dünyaya gelmemiştir bile. Sonra 1885 yılında Doyle, dedektif hikâyeleri yazmaya karar verdiğiğinde Holmes u, Dupirînın tıpkısının aynısı olarak ortaya çıkartmıştır. Holmes, Dupin gibi düşünür. Onun gibi davranır ve onun gibi konuşur. Olayları yerel polise, aynı şekilde anlatır ve Watson, temelde tamamen, Dupin'nın hikâyelerini anlatan adama dayanır." Sinirlenmeye başlamıştı. Kızgınlık ona yakışıyordu. "Ve dahası, tüm bunlara rağmen, ilk Holmes hikayesinde, Kızıl İpu-cu'nda, sahte kreasyonu olan Sherlock Holmes'a, Dupin hakkında 'çok aşağılık bir adam' dedirtmek yüz­süz­lüğünde bulunmuştur. Doyle, yeteneksizdir; Poe ise harikadır!

Atlantik'in diğer tarafındaki dedektif hikâyeleri konusunda uzman olan Calvin, hafifçe boğazını temizledi. "Biraz önce 'yüz­­süz­lük' mü dedin, canım?"

"Alışırısın." dedim ona ve sonra Tessa'ya döndüm. "Tüm bunları ilginç bulmadığımı sanma sakın ama bunların bizim davamızla alakası nedir?"

"Bekle biraz. Oraya geliyorum. Pekâlâ, Dupin'nın Morgue Sokağı'nda yaptıkları şunlar..." Dupin'nın araştırma tekniklerini parmaklarıyla tek tek saydı: "Somut olayları inceler, fiziksel delilleri toplar, yaraların şekillerini ve saç örneklerini inceler, ön otopsi yapar, tanıkların ifadelerini değerlendirir, şüpheliyi sorguya çeker ve sonunda denizciye olaya karıştığını itiraf ettirir."

"Sana benziyor, Patrick." dedi Calvin. "En iyi günlerinden birine."

Yürüyüş yapan biri -palmiye ağaçlarının sağında, kaktüslerin solunda dizili olduğu yoldan- ağır adımlarla yanımızdan geçti.

"Aslında..." dedi Tessa bana bakarak. "Dupin, biraz senin gibiydi."

"Nasıl yani?"

"Olay yerini ziyaret etti -bu, onun için çok önemliydi- ve katilin odaya nasıl girip çıktığını araştırdı."

"Güzel..." dedim. "Giriş ve çıkış yolları."

"O, buna girmeler ve çıkmalar derdi ama her neyse. Ayrıca, o da yerel otoritelerin sinirine dokunmayı başardı."

"Arkadaş, benim kafamda bir adam gibi görünüyor." Yol, San Diego Hayvanat Bahçesinin dış sınırlarından kavis yaparak Alcazar Bahçesi'ne doğru geriye uzun bir çember çizmeye başladı. Hayvanat Bahçesi'den gelen kuş seslerini ve büyük bir orman kedisinin gürlemelerini duyabiliyordum.

"Aslında olayı çözmesinde ona yardımcı olan, tüm o giriş/çıkış meselesiydi. İlk bakışta bir soygun gibi görünüyordu. Ancak, Dupin başka olasılıkları da değerlendirdi.

Polisin yaptığı gibi sadece teorisini destekleyen delillere bakmaktansa hiçbir anlam ifade etmiyor gibi görünen farklı fikirleri denedi."

"Gerçek bir araştırmacı özelliği." dedi Calvin.

"Hepsi bu kadar da değil. Sonra Dupin, bu suçu işlemiş olabilecek katilin bedenini, vücut tipini ve özel yeteneklerini düşünüyor, tamam mı? Ve ardından bu düşüncelerini, şüpheli listesini daraltmakta kullanıyor çünkü katilin, kurbanda bu tip yaralar açabilmesi için çok güçlü, olağanüstü güçlü ve aynı zamanda da çok çevik olması gerektiğini biliyor."

Tessa, anlattıkça sanki doğuştan hikâye anlatıcısıymış gibi gittikçe daha da hareketleniyordu. Onu, daha önce hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim ve durdurmak istemiyordum. Belki de bu, onun için, bana, benim hiç de sıra dışı olmadığımı

göstermenin bir yoluydu. Ne de olsa Poe, Dupin'ı ben doğmadan yaklaşık yüz elli yıl önce yaratmıştı. Nedeni ne olursa olsun onu bu derece coşkulu görmek güzeldi. Devam etmesine ses çıkarmadım.

"Ve Dupin, ölmüş olan kızın boynundaki yarayı incelediğinde bu tip yaraları meydana getirebilecek bir elin ne kadar büyük olması gerektiğini görebilmek için bir mekanizma inşa etti."

"Suç rekonstrüksiyonu." diye mırıldandı Calvin. "Bu çatlak, Londra Emniyet Müdürlüğünün dedektif masasında ders vermeli."

Tessa, parmaklarını havada salladı. "Ama olay şu, yara bir insan eli tarafından açılmamıştı."

Poe'nun suçları işlemesi için bir çeşit hayalî canavar yarattığından şüphelenmeye başlamıştım. Probleme kolay bir çözüm olurdu. "Peki yaralara ne sebep oldu?"

"Pekâlâ, sırf olanları incelemek yerine Dupin, bu kendine özgü olan olayda, 'benzersiz'in ne olduğuna odaklandı."

"Bir olay ne kadar kendine özgüyse çözümü o kadar kolaydır." diye mırıldandım; seminerlerimde sık sık kullandığım özdeyişi söyleyerek. Bu cümleyi benim yarattığımı düşünüyordum. Belki de Poe yaratmıştır.

"Ancak, bu, suç teşkil eden bir olay değildi." dedi Tessa.

"İki kişinin cinayete kurban gittiğini sanıyordum; öyle değil miydi?"

"Hayır, iki kişi öldürüldü."

"Bir dakika, canım." dedi Calvin. "Sanırım yaraları, bize henüz açıklamadın."

"Yaraları, kızı öldüren yaptı."

Hâlâ anlamamıştım. "Pekâlâ, yani denizci mi yaptı?"

"Hayır, maymun yaptı."

"Maymun mu?" diye aynı anda haykırdık.

"Evet, insanları tıraş etmeye çalışan Borneo'lu bir orangutan kadının kafasını neredeyse usturayla doğruyordu." Hafifçe kafasını iki yana salladı. "Hikâyenin o kısmı pek iyi değil."

"Peki ya denizci?" diye sordu Calvin.

"Orangutanın sahibiydi. Ancak, orangutan kaçtı."

"Dalga geçiyorsun, öyle değil mi?" dedim. "Kurbanları tıraş etmeye çalışan bir orangutan mı?" Bunu okuduğumu bile hatırlamıyordum.

"Hey, Poe'ya biraz müsamaha göster. Morgue Sokağı Cinayeti basılan ilk dedektif hikâyesi, ilk kitli oda esrarı, ilk polisiye hikâye ve literatürde ortaya çıkan ilk kriminal analiz örneğidir. Sadece tek bir kısa hikâyeye Poe, edebiyatta bugünlere kadar gelen dört ayrı tür yaratmıştır."

"Bu durumda..." dedi Calvin. "Müsamamayı bir daha düşün."

Tessa, yola uçmuş olan bir ot yığınının üzerine bastı. "Ve harika olan tarafı ise Dupin'nın, aslında olayı çözenin imkânsız gibi görüldüğü gerçeğini kullanmış olmasıdır. Olması ne kadar imkânsız gibi görünse de olay cereyan etmiştir. Yani, gerçekleşmesi mümkünmüş. Ancak, polis, de ni ce qui est, et d'expliquer ce qui n'est pas hatasını yapmıştır. Ama Dupin, bu hataya düşmemiştir."

Ona bakakaldım. "Ciddi olamazsın! Ne zamandan beri Fransızca konuşuyorsun?"

Tepki verecekmiş gibi göründü. Sonra da utanmış ve bozulmuş gibi "Sadece öğreniyorum. Neden? Bir şeyi yanlış mı telaffuz ettim?" dedi.

"Hayır." dedi Calvin. "Sanmıyorum."

İç çektim. "Benim için çevirebilir misin? Fransızca'yı biraz unuttum."

"De nier ce qui est, et d'expliquer ce qui n'est pas." dedi tekrar. " 'Olanı görmezden gelmek ve olmamış olanı anlatmak.' Polisler, kilitli bir odanın soyulduğunu ve iki kurban olduğunu gördüler. Ancak, sonunda ne bir soygun ne cinayet ne de bir sebep vardı ve kapı da kilitli değildi."

Calvin'i hiç bu kadar kafası karışmış görmemiştim. "Canım, sanırım bana bunu açıklamalısın."

"Maymun, hiçbir şey çalmadı. Yani, ortada bir soygun yok. Hiçbir sebebi yoktu, eğer birisini tıraş etmeyi sebep olarak saymazsanız. Bir cinayet işlemedi; tabii ki insanları öldürdü ama o, bir insan olmadığı için buna cinayet denemez. İşte bu nedenle ortada bir suç yok. Ayrıca, maymun içeriye zıpladığında oda kilitli değildi. Sadece

odadan çıkarken pencereye çarpıyor ve mandal kendiliğinden kapanıyor. İşte böyle."

Calvin, ona hayranlıkla baktı. "Çok iyi, canım. Gerçekten de çok iyi."

"Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir." dedim yumuşakça.

"Doğru." dedi Tessa. "Ve hikâyenin sonunda Dupin, geri zekâlı polis dedektifi hakkında konuşuyor ve 'Onu kendi kalesinde yendiğim için çok memnunum.' diyor. Bu kısmı seviyorum."

"Kendi kalesinde yenmek..." diye mırıldandı Calvin. "Bunu unutmamam gerek. Bir sonraki kitabım için güzel bir başlık olabilir."

Alcazar Bahçesi'ne yaklaşırken Calvin'in taksisinin geri gelmiş olup onu beklediğini görebiliyordum. Saatine bakıp "Artık gitmem gerekiyor. Tessa, canım çok memnun oldum.

Bir sonraki Amerikan edebiyatı dersimi iple çekiyorum." dedi.

"Daha çok Foe okuyun." dedi Tessa. "Marie Roget'nin Esrarı, Çalınan Mektup ve diğer Dupin hikâyelerini. Hoşunuza gidecektir."

Calvin, Tessa'nın omzuna hafifçe vurdu ve sonra eliyle dirseğimi kavradı. "Bu davada bol şans, evlat. Deliller seni nereye sürüklerse sürüklesin onlara güvenmeyi unutma. Gerçeği bulana kadar teorilerini çürütmeye devam et."

"Teşekkür ederim." dedim. "Seni görmek çok güzeldi."

Ve sonra aceleyle vedalaştık. Calvin gitti. Ve Tessa'yla dövmesi hakkında yüzleşme zamanının geldiğine karar verdim.

Lien-hua, Margaret Wellington konferans salonunda sinirli bir biçimde bir aşağı bir yukarı yürürken izledi. Otuz dakika önce Margaret, Lien-hua'dan, kendisine olayı özetleyip Cassandra'yı kaçıranlar hakkında oluşturmuş olduğu kaba profili paylaşmasını ve dün gece depoda, şüpheli ayaktayken onun ayağının adamın karnında ne işi olduğunu açıklamasını istemişti. Lien-hua'nın açıklamalarıyla birlikte Margaret, salonda yavaş yavaş yürümeye başlamıştı.

Ralph, salona girip kriminologların depoda ve adamın apartman dairesinde bazı ilerlemeler kaydettiklerini duyurunca, sonunda salondaki sessizlik bozuldu. "Herifin adı Neville Lewis. Polis, hâlâ ağzından tek bir kelime dahi alamadı. Kaydı temiz görünüyor. Ancak, şimdiye kadar onun için tanıklık edebilecek birilerini bulamadık."

"Parmak izini, Otomatik Parmak İzi Tanıma Sistemi'nden geçirdiniz mi?" diye sordu Margaret.

Ralph, başıyla onayladı. "Hiçbir şey bula-madık. Görünüşe göre ne bir trafik ihlali yap-mış ne de vergi kaçakçılığı."

"Bir dakika!" dedi Lien-hua. "Kendi işkence odasını kuran ve bu sofistike kaçırma olayına karışan bir adamın, daha önceden hiçbir kaydı olmadığını mı söylüyorsun?"

"Pek inandırıcı değil, değil mi?"

Lien-hua, başını salladı.

"Pekâlâ..." dedi Margaret. "Sizin içgüdünüze güvenmekten- se Ajan Jiang, Otomatik Parmak İzi Tanıma Sistemi'ne güvenmeyi tercih ederim. AFIS" yalan söylemez."

Lien-hua, bir an düşündü. "Diyelim ki kayıtları değiştirildi. Bir Otomatik Parmak İzi Tanıma Sistemi insanın, bunun gibi

elektronik bir tanıma programını yenmesi, AFİS'i kandırabilmesi için ne kadar iyi olması gerekiyor?"

"Güzel!" dedi Ralph. "Çok güzel!.."

"Peki ya tanık koruma programı?" Lien-hua, Margaret'e ardından da Ralph'e baktı. "Bay Lewis'ın program kapsamında olma ihtimali var mı?"

Ralph, omuz silkerek sözü Margaret'e bıraktı.

"Aslında..." dedi Margaret. "Sanmam. Ancak, bunu araştıracağım. Bu arada, Ajan Hawkins, donanmayı arayıp dün geceki yangın mahallinde fazladan bir delil bulmuşlar mı sorun. Eğer bir güçlkle karşılaşırsanız direkt bana bağlı olarak çalıştığınızı söyleyin."

"Bir güçlkle karşılaşmam."

"Size gelince Ajan Jiang." Margaret, Lien-hua'ya zararsız gibi görünen bir

gölümsemeyle baktı. "Dün geceki olayların üzerinden bir kez daha geçmenizi istiyorum. Sadece kayıt için."

Balboa Parkı'nı terk ettikten sonra Tessa'yla birlikte otele döndük. Ona, kumsalda kısa bir yürüyüş yapmayı teklif ettim. Dövme hakkında konuşmayacağı apaçık belliydi. Yani, konuyu benim açmam gerekiyordu. Güneşli bir gündü ama benim içim kasvetlenmişti.

"Pekâlâ Tessa, dün öğleden sonra akvaryumu terk ettikten sonra neler yaptın anlat bakalım."

"Bilmem. Biraz etrafta dolandım. Birkaç dükkâna falan gittim."

"Alışverişten nefret ettiğini sanıyordum."

"Aslında, evet öyle, ama merak ettim. Birlirsin işte şehir merkezinde etrafı kolaçan ettim."

Daha fazla şey anlatması için ona bir şans verdim. Ancak, şansını geri tepti. "Peki, dün gece ne yaptın? Akşam yemeğini nerede yedin?"

"Burada, otelde yedim. Sonra biraz yazıp bir şeyler okuyup uyudum."

Söylemesini umarak biraz bekledim. Bunu ondan duymak istiyordum. "Hepsi bu kadar mı? Peki ya sonra?"

"Bu ne böyle? Bir çeşit sorgulama falan mı?" Sesi kabalaşmaya başlamıştı. "Sana söyledim. Hepsi bu kadar!"

Gergin bir nefes aldım. "En azından dövmeyi görebilir miyim?"

Suratı şaşkınlıkla gölgelendi. "Ne?"

"Kolundaki dövmeyi. Onu görmek istiyordum." Öfkemin artmaya başladığını hissediyordum. Dövmeden dolayı değil -aylardan beri, yaptıracağını biliyordum zaten- ancak, gerçekleri tam olarak söylememesinden,

kaçamak yanıtlarından ve asiliğinden bıkmıştım. "Bana sormadan burnunu deldirdin. Yine bana sormadan kaşını deldirdin ve şimdi de dövme yaptırdın. Bu arada bu eyalette on sekiz yaşından küçüklerin dövme yaptırmaması yasak. Ayrıca bana sormamakla kalmadın üstelik biraz önce bana yalan söyledin."

"Sana yalan söylemedim!"

"Etrafta gezindiğini söyledin."

Gözleri, kararlılık ve özgürlük ateşiyle kızardı. "Şimdi anladım. Demek tuzaktı, öyle değil mi? Dün neler yaptığım hakkındaki küçük tatlı soruların. Ne kadar aptalım. Gerçekten benim hayatımla ilgilendiğini sanmıştım. Pekâlâ, bu hataya bir daha düşmeyeceğim."

"Sus Tessa! Tuzak falan değildi. Doğruyu söylemen için sana bir fırsat veriyordum. Bana açık olman için."

"Oh! Bir fırsat. Sen buna fırsat mı diyorsun? Hem sen benim dövme stüdyosuna gittiğimi nereden biliyorsun?"

"Akvaryumda olanlardan sonra, senin için endişelenmişim..."

"Sana köpek balıklarının bir balığı yediğini ve seni aramaya çıktığımı söylemiştim! Neden bana inanmıyorsun? Tek bildiğim senin arka taraflarda bir yerde olduğundu ve çok korkmuştum."

"Tamam seni kontrol etmeye karar verdim." diye devam ettim "Nerede olduğunu gözetlemek için."

"Beni gözetlemek mi? Affedersin ama ben iki yaşında mıyım?" Kendini toparlayıp soluk almak için durdu. Bu sadece bir saniyesini aldı. "Oh!" Sonra el çantasını sertçe yanıma bıraktı. İçindeki özel eşyaları kumlara saçılmıştı. "Demek beni takip ettirttin!"

"Hayır Tessa. Seni takip falan ettirtmedim. Alakası yok!" Eşyalarını toplamasında ona yardım etmek için yere eğildim ama beni geri itti.

"Takip ettirtmedin, öyle mi? Peki o zaman ne yaptın?.." Eşyalarını el çantasının içine tıkarken eli cep telefonuna gitti. "Oh!.. Bunu yapmış olamazsın!.. Bana bunu yapmadığını söyle!.. Evet, yaptın; cep telefonu mu takip ettin. GPS!"

"İyi olduğundan emin olmak istemiştım."

"Bana güvenmedin. Sana inanamıyorum!"

"Sana güvenmek mi? Sana neden güvenecek mişim? Özellikle gitmemeni söylediğim yerlerde geziyorsun. Dövme yaptırmak için kaçırıyorsun. Bana nerede olduğunu söylemiyorsun. Telefonlarıma geri dönmüyorsun. Senin için endişeleniyorum. Anlamıyor musun? Sen benim sorumluluğumdasın."

"Ben senin sorumluluğunda değilim!" El çantasını aldı.

"Ben kendi sorumluluğumdayım. Tamam mı? Ben, çevremde bana ne yapmam, nereye gitmem gerektiğini veya burnuma hızma veya dövme yaptırıp yaptıramayacağımı söyleyen bir babayla büyümedim. Daha önce babasız çok iyidim ve şimdi de babasız..."

"Bunu sakın söyleme! Söyleme, Tessa. Bir aile kurmaya çalıştığımızı sanıyorum ve aile güvene dayanır."

"Ama sen bana güvenmiyorsun!"

"Çünkü güvenimi kazanmadın."

Ortam iyice gerginleşti. Bluzunun kolunu omzuna kadar yukarı çekti. "Dövmemi mi görmek istiyorsun? Al işte! Burada.

Bir kuzgun yaptırdım, tamam mı? Kuzgun yaptırdım, çünkü sen bana bazen kuzgun dersin ve bu benim hoşuma gidiyor. Beni özel hissettiriyor, en azından

hissettirirdi. Ama şimdi biliyor musun ne düşünüyorum?" Sözleri birçok farklı tür acıyla doluydu. "Keşke başka bir şey yaptırıyordum!.."

Kalbim hem patlayacak hem de aynı zamanda duracakmış gibi hissettim. "Tessa, bu akşamüzeri seni, Denver'a geri yolluyorum." Kelimeler, sanki dişlerimi yakan bir asitti.

"Ne?"

"Ailemle konuştum bile. Seni havaalanında karşılayacaklar. Ben de hafta sonu geleceğim. O zaman tüm bunları konuşuruz. Bugün burayı terk edemem. Eğer bunu yapabilseydim yapardım, ama bu davadaki görevlerimi tamamlamam gerekiyor ve bunu, burada, San Diego'da sana güvenemiyorken başaramam."

"Demek öyle?" El çantasını omzuna atıp başını öne eğdi. "Biliyor musun? Denver'a dönmemi istediğin için çok memnunum

Çünkü burada, seninle bir dakika daha geirmektense Denver'a gitmeyi tercih ederim." Sonra bir hışımla dönüp gitti.

Kalbim parçalara ayrılmıştı.

Dönüp arkasına bakmadığı için sevinmiştim.

Böylelikle yanağımdan süzülen sıcak gözyaşlarını görmemişti.

Viktor Drake, Jaguar'ını, Suricata ve Geoffin genelde egzersiz yaptıkları döküntü boks salonunun önüne park etti. Takımı dağıtmanın zamanı gelmişti. Ama önce, tüm işlerin, tatmin edici şekilde tamamlandığından emin olmak istiyordu. Şehrin bu kısmından iğreniyordu. Burası, onun gibi insanlara uygun bir yer değildi. Burada olduğuna bile zor inanabiliyordu. Ya birisi onu görseydi?

Neyse ki kimse onun konumundaki bir insanı burada görmeyi beklemeyeceğinden görseler bile tanımaları çok az bir ihtimaldi. Tabii ki parayı yanında getirmemişti. Barrio Logan'ın göbeğinde, arabasının bagajında elli bin dolarla dolaşacak hâli yoktu.

Viktor, arabasını kilitledi ve döküntü binadan içeri girdi. Burası, tam düşündüğü gibi bir yerdi: Karanlık, bakımsız ve birbirlerini

yumruklarıyla bayıltan iri adamların vahşi sesleriyle doluydu. Boş zamanını geçirmek için ne kadar da güzel bir yer.

Geoff ve Dr. Kurvetek, onu, büyük bir kum torbasının yanında bekliyorlardı. Suricata, kendinden yaklaşık yirmi beş kilo daha fazla olan bir adamın suratını dağıtmakla meşguldü. Viktor, Suri-cata'nın bıçaklarla arasının iyi olduğunu biliyordu. Ancak, onu şimdi ilk defa boks yaparken görmüştü. Rahatsız edici derecede etkileyiciydi.

"Parayı getirdin mi?" diye sordu Geoff.

"Komik olma. Tabii ki hayır. Yanımda getirmedim."

Bir öfke belirtisi. "Getireceğini sanıyordum!"

"Size parayı vereceğim, tamam mı? Ama önce yakamı polislerden kurtarıp bana cihazın nerede olduğunu söylemenizi istiyorum."

"Polisler seni rahatsız etmeyecekler. O işi hallettim." dedi Geoff. "Ve Hunter öldürüldüğünde üzerinde hiçbir şey yokmuş. Etrafı iyice aradım. İskeleyi, her yeri. Orada değildi. Yok oldu, gitti. Cesedine de baktım. Bizimle bağlantısı olabilecek hiçbir şey yoktu."

Suricata da bize katılmıştı. Viktor, ona kısa bir bakış fırlattı. Adam, hızlı hızlı soluyor, terliyor ve iğrenç kokuyordu. Bu yeni olan bir şey değildi.

Dr. Kurvetek, ter kokan havanın içinden Viktor'a dikkatle baktı. "Görünüşe göre cihaz gerçekten de yangında kül oldu. Hunter'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Cihazı neden almak istesin ki? Artık her şey onun ölümüyle son buldu."

"Evet..." diye homurdandı Suricata. "Şimdi para meselesine gelemim."

"Bu akşam." dedi Viktor. "Evimde olacak. Hepsi. 20:30'da gelin. O zaman size parayı

vereceğim. Ancak, şimdi tüm delilleri, raporları saklayın. Hunter'ın üzerinde ne varsa tespit etmek için elinizden geleni yapın. Hata istemiyorum." Sonra Viktor, küçümsediği üç adam daha bir tek söz bile söyleyemeden geniş adımlarla yanlanndan geçip kendini o pis yerden dışarı attı.

Bu akşam onlara parayı verecekti. Evet, ne de olsa sözünün eri bir adamdı. Ama sonra bu kâbus biter bitmez ortalık sakinleşene kadar kısa bir tatile çıkacaktı.

Bir kutu ilacı bitirdi. Cep telefonunu çıkartıp seyahat acentası-nı aradı. Sonra, en başından, hiç gelmemesi gerektiği şehrin o kısmından, uzaklaşabildiği kadar çabuk uzaklaştı.

Ralph aradığında, koridorda, Tessa'nın kapısının önünde bavullarını toplamasını bekliyordum. Tessa'yı eve göndererek doğru olanı yaptığımı söylemesini umarak telefonu açtım. Ancak, bu konu hakkında daha hiçbir

şey söyleyemeden "Pat, Drake hakkında yeni bir şey yok. Temiz görünüyor." dedi.

"Başka ne var?"

"Margaret, olaya el attı. Birdenbire çok ilgisini çekmeye başladı. Saat ikide polis merkez bürosunda toplantı yapacağız. Senin de orada bulunman konusunda ısrarcı."

Genel Müdür Yardımcısı Margaret Wellington, şu anda görmek istediğim en son insandı. Çevresel kriminoloji veya jeouzamsal araştırmaya inanmazdı ve beni her fırsatta kötüleyip işime sağlanan maddi desteği kesmeye çalışırdı. Hafta sonları kelime oyunu oynamak için buluşmadığımızı söylememe gerek yok sanırım. Bugün onunla uğraşmak zorunda kalmak keçileri kaçırmama neden olabilirdi. "Dinle Ralph. Ona gecikeceğimi söyle, eğer tabii gelirim. Bunu söyle, tamam mı?"

Bir an için söylediklerimi değerlendirdi. "Anlaşılan Tessa'yla durum pek iyi değil, öyle değil mi?"

"Evet, pek iyi değil. Birkaç dakika sonra havaalanına gidiyoruz."

Ses çıkarmadı. Muhtemelen kafasında, söylediklerimle Margaret'in toplantısına gelmememin sonuçlarını tartıyordu. "Pekâlâ. Seni idare ederim. Eğer toplantıya gelemezsen Margaret'e benim için bir görevde olduğunu söylerim."

"Teşekkür ederim. Hey, lütfen bana Tessa'yla ilgili doğru şeyi yaptığımı söyle."

"Doğru şeyi yapıyorsun, Pat."

"Sağ ol, Ralph."

"Sanırım."

Bir kelime daha söyleyemeden Tessa, kapıyı açtı. Aceleyle hazırlanmış çantalarını omzunda taşıyarak yanımdan geçti. Dört adım attıktan sonra arkasını dönüp bana

seslendi: "Artık beni havaalanına götürebilirsin, Pat. Buradan defolup gitmek için hazırım."

Ralph'le konuşmamızı bitirdik ve ben üvey kızımın, yasal olmayan kuzgununu arabaya götürdüm.

12:39

Havaalanı yolunda ne Tessa ne de ben, pek konuşmadık. İkimizin de söyleyeceği, söylemek istediği şeyler vardı. En azından benim vardı. Ancak, konuşma bir türlü başlamadı.

Arabayı park edip eşyalarını arabadan indirdik. Havaalanından içeri sessizce yürüdük.

Sonunda, bilet satış noktasında, "Tessa, seni sevdiğimi biliyorsun ve senin için en iyisini istiyorum." dedim.

Sessizlik.

"Birkaç gün içinde ben de geleceğim. O zaman tüm bunları çözeriz."

"Tamam." dedi ve hepsi bu kadardı.

Uçuş kartını aldıktan sonra, onunla birlikte güvenlik kontrol noktasına geldik. Bu arada, benden hep birkaç adım ileride yürümeye dikkat ediyordu. Fazla bir kuyruk yoktu ve içeri girmeden önce önüne geçip "Hoşça kal, Tessa!" dedim.

Cevap vereceğini sanmıyordum ama verdi. Son, kısa bir söz söyledi: "Hoşça kal." Ve sonra önümden geçerek terminal görevlisine ehliyetini ve uçuş kartını gösterdi.

"Yakında görüşürüz." sözleri bir türlü ağzımdan çıkamadı. Söylemek istedim ama yapamadım. Orada durup gitmesini daha fazla izleyemedim. Yapamadım...

Sonunda, başka bir söz söylemeden arabaya geri gittim.

***

Tessa, el çantasını hareketli şeridin üzerine bıraktı. Ceplerini boşalttı ve sıkın

görünen terminal görevlisinin, aptal metal dedektöründen geçmesi için işaret etmesini bekledi. Neredeyse ağlamak üzere olduğunu görmemesi için Patrick'le göz göze gelmeye çalışmıştı. Ne kadar incinmiş olduğunu bilmesini istemiyordu.

Kendi yapmış oldukları yüzünden incinmişti.

Ve onun söylemiş olduklarından da incinmişti.

Patrick, ona güvenmiyordu. Oysa güvenmesini istiyordu. Güvenmiyor olması biraz da kendisinin suçuydu.

Güvenlik görevlisi geçmesi için işaret etti. Gününün gidişatına bakacak olursa metal dedektörün ötmesini bekledi. İşte bu harika olurdu.

Ancak, ötmedi.

Ne mutlu ki.

Fakat, diğ er tarafa geçer geçmez çalışan-
lardan birisi, el çantasını eline aldı. İ ini
karıştırıp dövmesi için olan antibakteriyal
sabunu çıkarttı. Doksan altı gramdan az ol-
madığı ve çeyrek büyüklükteki açılır kapanır
plastik poşetlerden birinin içinde ol-
mağından sabunu çöp kutusuna attı ve tüm
bunlar Tessa'ya, bir kez daha dövmesini,
Riker'ı, Patrick'i, az önce aralarında geçenleri
ve ne kadar yalnız, yalnız, yalnız kalmak is-
tediğini hatırlattı.

Tessa, el çantasını terminal görevlisinin
elinden çekip burnundan soluyarak kapıya
doğru yürüdü. Kendini tuvalete atıp
bölmelerden birine kilitledi. Not defterini
 ıkartıp içinden taşan kelimelerin kâğıda ak-
masına izin verdi:

Binbir yürek acısının içine

Ben tüylü ızdırabımı yerleştiriyorum.

Ardından not defterini el çantasının içine
tıkta ve lastik bantların hepsi kopana kadar

bileğine kuvvetle şaklattı. Sonra Tessa Bernice Ellis, kimsenin onu göremeyeceği parlak çelik duvarlarla çevrili tuvalet bölmesinin içinde ağlamaya başladı.

Havaalanını zor terk ettim. Tessa'yı bıraktıktan sonra yaklaşık on beş dakika garajda oturup geri gidip onunla biraz daha konuşmayı denemeli miyim diye düşündüm. Sonunda en zor olanı, ancak doğru olanı yaptığıma karar verdim. Eğer oraya geri gidersem ders almayacaktı. Sert ve kararlı olmalıydım. Son bir sene içerisinde baba olmanın, seri katilleri yakalamaktan çok daha zor bir iş olduğunu anlamıştım. Hem de çok daha zor...

Orada, garajda tek başıma otururken başka bir şeyin daha farkına vardım: Ebeveyn olduğunuzda bazen sevginizin sert ve rahatsız edici olması -uzun süre devam ettiğini ve gerçek olduğunu kanıtlayabilmesi için- acı vermesi gerekiyor. Can acıtmayan ürkek sevgi, gerçekte sevgi değildir.

Havaalanını terk ettiğimde Margaret'le görüşecek durumda olmadığımı anladım. Böylelikle, en iyi yaptığım şeyi yapmaya karar verdim; polis merkezine gitmek yerine etrafa bir göz atmak için Austin Hunter'ın öldüğü yere gittim.

Oraya vardığımda dün gece Lien-hua'yla birlikte Austin'i bulmaya daha sonra da kurtarmaya çalışmak için geldiğimiz zaman park ettiğimiz aynı yere park ettim. Arabadan inip etrafa göz attım. Olay yerinin o anki durumuyla, dün geceki durumunu karşılaştırarak görüş alanlarını inceledim.

Neden burası? Neden Austin Hunter burada öldü?

Gözlerimi kapatıp San Diego'nun yollarını, kesişen ve birbirine bağlanan ana caddelerini hayalimde canlandırdım. Hunter'ın kavramsal haritasını herkesten iyi biliyordum ve o anda, doğal yapıma aykırı

olmasına rağmen, Hunter'ın aklına girip onun gibi düşünmeye çalıştım.

Ancak, bunu başaramadım. Yangın yerlerini, Hunter'ın evinin bulunduğu yeri ve yangın yerlerini terk etmek için kullandığı tramvay istasyonlarını düşündüm. Dün geceki rüzgârın durumunu ve koyu yüzerek geçtikten sonra kıyıya nereden çıkmış olabileceğini de düşüncelerime ekledim...

Fakat tüm çabalarımın rağmen, Austin Hunter'ın polislerin, kendisini neden burada kıstırmalarına izin verdiğini anlayamadım. Bir yolun tam ortasında tuzığa düşürüle-meyecek kadar zekiydi. Bu adam, Donanma SEAL'lerine hayatta kalma ve kaçma taktiklerini öğreterek tam iki yılını harcamıştı ve yakalandığı bu yer, hiçbir anlam ifade etmiyordu. Polisi, Cassandra'yı kaçıranlarla buluşacağı yere yönlendirmeyeceğini biliyordum. Bu kesindi. Peki ama neden burası?

Gözlerimi açıp etrafı inceledim.

Cihaz. B-14 numaralı binayı cihazsız terk etmemiştir.

Oysaki polisler etrafını sardığında üzerinde cep telefonundan başka bir cihaz yoktu. Tabii ki telefonu inceleyebilirdik ama kullandığımda normalin dışında bir şey gözüme ilişmemiştir. Tüm bu yaygaranın kontrollü bir telefon için olabileceğini düşünemiyordum.

Austin bir profesyoneldi.

Bir profesyonel.

Cihazın ne olduğu veya ne işe yaradığı hakkında bir fikrim yoktu. Ancak, eğer Austin, onu çalmışsa cihazın taşınabilir olması gerekiyordu ve eğer MEG cihazı bir ipucuysa cihazın kolaylıkla görülebilecek büyüklükte olması lazımdı.

Peki eğer cihaz, Austin'in yanındaysa onu nereye saklamış olabilirdi?

Güvenli bir yere.

Daha sonra rahatlıkla ulaşabileceği bir yere.

Öldürülmeden hemen önce bıçağını, Lien-hua'ya doğrultmuştu. O sırada durduğum yere doğru yürüdüm. Austin'in ve Lien-hua'nın bulundukları yeri gözümde canlandırdım.

"Bitti artık." demişti. Fakat bence bunu kendi hayatını kastederek söylememişi. Lien-hua'yı tehdit amaçlı söylemiş olduğunu da sanmıyordum.

Bitti.

Ne bitti?

Yanımda uzanan boş kaldırıma baktım. Dün gece orada bir araba duruyordu, üzerinde park cezalarının olduğu, Dunn'ın tekmelediği araba.

Çekilmesini emrettiği araba.

Bitti... Bitti...

Austin, cihazdan bahsediyor olabilir miydi? Cihaz bitti...

Austin işaret etmişti.

Oh!

Cihaz, işte tam... Oradal

Austin, onu arabaya koymuştu.

Artık gidip arabaların çekildiği alanı ziyaret etme zamanı gelmişti.

***

Tessa, nihayet tuvaletten çıkıp çıkış kapısına doğru yürürken 24 numaralı çıkış kapısında çalışan kabarık saçlı hava yolları görevlisinin, teknik nedenlerden uçağın kalkış saatinde rötar olacağını anons ettiğini duydu.

Aman ne iyi. Bir bu eksikti.

Tessa, cep telefonunu çıkartıp kalıcı bel problemlerine neden olacak havaalanı

sandalyelerinden birine oturdu. Sabunlar hakkındaki terminal kurallarını ve bu seyahatin ne kadar aptalca olduğunu veya dövmeli kolunun ve lastik bantları şaklatmış olduğu bileğinin ne kadar çok acıdığını düşünmemeye çalışıyordu.

Vücudunun acıyan diğer kısımlarını, özellikle de kalbini düşünmemeye çalıştı.

Olanların bir kısmı onun suçuydu. Ne olmuş yani? Yine de Patrick, hiç adil davranmamıştı. Hem de hiç!

Telefonunu açıp e-postalarına baktı ve tam birkaç arkadaşına Denver'a planlanandan iki gün önce döndüğünü yazan bir mesaj gönderiyordu ki yanında oturan beyaz saçlı bir kadın ona "İyi akşamlar, canım." dedi.

Tessa, kabalık etmek istemedi. "Merhaba."

"Sen de mi Denver'a gidiyorsun?"

Sence? Sence bu yüzden bu çıkış kapısında oturuyor olamaz mıyım?

"Hmm, evet."

"Acaba..." Kadının gözlerinin çevresinde, yumuşak çizgiler ve şefkatli bir anneeane gülümseyişi vardı. "Acaba çantamı ve bagajımı burada bırakmamın senin için bir sakıncası olur mu? Birkaç dakikalığına göz kulak olabilir misin?" Tessa, kadının bacağıının yanında bir baston gördü. "Bunlarla tuvalete gitmek çok zor."

"Tabii, sorun değil."

Kadın, Tessa'ya gülümsedi. "Teşekkür ederim. Çok naziksin."

Sonra Tessa'ya ikinci sınıftaki öğretmenini anımsatan kadın, yavaşça ayağa kalktı. Dengesini sağlamak için bastonunu kullanıp çantasını ve el bagajını Tessa'nın sandalyesinin yanında bırakarak tuvaletlere doğru temkinli bir şekilde yürümeye başladı.

Arabaların çekildiği açık alanda, arabanın bagajında bir video kameranın bulunup polis merkezindeki delil odasına teslim edildiğini öğrendim. İçimden bir ses, bunun video kameradan daha başka bir şey olduğunu söylüyordu.

Polis merkezine vardığımda bilgisayarımı da yanıma alarak ikinci kata çıktım. Reviri geçerek 211 numaralı/delil odasına girdim.

Çoğu polis merkezinde bu bölüme herkes "delil odaları" yerine "delil odası" der. Ancak, hemen hemen her zaman, "oda", labirent gibi olan birkaç dar odadan oluşur. Bu odalarda yıl, dava ve suçun türüne göre işaretlenmiş kutularla tepeleme dolu raflar bulunur.

Delil odasından sorumlu olan bıyıklı memur, teşkilatta emekliliğinden önceki son zamanlarını geçiriyor gibi görünen Riley

Kernigan, gazetesini aşağıya indirip ruhsuz bir gülümsemeyle beni selamladı.

FBI rozetime isteksizce bakarken ben de ona video kameranın giriş kâğıdını görüp göremeyeceğimi sordum. "Tabii ki görebilirsiniz." dedi. "Ancak, kâğıt boş. Bu objeyle ilgilenen ilk kişi sizsiniz."

"O zaman kamerayı görebilir miyim?"

"Kamera mı? Tabii." dedi alaylı bir tonlamayla. "Size video kamerayı göstereyim." Belli ki Kernigan de onun, bir video kamera olduğuna inanmıyordu. Zorla ayağa kalkıp beni, dar iki koridoru geçtikten sonra güncel, henüz çözümlenmemiş olan davaların depo odasına götürdü. Cihaz, masanın üzerinde siyah bir sırt çantasının yanında duruyordu. Çanta, John Doe'nun öldüğü yerde görmüş olduğum adamın taşıdığı çantaya benziyordu. Çantanın yanında kalın, koruyucu bir ambalaj kâğıdı duruyordu. Anlaşılan

Kernigan, cihazın girişini yaptığında onu ambalajından çıkartmıştı.

Arabaların çekildiği park alanındaki adamların, video kamera zannettikleri cihaz, şimdiye kadar görmüş olduğum hiçbir video kameraya benzemiyordu. Dijital görüntü ekranı, lazerli hedef tespit özelliği ve radyoaktif etiketleri vardı. Nasıl çalıştığını veya ne işe yaradığını bilmiyordum. Ancak, birileri, uğrunda cinayet işleyecek kadar önemli olduğunu düşünmüştü ve bu da benim için yeterliydi.

Memur Kernigan, yanımda durdu. Cihaza bakıp başını salladı. "Şimdiye kadar gördüğüm en garip şey."

Davanın gerçekleri, birbirlerinin üzerine büyük bir origami figürü gibi katlanıyordu. Alacağı son şeklin neye benzeyeceğini tahmin edebilmek isterdim.

"Birkaç dakika bakabilir miyim?"

"Ne kadar isterseniz. İsterseniz tüm öğleden sonrasını burada geçirin."

Bakışlarını bir süre daha üzerinde gezdirdikten sonra, gazetesini masaya, cihazın yanına fırlattı. "Gerçi ben, beş buçukta çıkıyorum. Nöbet değişimi. O zamana kadar işinizi bitirin çünkü burayı kilitlemem gerekiyor. Bana bir iyilik yapıp işiniz bittikten sonra onu çantanın içine geri koyun."

"Teşekkür ederim. Koyarım."

Sonra kayıt masasına geri gitti.

Bir karar vermem gerekiyordu. Bu cihaz, güvenli bir askerî üsten çalınmıştı. Fakat herkes, yangında yanıp kül olduğunu sanıyordu. Üsten çıkarıldığını bilen tek insan Austin Hunter'dı ve o da ölmüştü.

Henüz kimse ona bakmak için buraya gelmemişti. Ancak, birçok insanın onu arayacağını biliyordum. Belki ordudan belki de

Drake Şirketler Grubundan insanlar.

Belki de pazartesi gecesindeki adamlar.

Ve gerçekte o her kimse, Shade.

Bu cihaz için ilk önce kimin geleceğini görmek, iyi olabilirdi.

Bilgisayarımı odanın bir köşesine koyup görüntülü konuşma kamerasını ve dijital video kaydını açtım. Bilgisayarın ekranı uyku moduna geçse bile içindeki kamera çekime devam edecekti. Bilgisayarımın belleği ve şarjının süresi, gerekirse altı-sekiz saatlik çekim yapmaya yeterdi. Odaya girenlerin, köşede duran bir bilgisayardan şüpheleneceklerini veya kameranın çalıştığını gösteren küçük gösterge ışığını fark edeceklerini sanmıyordum. Ekranı uyku moduna geçirmeden önce, bilgisayarın sistem ayarlarını değiştirerek uzaktan, internet üzerinden sabit sürücüye ulaşabilmemi sağladım. Böylelikle akşama kadar bilgisayarı delil

odasından geri alamayacak olsam bile programlarımı uzaktan çalıştırabilecektim.

Cihazın izini bir daha kaybetmemek için, tabiri caizse onu, tam göz önünde bir yere sakladım. Lastik eldivenleri giyip cihazı, Memur Kernigarîin yanına bırakmış olduğu gazeteye dikkatlice sardıktan sonra 1984 yılı araç hırsızlığı davasının tozlu delil kutusunun arkasına ittim. Siyah spor çantasının içine bir şey koymam gerekiyordu. Ancak, başka bir davanın delilini riske atmak istemediğimden delil odasının çekmecelerinin ve emanet dolabının altını üstüne getirip bir rulo bant buldum ve işe koyuldum.

14:11

On beş dakika sonra, üçüncü kattaki konferans salonuna vardığımda Margaret'in saat 14:00'teki toplantısının çoktan başlamış olduğunu sanıyordum. Ancak, toplantıya hâlâ başlamamışlardı.

Oh, ne kadar sevinmiştim anlatamam!

Masada Dedektif Dunn, Lien-hua, çünkü toplantıda olan iki ajan ve büyük bir ihtimalle Cassandra'nın kaçırılmasıyla donanma üssündeki yangının bağlantısı nedeniyle gelmiş olan Teğmen Aina Mendez vardı. Memur Geoff Rickman, köşede ayakta durmuş teğmen rozeti olan bir adamla konuşuyordu. Adamın Graysmith olduğunu düşündüm.

Yerimi aldım. Birkaç dakika sonra Ralph gelip yanımdaki sandalyeye oturdu. "Eee..." dedi sessizce. "Tessa'yla nasıl gitti?"

"Aşağı yukarı beklediğim gibi."

"Havaalanında mı?"

"Evet." Saatime baktım. "Aslında tam şu sıralarda uçağının kalkıyor olması lazım. Los Angeles'ta aktarması var. Yani bu akşam saat yediden önce Denver'a varmaz. Herhâlde o zaman onunla tekrar konuşurum."

"Muhtemelen bagajı Avrupa'ya gider."

"Belki."

"Bol şans diliyorum. Olan bitenden beni haberdar et."

"Ederim."

Memur Rickman'ın saatini sağ bileğine takmış olduğunu fark ettim ve oturduktan sonra da kalemi sol eliyle tuttuğunu gördüm. Yangın mahallinde yere atılmış olan eldiven

de solak birine aitti... Aina, eldivenin üzerinde bir polis memurunun parmak izlerine rastladıklarından bahsetmişti... Ralph'in gözlerini kapıya diktiğini gördüm ve sonra Margaret'in salona yaklaştığını duydum. Topuk tıkırtıları gitgide yükselerek en sonunda, salondaki konuşmaları bastırdı. Rickman'la daha sonra ilgilenmem gerekecekti.

Diğer insanlar yerlerine otururken Margaret, gözlerini bana dikmeyi tercih etti. "Dr. Bowers!" dedi parlak dişlerini göstererek. "FBI Müdürü Rodale, bana, San Diego Polis Teşkilatıyla işleri ne kadar diplomatça idare ettiğinizden söz etti. Tebrikler. Şöhretinizi çok iyi korudunuz."

"Teşekkür ederim, Margaret. Bir süredir kişisel gelişim yayınlarını dinliyorum. İşe yaradıklarını duymak güzel. Eğer hangi kanal olduğunu öğrenmek istersen yardımcı olabilirim."

Kesik bir nefes alıp duvardaki saate baktı ve sonra, uzun adımlarla masanın başına doğru yürüdü. Boğazını temizledi. "Yapacak çok işimiz var. Ancak, fazla zamanımız yok." Durdu ve huzursuz olmuş bir kütüphaneci gibi, herkes önündeki kâğıtları karıştırmayı bırakıp dikkatini ona verene kadar gözlerini odanın çevresinde gezdirdi.

"Şu ana kadar Neville Lewis'ı Cassandra Lillo'nun kaçırılma olayına bağlayan tek şey, suç mahalli yakınlarında bulunmuş olmasıdır. Ancak, bildiğiniz gibi bu yeterli değildir. Mahkûm edilebilmesi için ya kesin bir görgü tanığının ifadesine, itirafına ya da çürütülemez bir delile ihtiyacımız olacak."

"Cassandra ifade vermek istemiyor." dedi Lien-hua. "Sıralamaya bile bakmak istemiyor. Ciddi bir travma geçirdi. Fikrini değiştireceğini de pek sanmıyorum."

"Cassandra'dan başka bir görgü tanığımız yok." diye homurdandı Dedektif Dunn.

"Bir dakika, belki de var!" dedim. "Bizi depoya yönlendiren kadını getirtelim. Randi. Onunla konuşalım."

Ralph söz aldı. "Ona ulaşmaya çalışıyoruz. Sürpriz, sürpriz! Kaybolmuşa benziyor."

"Tamam." dedi Margaret sabırsızca. "Onun üzerinde daha sonra duracağız. Şimdi itiraf üzerinde duralım. Bay Lewis, polisle konuşmaktan korktuğunu söylüyor."

Dunn sırtıttı. "Tabii korkar. Eğer konuşursa bizim gerçeği öğrenip onu, yeni oyun arkadaşları bekleyen düzinelerce adam dolusu hapishaneye göndereceğimizi biliyor."

"Hayır, dedektif." dedi Margaret. "Ne demek istediğimi anlamadınız. Avukatlarına, polise kendi emniyeti konusunda güvenmediğini, depoda, polis gözetimindeyken onu korumayı başaramadıklarını söylemiş." Lien-hua'ya baktı. Aralarında bir şey geçti. "Kelepçelenip hakları okunduktan sonra

federal ajanlardan birinin, ona saldırdığını söylüyor. Avukatları, doktor getirtmiş. Anlaşılan kaburgası ezilmiş."

Ralph, öne doğru eğildi. Lien-hua'ya "Çok iyi bir vuruştur." diye fısıldadığını duydum.

Margaret'in, Ralph'in yorumunu duyduğunu sanmıyorum. Bir kez daha umursamazca boğazını temizledi. "San Diego Polis Teşkilatına saygısızlık etmek istemem ama şimdiye kadar Lewis'ı konuşturabilmek için harcadıkları tüm çabalar verimsizdir. Ancak, Bay Levvis'in avukatları, bu sabah, onun Ajan Jiang'dan şikâyetçi olmak veya FBI ya da San Diego Polis Teşkilatına hukuk davası açmamak karşılığında, sadece Ajan Jiang'la konuşmak istediğini bildirdiler. Ajan Jiang'ın adını belirterek bu talepte bulunmuş."

Balboa Parkı'nda Tessa'yla konuşurken Lien-hua'nın, bana telefonda söylediği de buydu. Fakat, bu hiç mantıklı değildi. "Lien-

hua'nın ismini nereden biliyor?" diye sordum.

"Sadece tahminde bulunuyorum..." Margaret, buhar kaçıran bir makinenin sesi gibi bir ses çıkartarak dişlerinin arasından ağır bir hava üfledi. "Belki avukatları onu, Lien-hua'ya karşı saldırı ve dayaktan dava açmaya teşvik ettikleri sırada, adını söylemişlerdir. Şimdi neden burada toplandığımıza dönecek olursak, bir karar vermemiz gerekiyor, tekliflerini kabul edecek miyiz?"

"Bu çok basit!" dedi Lien-hua. "Edelim. Onunla konuşup bilmemiz gerekenleri öğrenirim..."

"Affedersiniz..." dedi Dedektif Dunn. "Biz bu adamı kendi yetki alanımız içerisinde tuttuk. Bu yerel polisin işidir. Biz kendi başımıza halledeceğiz."

"Korkarım ki bu görüldüğü kadar yerel bir mesele değil." dedi Margaret. "Onlara DVD'leri anlatın, Dedektif Dunn."

Dunn bakakaldı. Cevap vermedi.

"Hadi!" dedi Margaret. "Kriminologlarınızın deponun arka odasında yedi tane DVD bulduklarını ve her birinde, kırmızı gece elbisesi giymiş bir kadının, su deposunda boğulurkenki görüntülerinin olduğunu söyleyin."

Salonun içerisinde dehşet fısıltıları duydum.

Margaret, gözlerini Dunn'dan ayırıp bir kez daha salonun geneline seslendi: "Kasım ayından beri kayıp insanların raporlarına dayanarak farklı eyaletlerden olan üç kadının kimliklerini belirleyebildik. Diğer dört kadının ise kimliklerini belirlemeye çalışıyoruz. Bu kesinlikle yerel polisin işi değildir. Bu bir federal sorundur. İşte bu nedenle FBI davanın yetkisini eline almıştır."

Kasımdan beri yedi cinayet demek yaklaşık her haftada veya iki haftada bir cinayet demektir ve bu çok yüksek bir rakamdır. Her

zaman olmamakla birlikte, genelde seri katillerin cinayetler arasında dinlenme dönemleri olurdu. On yedi kişiyi öldüren Jeffrey Dahmer, en az kırk sekiz kişiyi öldüren Garu Ridgeway ve muhtemelen iki yüzden fazla kişiyi öldüren on dokuzuncu yüzyılın Şikagolu İş Adamı Herman Webster Mudgett, bunların hepsi, suç kariyerlerinin belli aylarında ortalama haftada bir veya birden fazla kurban öldürmüşlerdir. Bu korkunç istatistikleri düşünürken Dunn'ın masanın üzerinde düz duran ellerini, şimdi sıkarak yumruk yapmış olduğunu gördüm.

"Margaret..." dedim. "Videolar internette yayımlanmış mı?"

"Şimdi bu konuya geliyordum, Dr. Bowers." dedi kısaca. "Cevap evet. Sanal suç birimi, bağlantıları ortadan kaldırıp siteleri kapatıyor. Ancak, korkarım ki şimdiye kadar dört yüz bin kişi, bu kadınların ölümünü izlemiş."

Yirmi birinci yüzyılın eğlencesi. Düşüncesi bile midemi bulan- dırıyordu. "Kriminologlar, Lewis'ı olaya bağlayan bir DNA örneği, parmak izi veya herhangi bir fiziksel kanıt buldular mı?"

Margaret, sertçe başını salladı. "Sizin de- poyu havaya uçurmanız sonucunda etrafa saçılan sular, olay yerinde olabilecek delilleri yok etti ve Bay Lewis, DVD kutularının veya kameraların üzerinde parmak izi bırakmaya- cak kadar akıllı. Cassandra'nın filmiyle ses tanımlaması yapmaya çalıştık. Ancak, sadece derin derin nefes alıp verme sesi olduğundan bir şey elde edemedik. Davamızı oluşturabil- mek için derhâl bu adamın itirafına ihtiya- cımız var."

"O zaman mesele halloldu." dedi Lien- hua. "Bunu ben yapacağım."

"O hâlde, bu iş, gözetmen olarak bizden birinin yani, ben de bulunmadığım sürece

burada, polis merkezinde gerçekleşmeyecek." diye araya girdi Dunn.

"Pekâlâ." dedi Margaret. "O zaman biz de Lewis'ı, FBI saha ofisine götürürüz."

Graysmith olduğunu düşündüğüm teğmen sonunda söz aldı. "FBI Başkanı Rodale'ın, bu davanın idare ediliş biçiminden pek hoşlanacağını sanmıyorum, Sayın Müdür Yardımcısı Wellington." "Müdür yardımcısı" sözlerini oldukça alaylı bir şekilde söylemişti.

Hmm. Bu adamdan hoşlanmaya başlamıştım.

"Bu konu, Başkan Rodale ve ben, bu hafta sonu Phoneix'te golf sahalarındayken büyük bir ihtimalle açılacağından birkaç konuya açıklık getirilmesini istiyorum..." diye devam etti "Lütfen bana, bizim şehrimizde yaşayan, bizim şehrimizde cinayet işleyen ve yine bizim şehrimizde yakalanan bir şüphelinin sorusuna bizim dedektiflerimizden birinin

neden katılamayacağını açıklar mısınız? Şüphelinin avukatlarıyla yapacağınız anlaşmayı pek iyi anlayabilmiş değilim ve Başkan Rodale, bana dava hakkında sorular sorduğunda ona doğru düzgün cevaplar vermek istiyorum."

Margaret, Teğmen Graysmith'in sözlerini bir süre sessizce düşünüp başparmağıyla masaya, iki defa vurduktan sonra, "Pekâlâ. Dunn, sen izle. Lien-hua, sorgulasın ve sonra bu adamı, ait olduğu yere koyalım. Avukatlarından herhangi bir suç duyurusunda bulunmaktan vazgeçtiğini belirten belgeleri hazırlamalarını isteyeceğim." dedi.

Saatine baktı. "Sorgulama 15:35'te başlayacak, tam elli dakika sonra. Bu süre içerisinde sorgulamayı yapacak olan arkadaşımız içeriye hazırlıklı girsin diye, bu salondaki herkesin Bay Lewis hakkında bulabildiği kadar çok şey bulmasını, istiyorum. Bu toplantı bitmiştir." İnsanlar, sandalyelerinden kalkmaya başladıklarında

Margaret ekledi: "Ajan Jiang, sizden bir dakika daha kalmanızı istiyorum."

Dışarıda Lien-hua'nın gelmesini beklerken Aina'dan, Memur Geoff Rickman'ı araştırmasını rica ettim. "Zannedersenem yangın mahallindeydi." dedim.

"Rickman mı? Ama Dr. Bowers, ben onunla çoktan konuştum bile. Eldivende parmak izleri vardı."

"Tamam işte. Demek ki oydu. Oradaydı."

"Hayır." dedi. "Yangın mahallinde görevli değildi. Ancak, eldivenleri iki kriminologdan alıp delil odasına götürmüş. Memur Rickman, bir hata yapıp eldivene dokunduğunu söyledi ve çok özür diledi."

Dilediğinden eminim. "Aina, Memur Rickman, dün Austin'in kanına bastı ve ayakkabı izleri, koridorda bırakılmış olan izlerden birine uyuyor. Eğer yangın

mahallinde görevlendirilmemişse yangını çıkaran kişilerden biri olabilir."

"İs lekelerinin üzerindeki ayakkabı izlerinin görüntülerini aklınızda mı tuttunuz?"

"Tabii ki!"

Bir an durdu. "Pekâlâ..." dedi. "Başka bir şey öğrenebilir miyim bakacağım."

"Teşekkür ederim."

Koridordan geçerek gözden kayboldu. Rickman'ın gerçekten de pazartesi geceki yangının kundakçısı olması hâlinde, bunun, davaya nasıl yansıyacağını düşünürken konferans salonunun kapısı güm diye açıldı ve Lien-hua, bir hışımla koridora çıktı. "Ne oldu, Lien-hua? Margaret ne dedi?"

Gözleri kısık ve dudakları gergin bir hâlde bana doğru döndü. "Margaret, Lewis şikâyetçi olmasa bile bunun, benim yaptıklarımı değiştirmediğini söyledi. Kendine hâkim olamayan bir ajanı sahada

çalıştıramazmış. Sorgulamadan sonra beni, sınırsız idari izne yolluyor."

"Ne? Ciddi olamazsın!"

Lien-hua, geriye doğru bir adım attı. "Sorgulama için hazırlanacağım, Pat. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Margaret, dün gece orada değildi. Olayların nasıl geliştiğini görmedi.

Sherrod Akvaryumu'nu ve köpek balıklarının beslenme saatlerini düşündüm. Kırk yedi yaşındaki kemikli bir kadını yemeleri ne kadar zaman alır diye merak ettim.

***

Tessa'nın uçağının yarım saat önce kalkmış olması gerekiyordu ve Tessa beklediği zaman içerisinde Patrick'in onu "kontrol etmek" için ne zaman arayacağını düşünüp merak ediyordu

Aradığı zaman, muhtemelen kendisini eve gönderdiği için özür dileyeceğini tahmin ediyordu.

Güzel.

Özür dilemeliydi.

Cep telefonunu çıkartıp dizinin üzerine koydu.

Son on beş dakika içerisinde anneye benzeyen kadın, iki defa daha tuvalete gitmişti ve Tessa ona acımişti. Solgundu ve midesi bulanıyor gibi görünüyordu. Bu yüzden sandalyesine oturduktan sadece birkaç dakika sonra Tessa'dan çantalarına son bir kez daha göz kulak olmasını rica etmesi onu hiç şaşırtmamıştı. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Tessa.

Kadın başını salladı. "Çok düşüncelisin. Sadece çantalara bakabilir misin, canım? Sanırım yediğim bir şey dokundu, üçmaya pek alışık değilim. Bilirsin işte. Birazdan

dönerim." Sonra pencereden uçak pistine doğru dikkatlice baktı. "Yolcuları uçağa bindirmeye başlamazlar, değil mi?"

Tessa, yer hostesinin, kapağında rüzgârdan savrulmuş üstüyle çıplak, çekici bir adamın olduğu bir romanı okuyarak maaşını alnının teriyle kazanmakta olduğunu gördü. "Öyle olacaktı gibi görünmüyor. Eğer başlarlarsa ben gelip sizi alırım. Söz veriyorum."

"Çok tatlısın. Teşekkür ederim."

Ardından kadın tekrar yavaş yavaş tuvalete doğru yürümeye başladı ve Tessa, pistte uyuyan geniş belli uçaklara baktı.

Bir dakika sonra telefonu çalıp da ekranda bilinmeyen numarayı gördüğünde Tessa, büyük bir olasılıkla Patrick'in FBI'dan olan arkadaşlarından birinin aradığını düşündü. Demek kendisi aramaya korkuyor. Hah! Cevap vermeden önce bir dakika Ralph amcanın birkaç kez kullandığını duyduğu

bazı cümle seçeneklerini hatırlamaya çalıştı.
"Kiminle görüşüyorum?"

"Selam, Kuzgun!" İlk başta Patrick olduğunu sandı, çünkü ona bir tek Patrick, Kuzgun derdi. Ancak, ses onun sesi değildi.
"Sensin, öyle değil mi?" dedi ses.

Oh, oh, evet.

O ses.

Dövme stüdyosundaki yakışıklı adam.

Tessa çok heyecanlandı. Düşünemiyordu bile. "Riker? Numaramı nereden buldun?"

"İzin formundan. Benim için yazmıştın."

Tessa, alo! Bazen çok kalın kafalı oluyorsun!

"Eee!" dedi. "Ne yapıyorsun?"

Plastik, kaygan havaalanı sandalyesine iyice çöktü. "Hiçbir şey. Sen?"

"Takılıyorum işte." Konuşmaya devam etmeden önce biraz durdu. "Bir bilmeceyi çözmeye çalışıyorum."

"Hâlâ çözemedin demek?"

"Hayır, hayır, hayır! Banka soygunu olanı değil. Başka bir bilmeceyi."

"Hangisini?"

"Siyah saçlı olanı, kurnaz gülüşlü olanı, kuzgun dövmeli olanı."

Heyecandan nefesi kesildi. "Evet, şey, onun çözülmesinin oldukça zor olduğunu duymuştum."

"Güzel. Zorlukları severim."

Rahat oturabilmek için sandalyede döndü. Ancak, bir insanın o sandalyelerde rahat oturabilmesi mümkün değildi. "Eee, şimdiye kadar ne kadarını çözebildin? Dolurabildiğin boşluklar var mı?"

"Sanırım ilk önce biraz araştırma yapmam gerekiyor. Bilgi toplamam lazım..." Sesini iyice kısıtı ve sonra ekledi: "Belki panoyu tekrar incelemeliyim."

Konuşma tarzından pek hoşlandığından emin değildi. Ama belki de hoşlanmıştı. Telefonu kapatmadı.

"Bu gece bir kulübe gidiyorum." dedi. "Neden benimle gelip bilmeceyi çözmeme yardımcı olmuyorsun?"

Havaalanına bir göz gezdirdi. "Bunu yapabileceğimi pek sanmıyorum." "Oh, demek beni ekiyorsun, öyle mi?"

"Hayır, öyle değil." Büyük bir adamın, ona ilgi göstermesi heyecan vericiydi hem de çok heyecan verici. "İnan bana. Eğer gelebilseydim gelirdim."

Cevap vermeden önce Riker, birkaç saniye bekledi ve sonunda cevap verdiğinde söyledikleri sanki, Tessa'ya bir yerden

okuyormuş gibi geldi: " 'Derken yüzünün ciddi ve sert hareketleriyle bu simsiyah kuş, hüznü düşlerimi tebessüme dönüştürdü.' "

Aman Tanrı'm!

" 'Kuzgun!' " dedi. "Poe. Demek arayıp buldun."

"Evet. Dedğim gibi bir bilmeceyi çözmeye çalışıyorum."

"Yani, senin en sevdiğin mısra bu mu?"

"Belki. Bunu bilebilmem için simsiyah kuşla biraz daha zaman geçirmem gerek. Hoşuma giden bir mısra daha var. Bekle... İşte burası: 'İpeksi mor perdelerin hüznü ve belirsiz hışırtısı ürpertti beni. O ana kadar hissetmemiş olduğum tuhaf korkular kapladı içimi.' Bu cümleyi seviyorum: 'O ana kadar hissetmemiş olduğum tuhaf korkular.' "

"Evet."

"Peki ya sen? Sen en çok hangi mısrayı seviyorsun?"

Tessa'nın düşünmesine gerek yoktu. Şiiri ilk kez, annesi öldükten hemen sonra okumuştı. "Şiddetli bir arzuyla istedim günün ağarmasını; Boş yere aradım kitaplarımda, ödünç almak için kederin ara verdiği anı..."

Bekledi. "Sonu bu mu? Sanki mısranın sonu gelmedi gibi."

Mısranın sonu mu, huh?

"Uzun bir süre sanki sonuymuş gibiydi." Tessa, annearneye benzeyen kadının tuvaletten çıkıp dikkatlice sandalyesine dönmekte olduğunu gördü. "Görüşürüz."

Yapmamız gerekeni yaparız.

Kedere ara veririz.

Riker, düşüncelerini böldü. "Hey, hadi takıl benimle. Dövmenin nasıl olduğunu görmek istiyorum."

Vay be, bu adam ondan gerçekten de çok hoşlanıyordu. "Şey..." dedi. Bu annearneye benzeyen kadın sana güveniyor. Denver'da

kedilerine baktığın komşu çift sana güveniyor, hatta okuldaki diğer çocuklar bile sana güvenip ödevlerini kontrol ettiriyorlar... Sana herkes güveniyor.

Patrick dışında herkes. Hayır. O güvenmiyor. Hem de hiç güvenmiyor.

Anlık küçük uyarılar Tessa'nın aklından şöyle bir geçti. Ancak, onları duymazlıktan geldi. "Belki seninle buluşabilirim ama bu gece olmaz. Şimdi. Bu akşamüzeri."

"Güzel. Şimdi neredesin?"

Bir şey uydur. Ona söyleme. Servise bin. "Hyatt Oteli. Havaalanının oradakininde. Lobide buluşalım. Yarım saat sonra." Yaşlı kadın, yaklaşık beş metre kadar ilerideydi. Tessa, keşke o bastonu kullanmak zorunda olmasaydı diye düşündü.

"Havaalanının oradaki Hyatt'ta." dedi Riker. "Ama biraz zamana ihtiyacım var.

15:45 diyelim mi? O zamana kadar orada olurum."

"Bu arada dövmem için o sabundan biraz daha getir."

"Sana koca şişeyi getiririm."

"Tamam, orada görüşürüz."

"Sabırsızlanıyorum, Kuzgun."

"Ben de."

Sonunda telefonu kapatıp zil sesini kısana kadar, uzun ve tatlı bir an boyunca onu elinde tuttu.

"Teşekkür ederim, canım." dedi ikinci sınıf öğretmenine benzeyen kadın sandalyesine oturmak için eğilirken.

"Önemli değil." Tessa, aşağıya el çantasına doğru uzandı ve Patrick'in onu tekrar kontrol etmesi ihtimaline karşı telefonunu gizlice yaşlı kadının çantasının içine attı.Sonra Tessa, el çantasını eline aldı ve

güvenlikten geri girerek otel servislerinin kalktığı kaldırım kenarına doğru yürüdü.

Yaklaşık yarım saat kadar önce Margaret'le yaptığımız toplantıyı terk ettiğimden beri, kapalı boş bir bölmede oturmuş kadınların ölmelerini izliyordum.Yedi DVD'nin de kopyasını istetmişim ve polis merkezinin bilgisayarlarından birini kullanarak kendi bilgisayarıma girdim. Ardından kadınların filmlerini CİFER'a yükledim ve aynen bir gün önce tramvay istasyonunun filmlerinde yaptığım gibi hepsini ekranda aynı anda oynatmaya başladım.Bu filmlerden herhangi biri, Lien-hua'ya, sorgulamada kullanabileceği somut bir delil verebilirdi. Bu nedenle çok üzücü ve son derece rahatsız edici olmalarına rağmen kendimi izlemeye zorladım.Ölüm videolarının en kısası yaklaşık üç dakika, en uzunuyse bir saatten fazla sürüyordu. Hepsini sonuna kadar izleyecek zamanım

olmadığından filmleri normal hızlarından iki kat daha hızlı oynatarak çekimlerdeki, kamera açılarındaki ve kadınların tepkilerindeki benzerliklere bakabilirdim.

Kadınların hepsinin, aynı tür elbise giydiklerini gördüm. Hepsi su deposunun zeminine zincirlenmişti. Ancak, zincirlerin bazıları, Cassandra'ninkinden daha kısa gibi görünüyordardı. Tüm kadınlar yalın ayaktı. Hepsi çok korkmuştu. Lewis, kamerayı deponun çevresinde oynatmamış, aynı yerden çekim yapmayı tercih etmişti. Aynen Cassandra'nın filmi gibi, filmlerin bazılarının birkaç yerinde değişikliğe gidilmişti ve bazılarında da feci sona çabuk gelebilmek için hızlı çekim yapılmıştı. Ancak, beni en çok etkileyen, kadınların hepsinde olan dirençti. Hepsi vücutlarını kameraya yan dönmüş, deponun kapısına, özgürlüklerine doğru ayakta duruyorlardı. Özgürlüklerine bakıyorlardı ve tabii ki her filmin sonunda tüm kadınlar ölüyordu.

DVD'leri izlediğim tüm bu zaman içerisinde; Margaret, Tessa ve kendime karşı hissettiğim yoğun bir öfkeyle savaşıyordum. Her şeye rağmen, kim ne yaparsa yapsın hayatlarımızda görünenin dışında farklı pek çok şey vardı. Belki hayatımızın bir tarafına odaklanmaya çalışırken diğer tarafındaki duygularımızı, hayallerimizi ve pişmanlıklarımızı görmezden gelmemiz daha iyidi. Ancak, aksi olsaydı hayat kesinlikle daha kolay olurdu.

En sonunda, sorgulamaya on beş dakika kala aşikâr olan bir şeyi gözden kaçırdığımı fark ettim: Su deposu, sadece Cassandra için yapılmamıştı. En az yedi cinayette daha kullanılmıştı. Bu da kasım ayından beri, su deposunun orada olduğu anlamına geliyordu. Yani, o deponun sahibi her kimse, onunla konuşmak iyi bir fikir olabilirdi.

İnternet tarayıcısını açıp tapu sicil ve şehir kayıtlarını taramaya başladım.

Ancak, zaman ilerlerken bir kez daha, bir dizi sonu olmayan şeyle karşılaşmıştım.

Mülk, merkezi Austin, Texas'ta olan, Richardson ve Kirk, Inc.'ye aitti. Bu, Detroit, Michigan'da bulunan Briesen işletmeciliğinin bir yan kuruluşuydu. Briesen işletmeciliği de merkezi Almanya'da olan uluslararası bir işletme sanayi şirketler grubu.

Bu da bizim, hiç işimize yarayacağı benzemiyordu.En azından Richardson ve Kirk Inc.'nin depoyu, 2 Kasım tarihinde aldıklarını öğrenebildim. Yani, yangınların başlamasından yedi ay ve ilk kadının kayboluşundan dokuz gün önce.Sonunda, sorgulamaya sadece beş dakika kala notlarımı toplarken Ralph'in koridorda yankılanan ayak seslerini duydum. Bedeni kapı eşiğini gölgeledi. "Margaret, adam hakkında bir şey bulmuş." dedi. "Çok önemli gibi. Hadi gidelim!"

Lien-hua, Margaret ve Teğmen Graysmith'i, teğmenin ofisinde bulduk. Margaret hemen konuya girdi. "Sorgulamayı geciktirmek istemiyorum. Ancak, faydalı olabileceğini düşündüğüm yeni bilgiler edindik."

Bekledik. CJzun süren bir sessizliğin, konuşmasının üzerindeki etkisinin tadını çıkararak tek tek hepimizin gözünün içine baktı. "Ajan Jiang'ın tavsiyesi doğrultusunda, bizim şüphelimiz ve tanık koruma programı arasında bir ilişki olabilir mi diye araştırdım. Hiçbir bağ yok. Buna pek şaşırdığımı söyleyemem. Ancak, sanal suç biriminden, Bay Neville'in dün gece çekilmiş olan sabıka fotoğraflarını kullanarak internette yüz taraması yapmasını istedim ve on beş dakika önce gerçek adının Neville Lewis değil Creighton Melice olduğunu öğrendik.

Tartaklama ve öldürücü silahla saldırı sabıkası var."

Lien-hua'ya bir sicil dosyası uzattı ve Lien-hua, dosyayı incelemeye başladı.

Margaret devam etti: "Kasım ayında başkentte, ikinci derece cinayet için kefaleti ödendikten sonra duruşmaya gelmemiş ve daha sonra tek görgü tanığı, bir arabanın arka koltuğunda elleri bağlı ve ağzı tıkalı bir biçimde boğularak öldürülmüş olarak bulunmuş. Tıbbi uzmanlar, kadının öldürülmeden önce işkenceye maruz kaldığı kanısındalar. Şüpheli yok."

Lien-hua'nın dijital ses kayıt cihazını masaya koyup "kaydet" düğmesine bastığını gördüm.

"Bizim adamımız, Creighton Melice'm özel bir durumu var." dedi Margaret. "Sorgulama sırasında bunu göz önünde bulundurmak önemli olabilir."

"Ne gibi bir özel durum?" diye sordu Teğmen Graysmith.

"Acıyı hissetmiyor."

Ralph, öne doğru eğildi. "Ne?"

"Bu mümkün olabilir mi?" diye sordu Graysmith.

Margaret, dosyayı işaret etti. "Çok ender rastlanan bir durum ama evet, mümkün. Anhidrozlu acıya karşı doğuştan duyarsızlık' veya kısaca CIPA'sı var. Acıyı ileten sinir hücreleri hiç gelişmemiş. O kadar nadir rastlanan bir durum ki Amerika Birleşik Devletleri'nde bu durumda olan sadece doksan sekiz vakaya rastlanmıştır. Creighton Melice, elli dördüncü vaka. Görünüşe göre CIPA'lı birisinin yetişkinlik dönemine kadar yaşayabilmesi pek duyulmuş bir şey değil. Yaşayabilenler ise nadiren sağlıklı oluyor. Onlarda da kemik kırılmaları, yanıklar, tedavi edilmemiş iltihaplar görülüyor."

Tekrar notlarına baktı. "Geçen sene Güney Dakota'da, dış çıkartan bir bebek, annesi fark etmeden iki parmağını yemiş, üç yıl önce Pakistan'da, sekiz yaşında bir erkek çocuğu, yüzünü kaynar suyla yıkamaya çalışmış. Son zamanlarda, İskoçya'da on üç aylık bir bebek ayak bileğini kırmış ve acil odasında doktorları beklerken ayağı yana doğru çarpık duruyormuş ve bu sırada da hep gülüyormuş..."

"Tamam, bu kadar yeter." dedi Gray-smith. "Durumu anladık."

Margaret ve ekibinin, Melice ve durumu hakkında yirmi dakikadan az bir süre içerisinde tüm bu bilgileri toplayabilmelerine hayret etmiştim.

Devam etti: "Kimse buna neyin sebep olduğunu bilmiyor. Fakat bu durumdan sorumlu olan genin adı..." Bir kez daha dosyaya baktı. "Anlaşılan bu gendeki mutasyon bazı belli sinir uçlarının gelişimini engelliyor."

"Peki, hiç hissedebildiği bir şey var mı?" diye sordu Graysmith. "Yoksa sadece dört duyu organıyla mı doğmuş?"

Margaret, notlarının üçüncü sayfasını çevirdi. "Görünüşe göre, CIPAlı insanlar, derilerindeki farklı dokunuşları ve baskıları hissedebiliyor. Ancak, hepsi bu kadar. Bununla birlikte acı veren bir uyarıcıya maruz kaldıklarında kan basınçlarında, kalp atışlarında veya solunumlarında bir değişiklik olmuyor. Ampütasyon da dâhil olmak üzere anestezi almadan ameliyat olabilirler."

'Anhidrozlu acıya karşı doğuştan duyarsızlık." diye mırıldandım. İrsî. Demek ki insanlar bununla doğuyor ve sadece belli başlı ailelerde görülüyor.

"Anhidrozlu, terleyemediğiniz anlamına gelir." dedi Lien-hua. "Yani, bu durum, vücudun ısıyı hissetme kabiliyetini ortadan kaldırıyor olmalı."

"Bu doğru, Ajan Jiang." dedi Margaret. Lien-hua'nın dediğini onaylamak canını acıtmışa benziyordu. "CIPA'lı insanlar, sıcak veya soğuk uyarıcıları hissetmiyorlar. Yani, bunu yaparsanız diye söylemiyorum ama..." Durdu... Durdu... Durdu... Ve sonunda devam etti: "Sorgulamanız sırasında Bay Melice'ı tehdit etmeniz bir işe yaramaz. Sorgulamak üzere olduğunuz adam, tüm yaşamı boyunca hiç acı hissetmemiş."

"Sadece acıya sebep olmuş." diye mırıldandı Ralph.

"Yani, Lien-hua, ona vurduğunda da bir şey hissetmedi o zaman." dedim. Tam bunun herhangi bir anlam ifade edip etmeyeceğini düşünüyordum ki odanın kapısı açıldı ve Dunn başını uzattı. "O hazır."

Lien-hua, not defterini ve dijital ses kayıt cihazını eline aldı. "Ben de öyle."

Lien-hua'nın, sorgulamaya başlamadan önce cihazı bulduğumu bilmesi iyi olur diye düşündüm. Sorgulamada konusu geçer miydi bilmiyordum. Ancak, Lien-hua'nın olabildiğince çok bilgi sahibi olmasını istedim. Bu nedenle, Lien-hua'yla birlikte Dedektif Dunn'ı sorgulama odasına doğru takip ederken dedektifin, söyleyeceklerimi duymadığından emin olabilmek için yavaş yürümeye başladım ve sonra Lien-hua'ya cihazı bulmuş olduğumu fısıldadım. "Ne işe yaradığını bilmiyorum ama güvenli bir yerde." dedim. "Hâlâ delil odasında. Daha sonra onu oradan alabiliriz. Sadece bilmeni istedim."

"Güzel. Teşekkür ederim."

Asansöre biner binmez Dunn, "Odayı hazırlattım. Sorgulamayı 411 numaralı odada yapacağız." dedi

"Aslında, hayır. Sorgulamayı biz yapmayacağız." dedi. "Ben yapacağım."

"Ben sadece arkada oturup izleyeceğim."

"Ben odaya yalnız gireceğim." dedi Lien-hua.

Dunn, yılanı benzeyen kollarını göğsünde kavuşturdu. "Anlaşmaya göre ben izleyecektim."

"Çift taraflı camın arkasından bunu yapabilirsiniz. Ben odaya tek başıma giriyorum."

"Dün gece adama saldırdın!" dedi Dunn.

"Eğer adamın güvenliği için endişeleniyorsan sana garanti veririm ki, senin deyimle 'onu yeni oyun arkadaşları bekleyen düzinelerce adam dolusu hapis haneye gönderdiğinizde' sağlam olacak."

Asansörün kapısı açıldı ve Lien-hua, ileriye doğru bir adım attı. Dunn, yana çekilmeyi reddedip Lien-hua'nın önünde durdu. Tam müdahale edecektim ki Lien-hua, Dunn'ı

baştan aşağıya süzüp "Belki yanlış anladınız, dedektif. Sizden izin istemiyorum. İş birliği yapmanızı istiyorum. Eğer yardımcı olursanız burada kalıp izleyebilirsiniz. Aksi taktirde Teğmen Graysmith'i arayıp davadan alınmanızı isteyeceğim. Hangisini tercih edersiniz?"

Bir an dişlerini sıktı ama sonunda yumuşadı. "Pekâlâ. Dediğiniz gibi olsun. Fakat işler ters giderse ister FBI ajanı olun isterse Amerika Birleşik Devletleri başkanı, umrumda değil; olaya müdahale ederim."

Ağır adımlarla izleme odasına doğru yürüdü. Bir süre Lien- hua'yla kaldım. Onunla birlikte odaya girip yanında olmak, onu korumak istiyordum. Belki geri kafalı bir adamım ama onun için ejderhaları bile katledebilirdim. Gerçi onun, bunu tek başına herkesten çok daha iyi yapabileceğini biliyordum. "Yanında birilerinin olmasını istemediğinden emin misin?"

"Ben iyiyim." Sesini keskin bir öfke kaplamıştı. Bunun bana karşı olmadığını biliyordum.

"Öldürülen yedi kadın yüzünden mi?"

Lien-hua'nın ince ve çok çekici bir yüzü vardır. Ancak, şimdi çene kasları gerilmişti ve bu da yüzünü gerginleştirmişti. Daha önce onu hiç böyle görmemiştim. "Onlar ölürken filmlerini çekti."

"Biliyorum."

"İnternette yayımladı."

"Bu nedenle..."

"Ben iyiyim. Gerçekten."

"Ben selece..."

"Yeter, Patrick!" Bir adım geri attı. İnce kollan gerilmişti. "Yeter! Lütfen! Bazen sınırları zorluyorsun. Çok ileri gidiyorsun. Bu yaptığın bir duvar örüyor, anlıyor musun? Bunu yapma. En azından bana yapma. Ben

iyiyim. Şimdi, lütfen. Gitmem lazım." Daha cevap veremedi beni, sözlerinin girdabı içinde sersemlemiş hâlde bırakarak bir hışımla yanımdan geçip gitti.

İçimden bir ses özür dilemem gerektiğini söylüyordu. Ancak, yanlış bir şey yapmış olduğumdan pek emin değildim.

Sadece birkaç saat içerisinde, benim için hayatta en değerli iki kadının, Lien-hua ve Tessa'nın, kızgın bir şekilde arkalarını dönüp gitmelerine neden olmuştum.

En sonunda özür dileyip peşinden gitmeyeceğimi anladığımda koridorun sonundaki izleme odasına gidip Dedektif Dunn'a katılmaya karar verdim.

***

Tessa'nın pudra kutusu olmadığından Hyatt'ın lobisindeki bir lambanın ışığının kavisli yansımasını kullanarak göz farını

tazeliyordu. Riker, birkaç dakika içerisinde gelirdi ve Tessa, güzel görüldüğünden emin olmak istiyordu.

"Hey!" Riker, birden ortaya çıkıp Tessa'yı afallattı. Otelin ana girişindeki döner kapılar yerine, yan kapıların birinden gelmiş olmalıydı.

üzerinde kot pantolon ve pantolonunun dışına çıkmış, pamuklu, alttan düğmeli bir gömlek vardı. Tessa, gözünün önüne düşen saç tutamını eliyle geriye atıp makyaj malzemelerini kaldırdı. "Hey!"

Ayağa kalkarken Riker sırtarak bir şişe antibakteriyal sabunu uzattı. "Bu işini görür mü?"

"Umarım görür." Şişeyi alıp el çantasının içine zar zor yerleştirdi.

Riker onu izledi ve muzırca gülümsedi. "Eee, Kuzgun uçmaya hazır mı peki?"

"Cevabım evet."

Birlikte kapıya doğru yürüdüler. "Motosikletim arkada. Motosikletler için vale park hizmeti yok."

Motosiklet mi? Ne kadar havalı. "Markası ne?"

"Honda... Bir Harley değil ama uzun süre idare eder." Tessa için kapıyı tuttu. "Pekâlâ, şimdi söyle bakalım... Poe'nun şiirinden dolayı mı sana kuzgun diyorlar?" Tessa'nın içinde, garip bir tür, ev özlemiyle karışık pişmanlık ve öfke alevlendi. "Bir çeşit takma isimdi işte."

"Sana bu ismi, üniversitedeki arkadaşların mı taktılar?"

Şimdi de yüzü kızarmıştı. Demek gerçekten de onu on sekiz yaşının üzerinde sanıyordu. Üniversiteye gittiğini düşünüyordu! "Hayır. Eskiden güvendiğim biri."

Tessa'yı motosikletine doğru götürdü. "Off! Bir erkek olmalı. San Diego Devlet

Üniversitesine giden beceriksizlerden biridir kesin. Oraya gidiyordu, değil mi?"

"Ben Denver'da okuyorum." Bu doğrudu ama doğrunun tamamı değildi. "San Diego'ya tatile geldim."

"Süper!" Riker, Tessa'nın el çantasını motosikletin üstüne koydu ve sonra kendisi de üzerine atladı. Tessa da arkasına bindi. "Pekâlâ..." dedi. "Gezmeye hazır mısınız?"

"Hazırım." Tessa, kollarını Riker'ın beline sıkıca doladı. Riker, motoru çalıştırdı ve oradan uzaklaştılar.

Lien-hua, yıllar boyunca akla hayale sığmayan korkunç olaylarla karşılaşmış ve bu olaylar karşısında soğukkanlılığını ve kontrolünü hiçbir zaman kaybetmemişti.

DVD'leri duyduğundan beri, ailesinden kimsenin sözünü etmediği kazayı düşünüyordu.

Zedelenmiş masumiyet.

Konsantre ol. Dikkatinin dağılmasına izin verme.

Aranjman asla aynı olmayacaktı.

Durup sorgulama odasının hemen köşesindeki duvara yaslandı. Kendini toparlamaya çalıştı.

Neden Patrick bir türlü onu korumaya çalışmaktan vazgeçmiyordu?

Tamam, peki, bunun gururunu okşadığını kabul ediyordu. Ancak, bakış açısını kötü etkilemeye ve tarafsızlığını gölgelemeye başlamıştı. Odaklanmalı ve Patrick'e olan duygularının dikkatini dağıtmasına izin vermemeliydi.

Korunmaya muhtaç değilim. Bunu tek başıma yapabilirim.

Pat'i aklından atıp düşüncelerini toparlamak için bir süre orada durdu ve sonra köşeyi dönüp sorgulama odasının önünde duran iki memura işaret etti.

Kapıyı açtılar ve Lien-hua içeri girdi.

İzleme odasının kapısını ardına kadar açtım.

Belki Lien-hua'ya belki Tessa'ya belki de kendime öfkeliydim. Hangisi olduğundan emin değildim. Tek bildiğim, Lien-hua'ya karşı özel hisler beslememe izin vermemem gerektiği idi. Tüm sorun buydu. Tarafsız

olmamı engelliyor; bir adım geriye atıp olayları açıkça görmemi zorlaştırıyordu.

Dedektif Dunn, yüzü çift taraflı cama dönük bir biçimde masaya oturmuş önündeki not yığının ve dosyalara gömülmüştü. Onunla konuşacak havada değildim. Onun yerine camdan Creighton Melice'a baktım. Lien-hua, biraz önce odaya girmişti ve Melice onu soğukkanlılıkla izliyordu. Kara gözleri, Lien-hua'nın her adımını takip ediyordu. Ben onu görebiliyordum. Ancak, o beni göremiyordu.

Herkes, çift taraflı aynanın ne olduğunu bilir. Duvardaki büyük aynanın aslında polisler için bir pencere olduğu bilinir. Fakat yine de şüphelileri konuşturmak için inanılmaz derecede etkilidir. İnsanlar, kendilerini izlemekle meşgulken başkalarının da onları izlediğini unuturlar. Melice oturuyordu. Ayak bilekleri zincirlenmişti. Elleri kelepçeliydi ve kısa bir zincirle masaya bağlanmıştı. Lien-hua'nın sol tarafındaki duvarda çeşitli

haritalar ve suç mahallinin fotoğrafları asılıydı. Odanın köşesinden bir sandalye alıp Melice'in tam karşısına çekti.

Dedetif Dunn, birdenbire ayağa fırlayıp çift taraflı cama doğru yürüdü. "Bu durumdan pek hoşnut olmadığımı size söylemem lazım."

"Ajan Jiang, başının çaresine bakabilir."

"Demek istediğim bu değildi."

"Oh!" Ona doğru yürüyüp kolumu cama yasladım. "Tam olarak ne demek istiyorsunuz?"

Bana baktı. "O bir kadın."

Fazla ileri gidiyordu. Hem de çok fazla. "Evet, o bir kadın, dedektif. Ağzınızdan çıkanlara dikkat etseniz iyi olur. İyi niyetli bir insan olduğum için sizi dostça uyarıyorum. Ancak, benim de sabrımın sınırları var. Şimdi lütfen saçmalamayı kesin."

Sorgulama odasını işaret etti. "Melice denen bu adam, kadınlarla iyi oynuyor. Onları baştan çıkartıp işkence yaparak öldürüyor. Orada Lien-hua'yla birlikteyken daha güçlü ve her şey kendi kontrolündeymiş gibi hissedecek. Onunla oynamasını istemiyorum."

"Siz Ajan Jiang'ı tanımıyorsunuz."

"Evet, haklısınız. Tanımıyorum. Zaten bu yüzden onun için endişeleniyorum."

Lien-hua, camın diğer tarafında yerini aldı ve not defterini çıkarıp sorgulamaya başladı.

Karanlık oyuklar.

Lien-hua, masanın diğer tarafında oturan Creighton Melice'in simsiyah yuvarlak gözlerine baktığı zaman aklına bu geldi. Hislerini ve ruh hâlini anlayabilmek için onun gözlerini inceledi. Ancak, hissiz ve boştular. Onu baştan aşağıya süzdüğünde sol elinin gazlı bir bezle sarılmış olduğunu fark etti. Büyük bir olasılıkla dün gece Ralph'le boğuşurken yaralanmıştı. Günün erken saatlerinde kaburgalarını muayene eden doktor, elini de tedavi etmiş olmalıydı. Odada olan her şey, çift taraflı camın diğer tarafındaki bir kamerayla çekiliyordu. Ancak, yıllar içerisinde Lien-hua, görünürde bir kayıt cihazının bulunmasının insanları etkilediğini keşfetmişti. Bu nedenle bazen kayıt cihazını yanına almazdı. Fakat bugün tam önüne, Creighton'ın uzanamayacağı bir yere yerleştirmişti.

Melice, bir beton parçasına benzeyen masanın üzerinde tam ortalarında duran ses kayıt cihazına baktı ve sonra gözlerini Lien-hua'ya çevirdi. Yılışıkça sırtıp susuyordu.

Burada olmanın sadece bir sebebi var, Lien-hua. Cinayetler hakkında bildiklerini öğrenmek. Amacından sapma.

"Kaydet" düğmesine bastı.

"Ben FBI'dan Özel Ajan Jiang."

"Senin kim olduğunu biliyorum, Lien-hua. Seni ben istedim."

"Pekâlâ, o zaman avukatlarla ve giriş konuşmalanyla zaman kaybetmemize gerek yok çünkü ben de senin kim olduğunu biliyorum."

"Bundan pek emin değilim." Pis pis sırttı. "Muhtemelen duy- muşsundur, bana saldırdığın için hakkında suç duyurusunda bulunmuyorum. Bir iki santim daha yana vursaydın kaburgalarımдан birkaçını

kırabilirdin. Belki ciğerimi bile delerdin. Bir kız için hiç de fena bir tekme değildi." Lien-hua'ya, Melice'm sesi sanki açık bir yaradan geliyormuş gibi geldi.

Onu duymazlıktan gelip dijital kayıt cihazına doğru konuştu. "Tarih, 18 Şubat 2009. Saat, 15:53. Neville Worchester Lewis'ı sorguluyorum. Bay Lewis, hiçbir baskıya ve mecburiyete maruz kalmadan kendi rızanızla burada bulunduğunuzu ve yanınızda avukat bulundurmamayı tercih ettiğinizi teyit etmek istiyorum. Bu ifadelerin hepsi doğru mudur?"

"Hepsi doğrudur. Haklarımı okudum. Söylediğim ve yaptığım her şeyin aleyhime kullanılabileceğine vesaire vesaire... Bir sürü saçmalık işte! Hadi artık, başlayalım."

Lien-hua, sandalyesine yaslandı. "Casandra iyileşecek, Neville. Oraya zamanında geldik. Başaramadın."

Şaşırmış gibi yaptı. "Başaramadım mı? Oh, anlıyorum. Aslında bununla ne demek istediğinizden pek emin değilim, Özel Ajan Jiang. Bu sabah avukatlarım bana yedi tane kadının öldürüldüğünü söylediler. Ne kadar trajik. O zaman bu, hepsinin bulunduğu anlamına mı geliyor? Demek istediğim, cesetlerin?" Sustu ve bekledi. Ancak, Lien-hua, cevap vermedi. "Ajan Jiang, .350 vuruş yapan bir beyzbol oyuncusu yıldız oyuncudur. Eğer bir oyunda sekiz atıştan yedisini tutturmuşsam bu, ortalama .875 vuruşum var demektir. Tabii ikinci ligde yapmış olabileceğim vuruşları hiç saymıyorum bile. Hiç de başarısız sayılmam. Tam tersine ligin yıldız oyuncusu sayılabilirim."

Bu herifi bir güzel benzetmek, hemen şimdi yere yapıştırmak istiyordum. "Adını nereden bildiğini öğrenmemiz lazım." dedim düşüncelerimi yüksek sesle söyleyerek. "Ofisle bir bağlantısı var mı öğrenmeliyiz."

"Üzgünüm." dedi Dunn. "Ben sadece izlemek için burada bulunuyorum."

Başarısızlık.

Bina, bina...

İzlemeye devam ettim. Lien-hua, Creighton Melice'in vuruş ortalamalarıyla ilgili yorumlarından hiç etkilenmişe benzemiyordu. Not defterine bir şeyler karaladı ve sonra yazdıklarını görmemesi için defteri ters çevirip ayağa kalktı.

***

Lien-hua'nın aklına birden Cassandra'nın su deposundaki görüntüsü geldi. Ancak, bu görüntüyü profesyonellik kılıfına sararak aklının bir köşesine itti. Kollarını birbirine kavuşturarak duvara yaslandı. "Neville, bana Cassandra Lillo hakkında bildiklerini anlat."

Sessizlik.

"Onunla ilk nerede tanıştın?"

Sessizlik.

"Artık suç ortaklığını bırakır mısın lütfen? Veya onu yakalamamızı ve her şeyi senin üzerine yıkmasını mı beklemek istersin?"

Tekrar sessizlik.

"Shade sen misin, Neville? Veya Shade başka biri mi?"

Gülümsedi. "Şimdi cevap vereceğim."

Bekledi.

Her bir hece yavaş bir davul vuruşu gibiydi: "Shade'in kim olduğunu bilmiyorum."

Lien-hua, masaya yaklaşıp onun donuk gözlerinin tam içine baktı. "Demek öyle. Bence biliyorsun."

Lien-hua'nın masaya gidip dijital ses kayıt cihazının "dur" düğmesine bastığını gördüm ve sonra Melice'a doğru iyice eğilip "Bir şeyi açıklığa kavuşturayım, Neville. Ben bu oyunu senden daha iyi biliyorum ve sen kazanamayacaksın. Artık kontrol sende değil. Bende ve ben bir kadınıym." dedi.

Güzel. İyi bir taktik, Lien-hua.

İşte kastettiğim buydu.

Melice'ın yanağının seğirdiğini fark ettim. İplerin onun yerine bir kadının elinde olması fikrine tahammülü yoktu. Güzel.

Parmağını aşağıya indirip "kaydet" düğmesine tekrar bastı.

Lien-hua, Creighton Melice'in suratındaki zoraki gülümsemeyi fark etti. Ancak, sözlerinde bir küçümseme gizliydi. "İyi bir denemeydi, Ajan Jiang. Çok iyi bir deneme. Bunu size Akademide mi öğrettiler? Klasik Güç Oyunları ve Gözdağı Verme Teknikleri? Dur bir tahminde bulunayım; şüpheliyi konuşturmak için elinden gelen her şeyi yap: Tehdit et, egosuyla oyna, sakınleştir, ilgileniyor gibi yap, güvenini kazanmak için en çok istediği kişi ol; bir arkadaş, bir dert ortağı, bir hayran, anne figürü, bir baştan çıkartıcı... Nasıl gidiyorum?"

Lien-hua'nın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Aynı dersi almış olmalıyız."

Hareket, karşı hareket.

Melice sustu. Evet, Lien-hua, bir şey yakalamıştı. Belki kriminoloji dersleri almıştı. Belki eskiden polis teşkilatındaydı. Bunu daha sonra araştırmak için not ettim.

Not defterini çevirip bir şeyler karaladı. Ne yazdığını göremi- yordum. Gözü sürekli Melice'in üzerinde olduğu için kendisi de göremiyordu.

Melice'in Lien-hua'nın arkasındaki duvarda Dunn'ın asmış olduğu suç mahalli fotoğraflarına baktığını gördüm. Bu tür numaralardan hiç hoşlanmazdım. Bu gibi hilelerle yapılmak istenen, şüphelinin, polisin kendisi aleyhinde binlerce delile sahip olduğunu düşünmesini sağlamaktı. Ancak, suçsuz insanlar, bir dizi delili gördüklerinde sinirleri bozulur ve hiç yapmamış oldukları şeyleri itiraf etmeye başlarlardı. Korku, genelde insanlara sonradan pişman olacakları şeyleri yaptırır veya söyletirdi.

Melice, sanki camın diğer tarafından düşüncelerimi okumuştı. "Bu fotoğrafların beni korkutması mı gerekiyor, Ajan Jiang? İtiraf etmemi mi sağlayacaklar? üzgünüm ama bugün hiç günah çıkartacak havamda değilim. Ben Katolik değilim..." Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Ayrıca senin de rahibe benzer bir tarafın yok."

"Normalde günah çıkartır mısın, Neville?"

"Sadece Tanrı'ya."

"Demek Tanrı'ya inanıyorsun?"

"Evet."

"Ve günaha da inanıyorsun?"

Sessizlik oldu. "Tanrı'nın, Kâbil'e ne söylediğini biliyor musun, Ajan Jiang?"

"Ne söyledi?"

"Tanrı, ona günahın, onun yanında çömelip beklediğini, ona hükmetmek

istediğini, ancak günahın ona değil, onun günaha hükmetmesi gerektiğini söyledi."

"Peki Kâbil, Tanrı'nın dediğini yaptı mı?"

"Hayır, günah ona hükmetti. Soyumuzun ilk evladı, ikinci evladını öldürdü. Ne miras ama!"

Lien-hua, hiç duraksamadan "Sana da olan bu mu, Neville? Sana da mı günah hükmetti? Bu yüzden mi kadınları öldürdün?" dedi. Creighton cevap vermedi. Lien-hua, bir süre bekledi ve sonunda, "Neville, neden bugün yanında bir avukat istemedin?" diye sordu.

"Belki avukatlarımın duymasını istemediğim, sadece sana söylemek istediğim bir şey vardır."

"Seni dinliyorum."

"Yaklaş."

Hiç tereddüt etmedi. Ona doğru yürüdü ve iki elini masaya koyup kulağını dudaklarına yaklaştırarak ona doğru eğildi.

Dunn, ayağa kalkıp çift taraflı cama doğru yürüdü. "Ne yapıyor?"

"Onu konuşturuyor." dedim. "Bunu yapmak için orada bulunuyor."

Lien-hua, Melice'ın ekşi nefesini hissedebiliyordu.

"Boğulmak." dedi kaba ve kısık bir sesle, "Korkunç bir ölüm şekli olmalı. Sence de öyle değil mi, Ajan Jiang?"

Lien-hua'nın düşünceleri kafasında hızla dönüp duruyordu.

Cassandra'nın su deposundaki görüntüsü...

Tuhaf bir kırmızı duman gibi çevresinde sürüklenen ve onu güzellik ve ölümün garip karışımıyla saran kıpkırmızı gece elbisesinin kumaşı...

Şık bir tasarım kefen.

Cassandra'nın güçlükle nefes almaya çalışarak suda boğulmak üzere olması.

Şimdi, gördüğü yüz artık Cassandra'nın yüzü değildi. Kendi y z yd . Suyun içinde solgun ve ruhsuz bakıyordu. Kendisinin  l  görüntüsü.

Lien-hua, düşüncelerini kafasından silkeleyip attı. "Bu nedenle mi yapıyorsun, Neville?" diye fısıldadı. "Boğularak  lmenin korkunç bir ölüm şekli olduğunu düşündüğünden mi?"

***

Birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlardı. Ne dediklerini duyamıyordum. Daha sonra Lien-hua'ya sorarım diye düşündüm. Birkaç dakika konuştuktan sonra Melice sırtıttı ve Lien-hua, geri çekildi.

"Bir fikrim var." dedi Melice. "Bir katilin nasıl düşündüğüyle ilgileniyorsun. Hadi bir oyun oynayalım. Sen bana cinayetler hakkında sorular sor, ben de bir katilin aklından neler geçtiğini tahmin ederek sana cevap vereyim. Tabii tamamen varsayıma dayanarak; buna en iyi tahminim diyelim."

Bunu daha önce de görmüştüm. Suçluların, kendileri, suçu işleyen değil de izleyenmiş gibi, olayları üçüncü bir kişinin ağzından tekrar anlatmaları sıkça rastlanan bir şeydi. Sözlü olarak işledikleri suçtan kendilerini soyutlamaları, itiraf etmelerini kolaylaştırıyordu.

Ardından Melice, direkt çift taraflı cama baktı. "Nasıl bir fikir, millet? Eğlenceli gibi değil mi?"

İzlediğimizin farkındaydı ve ilgiden zevk alıyor gibiydi. Bu adamı konuşturmak kolay olmayacaktı.

"Pekâlâ, Neville." dedi Lien-hua. "Bana nasıl olduğunu anlat bakalım. Daha önce binlerce katille konuştum. Bakalım bunu, onlar kadar iyi yapabilecek misin? Olayı, bir katilin hissettiklerini hissetmemi sağlayabilecek kadar etkili ve güzel anlatabilecek misin?"

Hafif bir gülümseme Melice'in yüzünü buruşturdu. Bir sigara çıkartıp bandajlı eliyle okşamaya başladı. Ben olsam ona sigara paketi vermezdim. Anlaşılan Dedektif Dunn'ın yöntemleri farklıydı.

"Ah, sanırım beni yanlış anladın!" Bandajlı eliyle masayı ovdu. "Bir katilin hissettiklerini hissetmeni değil, bir kurbanın hissettiklerini hissetmeni istiyorum."

"Tamam, hazırım." dedi. "Beni bir kurban gibi hissettir."

"Elimden geleni yapacağım."

Melice sigarasını yakmaya çalışırken Lien-hua bekledi. Yakmak için ateşi yoktu, Lien-hua'nın da ateş vermeye niyeti yoktu.

Neler yapmaktan hoşlandığı hakkında konuşturmaya çalış. Böylelikle neler yapmış olduğunu anlatır.

"Pekâlâ." dedi Lien-hua. "Anlat bakalım. Katil en çok ne yapmaktan zevk alır? Bununla başlayalım.""Bir tahminde bulunacağım. Bence katil, her şeyden çok, sona yaklaşan dakikalardan zevk alır. Kurbanları izlemekten, takip edip onlara sinsice yaklaştırmaktan ve sonunda tanışmaları sanki tamamen bir tesadüfmüş gibi davranmaktan zevk alır. Tüm bunlar onun için inanılmaz eğlencelidir."

"Onları nasıl seçer?"

"Kurbanlarının onu seçmesini tercih eder."

Dedektif Dunn'la birlikte Melice'ı bir katilin, yeni "kız arkadaşlarını" bulmak için doğru zamanda doğru yerde bulunmasıyla ilgili "varsayımsal" hikâyelerini detaylarıyla anlatırken dinledik.

Suçu kanıtlanana kadar suçsuz olduğunu kendi kendime hatırlatıp durdum. Ancak, buna inanmak benim için çok zordu. Söylediği her şey, daha önce karşılaşmış olduğum vahşi katillerin itiraflarından parçalar taşıyordu. Her zaman potansiyel kurbanlar arayıp avlarlar ve onları cezbetmeye çalışırlardı.

Melice'ın konuşurken farklı şekillerde yorumlanabilmesi için, gözlemlerini belirsiz yapmaya dikkat ettiğini fark ettim. Aslında hiçbir şey itiraf etmiyordu. Sadece her şeyi bir katilin düşünebilecekleri veya

yapabilecekleri kılıfı içerisinde ifade ediyordu. Bu oyunu oynamasını iyi biliyordu.

Ancak, Lien-hua'nın daha iyi olduğu gerçeğine güveniyordum.

Arkamdaki kapının açıldığını duydum ve Ralph'in ağır ayak seslerini tanıdım.

"Neler biliyoruz?" Gözlerimi Melice ve Lien-hua'dan ayırmıyordum.

Ralph'in, yanımdaki masaya bir deste kâğıdı bıraktığını duydum. "Hem iyi hem kötü haber! Deponun duvarında olan yazı Melice'in el yazısıyla uymuyor. Analistler, Melice'in yazı stiline dayanarak duvardaki yazıda olan çizgi darbelerini, onun yapmış olamayacağını söylüyorlar."

"Bu iyi haber mi yoksa kötü haber mi?"

"Her ikisi de. İyi, çünkü işin içinde başka bir adamın daha olduğunu kanıtlıyor. Kötü, çünkü ikinci adam hâlâ serbest. Bir sonraki haber ise kriminalistlerin raporu. Bundan

pek hoşlanmayacaksınız. Metal borular, arka odadaki bilgisayar, kameralar, lanet olası her yer temiz. Bu manyaktan hiçbir iz yok. Sadece klavyede birkaç parça iz var. Onlar da buna ait değil. Parmak izi taramasından geçirdik. Ancak, hiçbir şey bulamadık."

Hiç şaşırmamıştım.

"Kriminalistler şu anda Melice'in dairesindeler. Fakat, şimdiye kadar sıfıra sıfır elde var sıfır!"

Aklıma bir fikir geldi. Hiç olası bir şey değildi ama yine de mümkün olabilirdi. "Belki bunu yapan Melice değildi." dedim sakince.

"Ne?" dedi Dunn.

"Belki sadece oradan geçiyordu. Lien-hua ve benim silah seslerimizi duydu ve yaralanan var mı diye görmek için içeriye girdi."

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" dedi.

"Varsayımlarımız konusunda dikkatli olalım. Her şey, her zaman görüldüğü gibi değildir."

"Buna inanmıyorum!" dedi Dunn. "Melice, Lien-hua'ya .875 vuruş yaptığını söyledi ve şimdi de kadınları öldürmenin nasıl bir şey olduğunu anlatıyor."

"Bu konuda Dunn'la hemfikirim, Pat." dedi Ralph. "Bence bu bizim adamımız ama yine de bakalım kriminalistler neler bulacak."

Telefonum titredi. Havaalanından Tessa'nın uçağında gecikme olduğunu yazan bir mesaj gelmişti. Bilet rezervasyonunu yapan ben olduğumdan onun telefon numarası yerine benimkini kullanıyorlardı. Uçağının doksan dakika önce kalkmış olması gerekiyordu ve beni şimdi bilgilendiriyorlardı. Ne kadar yardımsever bir hareket!

Başımı salladım. Daha sonra aileme, havaalanına gitmeden önce uçağın iniş

saatine bakmalarını söyleyen bir mesaj bıraktım. Tam telefonumu cebime geri koyuyordum ki Melice'ın, sol elindeki bandajın altındaki ıslak yarayı kaşındığını gördüm. "Gördünüz mü?" diye sordum Dunn'a.

"Neyi?" dedi Ralph.

"Sizce neden elini öyle kaşıyor?"

Dunn, bunu ciddi bir biçimde düşünüyor gibi yaptı. Ancak, alay ettiği belliydi. "Bilemiyorum... Bir düşünüyüm... Acaba kaşındığı için olabilir mi?"

"Bu tavrından bıkmaya başlıyorum, dedektif!" dedim. Daha fazlasını demek üzereydim ki Ralph, "Ne düşünüyorsun, Pat?"

Kaşıma hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Margaret, CIPA hastalığı olan insanların, sadece baskı ve dokuyu hissedebildiklerini söylemişti, değil mi?"

"Evet, bu doğru." dedi Ralph.

"Peki, kaşınırlar mı?"

Bir an sessiz kaldı. "Bilmiyorum." Camdan Melice'a baktı. "Kaşınıyor gibi görünüyor."

"Bunu öğrenmemiz gerekiyor." dedim cama doğru eğilerek. "Neden elini kaşıdığından emin olmam lazım."

"Senin sorunun ne?" diye homurdandı Dunn. "Nedeni belki bu... Belki şu... Her neyse!.. Bundan emin olamayız... Elinde milyonlarca delil var ve sen hâlâ her şeyi sorguluyorsun."

"Teşekkür ederim." dedim.

Ralph, masaya yaklaştı. "Bu kaşıma olayını araştırması için birilerini görevlendireceğim."

Camdan baktım. "Burada bekliyorum."

Lien-hua, kolunun altından sıcak terin aktığını hissetti. Oda çok sıcaktı, hem de çok. Polis, Melice'in, ne soğuğu ne de sığağı hissetmediğini bilmediğinden muhtemelen onu rahatsız etmek için ısıyı arttırmıştı. Lien-hua, kaşlarında sıcak nem damlacıklarının biriktiğini hissedebiliyor ve Melice'in bunu, direncinin kırılıyor olması olarak algılamamasını umuyordu.

"Ve sonra..." diye devam etti Melice. "Tanıştıktan sonra, bir yolunu bulup onunla yalnız kalır; belki bir kahve, belki bir akşam yemeği, belki de bir otel odası... Kim bilir! Ve bu olsa da olmasa da katil, her şart için hazırdır."

"Onu arabasına nasıl götürür?"

"Belki onlara sadece sorar, belki de zorlar. Bence kadınların

kendi arzularıyla arabasına binmelerini tercih eder."

Çiçekler. Lien-hua, açmış çiçekleri düşündü.

"Yani eğer canı yanarsa bu tamamen kendi hatası, öyle mi?"

Yapraklar. Çürümüş ve kurumuş yapraklar. Masanın üzerinde kuru ve kırılgan bir şekilde serpilmişler.

"Bak görüyor musun, Ajan Jiang? Senin problemin şu: Hep bir analist gibi düşünüyorsun, bir katil gibi değil. Bu işlerin hiç hata veya pişmanlık veya utanç gibi şeylerle ilgisi yoktur. Mesele kontrol meselesidir. Her şey kontrol hakkındadır." Sigarayı parmaklarının arasında çevirdi. "Sence 11 Eylülde bir avuç hava korsanı, yolcu dolu uçakları nasıl kaçırdı?"

"Uçaktaki insanları tehdit ederek. Eğer boyun eğmezlerse canlarını yakmakla tehdit

ettiler." Gerçek sebebin bu olmadığını tabii ki biliyordu. Ancak, Melice'in vereceği cevabı duymak istemişti.

"Bak işte, gördün mü? İnsanları sandığın kadar iyi anlayamı- yorsun. Hava korsanları yolcuları korkutmadı. Tam tersine onlara güven verdi."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü başardılar!" Durup elini kaşıdı. "Korkan bir insanı kontrol etmenin yolu, ona güven vermektir. Yani, senin katilinin yapacağı budur. Babam ordudaydı ve eğitimlerinden birisi ona hep şöyle dermiş: 'Düşmanına hep bir kaçış yolu bırak. Onu hiçbir zaman köşeye kıştırma. Bir fare bile, köşeye sıkıştığında şiddetle karşı koyar.' "

Kendi söylediklerine güldü. Belki söylediğiyle dalga geçiyordu. Lien-hua, ne yaptığını anlayamamıştı.

"Senin katil, bunu biliyordur." diye devam etti Melice. "İnsanlara bir kaçış yolu bırakmanın, onları tamamen köşeye sıkıştırmanın en iyi yolu olduğunu biliyordur. Bir köşede güvende olduklarını zannedene kadar onları yavaş yavaş yönlendirir ve umudu yem olşrak önlerine atar ve sonra tüm umudu birden çekip alır. Bu, katil için en keyifli an olsa gerek. Uçak binaya çarptığı zaman uçak korsanları da aynı keyfi almışlardır."

***

Melice'ın, insanları umutla beslemekten bahsederken yelkenlerini biraz indirdiğini görebiliyordum. Lien-hua da muhtemelen bunun olacağını biliyordu. Onu, en çok sevdiği şeyler hakkında konuşturmuştu: adam kaçırmak, kaba kuvvet kullanmak ve genç kadınları öldürmek. Dili çözülüyordu. İlgi odağı olmanın tadını çıkarıyordu.

Dunn'ın bazı kâğıtları karıştırdığını gördüm.

"Babası orduda falan değilmiş." dedi.
"Onunla oyun oynuyor."

"Hayır!" dedim. "Bence Lien-hua onunla oynuyor."

Melice her ne kadar midesini bulandırmış olsa da Lien-hua, onun söylediklerinin birçoğuna hak vermeden edemedi. Melice, insanları ve onların güdülerini çok iyi anlayıp müdafaalarını es geçerek onlardan faydalanmasını biliyordu. Lien-hua, onunla birlikte bir saatten az bir zaman geçirdikten sonra, onun bu konuda uzman olduğunu anlamıştı.

"Yani..." dedi Melice. "Seçimi kadın yapar ve sonra katil bu seçimi çarpıtarak kadını yapmış olduğu hatalarla yener. Kadının asla kaçamayacağını ve hiç güvenmemesi gereken birisine güvenerek başına gelmiş olanlardan sırf kendisinin sorumlu olduğunu anladığı zamanki surat ifadesini görmek... İşte bu en keyifli andır." Ve sonra ekledi: "Bir katil için en keyifli an."

Lien-hua, kendini, Melice'in ürpertici sözlerinden soyutlamaya çalıştı. Objektif tarafsızlığını korumaya çabaladı. Ancak, o da bir insan ve Melice'in baştan çıkarıp işkence ettiği ve sonra da öldürdüğü kadınlar gibi bir kadındı. Bir analist olduğu ve işinin gereği olarak dünyayı hep başkalarının gözünden görmeye çalıştığı için, bu kadınların neler hissettiğini rahatsız,edici bir netlikle görebiliyordu. Sanki kendisinin başına gelmiş gibi hissediyordu; bileklerinden kelepçelendiği, ayakları bağlandığı ve çığlıkları ağzına tıklan bezle bastırıldığı zaman, umudun derin ve sonsuz ölümünü...

En sonunda, hiçbir zaman kaçamayacağını, ne kadar çabalarsa çabalasın zincirleri kırıp iplerden kurtulamayacağını ve başını suyun üzerinde tutamayacağını anladığı anki duygularını hissedebiliyordu.

Bunların hepsini hissetti.

Hepsini yaşadı.

Çaresizsin. Bağırabilirsin. Evet, bağırabilirsin. Ancak, seni katilinden başka kimse duymaz ve çığlıkların ona daha da zevk verir, çünkü artık kimse seni kurtarmaya gelmeyecektir.

Vazo düşüyor.

Yerde binbir parçaya ayrılıyor.

Boğazının düğümlendiğini hissetti. Titredi. Melice'in fark etmemiş olmasını umdu.

Ancak gözlerindeki kısa tatmin parıltısı, fark etmiş olduğunu gösteriyordu. Melice, yavaş yavaş alkışladı. "Evet!" dedi. "Anlıyorsunuz. Aynen öyle. Katil için o an, kadının ölürken vücudunun kasılmaya başladığı andan bile daha keyiflidir, çünkü sonunda, her şey bittiği zaman, kaçamayacağını anladığı zaman gözlerindeki ifade -umudun sonsuza kadar yok olduğu o an- işte bu, katilin tutunduğu ve zevk aldığı andır. Sırf bu anı tekrar yaşayabilmek için katil, tekrar avlanır.

Kadının gözlerindeki o ifadeyi bir kez daha görebilmek için." Dudaklarının kenarını yaladı ve sonraki sözlerini, sanki yatakta bir sevgiliye fısıldıyormuş gibi tatlı tatlı fısıldadı: "O bakışların, Ajan Jiang. Senin o bakışların."

Lien-hua, bir dakika sessiz kalıp düşünce ve duygularını gömmeye çalıştı. "Yani bu senin itirafın mı?"

"Bu benim tahminim." Gözleri duvardaki saate kaydı. "Artık hücreme gitmek istiyorum."

Lien-hua, bir önceki gece bacağına meydana gelen yaranın sızladığını hissetti. Baskıyı azaltmak için ağırlığını diğer tarafına verdi. Biraz yüzünü buruşturdu ve sonra tekrar duvara yaslandı. "Elin çok acıyor olmalı." Kanlı bandajı işaret etti.

"Evet. Dün gece senin vurduğun yer de çok acıyor."

"Hayır, acımıyor."

"Tabii ki acıyor."

"Bana yalan söyleme, Creighton."

Tekrar göz kırptı. "Benim adım Melville."

"Senin adın Creighton Prescott Melice. 9 Eylül 1977'de Wichita, Kansas'ta, Leonard-Isabelle Melice çiftinin çocuğu olarak dünyaya geldin. George Washington Carver İlkokuluna gittin. Trenton ve Isaac isminde iki erkek kardeşin var. 1995 yılında Michigan Üniversitesine başladın; devam etmemi ister misin? Buraya geldiğimde sana kim olduğunu bildiğimi söylemiştim."

Sessizlik oldu. Melice gözlerini kıstı.

"Washington'daki görgü tanığının da mı öldürdün? Ona işkence edip sonra da cesedini bir arabanın arka koltuğunda mı bıraktın?"

Melice, bir sinir patlamasıyla kelepçeleri masaya bağlayan zinciri hızla çekti. Metalden

bir çınlama sesi geldi ama hâlâ sağlamdı. "Neyle uğraştığın hakkında en ufak bir fikrin yok senin."

"O zaman söyle bana; neyle uğraşıyorum, Creighton?"

Melice, bakışlarını Lien-hua'dan kaçırdı.

"Sende, değil mi?" diye sordu Lien-hua.

"Ne bende?"

"Cihaz. Biliyorum sende. Hunter onu sana verdi, değil mi?"

Dudağı tehditkâr bir uuz çizgi hâline geldi. "Biraz önce ağırlığını diğer bacağına verdiğini gördüm, Ajan Jiang. Belki kalçanda bir baskı oluştu, değil mi? Belki de rahat edebilmek için bacağındaki kasları gevşetiyorsundur. Bu tip şeyler bana olmuyor. Kas kasılması, rahatsızlık veya eklemlerimde gerilme olmuyor. Hem de hiçbir zaman olmuyor. Hayatımda hiçbir zaman rahat veya rahatsız olmadım ben. Hiçbir zaman

bağırmadım. Asla ağlamadım. Hiç sıcağı veya soğuğu hissetmedim. Ben sadece var oldum."

Gözlerinde ilkel bir ateş belirdi ve sözlerine devam ederken parladı: "Sana kız kardeşim Mirabelle'ı da anlattılar mı? Yoksa hâlâ onun hakkında bir şey bilmiyorlar mı? O da CIPA hastasıydı ve on bir yaşındayken bir gün felç olarak uyandı. Uyurken omurgasını kırıp bacağına kan dolaşımının gitmesini engellemişti ve sinirleri tedavi edilemeyecek hâle gelene kadar bu şekilde yatmıştı. Görüyorsun işte, vücutlarımız bize ne zaman kıpırdamamız gerektiğini söylemiyor. Bu nedenle uyuduğumuz zaman bir yandan diğer yana dönmüyoruz. Bunu yapmasını kendi kendime öğrenmem gerekti. Mirabelle, iki yıl sonra aynı yatakta öldü. Senin de bildiğin gibi çoğumuz genç yaşta ölürüz. Sanırım ben şanslı olanlardan birisiyim. Tabii eğer olaya bu yönden bakacak olursak."

Lien-hua, Melice'in amacını anlayıp üzerine gitti. "Acıyı hayal ediyorsun, değil mi, Creighton? Eminim ediyorsundur. Eminim acı çekmekle ilgili, sonunda bütünüyle bir insan olmakla ilgili fanteziler kuruyorsundur."

Güzel, Lien-hua.

Çok güzel.

Melice'in dudakları titredi. Gözlerini kaydırdı. Ancak, cevap vermedi.

"Ne yapmaya çalışıyor bu?" diye sordu Dunn.

"İşini."

Melice'in sesi gergindi. "Tabii ki acıyı hayal ediyorum. Tüm hayatım boyunca, acıyı hayal edip insanları ağlatan, bağırta ve yalvartan bu hissi tadabilmeyi düşledim. Bu benim tek yaşama sebebim: Ölmeden önce bir gün acı çekebilme umudu."

"Sen umutla beslenmiş..." dedi. "Köşeye sıkıştırılmış olan küçük faresin, değil mi

Creighton? Shade, seni köşeye sıkıştırdı, öyle değil mi? Ve bir gün umudunu senden çektiği gibi alacak."

Melice, kollarını kelepçelerin izin verdiği yere kadar uzattı. "Canımı yak. Eğer bir yolunu bulursan bunu yap ki acı çekmek nasıl bir şeymiş göreyim. Bazıları CiPA için acısız cehennem derler." Sonra ekledi: "Oradan kurtulmayı kim hayal etmez ki?"

Lien-hua kıpırdamadı.

"Pekâlâ, eğer sen bir yolunu bulamıyorsan benim yapmama ne dersin?" dedi.

Ve sonra Creighton Melice, elini ağzına götürüp küçük parmağını dişlerinin arasına aldı ve tüm gücüyle ısırıldı.

Sandalyemi bir hışımla itip Dunn'u geçerek koridora fırladım.

Köşeyi dönüp doğru 411 numaralı odaya koştum.

Nöbetçi iki memur, sorgulama odasının önünde bekliyorlardı. "Kapıyı açın!" dedim.

Şaşkın bakışlar.

"Hemen şimdi!" Sonunda memurlardan biri -adaleli ve yüzünde çiçek bozuğu lekeleri olan- bir anahtar çıkartıp beceriksizce kilide sokmaya çalıştı. Kapı açılır açılmaz ikisini de kenara iterek içeriye daldım. Lien-hua, çoraplarından birini çıkartmış kanamayı durdurmak için Melice'in sol eline sarmıştı. Çabuk hareket etmek gerekiyordu. Hem de çok çabuk. "İyi misin?" diye sordum.

"Evet."

Dunn, odaya daldı. Yerdeki kana baktı. "Şuranın hâline bakın!" Ve sonra, daha onu durduramadan Melice'i saçlarından yakalayıp kafasını geriye doğru itip yüzünü hızla masaya vurdu. Ardından Dunn, ona doğru eğilip küçümseyerek güldü. "Benden şikâyetçi olamaman çok kötü, pislik herif!"

"Geri çekil, dedektif!" dedim.

Bana sonra da Melice'a baktı.

"Geri çekil!"

Sonunda yavaşça geri çekildi. Kapıda duran iki görevliye mırıldandı: "Bu pisliği buradan alın. Revire götürün."

Yüzü kana bulanmış olan Melice ona dik dik baktı, "üzgünüm, dedektif. İyi bir deneyimdi. Ancak, hiçbir şey hissetmedim. Hayal kırıklığına uğradınız, öyle değil mi? Birisinin canını yakmak istiyorsunuz ve bunu yapamıyorsunuz."

"Sen daha dur!" dedi Dunn. "Senin zamanın gelecek."

Kapıda bekleyen memurlardan biri, Melice'in kelepçelerini masadan kurtarıp onu ayağa kaldırdı. Diğer memur, masadan dikkatlice bir şey aldı. "Bu belki dikilebilir." dedi.

Dunn'ın gözleri, odanın köşesinde duran çöp tenekesine kaydı. "Ver onu bana."

Olacakları sezebiliyordum. "Hayır!" dedim memura. "Götür onu. Doktora ver. Belki bir şeyler yapabilir."

Dunn'ın öfkesi bana patladı: "Eğer parmağı umrunda olsaydı ısıırıp koparmazdı!"

"Hadi!" dedim memura. "Herifle ilgilenin."

Melice'ı kapıya doğru ittiler. Dunn, masanın çelik ayağına hızla bir tekme savurup onları geçerek bir hışımla koridora fırladı.

Elimi Lien-hua'nın omzuna koydum. "İyi olduğundan emin misin?"

Başını onaylarcasına salladı.

Melice'ı koridora çıkardıklarında itiş kakış sesleri duydum ve onun memurlarla boğuşarak ellerinden kurtulduğunu gördüm. Onu zapt etmelerine yardımcı olmak için koştum. Yanlarına vardığımda tekrar onu yakalayıp koridora doğru çekiyorlardı. "Son bir soru, Lien-hua!" Melice, sürüklenirken bağıırıyordu. "Kurban gibi hissediyor musun?"

"üzgünüm." dedi Lien-hua sakince. "Henüz hissetmiyorum."

"Biraz zaman ver!" diye bağırdı. Sözleri koridorda yankılanıyordu. "Hissedeceksin."

Ardından kapı kapandı ve ayak sesleri koridorda kaybolmaya başladı.

Tepkisini görebilmek için Lien-hua'ya baktım. Kafası meşgul gibiydi. Gözlerini

kıstı. Melice'in taze kan izleriyle kaplı gri masaya bakarken dudaklarını kıpırdatarak kendi kendine bir şeyler söyledi: "Bana birkaç dakika izin ver, tamam mı? Düşünmeye ihtiyacım var."

Bir kez daha onunla kalmak istedim. Ancak, daha önce söyledikleri kafamın içinde yankılandı: "Çok ileri gidiyorsun. Bu yaptığın bir duvar örüyor, anlıyor musun? Bunu yapma. En azından bana yapma."

"Tabii." deyip koridora çıktım ve Dunn'ı, Melice'ı revire götüren memurlarla konuşurken gördüm. Benim de aklımda bazı düşünceler şekillenmeye başlamıştı.

***

Tüm sorgulama boyunca Lien-hua, Melice'in, kendisine ulaşmaya çalıştığını biliyordu ve her ne kadar kendi kendine itiraf etmek istemese de biraz bile olsa bunu yapmayı başarmıştı. Katiller, akıl oyunlarını

oynamasını iyi bilirler ve genelde, devletin onları analiz etmesi için görevlendirdiği doktorlardan çok daha iyi psikoanalistlerdir. Lien-hua, sadece, Melice'in kendinden daha iyi olma olasılığını düşünmekten hoşlanmıyordu.

Odanın etrafına bir göz gezdirdi. Ses kayıt cihazını ve not defterini alıp notlarının son sayfasına baktı.

Not tutarken çoğunlukla Melice'ı izlemiş ve yazdıklarına neredeyse hiç bakmamıştı. Her ne kadar kâğıda birkaç kelime karalamış olsa da dikkatini çeken bu olmamıştı. Sayfanın tam ortasına, karışık, şifreli kelimeler ve kısa cümlelerin arasına, bir resim yapmıştı. Hiç farkında bile olmadan bir kasımpatı çiçeğini kesen bir makas çizmişti.

Not defterini göğsüne bastırdı ve Pat'in yanına gitmek için odadan çıktı.

Creighton, ayakları zincirli ve elleri önden kelepçeli bir hâlde yürümenin hiç kolay olmadığını anladı. İki polis, onu asansöre bindirirken hafifçe tökezledi. Neyse ki bu engellemelere çok fazla katlanması gerekmiyordu. Yakında özgür olacaktı, daha doğrusu sadece birkaç dakika içerisinde ve bu akşam öldüğünde parmağını kaybetmiş olmasına değecekti. Her şeye değecekti.

Asansörde, Lien-hua Jiang'ın çorabını bir kenara fırlattı. Kanın elinden akıp parke zeminde parlak desenler oluşturmasını izledi.

Lien-hua'yla bugünkü kısa görüşmesi iyi geçmişti. Evet, hem de çok iyi geçmişti.

Federal ajanların, gerçek kimliğini tespit etmiş olmalarına rağmen her şey, Shade'in planladığı gibi son bulmuştu.

Asansör ses çıkararak durdu. Kapılar açıldı ve üç adam koridorun sonundaki odaya doğru yürümeye başladılar.

Creighton, Özel Ajan Lien-hua Jiang'ın iç dünyasında bir kıpırtı meydana getirdiğini söyleyebilirdi ve bu çok hoşuna gidiyordu. Ona, tatlı bir ürperti ve serin, davetkâr bir ürperti hissettiriyordu. Lien-hua'nın bilinçaltına gömülü olan ve geçmişte saklı o küçük sırrı, hafızasında tazeletmişti ve acısına bu şekilde dokunmak Creighton'a çok tatlı gelmişti. Tatlı ve kuvvetli.

Aynen Shade'in olacağını söylediği gibi nilüfer çiçeği açılmaya başlamıştı.

Lien-hua, bunu saklamaya çalışmıştı. Hep böyle yaparlar zaten, ancak, gözlerinden anlayabilirdiniz. Gözler, insanı hiçbir zaman aldatmaz. Her kadının içinde sevmeye muhtaç, kendisini güzel ve güvende hissetmek isteyen zavallı küçük bir kız çocuğu vardır. Onun kusurlarını açığa çıkartıp

sevilme arzusuyla oynayıp güvenlik duygusunu hırpalarsanız o zavallı küçük kız yüzeye çıkar.

Sorgulama sırasında Lien-hua'nın bakışları, içindeki küçük kızın ne kadar kırılan olduğunu söylemişti Melice'a ve tabii ki Melice, bunun nedenini çok iyi biliyordu. Aslında bu, Shade'in, onu seçmiş olmasının nedenlerinden biriydi.

Muhtemelen en önemli nedeniydi.

Revirin kapısına geldiler ve polislerden birisi Creighton'a durmasını söyledi. O da dediğini yaptı.

Creighton Frescott Melice, öldürmek üzere olduğu iki adamın arasında sakın ve hareketsiz bir şekilde durdu.

Tessa, daha önce hiç motosiklete binmemişti. Saçını kırbaçlayan rüzgârla birlikte gerçekten de uçuyor gibi hissediyordu. Yaklaşık bir saat boyunca kolları Riker'ın beline sıkıca dolanmış olarak sahil boyunca giderken Tessa'ya, dünyadaki her şey, olması gerektiği gibi göründü.

Gün batımını izlemek için durduklarında Tessa, motosikletten indi ve Riker'ın arkasından kumsala -Riker'ın bildiği özel bir yere- doğru yürüdü.

Bir adamla beraberdi.

Bağımsızdı.

Ve Patrick'in onu kontrol etmesine imkân yoktu.

Tessa, Riker'la birlikte, kumsalda kimsenin olmadığı bir yere doğru yürüdü ve

orada düz ve iri bir kaya parçasının yanındaki kuru kuma, birlikte, güneşin denizin içine batışını izlemek için oturdular. Tessa, Riker'a yaslanmak, onun kuvvetinden destek almak istedi. Ancak, bu isteğine karşı direndi ve sadece ona yakın oturmakla yetindi. "Eee!" dedi. "Lachlan'ın bilmecesini çözebildin mi?"

Riker, cebini okşadı. "Cevabım burada."

"Görelim bakalım."

Kendi kâğıdını ve Tessa'nın cevabını yazdığı sarı kâğıdı cebinden çıkardı. "Eğer hatırlarsan iki adam vardı." dedi. "Eğer ilk adam, bir deste parasını ikinci adama verirse ona geriye ikinci adamın parasının yarısı kadar bir miktar kalır. Ancak, eğer ikinci adam, ilk adama kendi destelerinden birini verirse o zaman eşit miktarda paraları olur."

"Kâğıdı aç." dedi Tessa. "Bak bakalım ben ne yazmışım."

Riker kâğıdı açtı. "Beş ve yedi."

"Doğru." dedi Tessa. "Eğer beş destesi olan adam, diğer adama bir deste verirse dört ve sekiz desteleri olur ve eğer yedi desteli adam, ilk adama bir deste verirse o zaman ikisinin de altı destesi olur."

"Sen bunu hemen orada mı çözüverdin?"

Ufuktaki dalgalı bulutlar karararak geceyi karşılıyorlardı.

"Evet." Biraz utanmıştı çünkü bilmeceyi bu kadar çabuk çözdüğünü itiraf etmek Riker'ı biraz aptal durumuna düşürmüştü. "Senin cevabına bakalım. Me yazdın?"

Güneş gitgide batıyordu. Gökyüzünün altındaki küçük bir karpuz dilimi gibiydi.

Riker, kâğıdı yukarı kaldırdı ve Tessa ona doğru uzandığında geri çekti. Tekrar uzandı ve bu defa arkasına sakladı. Tessa, kâğıdı alabilmek için Riker'ın arkasına doğru bir hamle yaptı ve sonunda yüzleri birbirine

değecekmiş gibi yaklaştığında Riker, kâğıdı verdi. "Aç bak." dedi yumuşakça. Tessa, Riker'ın vahşi okyanus havasıyla karışan cezbedici kolonya kokusunu aldı.

Güneş bir şerit hâlindeydi...

Buruşmuş kâğıdı Riker'ın göğsünde düzleştirip yazmış olduğunu okudu: "Sen." Kalbi ürperdi.

...ve sonra güneş bir nokta hâlindeydi...

"Benim cevabım bu." dedi Riker. "Sensin." Tessa, istendiğini ve sevildiğini hissetti.

...ve sonra güneş kaybolmuştu. Dalgalar tarafından yutulmuştu.

Tessa gecenin serin parmakları onları sarana kadar Riker'ın yanında yattı ve sonra Riker, onun kolundan tutarak ayağa kalkmasına yardım etti. "Hadi gidelim. Bu gece sana göstermek istediğim daha çok şey var."

Lien-hua'yla birlikte, Margaret'e, Melice'in sorgusu hakkında bilgi vermek için konferans salonuna geri gittiğimizde onu, geniş masanın başında oturmuş bizi beklerken bulduk. Daha sandalyelerimizi çekemedi Margaret, "Ajan Jiang, bana bu adamdan bahsedin." dedi. Sesi alışılmamış biçimde sakın ve mesafeliydi. Sorgulama odasında olanlardan sonra sesinin bu sakın tonu beni şaşırtmıştı. "Bir analistin bakış açısından bakacak olursak neyle karşı karşıyayız?"

"Mükemmel bir kargaşayla." diye cevap verdi Lien-hua yerlerimizi alırken. "CIPA'lı bir psikopat. Ne vücudunda ne de kalbinde herhangi bir acı hissediyor. Karşımızda zihinsel ya da fiziksel rahatsızlık, utanç, pişmanlık veya herhangi bir acı hissetmemiş bir adam var." Lien-hua konuşurken CIPA'sı

olan bir psikopatla karşı karşıya olmanın büyük talihsizliklerini düşünüyordum ki aklıma Tessa'nın, Dupin'nın, davasına yaklaşımı hakkında yaptığı yorumlar geldi: Her ne kadar imkânsız görünse de olmuştu. Yani, mümkündü.

Lien-hua, devam etti: "Psikopatlar ne empati kurabilirler ne de şefkat hissederler ve hiçbir zaman acı çekmelerine neden olabilecek kadar yakın ilişkiler içinde bulunmazlar. Bunun yerine, psikopatlar diğer insanları, kullanıp işleri bitince atacakları objeler gibi görürler ve kendilerine zevk vermemeye başladıklarında onlardan kurtulurlar. Genelde insanları kontrol etme müptelasıdır ve eğer bir şeyi obsesyon hâline getirirlerse bu obsesyon- lan çok uzun süre devam edebilir."

Lien-hua'yı can kulağıyla dinledim ve Melice'ın dediği gibi "acısız bir cehennem"de yaşamamanın nasıl olduğunu merak ettim. Bunun "neşesiz bir cennet'te yaşamaktan ne

kadar farkı olurdu acaba? Belki de hiçbir farkı olmazdı.

"Peki ya sorgulama?" diye sordu Margaret. "Sana neler anlattı?"

"Klasik bir 'anlatımsal afazi' örneği." dedi Lien-hua. "Bu, sizi dinleyenin, duymak istediği sözleri kullanmak anlamına gelir. Bu bir çeşit insanları kullanma yoludur. Kariyer suçluları, bu konuda uzmandırlar. Ümurlannda olan tek şey, güç kullanıp kendi işlerini halletmektir. Yani, söylediklerinden ne kadarı itiraf olarak değerlendirilmelidir bilmiyorum. Bunu söylemek zor. Ancak, şu kadarını söyleyebilirim; bir katilin düşünce yapısını çok iyi biliyor ve ölüm fantezileri kurmaktan zevk alıyor."

"Veya belki..." dedim. "Sadece insanları, onun yapamadığı şeyi yani, başkalarının elinde acı çekerken izlemeyi seviyor."

Margaret, kollarını birbirine kavuşturup önce Lien-hua'ya sonra da bana baktı.

"Şimdi..." dedi sakince. "Bana Rukh Projesi hakkında bildiklerinizi anlatın."

Ne? Bu sora da nereden çıkmıştı?

"Rukh Projesi mi?" dedim. "Sen Rukh Projesi hakkında ne biliyorsun?"

"Burada soruları ben soruyorum, Dr. Bowers." dedi Margaret kısık bir sesle. "Ya kibarca cevap verin ya da konuşmaya katılmaktan sakının."

Pekâlâ.

Bir dakika önce, ona cihazı bulduğumdan bahsetmeyi düşünebilirdim. Ancak, şu anda tam 'Margaret' gibi davrandığından bu bilgiyi bir süre daha kendime saklamayı tercih ettim ve daha fazla bilgi elde edene kadar cihazın yerini bir sır olarak tutmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdim. Böylelikle, ona, Cassandra'nın köpek balığı araştırmaları hakkında öğrendiğim baştan savma bilgileri, Dr. Osbourne'un nöromorfik mühendisliği

çalışmalarını ve MEG teknolojisiyle olabilecek muhtemel bağlantısını anlattım.

"Bir cihaz var." dedi. "Bu cihaz hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Shade, bir şeylerden bahsetmişti." diye cevap verdim. "Sanırım B-14 numaralı binadaymış ama ne işe yaradığını bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

"Yangında kül mü oldu?"

"Eğer sormamın bir sakıncası yoksa, Margaret..."

"Bir sakıncası var."

Lien-hua ellerini açtı. "Bize yardım et, Margaret. Burada neyle karşı karşıyayız?"

Margaret, ellerini birbirine kavuşturup saatine baktı ve sonra tüm şaşkınlığıma rağmen açık yüreklilikle konuşmaya başladı: "Bana söylenmiş olanların çoğu çok gizli bilgiler tabii ki ve sizin rütbenizde olan insanların bilmemesi gereken türden bilgiler.

Ancak, bunların davayla bir ilgisi olabileceğini düşündüğümünden size Drake Şirketler Grubuyla enkaz altındaki veya bina içlerinde termal görüntülemenin ulaşamayacağı yerlerdeki vücutları bulabilmek için elektromanyetik imgeleme kullanan bir cihaz üretmeleri için sözleşme imzalanmış olduğunu söylemem de bir sakınca görmüyorum."

Elektromanyetik algılamalı konum; aynen köpek balıklarının kumun altına gömülü balıklara yaptıkları gibi.

Cihazın üzerindeki radyasyon uyarılarını ve Hunter'ın apartmanında bulunan radyoaktif izotop izlerini hatırladım ve "Radyasyon kullanıyor mu? Radyoaktif izotop?" diye sordum.

Margaret'in bakışlarında merak uyandı. Belki de şüphe. "Evet, kullanıyor. Sezyum-137. Kanser tedavisinde kullanılan belli başlı ilaçlarda ve göstergelerde de bulunan

bir madde bu. Ancak, bunun yanında metal, taş, hatta kâğıt gibi maddelerin kalınlığını ölçmede de kullanılıyor. Cihazın, elektromanyetik sinyalleri bulmak için maddelerin 'içini görmesini' sağlayan da bu." Son cümleyi sanki tırnak içinde söyler gibi vurgulamıştı.

"Bir dakika!" dedi Lien-hua. "Binaların içini de görebiliyor mu?"

"Tam olarak maddelerin içini göremiyor." diye açıkladı Margaret. "Ancak, kas seğirmelerinin veya enkaz altında kalan insanların beyin aktivitelerinin elektromanyetik dürtülerinin yerini belirleyebiliyor."

"Çok mantıklı." dedim. "Hatırlasanıza, köpek balıkları da kumun altında gömülü olan avları bulabiliyorlar. Termal imgeleme de buna benzer bir şey. Ancak, bu, ısı yerine manyetik veya elektriksel dürtüleri kaydediyor. Möromorfik mühendisliğini kullanarak

köpek balıklarının altıncı hislerini kopyalamak mümkün."

Margaret'in sabırsızca iç çekmesi, söz alma isteğinin belirtisiydi. "Bana Rukh Projesi'nin amacının, mağaralardaki teröristleri, oyuklar içindeki madenleri, çığ altındaki kayakçıları ve buna benzer şeyleri bulmakta kullanmak üzere bir cihaz geliştirmek olduğu söylendi. 11 Eylülde kuleler çöktükten sonra hükümet, hayatta kalanları ararken metal borulara vurma yoluna başvurmuştu. Bundan sonra enkaz veya yıkıntı altında kalanları bulabilmek için daha etkin yollar aranmaya başladı."

Margaret'in söylediklerini davanın gerçekleriyle düşünüp tarttım. Parçalar tam yerine oturmuyordu. "Hayır, bu kadarı yeterli değil." dedim. "Başka bir şeyler daha olmalı. Başka bir fonksiyonu daha olmalı."

Margaret, öne doğru eğildi. "Dr. Bovvers, şimdi söylemek üzere olduğum şey sizi çok

şaşırtabilir. Ancak, bu durumda sizinle tamamen aynı fikirdeyim."

Tam o sırada kapı çaldı. Ralph."Girin, Ajan Hawkins." dedi Margaret. "Ve kapıyı kapatın."

Ralph, içeriye girip kapıyı kapattıktan sonra Margaret, "B-14 numaralı binadaki yangının, Drake Şirketler Grubunun üretmek için görevlendirildiği cihazın çalınmasını örtbas etmek için çıkarıldığına inanıyorum." dedi.

"Teröristler mi yaptı?" diye sordu Ralph.

"Hayır." dedi. "Araştırmayla bağlantısı olan, hükümetten veya istihbarattan birisinin olabileceğini düşünüyorum veya muhtemelen..."

"Dedektif Dunn." dedi Lien-hua.Üçümüz de ona baktık. "Dunn mı?" diye sordu Ralph.

"Düşünüyordum da..." Lien-hua, not defterine bir göz atıp yazmış olduklarını okudu. "Dedektif Dunn, pazartesi gecesi yangın mahallindeydi. Cassandra'nın kaçırıldığı Sherrod Akvaryumu'nda da ortaya çıktı. Depoya

da geldi ve sağlık görevlileri Cassandra'yı götürmeden önce onunla konuştu. Melice için sorgu odasını hazırlayıp sorgulamada bulunmak istedi."

"Melice'la hiç yalnız kaldı mı?" diye sordu Ralph.

"Onu birkaç dakika önce gördüm." dedim. "Koridorda Melice ve onu revire götüren memurlarla konuşuyordu." Bir düşünce kafamın içinde akbaba gibi dolaşmaya başladı. "Bir saniye..."

Melice, zellikle FBI'ı, özellikle Lien-hua'yı istedi ve sorgulamada avukat istemedi, öyle değil mi?"

"Doğru." dedi Margaret. "şimdi eğer konuya dönecek olursak..."

"Bir saniye, Margaret!"

"Dr. Bowers, size burada benim..."

"Tabii tabii..." dedim. "Yarın." Margaret cevap vermek için ağzını açtığında

düşüncelerim bir gece öncesine gitti ve henüz beni azarlayamadan "Ralph, depoda Lien-hua ve ben su deposunun oradayken sen binanın kuzey tarafını tarıyordun. Lien-hua'nın iterek açtığı kapı tam aramızdaydı. Melice, orayı terk edebilir, kapıdan kaçabilirdi. Ancak, böyle yapmadı. Hızla geri döndü. Neden gitmedi?"

"Sence Melice yakalanmak mı istedi?" diye sordu Lien-hua.

"Belki." dedim. "Avukatları bu akşamüzerine kadar oyalandılar. Neden?"

Melice, parmağını ısırarak sorgulamanın ne zaman biteceğini kendisi ayarladı...

Zamanlama, mekân. Zamanlama, mekân...

Ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldim. "Revir, Ralph. Melice, oraya gitmek istedi."

"Neden?"

Psikopatlar sadece kendi arzuladıklarını yapmayı... Güç uygulamayı isterler.

"Parmağını tedavi etmek için kelepçelerini çıkarmak zorunda kalacaklar." dedim. "Hepsini önceden planladı." Sorgulamanın sonunda Melice, saate bakmıştı... Ralph'e baktım. "CIPA'lı insanlar kaşınır mıymış? Bunu öğrenebildin mi?"

"Kaşınmazlar." Ralph, kapıyı bir hışımla açtığımı gördü ve o da yerinden fırladı. "Neler oluyor?" "Çabuk!" Koridordan koştum. "Mesai değişimi, 5:30'da. Kaçmaya çalışacak!.."

Ve tam o sırada koridorlarda polis merkezi alarmları çalmaya başladı.

Aceleyle merdivenlerden ikinci kata inip revirin kapısından içeri baktım. Yerde sadece bir memur olmasına rağmen yardımına beş kişi gelmişti. Zaten Melice'ı bulmayı umduğum yer burası değildi. Hayır, gitmeyi planladığı başka bir yer vardı.

Delil odasına koştum. Tabancamı çıkarıp kapıyı iterek açtım. "Riley?" dedim. Girişte kimse yoktu. "Burada mısın?"

Cevap gelmedi.

"Binadan dışarı çıkamayacaksın, Creighton!" diye bağırdım. "Neyin peşinde olduğunu biliyorum!"

Alarm seslerinin arasında, aynen akademide öğrenmiş olduğumuz gibi tabancamın, beni her köşeyi dönerken yönlendirmesine izin verdim. Tabancamı ileriye

doğru tutarak bir sürü daracık tıka basa dolu odayı aradım.

Duvar boyunca koş, köşeleri ara.

Temiz.

Hiç filmlerdeki gibi değildir. Asla tabancanızı havada sallayarak bir yere girmezsiniz.

Duvar boyunca koş, köşeleri ara.

Temiz.

Her an biri, sizi vurabilir, üzerinize atlayabilir veya size saldırır- bilirdi. En korkutucu olan şey, köşede sizi neyin beklediğini bilememekti.

Kalp atışı... Kalp atışı...

Son odaya girdim ve inceledim. Bilgisayarım köşede duruyordu; spor çantası ise yoktu. Odada kimse yoktu.

Temiz.

Soluk almak için bir an durdum.

Melice gitmişti, Kernigan de.

Melice, cihazın burada olduğunu nereden biliyordu?

Ona Shade söylemiş olmalıydı.

Shade. Shade.

Dunn? Kernigan? Melice'ın doktoru? Shade her kimse ve eğer Melice kaçtıysa birlikte spor çantasını açtıklarında ikisini de küçük bir sürpriz bekliyordu. Bugün delil odasını terk etmeden önce kartımı hazırladığım uyduruk cihaza sarmıştım ve kartımın arkasına bir not yazmıştım: "Eğer bu çalışmazsa bana haber verin ve ben de benimkiyle oynamanıza izin vereyim." İçimden bir ses, çok yakında Shade veya Melice'ın benimle bağlantı kuracağını söylüyordu.

Durum tersine dönmeye başlamıştı.

Kullanmış olduğum selobandın hâlâ masada durduğunu gördüm. Bir saniye. Nöbetçi memur bölmesi. Bir kapı daha.

Tabancamı doğrultup bölmeye doğru gittim. "Creighton? Orada mısın? Çık dışarı."

Cevap yok.

Kalbim hızla çarpıyordu. Tabancam hazır bir şekilde kapıyı açtım.

İçeride Memur Kemigan'ı canlı ama baygın bir şekilde buldum. üniforması üzerinde yoktu.

Demek Melice memur üniforması giymişti.

Üniforma üzerine tam olmasa bile ve ayrıca kanlı yüzüne ve ellerine rağmen Melice, karışıklığın arasından tüyebilirdi. Koridora fırladım ve komiser yardımcısını köşeye çektim. "Kimsenin binadan çıkmasına izin vermeyin. Melice üniformalı. Tüm binaya anons edin. Hemen şimdi!" Bir an bana şaşkın şaşkın baktı. "Hadi çabuk." diye bağırdım ve sonunda aceleyle gitti.

Memur Kemigan'in yanına koştum. Başına silahla vurulmuştu. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyordu ama iyileşecek gibi duruyordu. Kımıldanmaya başladı. Ben de duvara yaslanıp oturmasına yardımcı oldum. "İyileşeceksin, Riley." dedim. Başını salladı.

Tek başına oturabileceğinden emin olduktan sonra gerçek cihazın, hâlâ yirmi beş yıllık delillerin arkasında saklı olduğundan emin oldum. Ardından ilk yardım eğitimi almış; n :emuru bulup Kernigan'le ilgilenmesini söyledim.

Delil odasını terk etmeden önce, benden sonra "video kamerayı" görmeye gelen birileri oldu mu diye giriş kayıtlarına bakmaya gittim. Lien-hua'nın, Dunn'ın Shade olabileceğiyle ilgili yorumundan sonra Dunn'ın ismini orada bulabilir miyim diye merak ettim.

Ancak, bulamadım.

Margaret ismini buldum.

Böylelikle davayla ilgili gerçekler bir kez daha birbirinden uzaklaşmaya başladı. Bilgisayarımı aldım. Margaret'in cihazla ilgili söylediklerinden daha fazla şey bilip bilmediğini öğrenmek için birkaç dakika içinde videoya bakabilirdim. Ancak, bundan önce revire geri gidip Melice'in vermeyi başarmış olduğu zararın derecesine bakmalıydım.

Polis merkezinin ikinci kat koridoru, aralıksız çalan alarm sesleri arasında oradan oraya koşuşturan ve Melice'ı ele geçirdiklerinde ona yapacaklarını sıralayan polis memurlarıyla doluydu.

Revir odasının, polis memurları, FBI ajanları ve sağlık görevlileriyle dolup taştığını gördüm. Bu nedenle daha fazla kalabalık yapmaktansa kapının arkasında durup etrafı inceledim. Yere serili memurlardan biri sanki ensesinden bıçaklanmış gibiydi ve sağlık görevlileri onunla ilgilenmediğine göre, yaraları ölümcül olmalıydı. Diğer memur ise baygındı ancak ara sıra bilinci yerine geliyordu. Sol gözü, üzeri gitgide yayılan bir lekeyle kaplı kalın bir bandajla sarılıydı.

Nihayet alarm sesi kesildiğinde şüphelinin, polis üniforması giymiş olduğunu bildiren

anonsu duydum. Ancak, sanırım bu duyuru biraz geç yapılmıştı. Çok fazla zaman geçmişti ve Melice'in kaçış planı çok iyi yapılmıştı.

Graysmith'i görüp ona doğru yürüdüm. "Melice hakkında ne biliyoruz?"

"Binayı tarıyoruz." dedi dişlerinin arasından. "Sekiz sokağı içine alan bir arama alanı belirledik."

"Peki ya kamera?" diye sordum.

"Muayene odalarında, mahremiyet endişeleri nedeniyle yok."

Sesi gergin ve kararlı bir ton aldı: "Artık bu, polisin meselesi hâline geldi. Benim adamlarımdan birini öldürdü. Buradan itibaren olaya biz el atıyoruz."

"Hayır!" dedim. "Hepimiz aynı takımdayız, teğmen. Sonunda övgüyü kimin aldığı umrumda değil. Bu adamı yakalayalım. Yakaladıktan sonra Ralph'in tüm yetkiyi size

vermesi için elinden geleni yapmasını sağlayacağım."

Bir an tereddüt etti.

"Bana güvenin." dedim. "Verdiğim sözü tutarım."

Bir dakika sonra kararlıca başını salladı. "Pekâlâ."

Tam gitmek üzereyken ona tekrar seslendim. "Bir saniye. Önceki gece Dunn'ın, neden John Doe'nun intihar mahallinde olduğunu bana söyleyebilir misiniz? Bunu bilmek işimize yarayabilir. Bu, soru işaretlerinden biri."

Graysmith, derin bir nefes aldı ve yumuşakça "Son bir sene içerisinde tramvaylara yakın yerlerde şüpheli ölüm vakaları artmıştı. Evsiz insanları ezip öldürmekten zevk alan birileri mi var diye merak etmeye başlamıştım. Dunn'dan bunu araştırmasını istedim." dedi. Graysmith'in açıklaması,

sorularımın tümünü cevaplamamıştı. Ancak, o andaki koşulları düşünecek olursak mantıklı bir açıklamaydı. Ardından ekledi: "Artık şu sürüngenı yakalayalım."

Melice'in aranmasını koordine etmesi için Margaret'i bulmaya gitti. Odaanın ortasında ayakta duran Ralph'in gözü, beni buldu. "Pat, ne düşünüyorsun?" Bana doğru yaklaştı. "Sence Melice, buradan kaçmak daha kolay olduğu için mi buraya gelmeyi bekledi? Burada daha az güvenlik olduğu için mi?"

"Muhtemelen." Sesimi alçalttım. "Ayrıca burası delil odasının hemen yanı. Melice, cihazı çaldı. En azından çaldığını sanıyor ama gerçek cihaz bende. Dinle, cihazın burada olduğunu biliyordu ve bence mesai değişiminin saat 17:30'da olduğunu da biliyordu."

"Biri ona söyledi." diye homurdandı Ralph.

Dunn'ın, Melice'ı revire götüren memurlarla konuşmasını ve sonra Margaret'in, birdenbire cihazla ilgilenmesini hatırladım. "Evet, biri söyledi."

Ralph'le konuşurken birkaç polis, yanımızdan geçerek Melice'ı aramaya katılmak için odadan ayrıldı. Böylelikle sonunda, yarasına bakabilmek için ölmüş olan memura yaklaştı. "Meyle bıçaklandığını bilen var mı?"

"Bir metal parçasıyla." dedi biri. "Bir tür bıçakla. Parker, bilincini kaybetmeden önce bize bu kadarını söyleyebildi." Parker'ın suratı dağılmış olan adam olduğunu tahmin ettim.

"Pekâlâ!" diye bağırdı Dunn. "Elleri kelepçeliydi. Bıçağı nasıl alabildi?"

Ölü memurun boynunu daha yakından inceledim. İnce bir metalin ucu, yaradan dışarı çıkmıştı. Ancak, adamın boynunun sonuna kadar içine girmemişti. Elimle

adamın ense çapını ölçtüm... Yaklaşık on beş santimetredeydi. Ardından bunu elimin çapıyla karşılaştırdım... On santimetre kadardı.

"Bence..." dedim. "Bıçak, Melice'ın elinde saklıydı. Büyük bir olasılıkla metakarpofalangeal eklemim içinde gömülüydü. Sorgulama sırasında uğraştığı şey de buydu. Kaşımıyordu; derisini kazıyor, bıçağı dışarı çekiyordu. Bunu atladık ve bu adam öldü."

"Melice'ı kim kontrol etmişti?" Ralph yumruğunu sıktı. "Muamelelerini kim yaptı?"

Dedektif Dunn, derin bir nefes aldı. "Ben yaptım. Melice'ı ben kontrol ettim." Ölü ve ağır yaralı olan memurlara baktı. "Ve onu öldüren de ben olacağım." Dedektif Dunn, bir hışımla odadan dışarı fırladı.

Her şeye rağmen Dunn, Shade olabilir miydi? Peki ya Margaret? Graysmith?..

Daha çok delil. Daha az varsayım.

Teorilerini yok et. Onları kanıtılmaya değil, tek tek çürütmeye çalış.

Kime güvenebileceğimi bilmiyordum ama cihaz bende olduğu sürece Shade'in peşimden geleceğinden emindim. "Ralph, beş dakika içinde daha önce bulunduğum çalışma alanında buluşalım."

Kabul etti ve ben işe koyulmaya gittim.

***

Üç saatlik bir kayıt yapmıştım ama neyse ki bilgisayarımın ortam yürütücüsü, sivil kıyafetli birinin görüntüsüne gelene kadar kontrol modülü boyunca göstergeyi kaydırarak çekimi hızlı izlememi sağlamıştı. O noktada filmi, normal hızında oynatmaya başladım ve odadaki ışıkların söndüğünü ve birinin dikkatlice karanlığın içine girdiğini gördüm.

Odaya giren kişinin arkasında çok kuvvetli bir ışık olduğundan ve karanlıkta yürüdüğünden yüzünü seçemiyordum. Bu inanılmazdı. Shade zekiydi, hem de çok zeki. Hakkını vermek lazımdı.

Odada sadece üç adım attı ve daha sonra arkasını dönüp çıktı. Bu arada yüzünü sürekli gölgelerin arasında saklıyordu. Bu her kimse, büyük bir ihtimalle sadece cihazın orada olup olmadığını kontrol etmişti. Videodaki çekim saatine baktım: 14:28. Hepimizin Melice'ı araştırmakla meşgul olduğumuz zamandı, buraya gelen, herhangi biri olabilirdi.

Bir dakika. Herhangi biri olamaz. Çekimi seçip CIFER programını açtım ve analizini yapmaya başladım.

Kilo dağılımı, hız ve duruş.

Erkekti.

Bu, Margaret'i listeden siliyordu. Adını, kayıt defterine başka biri yazmış olmalıydı.

Memur Kernigan'ın bu insanı tespit edip edemeyeceğini sormak için delil odasını aradım. Ancak, telefona cevap veren her kimse, Kernigan'ın tekrar bilincini kaybettiğini ve hastaneye kaldırıldığını söyledi.

Pekâlâ, o zaman neyi araştırmam gerektiğini biliyordum. Artık Rukh Projesi'ni çözenin zamanı gelmişti. Bir telefon görüşmesi yaptım ve daha bilgisayarımı kapatmadan Ralph geldi.

"Sana burada, merkezde ihtiyaçları var mı?" diye sordum.

Başını hayır dercesine salladı. "Margaret, FBI takımlarını yönetebilir; Graysmith, polisi koordine eder. Neye ihtiyacın var?"

"Bu cihazın tam olarak ne işe yaradığını öğrenmek istiyorum ve bize yardımcı olabileceğini düşündüğüm birisi var."

"Kim o? Drake mı?"

"Hayır. Dr. Rigel Osbourne."

"O, bir tür konferansta değil miydi?"

"Geri döndü." dedim. "Bir tele-pazarlamacı biraz önce evini aradı. Telefonu kendisi açtı."

Ralph sırttı. "Ne satıyordun?"

"Bavul."

"Bu hiç komik değil."

"Hadi gidip doktoru ziyaret edelim."

Polis gözetiminden kaçtıktan yirmi dakika sonra Creighton Melice, polis merkezinin iki sokak ilerisinde serseri bir uyuşturucu satıcısından çalmış olduğu arabayla köşeyi dönüp India Sokağı boyunca yol aldı. Shade, ona, kaçtıktan sonra buluşacakları yeri ve zamanı söylemişti ve her şey tam planladığı zamanda gerçekleşmişti.

Kaçışı da planladıkları gibi olmuştu.

Dün gece depoda, on beş santimetrelik bıçağı kolayca eline sokrtıtu. Bıçağı, orta parmağının dibine yerleştirip bastırmıştı. Rahatlıkla içeri girmişti. Aynen bir hindinin içine fırın termometresini sokar gibi.

Tabii ki onu geri çıkarmak için sorgulama sırasında, avucun- dan bir et tabakasını soyması gerekmişti. Başka biri için bu, çok acı verici olabilirdi ama tabii ki Creighton,

hiçbir şey hissetmemişti. Daha sonra revire giderken bıçağı, kelepçesinin kilidini açmak için kullanmış ve muayene odasına vardıklarında da çiçek bozuğu suratlı polis memuru telefonda konuşurken bir eliyle adamı saçından kavrayıp diğer eliyle bıçağı gayet rahat bir biçimde adamın ensesinden içeri sokmuştu.

Bıçak, çok kolay ve pürüzsüz bir biçimde ensesinden içeri girmişti. Aynen bir hindinin içine fırın termometresini sokar gibi.

Ardından kelepçelerle, diğer polisin yüzünü parçalamıştı. Adam, acı içinde inlemişti. Creighton, adamın tepkisinden anladığı kadarıyla; göz yuvarlarının ezilip yassı bir hâle gelmesinin çok acı verici bir tecrübe olduğunu tahmin etti. Polisi sonunda duvara toslatana kadar kelepçelerle defalarca vururken bunu düşünmüştü.

Ancak, o noktada artık acele etmesi gerektiğini fark etti ve adamı öldürmekle

zaman kaybetmek yerine ayak bileklerindeki zincirlerin anahtarlarını alıp onları açtı. Polis tabancasını alıp rahat ve kendine güvenir bir biçimde delil odasına doğru yürüdü.

Creighton, arabayı bir karoserin içerisinde durdurdu. Bir dakika sonra garajın kapısını aşağıya indirip kilitledi. Yakınlardaki bir çalışma tezgâhının üzerini eliyle süpürerek aletleri, işe yaramaz araba parçalarını ve bir yığın yağlı çaputu yere attı. Ardından siyah spor çantasını arabanın arka koltuğundan alıp biraz önce temizlemiş olduğu tezgâhın tam ortasına dikkatlice yerleştirdi.

Parmakları titriyordu.

Sonunda beklediği an gelmişti.

Bu akşam kadınla işleri bittikten sonra Shade, cihazı Creighton'ın üzerinde kullanacak ve o nihayet acıyı hissedebilecekti. En sonunda acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu

anlayabilecekti. Tam bir insan olmak nasıl bir şeymiş görebilecekti.

Creighton, gözlerini kapatıp ayrıntılı acı fantezilerini düşünmeye başladı. Örümcekler daha sadece başlangıçtı. Bıçakları ve çığlıkları, kolayca parçalara ayrılan yumuşak etleri ve etini delip geçen parçalara ayrılmış kemikleri düşündü. En sonunda acı denen o tarif edilemez hayaleti hissetmenin hayalini kurdu.

Creighton, henüz çantayı açmadan havada ani bir hışırtı duydu ve elinden neredeyse iki santimetre uzak bir mesafede olan tezgâhın tahtasının havaya uçuğunu gördü.

"Arkanı dönme!" dedi arkasından gelen elektronik ses. "Çantayı aç."

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleme!" diye bağırdı Creighton. İkisinin de konuşmadığı gergin bir an geçti. Sonunda Creighton çantayı açıp süngerini çıkardı ve bir paspas sapından yapılmış üç ayak üzerindeki

radıyoya, bunun ucuna yapıştırılmış teneke kutuya ve kırık bir kahve makinesine bakakaldı. Dişlerinin kenetlendiğini hissetti. "Hayır!" Dişlerini gıcırdattı. "Hayır. Hayır!"

"Cihazı dışarı çıkart." dedi ses.

Creighton uydurma cihazı sadece çıkartmakla kalmadı, elinde sadece bir dizi kırık parça kalıncaya kadar tezgâhın üzerine defalarca vurarak paramparça etti.

"Demek..." dedi Shade. "Birileri yaratıcı olmaya karar vermiş."

Creighton, yere düşmüş olan kartı kaptı ve "Federal Ajan Bovvers'tan. Gerçek cihaz onda. Bizimle alay ediyor!" dedi.

"Dr. Bovvers'ı tanıyorum." dedi Shade. "Onunla ben ilgilenirim. Sen buradan hemen git ve ortalarda görünme. Bir saat içerisinde seni ararım. Merak etme, gerçek cihazı alacağız. Bana güven."

Creighton Melice, karoserin köşesini inceledi. Shade'i göremedi.

Gölgeler, hep gölgeler içinde.

Creighton, artık bu aptal oyunları oynamak istemiyordu. Bu kadarı yeterliydi. "Daha önce sana güvenmememi söylemiştin."

"Ve şimdi güvenmeni söylüyorum. Dediklerimi yap aksi takdirde tüm bunlar sona erdiğinde istediğini elde edememiş olursun."

Creighton'da hâlâ polisin tabancası vardı.

Bu kahrolası pisliğin icabına bak. Hemen şimdi!

Tabancasını çekti ve tam bunu yaptığı anda Shade, Creighton'ın sağ eline bir kurşun sıktı. Tabanca, gürültüyle yere düştü. "Dikkatli ol, Creighton!" dedi Shade. "Hayatta kalıp bana yardım etmeni isterim. Ancak, beni hayal kırıklığına uğratmaya karar verirsen hayal kırıklığıyla da çok iyi başa çıkmasını bilirim."

"Tüm bu casus saçmalıklarından bıktım." Creighton, kavgaya hazır bir biçimde gergin duruyordu. Ellerinden, hissetmediği yaralardaki kesik et parçalarından kanlar yere damlıyordu. "Bana kahrolası yüzünü göster. Öldürmek istiyorsan öldür beni ama tahminimce ilk önce ben sana zarar verebilirim. Eğer bunu yapacaksak, eğer bu gece bu işi bitireceksek yüzünü görmeme izin ver. Ya gösterirsin ya da benden bu kadar!"

Sonra, kısa bir andan sonra, gölgeler aralandı ve bir adam belirdi. Creighton, neye uğradığını şaşırıp bakakalmıştı. Şaşkınlıktan ağzını kapatamıyordu. Gerçekten de karşısına en son aklına gelecek kişi çıkmıştı.

"Bu işi, bu gece bitireceğiz!" Artık elektronik ses yoktu. Nihayet; en nihayetinde o apaçık ortadaydı. "Birlikte bitireceğiz."

Ralph'le birlikte, polis merkezinin spor salonundan aldığımız büyük çamaşır torbalarını arabamıza taşıdık. Gerçek cihaz bendeydi. Ralph'in çantası ise benimki gibi görünsün diye ıvrır zıvırla doluydu.

Birilerinin bizi izliyor olması ihtimaline karşı Dr. Rigel Osbour- ne'un evine farklı yollardan gittik ve takip edilmediğimizden emin olduktan sonra çantalarımızı kapının önüne taşıdık.

"Nasıl oynamak istiyorsun?" diye sordum.

"Cassandra Lillo öldü. Onun kaçırılmasına karışan herkes cinayetle suçlanacak." Kapıyı çaldı. "O anda uydur işte!"

"Cassandra Lillo'nun evine ekip yolladın mı?" Kapının diğer tarafından gelen ayak

seslerini duydum. "Melice'ın, onun peşinden gidip başladığı işi bitirmesi mümkün."

"Yolladım." dedi Ralph.

Bir dakika sonra kapı açıldı ve Dr. Rigel Osbourne, bize kapı aralığından baktı. "Buyrun?"

Ralph, eliyle kapıya bastırarak onu sonuna kadar açtı ve Dr. Osbourne'u kenara itti. "FBI." dedi, aceleyle rozetini göstererek. "İçeri girmemizin bir mahsuru yok, öyle değil mi, Rigel? Sana sadece birkaç soru sormamız gerekiyor." Ralph'le aynı anda çamaşır torbalarını yere koyduk ve kapıyı arkamızdan kapattık.

"Siz kimsiniz?" Osbourne'un gözü seğiriyordu. Alt dudağı ısırılmaya alışık gibi görünüyordu. "Sorun nedir?"

"Bir köpek balığı araştırmacısı..." dedim

"Ölü bulundu." dedi Ralph meymenetsizce.

Osbourne'un yüzünün rengi attı. "Ben ölmüş bir köpek balığı araştırmacısı hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Birkaç defa dudaklarını ıslatıp kapıya doğru bakmaya başladı. Ralph de ben de konuşmadık. "Peki kadın... Nasıl öldü?"

"Araştırmacının kadın olduğunu söylememiştik." dedim. Bu adam belli ki sorgulanmaya pek alışık değildi. Bu da işimizi kolaylaştırıp bilmemiz gereken her şeyi öğrenmemizi sağlar diye umdum.

Ralph, çamaşır torbalarından birini açıp cihazı çıkartmakla meşguldü. "FBI ajanına yalan söylemek federal bir suçtur."

Osbourne, Ralph'i, cihazı çıkartıp kanepenin üzerine koyarken izledi. "Sadece tahmin ettim. Yani, demek istediğim... Kadın olduğunu bilmiyordum. Bunu nereden aldınız?"

"Dr. Osbourne..." dedim. "Bu cihaz hakkında bildiğiniz her şeyi öğrenmek için

buradayız. Fazla zamanımız yok ve ikimizin de keyfi pek yerinde değil." Ardından Ralph'i işaret edip sesimi alçalttım. "Özellikle de onun."

Dr. Osbourne başını salladı. "Bana cihazın yok edildiğini söylemişti. Bana..."

"Kim söylemişti?" diye sordu Ralph.

"Viktor Drake."

Drake, Shade miydi?

"Gidip onu bulacağım." dedi Ralph.

"Dur." Onu kenara çekip fısıldadım: "İlk önce Drake hakkında bilmemiz gereken her şeyi öğrenmemiz lazım. Osbourne'la işimizi bitirelim, sonra Drake'e gideriz. İşin nasıl yürüdüğünü biliyorsun: Oraya ne kadar çok delille gidersek, o kadar çok delille ayrılırız."

Ralph, bir an için dediğimi düşündü ve onaylarcasına başını sallayıp Osbourne'a, "Pekâlâ, konuş bakalım. Bu senin tek şansın

ve eğer duyduklarım hoşuma gitmezse seni cinayete yardımdan tutuklarım." dedi.

"Cinayet mi! Ben hiçbir şey yapmadım. Ben bilmiyorum..."

"Dinle beni." dedim. "Sakin ol. En baştan başla. Bize bildiğin her şeyi anlat."

***

General Cole Biscayne, kız kardeşinin kumsaldaki evinin önüne park etti ve derin bir iç çekti.

Rukh Projesi Yönetim Kurulu toplantısı bittiğinden beri Dışişleri Bakanlığı, Pentagon ve hatta Beyaz Saray'dan telefonlar alıyor ve onları, cihazın imha olduğuna dair ikna etmeye çalışıyordu. Sonuçta yangın, B-14 numaralı binayı tamamen harap etmişti; olay yerinde veya kumsalda hiçbir şey bulunamamıştı ve kundakçı, federal ajana saldırma teşebbüsünde bulunduğu zaman,

cihazın onda olmadığı anlaşılmış ve akabinde öldürücü güç kullanılarak federal ajana saldırması önlenmişti. Sonuç olarak uydu gelişimi gerileyebilirdi. Ancak, uzun vadede her şey yoluna girerdi.

Cole'un kız kardeşi, geç saatlere kadar çalışıyordu ama Cole'a rahat etmesini, buzdolabından istediğini almasını ve kendisinin saat 22:00 gibi döneceğini söylemişti. Cole, biraz yalnız kalabildiği için memnundu. CJzun, can sıkıcı ve stresli bir gün geçirmişti. Rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Gece serinlemişti. General, arabadan indiğinde alışkanlık yüzünden, kendi evinin çevresinde görmüş olduğu kişiyi hatırlayarak kız kardeşinin evinin etrafına göz gezdirdi. Ancak, gölgelerin arasında kimse yoktu. Tabii ki orada kimse yoktu. Sebastian Taylor'la olan tüm bu mesele, gereğinden fazla önemsenmişti. Taylor, neredeyse dört aydır kaçaktı. Eğer bir şey yapacak olsaydı şimdiye kadar çoktan yapardı.

Aklında bu düşüncelerle General Cole Biscayne, taş yoldan kız kardeşinin evine doğru yürüdü ve anahtarı kilide soktu.

Dr. Osbourne, ağzı kuruduğu için bize bildiklerini anlatmaya başlamadan önce bir bardak su doldurup bir dikişte içerek bardağı masaya koydu ve sonra, "Köpek balığı araştırmacısı kadınla, Cassandra Lillo'yla, hiç tanışmadım. Yemin ederim. Sadece vermiş olduğu bazı bilgileri kullandım. Bir-birimizle görüşmemiz yasaktı." dedi.

"Kimin kiminle görüşmesi yasaktı?" diye sordu Ralph.

Derin bir sessizlik oldu. Dr. Osbourne, şimdiden, bize söylemesi gerekenden çok fazlasını söylemişti. Elleri titriyordu. "Tek bildiğim şey hepimizin bilgi verdiği sadece bir kişi vardı. Bir irtibat kişisi. Biz araştırmalarımızı ona verirdik ve o da bir başkasına verirdi." Dr. Osbourne, tedirgin bakışlarını Ralph'ten bana ve sonra tekrar

Ralph'e çevirdi. "Bunda yasa dışı hiçbir şey yok."

Bu, bir araştırma için son derece sıra dışı ve verimsiz bir yol gibi görünüyordu. Ancak, ilk defa kullanılmış bir yöntem değildi. İkinci Dünya Savaşı zamanında Oak Ridge, Tennessee'deki Oak Ridge ulusal Laboratuvarı'nda tam olarak ne üretildiğini (Atom bombasının parçaları ve yakıtı.) görevli olan çok az insan biliyordu. Çalışanlar, ancak bomba tamamlandığında ne üretmiş olduklarını anlayabildiler. Yani, Osbourne, gerçekten de masum piyonlardan biri daha olabilirdi.

Günümüzde ne tür bir silahın, böyle bir gizlilik gerektirebileceğini merak ettim. Ancak, şu anda sonuç üzerinde durmak yerine süreç üzerine odaklanmaya karar verdim. "Pekâlâ..." dedim. "Cassandra, araştırma sonuçlarını size gönderiyordu. Peki ya siz, sizinkileri kime gönderiyordunuz?"

"Kurvetek isminde bir adama. Dr. Octal Kurvetek."

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey. Sadece Viktor Drake'e yakın çalıştığını biliyorum."

"Rol yapıyor." dedi Ralph.

"B-14 numaralı binanın dışında çalıştın, öyle mi?" diye sordum.

Osbourne, başını onaylarcasına salladı.

"Şimdi beni iyi dinle!" dedim. "Bana B-14'te neler olduğu hakkında bildiğin ne varsa anlatmanı istiyorum. Neden birileri o binayı yakmak istesin?"

"Bulguları, tüm dosyaları ve araştırmaları orada topluyorduk." Cihazı işaret etti. "Ve bunu da. İlk örneği. Kimse sisteme giremesin diye her şeyi basılı dosyalar hâlinde sakladık. Hükümet, Çinlilerden endişe duyuyordu."

Şimdiye kadar toplamış olduğum tüm bilgi parçalarını aklımda birleştirmeye çalıştım. Ancak, hepsi hâlâ karmakarışık. "Bu ilk örnek." dedim. "Zayıf nöral elektromanyetik uyarıları tespit etmekten daha fazla şeyler yapıyor, öyle değil mi?"ürkek ürkek evet dercesine başını salladı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Biraz daha yardımcı olmanızı tavsiye ederim." dedi Ralph cevap olarak tedirgin bir şekilde parmaklarını birbirine sürten Dr. Osbourne'a.

"MEG teknolojisiyle olan bağlantıyı anlat." dedim.

Öne doğru eğilmiş olan ve kalın ensesinin şerit hâlindeki sinirleri gömleğini geren Ralph'e gözünün ucuyla baktı. Sözüne devam ederken gözlerinde korku vardı. "Cihaz, manyetoensefa- lografiyle veya sizin dediğiniz gibi MEG'le aynı temel esasları kullanıyor. Bir MEG cihazı, sahada kullanılmak için çok

büyük. Ayrıca, hastanın cihazın önünde kıpırdamadan saatlerce oturması lazım. Tüm bunların yanında diğer manyetikleri engelleyebilmek için kriyojenik ısıya ve yalıtılmış bir odaya gereksinim..."

"İşte burada köpek balıkları devreye giriyor." dedim. Düşüncelerimi yüksek sesle söylemiş ve istemeyerek Dr. Osbourne'un sözünü kesmiştim. "Köpek balıklarının bunların hiçbirine ihtiyacı yoktur. Elektroduyumsal organlarındaki peliemi madde aracılığıyla sinyalleri anında, hareket hâlindeyken algılarlar."

"Mukopolisakkarid." dedi başıyla onaylayarak.

"Demek istediğim, köpek balıklarının kriyojenik ısıya veya koruyucu cihazlara ihtiyaçları yoktur ve bunu uzun mesafelerde de yapabilirler."

"Aynen öyle." dedi Dr. Osbourne. "Yani, lazer güdümlü hedef belirleyen bir cihazı,

köpek balıkları üzerinde yapılmış olan elektro-duyumsal araştırmalarından elde edilip geliştirilen nöromorfik ve biyogenetik teknikleriyle birleştirip bir de manyetoensefa- lografi teknolojisini katarak köpek balıklarının Lorenzini ampullerinin ve nöral yollarının yapay şeklini yaratmış olduk."

İnanması gücü ama anlattıklarını takip edebiliyordum. Ancak, daha fazlası, çok daha fazlası olmalıydı.

"Peki ya sezyum-137?"

"Problemlerden biri buydu." Cihaza doğru yürüyüp işaret etti. "Şu sökülebilir parçayı görebiliyor musunuz?" Cihazın altındaki sezyum-137 ünitesini çıkarttı. "Cihaz kullanım hâlindeyken az miktarda kaçağı engellemeyedik. Şu anda tamamen güvendedyiz." Sezyum-137'yi yerine geri taktı.

"Pekâlâ." dedim. "Beynimizdeki sinirlerin, sinaps salgıladıklarında çok küçük elektromanyetik dürtü meydana

getirdiklerini biliyorum. MEG, bunu tespit ediyor. Ancak, tüm bunların birbiriyle olan bağlantısı nedir?"

"Hemodinamik ve elektrofizyolojik sinyallerin birbirleriyle olan ilişkilerini anlamadaki son gelişmelerle..."

Ralph, ellerini beline koyup bir eğitim subayı gibi durdu. "Zamanımızı boşa harcıyorum, Pat." Ralph, huzursuz göründükçe Osbourne'un dili çözülüyordu. Ralph ya bunu fark etmişti ya da bilerek sinirlenmiş gibi görünüyordu veya gerçekten de sinirleniyordu. Hangisi olduğunu anlamak zordu.

"Bize beyin dalgalarından bahset." dedim Dr. Osbourne a.

Korkarak ellerini ovuşturdu ve yavaşça Ralph'ten uzaklaştı. "Hemodinamik ve elektrofizyolojik sinyaller, beyindeki farklı süreçlerdir. Uyarıcılara farklı tepki verme yollarımızdır. Bu iki farklı sürecin zamansal ve mekânsal ilişkilerini inceleyerek hangi

sinirsel dürtünün hangi bilişsel görevlerle bağlantılı olduğunu daha iyi anlayabiliriz."

"Bir saniye." Dr. Osboume'un oturma odasındaki halının üzerinde duran cihaza baktım. "Bu cihazın, insanların düşüncelerini okuyabildiğini söylemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, hayır, hayır! Bu derece spesifik bir şeyi algılayamaz."

"Yani, hiçbir şekilde bunu yapamaz, Öyle değil mi? Genel anlamda bile yapamaz, değil mi?"

"Hayır." Ancak, bir an durdu ve gözleri uzaktaki duvara takıldı. Bence bunun olabileceği olasılığını en azından düşünüyordu. "Teorik olarak, bana kalırsa... Bu çizgideki bir araştırma bunun mümkün olup olmadığını araştırıyor olabilir. Ancak, yine de gerçekleşmesi çok uzun yıllar alır." Aklıma DARPA ve ilerideki teorik silah sistemiyle ilgili araştırmaları geldi. Tüm parçaları yavaş

yavaş birleştirebiliyordum ve yanıldığıma inanmak istiyordum.

Ralph, yüzünü buruşturdu. "Ama bir insanın düşünce yapısının şemasını çıkarabilir diyorsun, öyle değil mi?"

"Bu şekilde de söylenebilir, evet. Spesifik sinirsel yolları tanımlayarak bunu yapabilir."

Bir insanın benzersiz sinirsel frekansının şemasını çıkartarak hükümet, aradığı kişiyi, hiç kimsenin saklayamayacağı tek şeyle; beyin dalgalarıyla tespit edebilirdi.

Ralph de benimle aynı düşüncede olmalıydı. "Güvenlik güçleri, bunu yüz tanıma sistemi yerine kullanabilir." dedi. "Her yere yerleştirebilir."

Huzursuz edici bir düşünce aklımı kurcalamaya başladı: Ya bu cihaz, Ulusal Jeouzamsal İstihbarat Dairesinin bir sonraki casus uydularına yerleştirilirse? Böylelikle NG1A, insanların sinirsel yollarının

şemalarını çıkartabilir ve bu teknoloji, bin-
aların içini ve enkazların altını
"görebildiğine" göre bir insan, ister dışarıda
isterse içeride olsun veya bir mağarada sak-
lanıyor olsun onu bulup tanımlayabilir. Bu,
Calvin'in global video projesinin en uç nok-
taya varması demekti.

Ralph'in çalan telefonu beni konuşmaya
geri döndürdü. Numaraya bakıp telefona
cevap vermek için diğer odaya geçti.

Ardından bir düşünce daha çekiç darbesi
gibi aklıma geldi. Bu, yine bir varsayımdı
tabii ki, ama ya gerçekleşmesi mümkünse...

Tessa'nın söylemiş olduklarını
hatırladım.

Dupin gibi düşün.

Gerçekleşmesi ne kadar imkânsız gibi
görünse de gerçekleşmişti. Demek ki ger-
çekleşmesi mümkündü.

Bu düşünceyi dikkate almam gerekiyordu. "Rigel..." dedim yakınlık göstergesi olarak ona ilk adıyla hitap etmişim ve bunun, onu konuşturmasını umuyordum. "Cihaz, sadece sinirsel güdülerin yollarını belirleyip şemasını çıkarmaktan daha fazla bir şey yapmak için ayarlanabilir mi?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Sinirsel sinyalleri etkilemek için kullanılabilir mi? Veya onları

değiştirmek için? Bir şekilde bozmak için?" Başını salladı. Aceleyle farklı bir biçimde tekrar sordum: "Bir düşün. Bu cihaz, bir şekilde bir insanın, beyin hareketlerinin benzersiz sinirsel yapısı aracılığıyla tespit edilmesini ve sonra bir şekilde bu beyin hareketinin bozulmasını sağlayabilir mi?"

"Serebrovasküler kazaya neden olabilir mi diye mi soruyorsunuz?"

"Evet. Mesela bir insanı felce uğratabilir mi? Veya davranışlarını etkileyebilecek, dönüşü olmayan başka tür bir beyin hasarı yaratabilir mi?"

"Bu nasıl olur bilemiyorum..." Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Bunun mümkün olabileceği bir yol göremiyo..."

Ralph, odaya geri geldi.

"Belki sezyum-137'yle." dedim. "Veya bir şekilde lazer hedefleme aracılığıyla? Şu anda mümkün olduğunu söylemiyorum ama teorik olarak mümkün mü? Nöropatoloji dalında doktoran var. Bu, ileride mümkün olabilir mi?"

"Hayır, tabii ki olamaz. Bunun mümkün olabilmesi için gereksinim duyulacak şey..." Uzun bir süre boşluğa baktı. Sonra

gözlerinde bir korku belirdi ve yüzünün rengi soldu. "Oh!.."

İşte buydu. Duymak istediğim buydu. "Ralph, Dr. Osbourne'u buradan götürmemiz gerekiyor "

"Ne? Neden?"

"Burası benim evim!" diye haykırdı Dr. Osbourne. "Ben burada kalıyor..."

"Güvenliğin için. Peşine düşecekler. Çok fazla şey biliyorsun. Dinle, araştırma sonuçlarından burada olanlar var mı? Yoksa hepsini B-14'e mi gönderdin?" "Konferansta yanımda bazı dosyalar vardı. Ben..."

"Şimdi neredeler?"

"Bay Drake..." Kekelemeye başlamıştı. "Siz gelmeden yarım saat önce buraya uğradı. Her şeyi ona verdim. Hayır, olamaz... İnanamıyorum. Ben..."

Ralph'e işaret ettim. "Rigel'ı saha ofisine götür ve onu korumaları için birkaç ajanı

görevlendirir ve sonra Drake'i ve Kurvetek denilen o herifi bul! Diğer araştırmacıların kim olduklarını öğren. Hepsini koruyucu amaçlı gözaltına almamız gerekiyor. Ancak, tüm bunları ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur. Hâlâ işin içinde kimin olduğunu bilmiyoruz. Bizim ofisten veya polis teşkilatından birileri olabilir."

"Sence Drake, Shade olabilir mi?" diye sordu Ralph.

Cihazı kaldırıp büyük çamaşır torbasının içine geri yerleştirdim. "Hayır. Aklımda başka birisi var. Sen sadece Dr. Osbourne'u saha ofisine götür ve güvende olduğundan emin ol. Sonra Drake'e git. Margaret sana yardım etsin. Güvenebileceğimiz tek kişi

"Margaret mi?"

"Margaret, Shade değil."

"Biraz abartmıyor mu..."

"Bana bu konuda güven, Ralph."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Lien-hua'yı bulmaya." İçinde cihazın olduğu çamaşır torbasının ağzını bağlayıp kapıya kadar götürdüm. "Melice, özellikle onu istedi. Onu tanıyorlar. Güvende değil."

Kapıdan çıktığımızda telefonum çalmaya başladı. Elektronik bir ses "Sizde benim istediğim bir şey var, Dr. Bowers." dedi.

"Shade!" dedim. "Ben de aramanı bekliyordum."

"Size garanti edebilirim ki..." dedi Shade.
"Onun peşinde olan tek insan ben değilim."

"Çok iyi. Hadi buluşalım. Sen birkaç arkadaşını getir, ben birkaç arkadaşımı getireyim ve bir parti yapalım!" Arabanın motorunu çalıştırıp caddeye çıktım.

"Lütfen, Dr. Bowers. Sizin canınızı yakmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Bak şimdi! Bir federal ajanı tehdit etmek hiç de zekice olmadı. Bu, seni yakaladıktan sonra mahkemede hiç de iyi olmayacak."

Shade, dediğimi duymazlıktan geldi.
"Tüm bunlar, senin aklının hayalinin alamayacağı kadar çok daha ileriye ve kötüye gidebilir. Kendini ve değer verdiği insanları korumanın tek yolu, cihazı vermendir. Sana saati ve yeri söyleyeceğim. Eğer dediklerimi yaparsan benden veya adamlarımdan bir

daha hiç haber almazsın. Ancak, beni gelip cihazı almak zorunda bırakırsan bu senin için hiç iyi sonuçlanmaz."

"Elinden geleni ardına koyma." dedim.

Ardından telefonu kapattım.

Belki sıradan bir ifadeydi ama söylemek hoşuma gitmişti.

Olaylar ilginçleşmeye başlamıştı.

General Cole, izlemekte olduğu aptal programdan sıkılıp kız kardeşinin televizyonunu kapattı. Televizyonun sesi kesilir kesilmez arkasından bir ses duydu. Konuşan kız kardeşi değildi. "Çok uzun zaman oldu, Cole."

Cole Biscayne'in duyduğu son söz bu oldu, çünkü onun, otuz yılı aşkın bir süre önce eğitmiş olduğu, bir zamanlar Kuzey Carolina'da valilik yapmış olan ve şu anda da FBI'ın en çok arananlar listesinde yer alan katil, elindeki tabancanın tetiğini çekti.

Kurşun, generalin başının arkasından girip sağ gözünün yuvasından çıktı. General Cole Biscayne'in taze cesedi, kız kardeşi Beverly'nin oturma odasındaki cart sarı renkteki halının üzerine yığıldı.

Sebastian Taylor, silahını kılıfına soktu.

İşte!

Sonunda bu işin icabına bakılmıştı. Generalin kız kardeşi daha sonra eve geldiğinde cesedi bulabilirdi. Ne yazık ki ortalığı çok kirlletmişti.

Şimdi Cassandra Lillo'yu ziyaret edip küçük bir işi daha halletmenin zamanı gelmişti.

***

Lien-hua'yı aradım. Oteldeydi. Beni orada beklemesini söyledim. Sonra Tessa'nın numarasını çevirdim. Sesli mesaj kaydı

bağlandı. Beni mümkün olduğunda aramasını söyleyen bir mesaj bıraktım.

Bir kez daha nerede olduğunu kontrol etmek istemiyordum. Fakat, Shade değer verdiğim insanları tehdit ediyordu ve bu nedenle Tessa'nın nerede olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Bundan dolayı benden nefret edeceğini bilsem bile sanal suç birimini arayıp Tessa'nın telefonunun GPS'ini takip etmelerini istedim. Birkaç dakikalık stresli beklemeden sonra hâlâ on bin metre yükseklikte, Denver'dan kırk beş dakika uzaklıkta olduğunu öğrendim. Bu çok iyidi. Uçağı gecikmeli de olsa kalkmış olduğu için sevinmişim. Tessa güvendeydi.

Şehrin ana yolları tıkalıydı ve trafik milim milim ilerliyordu. Bunun üzerine ben de otobandan çıkıp San Diego'nun arka sokaklarından gitmeye başladım.

Ailemi aradım ve çoktan havaalanına gitmiş olduklarını öğrendim. "Dinle!" dedim

babama. "Oraya sizi almaları için birkaç polis memuru göndereceğim. Her şey yoluna girene kadar onlarla kalın. Yarın eve gelmeye çalışacağım." Kabul etti. Telefonu kapattık. Sarı ışıktaki geçerken Denver Polis Teşkilatındaki arkadaşım Teğmen Kurt Mason'ı arayıp olanları anlattım. "Kurt, havaalanına Tessa'yla ve ailemle -Martha ve Conor'la- buluşmaları için iki memur gönder. Elimden geldiğince çabuk oraya gelmeye çalışacağım; muhtemelen bir veya iki gün içerisinde. Geldiğimde işlere el atarım ama lütfen ben gelene kadar Tessa'nın ve ailemin güvende olmasını sağla. Eğer havaalanında onları bulamazsanız evlerine bir ekip yolla."

"Merak etme, Pat. Onları bizzat kendim gidip alacağım."

"Sağ ol."

Neredeyse otele varmıştım. Birkaç dakika içerisinde Lien-hua'yla birlikte olacaktım.

Gece kulübüne yaklaşıırken Riker, elini Tessa'nın beline doladı. Tessa onun sıkı kaslarını hissedebiliyordu. Bir erkeğe bu kadar yakın olmak harika bir duyguydu. Geri çekilmedi.

Tessa, kendini çok iyi hissediyordu.

Hem de çok.

Acaba bir yavru kuş, yuvasını terk ettiğinde de aynı şeyleri mi hissediyor diye merak etti. Rüzgâra karşı kanatlarını açarken özgür ve bağımsız...

Heyecanlı!

Çok heyecanlı!

Yasak bölgelerin kenarında yürümenin verdiği heyecan.

Gece kulübünün kapısında kel kafalı iri yarı bir adam elini havaya kaldırdı. Sesi sanki bir metro tünelinden geliyor gibiydi. "Kimlikler."

Riker, cebinden bir şey çıkardı. Öne doğru eğilip iri adamın eline sıkıştırdı. Tessa, adamın eline sıkıştırdığının yeşil bir kâğıt olduğunu fark etti. Adam, paralan eldivenli eliyle sıkıca kavrayıp içeri girmeleri için işaret etti.

Artık içerideydiler. "Teşekkür ederim." diye fısıldadı Tessa.

"Bir şey değil."

Dar bir koridordan geçerlerken havayı saran gümbür gümbür müzik, Riker ve Tessa'nın etrafında yankılanıyordu. Her iki yanda, arada yanıp sönen ışıkların altındaki ve gölgeler arasındaki sabırsız âşıklar birbirlerini elliyorlardı.

Riker ve Tessa, dans pistine doğru ağır ağır ilerlerken koridorun gizli köşelerinden birkaç adam Riker'ı başıyla selamladı. Sonra Riker, müziği bastırıp sesini duyurabilecek kadar yüksek sesle Tessa'ya, "Beni burada tanırırlar! Buraya sık sık gelirim!" dedi.

Tekno müzik, havaya ve duvarlara çarparak zemini salladı. Bu, Tessa'nın çok hoşuna gitmişti. Hem de çok. "Burası yıkılıyor!" diye bağırdı.

"En çok sevdiğim kulüplerden biridir."

Tessa, birkaç tane sörfçü tipli adam gördü. Ancak, kulüpteki çoğu insan, onlara kıyasla daha karanlık tiplerdi. Tessa'nın bir yanı kendini evinde gibi, diğer yanıysa güvensiz hissetti. Sonra Riker, elini tutup onu dans pistine, deri kıyafetleriyle terli ve sallanan vücutların arasına çekti. Tessa, daha önce de kulüplere gitmişti ama bunun gibi etkileyici bir kulübe ilk defa geliyordu.

Heyecan verici.

Çok heyecan vericiydi.

Trans etkisi yaratan müziğin vuruşunu içinde hissetti. Sanki damarlarından akıyordu. Riker'ın gözlerini kapayıp kendini müziğe kaptırışını izledi. Tüm vücudu,

şarkının ritimlerine uyum sağlıyordu. Riker'ın kollarını vücudunda hissetmek istedi ve daha da yaklaşıp bacağına hafifçe ona sürttü.

Riker, gözlerini aralayıp çapkın çapkın güldü. Tessa'yı kendine doğru çekti.

Heyecan verici.

Çok heyecan vericiydi.

Tessa titredi. Belki Riker'ın dokunuşu yüzündendi.

Belki de o gün Minnesota'daki donmuş göldeyken, annesinin uzaktan yankılanan sesi yüzündendi. Ona geri dönmesini, buz üzerinde fazla uzaklara gitmemesini söyleyen uyarı, yıllar geçtikçe etkisini yitirmişti.

Tessa, lazer ışıkların altında gözlerini kapattı. Çocukluğundan kalan kısık uyarıyı duymazlıktan geldi ve nabızı gibi teninin altında atan müziğin eşliğinde dans etti.

Hem Lien-hua'nın hem de cihazın güvende olduğundan emin olmalıydım ama aynı zamanda, Shade'i ortaya çıkaracak bir yol da bulmak istiyordum. Kendimi yem olarak kullanmayı düşündüm. Ancak, bunu, Lien-hua ve benim, FBI saha ofisinde veya polis merkezinde olmadığımız bir zaman yapabilirdim.

Seçeneklerimi değerlendirdikten sonra Lien-hua ve benim, birkaç saatliğine dinlenip kendimizi toparlayabileceğimiz bir yer bulmamızın mantıklı olduğuna karar verdim. Hem bu arada da Ralph'in, Viktor Drake hakkında bulduklarını anlatması için aramasını bekleyebilirdik. Shade, beni bir kez daha arayabilirdi. Ne de olsa ona elinden geleni yapmasını söylemiştim ve bunu seve seve yapacağını düşünüyordum.

Lien-hua'yla birlikte birkaç hazır yiyecek aldıktan sonra San Diego'nun dışındaki sahilde, Surfside Inn adında bir otel bulduk.

İkimizin de elinde olan küçük kıyafet bavulları dışında Lien- hua yiyecekleri, ben ise cihazın, içinde olduğu çamaşır torbasını taşıyordum.

Resepsiyonda verdiğimiz sahte isimlerimizle otele giriş yaptık.

"Tek oda mı?" diye sordu resepsiyondaki adam.

"Evet." Lien-hua'ya göz ucuyla baktım ve sadece onun duyabileceği bir sesle fısıldayarak "Güvenlik önlemi olarak." dedim.

"Tamam, şimdi anladım." diye fısıldadı. "Seni korumamı istiyorsun, öyle mi?"

"Demek istediğim tam olarak bu..."

Resepsiyondaki adama döndü ve "Tek oda değil de iki odalı bir süit olabilir mi lütfen?" dedi.

"Tabii, efendim."

Birkaç dakika sonra ikimize de ayrı iki oda anahtarı verdi. Asansöre doğru Lien-hua'yı takip ederken "Güvenlik önlemi mi? Böyle bir şey daha önce hiç duymamıştım." dediğini duydum.

"Ne diyebilirim ki? Ben güvenlik konusunda titiz bir adamım." Gizli gerekçelerle ilgili bir şeyler mırıldandığını duydum ve birkaç dakika sonra asansörün kapıları açıldı. 524 numaralı odaya gitmek için yukarıya çıktık.

***

Süite girdikten sonra ikimiz de odada dinleme cihazı veya birileri var mı diye etrafı kontrol ettik. Her zaman çok dikkatli olmak gerekiyordu. Sonra akşam yemeğimizi yemek üzere oturduk. "İyi ki Tessa burada değil." dedim bir ağız dolusu peynirli ham- burgeri yuttuktan sonra. "Bazen kökleri veya

yaprakları olmayan bir şeyler yediğin için kendini kötü hissetmemek iyi oluyor."

Ben, Dr. Osbourne'la olan görüşmemizi kısaca anlatmaya başlarken Lien-hua, diyet kolasından bir yudum alıp tavuklu sezar salatasını yemeye devam etti. Brifinglerden pek hoşlanmadığımdan olanları elimden geldiğince kısa özetledim. Ancak, daha, farklı bilimsel araştırmalar arasındaki bağlantıları anlatmaya başlayamadan Lien-hua, "Bir dakika. Ben hâlâ cihazın nasıl polis merkezine geldiğini tam olarak anlayamadım. Dunn, bir şekilde cihazın içinde olduğu arabayı tekmeleyip arabanın çekilmesini istedi, öyle mi? Bu, biraz fazla kolay olmamış mı?" dedi.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Hadi plakaları inceleyip arabanın kime ait olduğunu bulalım."

Bilgisayarımı çıkardım. Ancak, Lien-hua beni durdurmak için kolumu tuttu. "Sence

bunu kullanman doğru mu? Ya Shade bilgisayarını takip edebiliyorsa?" Elini çekti.

"Bu mümkün değil." dedim. "CIFER'ı hatırlasana? Saha ajanları için tasarlanmış. Kullanıcının yerini gizliyor. İnternete girmek için onu kullanacağım." Birkaç tuşa bastım. "Araba kime aitmiş bakalım."

Federal erişim numaramı kullanarak polis arşivlerine girip çekilen araba kayıtlarına baktım. Bir süre sonra Lien-hua, parmağıyla ekrana dokundu. "Austin Hunter'ın arabası!"

"İnanılacak gibi değil!" dedim. "Her zaman bizden bir adım ileride!"

Birkaç tuşa daha bastım. "Park cezaları gerçek. SEAL'den ayrıldıktan sonra bu cezaları almış. Hepsini biriktirip fark edilmesi için araba sileceğinin altına sıkıştırmış olmalı."

Bir an düşündü. "Yani, Hunter yakalandığı takdirde park cezaları yüzünden

arabasına er geç el konulacağını biliyordu. Böylelikle cihaza da el konulur ve güvenli bir şekilde polis merkezine yerleştirilirdi ve Hunter da Cassandra'yı kurtarmak için pazarlık malını hâlâ elinde tutmuş olurdu. Çok basit ama aynı zamanda da çok mükemmel."

"Dunn'ın tahammülsüzlüğü de sürecin hızlanmasına neden oldu."

"Çok etkileyici."

Austin'in adının geçmesi odaya kasvetli bir hava vermişti. Bir süre daha sessizce yemeklerimizi yedikten sonra işe geri dönmek daha doğru göründü.

Sonunda nöral şemalar, kimlik belirleme, beyinde hasar yaratmanın teknolojik olasılığı ve cihaz aracılığıyla birini felce uğratmayla ilgili açıklamalarım devam ettim. "İlk bakışta tüm bunlar, bir tür bilim kurgu filmi gibi imkânsız görünüyor, ama..." diyerek konuşmamı bitirdim.

Lien-hua, şüpheciliğimi üzerimden attı: "Pat, otuz yıl önce cep telefonları da bilim kurguydu. Mp3 çalarlar da, DVD'ler de, dizüs- tü bilgisayarlar da, akıllı bombalar da, casus uçaklar da, dijital fotoğraf makineleri de öyleydi."

"Doğru." Söylediklerini düşündüğümde çalışırken kullandığım neredeyse tüm teknolojinin benim yaşam süremin içerisinde keşfedildiğini fark ettim.

"Daha on yıl önce bile..." diye devam etti. "Fiziksel engelli olan insanların beyinlerine, sadece harfleri düşünerek tuşlarla yazmalarını sağlayan elektrotları yerleştirebileceğimiz, kimin aklına gelebilirdi?"

"Bugün imkânsız olan, yarın sıradan bir şey oluyor." diye mırıldandım. Önümüzdeki otuz yıl içerisinde teknoloji, tıp ve silahlanma alanında ne tür gelişmelerin olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Ancak, hayal etmek bile çok kafa karıştırıcıydı.

"Ayrıca, eğer Dr. Osbourne'un sana söyledikleri doğruysa bu cihazı üretmek için kullanılan teknoloji, birkaç yıldır var."

"Sadece, birilerinin doğru bağlantıları kurup elde bulunanları bir araya getirmesi gerekiyordu." dedim.

"Evet." dedi yavaşça. "Daha önce birilerinin nasıl böyle bir şey üretmeye çalışmadıklarına şaşıyorum." dedi.

Konuştuklarımız, ilk olarak Dr. Osbourne'un evinde aklıma gelmiş olan fakat Lien-hua'yı bulup gözlerden uzak bir yere gitme telaşı içerisinde unuttuğum rahatsız edici düşünceyi tekrar aklıma getirdi. "Lien-hua, bir cinayette yapılması en zor olan şey nedir?"

Hiç tereddüt etmeden "Cesetten kurtulmak." dedi.

"Doğru. Peki ya ortada bir ceset yoksa?"

"Ceset nasıl olmaz ki?"

"Birini öldürmezsen ceset de olmaz."

Kolasından bir yudum aldı. "Ne demek istediğini anlayamıyorum."

San Diego Yerel Gazetesinin arşivlerine girdim. "Hunter'ın kimseyi öldürmedim dediğini hatırla."

"Evet."

"Bir süredir bunu düşünüyordum. Kimi kastediyordu? Hangi insanları öldürmediğinden bahsediyordu? Kundakçımız o olduğuna göre, bahsettiği cinayetlerin hepsi, yangınlarla bağlantılı gibi görünüyor, öyle değil mi?" Bunları söylerken aradığımı da buldum: 22 Nisan 2008 tarihli ölüm ilanları.

"Evet, bu mantıklı." Ekranı daha iyi görebilmek için yaklaştı. "Ne arıyoruz?"

"Yangınlardan ilki, 22 Nisan 2008 tarihinde saat 02:31'de bildirilmiş." Ölüm ilanlarından birine işaret ettim. "Buraya bak,

aynı gece Euclid Caddesi'nde, yangının çıktığı yerden bir sokak ileride, kimliği belirlenememiş bir kadın ölü bulunmuş."

"Bu neyi kanıtlıyor?"

"Hiçbir şeyi. Ancak, bu tekrarlanıyor mu ona bir bakalım." Bir sonraki yangının, yani Chula Vista'daki yangının çıktığı tarihteki ölüm ilanlarına baktım. "İntihar veya doğal ölümler için olan ölüm ilanlarında yer belirtilmek zorunda değil. Ancak, ölüm zamanı yazılmak zorunda... Ve işte burada..." Okudum: " '17 Mayıs, kimliği belirlenememiş bir adam, 09:00-10:00 sularında doğal sebeplerden dolayı ölü bulundu.' Bu, o geceki yangının haber verilişinden yaklaşık bir saat kadar önce."

Bir sonraki yangının tarihine geldim: "Ve burada, 16 Haziranda, Rene Gonzalez, saat 11:00 sularında, aynı sokakta çıkan yangın bastırıldıktan yaklaşık iki saat önce ölü bulundu ve..." Başka bir tarihe geldim: "Burada

da Jane Doe, 1 Ağustos günü saat 01:00'de, yangından doksan dakika önce..."

"Tüm yangınların tarihlerini, saatlerini ve yerlerini ezberledin mi?"

"Böylesi daha kolay oluyor. Sürekli notlarım bakmak zorunda kalmıyorum. Bak işte!" Listede aşağı doğru inmeye devam ettim. "Yangının çıktığı yerin üç sokak ilerisinde bir intihar gerçekleşmiş."

Artık neyi aradığımı bildiğim için daha hızlı ilerlemeye başlamıştım. Ölüm ilanlarının üzerinden geçerken aynı zamanda da ezberliyordum. "Bir kalp krizi daha... İki intihar... Ve iki tane daha kimliği belirlenmemiş ölüm vakası." Yangın tarihlerine bakmayı bırakıp "Her yangında bu olmuyor. Ancak, aralarında bağlantı kurmak için yeterli sayıda olay var." dedim.

Lien-hua'nın sesini, acı bir keder kapladı ve benim de düşündüklerimi fakat, doğru

olmasından korktuklarımı dile getirdi: "Cihazı, evsiz insanlar üzerinde deniyorlardı."

"Evet, ben de öyle olduğunu sanıyorum."

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama şimdiye kadar topladığımız deliller haklı olduğumuzu gösteriyordu. "Yani, cihazı bir insan üzerinde kullanarak ya kalp krizine neden oluyolar ya da o insanın, intihar etmesini sağlayacak kadar beyin hasarı yaratıyorlardı."

"Büyük bir ihtimalle frontal korteks uyguluyorlar." dedi Lien-hua. Derin düşüncelere dalmıştı. "Kontrollerin engellenmesi, dil hâkimiyeti ve muhakeme. Bunların hepsi yok edildiğinde hayvanlardan bir farkımız kalmaz."

"Hatırlasana, Hunter, kolay kaçabilmek için tramvay istasyonlarına yakın olan yerlerde yangın çıkardı. Drake'in adamları da buralara yakın yerlerde cihazı test ettiler. Bu da Graysmith ve Dunn'ın, tramvay istasyonlarının çevresinde meydana gelen evsiz

insanların yüksek ölüm vakalarından neden şüphelendiklerini açıklıyor."

"Cinayet işleme." diye fısıldadı Lien-hua. "Doğal sebeplerden ölmesini sağla. San Diego'yu düşünsene: Yüz binlerce kimliksiz göçmenin yaşadığı bir biyoteknoloji merkezi. Cihazı test etmek için bundan daha iyi bir şehir olamaz. İhtiyaç duyulabilecek tüm bilim adamları, teknoloji ve biyoteknoloji kaynakları burada var"

"Deney kobayları da var." diye ekledim. "Yoklukları hiç fark edilmeyecek insanlar: göçmenler, evsiz barksızlar." Bunu söylemesi çok korkunçtu ama doğru olduğunu biliyordum. "Birkaç sokak serserisinin veya yasa dışı göçmenin ölmesi, sistemin umrunda değildi. Adı bile bilinmeyen insanlardan iyi haber çıkmazdı. Sisteme göre onlar zaten yaşamıyordu."

"Ve evsiz barksız insanlarda akıl hastalıklarına sıkça rastlandığını düşünecek olursak,

cihazın ufak bir beyin hasarına yol açtığını kim fark edebilir ki?" Durdu. "Cihaz, bir katil için mükemmel bir silah olurdu."

"Bir dakika!" dedim yanımızda duran öldürücü cihaza bakarak. "İyi düşün, Lien-hua. Hâlihazırda iz sürme ve hedeflemede uydu kaynaklı lazerleri kullanabiliyoruz ve yakında savunma uydularımızdan retina taraması da yapabileceğiz. Eğer hükümet, bu teknolojiyi gelecek nesil uydulara yükleyebilirse; insanları ister global video isterse sinirsel sinaps kalıpları aracılığıyla istediği zaman takip edebilecek ve arkasında hiçbir delil bırakmadan insanlarda beyin hasarı yaratıp onların kalp krizi geçirmelerini sağlayabilecek. Bunu, suç mahallinde hiçbir kurşun, DNA, parmak izi, fiziksel kanıt ve buna benzer hiçbir şey bırakmadan yapabilecek. Ortada işlenmiş bir cinayet olmayacak. Suç olmayacak. Ölüm nedeni..."

"Doğal sebepler olacak."

"Evet."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Lien-hua, "Eğer konuştuklarımız gerçekten de mümkünse dünya güç dengelerini altüst edebilir. Neredeyse günümüzdeki tüm güvenlik önlemleri geçersiz hâle gelir. Koruma görevlileri, kilitler, güvenlik sistemleri, kurşun geçirmez camlar, çelik ve kurşun geçirmez yelekler, hepsi işe yaramaz olur. Hükümet, istediği zaman, istediği yerde, herhangi bir sebep yüzünden istediği kişiyi öldürebilir ve bundan kimsenin asla haberi olmaz." dedi.

İkimiz de tekrar sustuk. Olabilecekleri daha fazla kurcalamak istemiyordum çünkü ne kadar çok kurcalarsam ortaya çıkan olasılıklar da o kadar rahatsız edici oluyordu.

"Ama Pat, ben hâlâ merak ediyorum... Sence Shade neden B- 14 numaralı binanın yanmasını istedi? Neden sadece cihazı çalmakla yetinmedi?"

"Araştırmalar yüzünden. Hükümet, bir cihaz daha üretebilirdi. Yangında tüm dosyalar kül oldu. Zaten bu nedenle Dr. Osbourne ve diğer araştırmacıların koruyucu gözaltına alınmalarını istedim. Artık dosyalar ve cihaz ortada olmadığına göre Shade, bir sonraki adım olarak araştırmacıların peşine düşebilir."

Bir süre tüm bu olanları düşündük ve sonra, "Peki ama ya diğer yangınlar? Onların tüm bu olanlarla bağlantısı ne?" diye sordu.

Doğruyu söylemek gerekirse şimdiye kadar olayın birleştirmeyi başardığım tüm parçalarına rağmen daha önce çıkan yangınların sebebini bulamıyordum. "Bilmiyorum. Sadece kurbanı öldürmek yerine yangınlarla, olay yerinin üzerine daha fazla dikkati çekiyorlar gibi görünüyor. Bu çok saçma. Hâlâ anlayabilmiş değilim."

Farklı olasılıkları tartıştık. Ancak, ikimiz de elimizdeki delillerle olayı daha fazla

açıklığa kavuşturamadık. Daha aşılması gereken çok yol ve düşünülmesi gereken çok şey vardı. Lien-hua ve benim, şimdiye kadar tartışıklarımızın çoğunun sadece bir varsayımdan ibaret olmasına rağmen doğru yolda olduğumuzu hissediyordum. Ne de olsa John Doe'nun ölümü kalıba uyuyordu: Beyinde hasar, intihar ve ardından da yangın.

Poe'nun hikâyesindeki Dupin'ı ve oran-gutanı tekrar düşündüm. Tessa'nın söylemiş olduğu fransızca deymi hatırlayama- mama rağmen çevirisi aklıma geldi: Olanı görmezden gelmek ve olmamış olanı anlatmak. Ne kadar imkânsız görünürse görünsün olanı açıklamamız lazımdı ve öne sürdüğümüz varsayım da işte tam olarak bunu yapıyordu.

Lien-hua, ayağa kalktı. "Tüm bunları biraz sindirmem gerekiyor. Sonra görüşürüz. Bir duş yapıp kendime çeki düzen vereceğim."

Lien-hua banyoya gittiğinde bir kez daha, Shade ve Melice'in cihazın polis merkezinde olduğundan nasıl haberleri olduğunu düşünmeye başladım. Nereden aradığımın belli olmaması için CİFER'ı ve bilgisayarımın içindeki mikrofonu kullanarak Angela Knight'ı aradım. "Birilerinin, Hunter'la olan hesaplaşmanın uydu görüntülerine bakıp bakmadığını öğrenebilir misin?" diye sordum. "Kızılötesi ışın görüntülerini kullanarak Hunter'ı cihazı saklarken görmek mümkün olmuş olabilirdi. Sana sokağın tam yerini e-postayla göndereceğim."

"Bakarım." diye cevap verdi. "En kısa zamanda seni arayacağım."

Angela'dan haber beklerken Ralph'i aradım. Telefonu kapalıydı. Ona Lien-hua'yla tartışmış olduklarımızı özetleyen bir mesaj bıraktım. Ardından Graysmith'i aradım: Hâlâ Melice'tan bir iz yoktu. Ancak, çalmış olduğu arabayı ve India Caddesi'ndeki bir karoserde, benim yapmış olduğum küçük

cihazdan bazı parçaları bulmuşlardı. Tessa'ya bir kez daha ulaşmaya çalıştım. Telefonu hâlâ kapalıydı. Ben de bir mesaj daha bıraktım.

Aramalarımı bitirdiğimde Angela, bana iletişim ağına bir tek Teny Manoji'nin bağlanmış olduğunu bildiren bir e-posta gönderdi. "O da seninle aynı düşüncede olmalı, Pat." diye yazmıştı.

Bir kör nokta daha. Derin bir iç çektim.

Hem ben hem de Lien-hua, dün sabahтан beri hiç ara vermemiştik ve artık stres ve yorgunluğun üzerime çökmeye başladığını hissedebiliyordum. Bu yüzden duş yapıp olayları bir kez daha düşünmek için süitin diğer banyosuna gittim.

Shade ve Melice'in, hâlâ ortalıkta dolaşıyor olmalarına rağmen Lien-hua da Tessa da güvendeydi. FBI ve San Diego Polis Teşkilatı, Melice'in peşindeydi. Osbourne, koruyucu gözaltına alınmak üzereydi ve Ralph de

Viktor Drake'le konuşmak için yolda olmalıydı.

En azından şu an için Lien-hua ve ben, kendimize sessiz ve sakin bir köşe bulabilmiştik. Etrafımızda fırtınalar kopuyordu. Ancak, biz, kısa bir süre olsa da sakin bir hava soluyabilmiştik.

Belki de bu, kasırgadan önceki sakin dönemdi.

***

Yaklaşık on beş dakika sonra, Lien-hua'yla birlikte süitin oturma odasındaydık. Duş yapmış, canlanmış ve rahatlamaya başlamıştık.

Benim üzerimde her zamanki kot pantolonum ve bir tişört vardı; Lien-hua ise kot ve tüylü bir kazak giyinmişti. "Pekâlâ Pat..." dedi arkaya yaslanan koltuğa oturarak. "Bu olayda çıkarmış olduğun işten çok

etkilendim. Son derece esaslı ve çok profesyonelce."

"Sen de öylesin. Çok profesyonel. Bu arada, bacağı nasıl?"

"İyi. Ya senin kolun, adamın seni ısırması olduğu yer?"

"İyi. Boynun?"

"Boynum da iyi." dedi.

"Bu çok iyi."

"Evet."

"İkimizin de iyi olmasına sevindim." dedim.

"Evet."

"İyi."

Harika, Pat! İnanılmaz derecede hoşsohbetsin!

Sessizlik oldu. Bir sohbette konuyu değiştirmen gerektiğini söyleyen türden bir

sessizlikti bu. "Pekâlâ..." dedim. "Sanırım Ralph, yakında arar."

"Evet."

"Yani... Daha ayıracak zamanımız var gibi..."

"Neye ayıracak zamanımız var?" "Bir-birimize." Bunu söylemiş olduğuma inanamıyordum. Ağzımdan kaçmıştı ama olmuştu artık bir kere. O an, bunu söylemek doğru gibi görünmüştü ve pişman değildim.

Sadece ikimiz.

"Sanırım biraz temiz havaya ihtiyacım var." dedi. Verandaya açılan sürgülü kapıyı açmak için ayağa kalktı.

"Ben hallederim." Onu geçerek cam kapıyı açtım. San Diego'nun serin havası içeriye girdi.

Arkamda sesini duydum. "Bak sen şu işe. Çok teşekkür ederim, Pat. Sanırım ben bunu tek başıma yapamazdım."

Atkuyruğunu açıp saçlarını serbest bırakışını görmek için tam zamanında arkamı dönmüştüm. Saçları, omuzlarına davetkâr şekilde bir şelale gibi düşmüştü. "Bir şey değil." Parfümünün kokusu çevremi sardı. Açık kapıyı işaret ettim. "Perdeleri de açmamı ister misin?"

Sanki cevap verecekmiş gibi göründü ama sonra elini gevşek bir yumruk yaparak bana doğru tuttu.

"İşaret dili mi?"

Tekrar eliyle işaret etti.

"Ve bu, 'evet' mi demek?"

Yumruğuyla bir kez daha işaret etti. Perdeleri çektim.

Şubat ayında olmamıza rağmen esen hafif meltem, sanki tatlı bir yaz rüyası gibiydi. Ona elimle "evet" işareti yaptım. "Bana daha fazla işaret dili öğret. Bence bilmek iyi olur."

"Öğrenmesi çok uzun zaman alır."

"Kendini küçümseme, Lien-hua. Bence sen çok iyi bir öğret- mensindir." Yürüyüp kanepenin köşesine oturdum. "En azından alfabeyi öğret. Belki kelimeleri parmaklarımla heceleyip duyma problemi olan insanlarla iletişim kurabilirim eğer bir gün ihtiyacım olursa..."

Açık kapıdan denize ve ardından tekrar bana baktı. "Herhangi bir yabancı dil öğrenmek kadar zor."

"Tessa'nın yabancı dillerle arası iyi. Latince biliyor. Fransızca öğreniyor. Belki kalıtımsaldır."

Bu söylediğim, hafifçe sırtmasını sağladı. "O senin üvey kızın, Pat."

"Doğru ya, tabii. Bak beni bu konuda aydınlattın. Peki o zaman, bu nasıl?" Parmaklarımla havada hızlıca şekiller yaparak kendi işaret dilimi yaptım.

"Çok iyi değil."

"Bak işte, gördün mü?" dedim. "Yardıma ihtiyacım var."

"Çok komik. Margaret de bana geçen hafta aynısını söylemişti."

"Artık buna inanıyorum."

En sonunda Lien-hua, iç çekip kanepenin diğer ucuna oturdu. "Pekâlâ, Pat. İzle. A, böyle." İşaret dilindeki A harfini yapmak için parmaklarını kıvırdı.

Yaptığı hareketi taklit ettim.

"Sonra B."

Tekrar onun yaptığı gibi yaptım.

"C."

Tekrar ettim: "C."

Ardından bana D'yi ve sonra E'yi ve daha sonrakileri gösterdi. Her harfi gösterdikten sonra tekrar etmem için bana zaman bırakıyordu. Tüm alfabeyi bitirdikten sonra "Peki

şimdi sen dene. Bakalım ne kadarını hatırlayabiliyorsun." dedi.

Şaşırmadan Q'ya kadar geldim.

Benim için alfabeyi baştan tekrarladı'. Ancak, bu defa M'ye kadar hatırlayabildim.

"Gördün mü? Sana kolay olmadığını söylemiştim."

"Benimle çalış. Hevesli bir öğrenciyim."

Bana şefkatle baktı. "Öğrenmenin en iyi yolu gözlerini kapamaktır."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Hadi kapat."

Gözlerimi kapatıp bana başlamamı söylemesi için bekledim. Bunun nasıl işe yarayacağını tam olarak anlayamamıştım ama tam çözmeye çalışırken hafif bir kıpırtı hissettim. Bana daha da yaklaştı.

Sonra sıcak elini, elimin üzerinde hissettim. Parmakları, yumuşakça ve dikkatlice bir

sonraki harfi yapmak için benim parmaklarıma şekil veriyordu. "N" dedi ve sonra "O... R.." diye devam etti. Her seferinde bir harf olmak üzere parmakları, benimkilere alfabenin geri kalanında yol gösterdi.

"En baştan başlayalım." dedim. Gözlerim hâlâ kapalıydı. "Hâlâ tam olarak öğrendiğimden emin değilim."

Lien-hua, hiçbir söz söylemeden parmaklarımı yavaşça tüm alfabe üzerinden geçirdi. Şekillendirdiği her harfle birlikte geri kalan dünya, daha da uzaklaştı ve parmaklarımızın her birlikte kıvrılıp esneyişinde kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı. Sonunda, bitirdiğimizde gözlerimi açtım.

"Tekrar kapat." dedi yumuşakça.

Clyumsuz gibi görünmek istemedim. Dediğini yaptım.

Gözlerim kapalıyken diğer duyularım sanki daha da keskinleşiyordu. Yumuşak

dalgaların beş kat aşağıımızdaki kumsala çarpışını ve palmiye ağaçlarının dallarının tatlı hışırtısını duyabiliyor, geceyi dönerek renklendiren ve saran San Diego'nun, her zamanki ilkbahar kokusunu alabiliyor ve tabii ki Lien-hua'nın bilgili parmaklarının benimkilere yol göstermesinin ve öğretmesinin verdiği duyguyu da hissedebiliyordum.

Alfabeyi bitirdikten sonra, "Gözlerini açma." dedi. Elimi salladı. "Bu, 'merhaba.' "

"Bu kolaymış." dedim. Ona elimi salladım.

"Çok iyi." Sözlerinde bir gülümseme hissettim, "(imarım bunu hatırlayabilirsin."

"Bu zor olabilir. Elimden geleni yapacağım."

"Ve bu, 'nasılsın?' " Güvenli ve zarif parmaklarının, benimkilerin arasından kayışını hissettim. İşareti yaparken kelimeleri tekrar ettim.

"Bu da 'lütfen.'" İşareti gösterdi. Tekrarladım. Ardından uzun bir süre sessiz kaldı. Eli, elimin üzerindeydi. Gecenin karanlığında, sakın nefesini yanımda hissedebiliyorum, zengin bitki ve çiçek kokulu şampuanının kokusunu alabiliyordum. Kapalı gözlerimin karanlığına uzanan kalp atışını neredeyse duyabiliyordum. "Bu..." dedi. " 'Yaklaş.' demek." Sesi fısıltı hâline gelmişti.

"Yaklaş." dedim ve elimle işareti yaptım. Lien-hua'nın eli, hâlâ elimin üzerindeydi. Rüzgârın dokunuşu yanağıma doğru fısıldadı ve kalbimin heyecanlı atışı içimi ürpertti.

"Ve bu..." dedi. " 'Hep senin yanımdayım.' " Parmakları, parmaklanma öğretti.

"H»d senin yanımdayım." dedim sözlerle ve parmaklarımla.

Artık ellerini, ellerimden hiç çekmiyordu. "Sana ihtiyacım var." dedi ve işareti yavaş yavaş bana öğretti.

"Sana ihtiyacım var." sözlerle ve ellerimle tekrar ettim.

Parmakları hafifçe benimkileri kavradı ve artık işaret dilini öğretmeyi bırakmış olmasına rağmen o şekilde durdu. Diğer elini, yumuşakça kapalı gözlerimin üzerine koydu. "Gözlerini açma." dedi. "Henüz açma." Ona karşı aylardır bastırmaya çalıştığım duygularım, zamanın ötesine geçerek su yüzüne çıktı ve beni, gitgide yaşadığım o anın içine çeken hareketli bir melodi hâline geldi.

"Pazartesi gecesi Tessa'yı otele getirdikten sonra koridorda seni gördüğümde..." Sesi, beni sakinleştiren ve aynı zamanda da heyecanlandıran sakin bir okşayış gibiydi. Bir eli, elimde diğeri ise gözlerimin üzerindeydi. "Sana söylemek istediğim buydu, Pat. Ancak, doğru sözleri bulamadım. Sana söylemek istediğim, sana ihtiyacım olduğuydu."

Kalbim hızla çarpıyordu. Dünya, şafak vakti gibi yeni bir coşku, mucize ve umutlar bütünü hâlini almıştı. "Sana ihtiyacım var." diye tekrarladım ve ardından iki kelime daha ekledim: "Daha da yaklaş."

Kelimeleri söylerken aynı zamanda işaret diliyle de gösterdim. "Daha da yaklaş." Bir daha söyledim.

Bir kez daha.

Ve o da söyleyene kadar bir kez daha söyledim.

İşte tam o sırada kapıya vurulduğunu duydum.

***

Viktor Drake, biraz önce Filipinler uçağının, uçuş kartını hazırlamıştı ve üç adam, evine vardığı sırada, bazı kâğıtları kıymakla meşguldü. Viktor, yardımcı kelimesinden nefret ediyordu. Yardımcı kullanma

düşüncesinden de nefret ediyordu ve daha da fazlası yardımcılara p< : t vermekten iğreniyordu. Ancak, saz sonra aynen bunu yapacaktı.

Arabalarının, ön kapıdaki güvenlik kameralarının önünden geçtiğini gördü ve üç yardımcısını içeriye almak için aşağı kata indi.

Kapıya vurulduğunu duyunca Lien-hua'yla oturduğumuz kanepeden fırladık. Tabancalarımızı çıkartıp koridora açılan kapıya yaklaştık. Kapının iki yanında durduk. Sessizce parmaklarımla üçe kadar sayıp kapıyı açtım ve dışarıda duran adamı bir hışımla içeri çektim. Daha kapı duvara çarpmadan adamı kapının önünde yere serip zapt ettim.

Resepsiyondaki adamdı. Elinde bir zarf vardı. Lien-hua, koridoru inceledi ve boş olduğundan emin olduktan sonra hemen kapıyı kapattı.

"Hey!" diye bağırdı adam. "Benim! Ben!"

Adamı serbest bırakıp tabancamı kılıfına soktum. Lien-hua'nın da aynı şeyi yaptığını gördüm. "Zarf kimden geliyor?"

"Bilmiyorum. Evsiz bir adam getirdi. Birinin, rfi size vermesi için ona elli kâğıt verdiğini söyledi. Hepsi bu kadar. Tüm bildiğim bu. Şimdi, lütfen."

Zarfi ondan alıp geriye çekildim. "Sana oda numarasını söyledi mi? Zarfi hangi odaya götürmen gerektiğini söyledi mi?"

Adam, başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. "Hayır. Sadece Asyalı kadın ve tıraşa ihtiyacı olan adama ver dedi. Bu kadar. Yemin ederim."

Zarfin üzerinde adım yazılıydı. "Pekâlâ." Cebimden birkaç kâğıt para çıkartıp adamın eline sıkıştırdım. "Rahatsız edilmek istemiyoruz."

"Anladım." diye mırıldandı. Bileğini ovuşturarak odadan dışarıya çıkıp gitti.

Arkasından kapıyı kilitledim. "Birisi bizim burada olduğumuzu biliyor, Lien-hua.

Ancak, hangi odada olduğumuzu bilmiyor galiba."

"Shade."

Başımla onayladım. "Muhtemelen. Zarfı getiren adamı takip etmiş olabilir. Her şeye hazırlıklı olalım."

Zarfa baktı. "Sence açmalı mısın?"

"Hayır. Ancak, ben her zaman, yapmam gerekeni yapmam." Zarfı dikkatlice tuvalete götürdüm. İçinde toz veya zehir olması ihtimaline karşın lavaboya doğru tuttum. Fakat, sadece birkaç kâğıt var gibiydi.

Zarfin metalini bükerek açtım ve içine baktım. İçinden sadece bir parça kâğıt ile depodaki paramparça olmuş su deposunun fotoğrafı çıktı. Kâğıdın üzerinde, "Bir şeyi kaçırdın, Dr. Bowers." yazılıydı ve "Shade." diye imzalanmıştı. El yazısı, deponun duvarındaki yazının aynısıydı.

Su deposundan artakalanların fotoğrafına bakarken aklıma bir şey geldi. "Lien-hua, sorgulama odasında, Melice kulağına bir şeyler fısıldamıştı. Ne demişti?"

"Bana göre, boğulmanın, korkunç bir ölüm şekli olup olmadığını sormuştu." Bir an sustu ve devam etti: "Doğrusu şu ki uzun zaman önce bana çok yakın olan biri boğularak ölmüştü. Melice'in bunu bildiğine dair bir hisse kapıldım ve bence bu yüzden bana bu soruyu sordu."

"Peki ne cevap verdin?"

"Böyle olduğunu düşündüğü için mi kadınları boğularak

ölüme terk ettiğini sordum çünkü bu, ona göre korkunç bir ölüm şekliydi." Bana baktı. "Neden? Ne düşünüyorsun?"

"Olayların, göründükleri gibi olmadıklarını düşünüyorum." Fotoğrafı cebime soktum. "Depoya geri gitmem gerekiyor."

"Ne?"

"Sanırım Shade'in kim olduğunu biliyorum."

"Kim?"

"İlk önce emin olmam lazım."

Saçını toplamaya başladı. "Ben de geliyorum."

"Hayır, hayır! Senin burada, cihazla kalman gerekiyor."

"Yalnız gidemezsin, Pat!"

"Lien-hua, hâlâ polis teşkilatından veya FBI'dan kime güvenip güvenemeyeceğimden emin değilim. Eğer Shade ve Melice, büyük bir ekibin geldiğini görürlerse ortadan kaybolurlar ve bu böyle sürer gider. Tessa'nın peşine düşebilirler. Buna izin veremem."

"Ama bu bir tuzak olabilir."

"Bu, tabii ki bir tuzak. Zaten bu nedenle ikimizin de aynı anda orada olmaması

gerekiyor ve yine kesinlikle bu yüzden cihazı götürmememiz gerekiyor. Senin burada cihazla kalman gerek, üstelik, eğer birisi de-podaysa ve diğeri de buraya gelirse ikisini birden yakalama şansımız olur. Dağıl ve yen. Beni merak etme. Bu iş, bu gece sona erecek."

"Ama, Pat..."

"Şşş!" Parmaklarımla hafifçe dudaklarına dokundum. "Bu da işaret dilinde 'Çok yakında tekrar görüşeceğiz, beni merak et-me, geri geldiğimde daha fazla konuşuruz.' demek."

Bana karşı koyacakmış gibi göründü. Fakat, sonunda uydurduğum işaret dilini tekrar edip parmaklarıyla dudaklarımadokundu ve ardından yanağıma hızlıca bir öpücük kondurdu. Sadece yanağımdan öpmüştü. Ancak, bu da bir öpücüktü. Samimi, içten ve doğal bir öpücük. Beni cesaretlendirip kararlılığımı kuvvetlendiren bir öpücük.

"Yakında görüşürüz." dedim.

"Burada olacağım." dedi ve ardından ekledi: "Merak etme. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bunu biliyorum."

Süitin diğer odasına gidip son bir kez daha cihaza baktım. Lien-hua'yla tüm yu-murtalarımızı aynı sepete koymamızın iyi olmayacağını düşünüp Dr. Osbourne'un aynen bana göstermiş olduğu gibi sezyum-137 ün-itesini cihazın alt kısmından çıkarttım. Sadece sezyum-137'yi yanıma alarak cihazı ve cep telefonumu tekrar çamaşır torbasının içine koyup Shade'i bulmaya gittim.

***

Viktor, evindeki kitaplığın yanındaki çalışma odasında, Geoff ve Dr. Kurvetek'e para dolu çantaları uzatırken Milli Futbol Takı- mı'nın defans oyuncusu gibi görünen

iri bir adam, kapıdan içeriye dalıp silahını başına doğrulttu. "FBI!" dedi adam. "Sesini kes ve yere yat. Seni vurmak zorunda kalmayayım."

Viktor, yere yatarken yardımcılarının ikisi de gözlerini dikmiş ajana bakıyorlardı.

Adam, silahını Geoff'e doğrultarak kükredi: "Yere yatın dedim!" Sonra Viktor, halıda yattığı yerden, birkaç dakika önce tuvalete gitmiş olan Suricata'yı, cebinden uzun bir bıçak çıkartıp FBI ajanına doğru yavaşça bir adım daha atarken gördü. Ancak, Viktor, Suricata'ya çok uzun süre bakmıştı ve ajan, Viktor'ın bakışlarını fark edip saldırı-ganıyla yüzleşmek için arkasını döndü.

Suricata hızlıydı. Ajanın tabancasını yere fırlatıp bıçağını ona doğru sallayarak onu, odanın gerisine itti. Dr. Kurvetek, kısa süren kavgadan faydalanıp koridora koştu. Bu arada, Geoff ayağa kalkıp cebinden tabancasını çıkardı.

Viktor, gitmek istiyordu. Ancak, geri kalan kâğıtları yok etmesi gerekiyordu. Tabii ki eğer yardımcıları, bu adamı durdurabilirlerse kâğıtları birkaç dakika içerisinde küçük parçalara ayırabilirdi. Bire karşı iki.

Beklemeye karar verdi.

Suricata, sipariş üzerine yapılmış olan yirmi beş santimetre uzunluğundaki bıçağını FBI ajanına doğru tutup pis pis sırttı. "Benim adım Suricata. Seni öldüren adamın ismini bilmek önemlidir."

"Demek öyle! O zaman benim adım da Ralph." dedi adam. "Hadi dans edelim!"

Suricata, bıçağı elinde döndürüp havaya fırlattı. Bıçak havada dönerken yakalayıp Ralph adındaki FBI ajanına saldıracaktı gibi yanıltıcı bir hamle yaptı. Geoff, silahını doğrultmuştu. Ancak, Suricata ve Ralph sürekli eğilip dönerken silahını ajana odaklayamıyordu. Suricata, bıçağı Ralph'e doğru salladı. Bıçağı bir an için ajanın göğsüne

gömecekmiş gibi göründü. Ancak, Ralph geriye sıçradı ve Suricata'nın karnına şiddetli bir yumruk indirerek onu afallattı. Karnına iki ve sırtına da bir yumruk daha atarak Suricata'yı yere serdi.

"Olduğun yerde kal!" dedi Geoff, dikkatlice Ralph'i hedef alıp sırtarak. "Hmm... Bir polis cinayeti. Bunu görmekten hep nefret etmişimdir..."

Ancak, tam o sırada kuvvetli görünen bir kadın kitaplıktan dışarı çıkarak sözünü yarıda kesti, "Silahını at, Memur Rickman." Viktor, kadını Rukh Projesi Yönetim Kurulu toplantısından tanıyordu. Bir FBI ajanı daha.

Geoff tereddüt etti. Kadın, sözüne devam etti: "Beni kışkırtma. Ahlaksız polislerden hiç hoşlanmam ve seni öldürmek vergi mükelleflerinin bayağı bir tasarruf etmelerini sağlar. Sana silahını at dedim!"

Geoff, kadının gözlerinin içine bakarak silahını yavaşça yere bıraktı. Ralph,

Suricata'yı, kadın ise Geoff'i kelepçelerken Viktor, duvardan kapıya doğru kayarak gitmeye başlamıştı.

Viktor, neredeyse kitaplığa varmak üzereydi. Hâlâ kaçabilirdi.

"Neden bu kadar geç kaldın, Margaret?" dedi Ralph.

"İlk başta biraz eğlenmenizi istedim. Ajan Hawkins."

"Demek öyle. Her şeyin bir ilki vardır. Teşekkür ederim. Bir gün karşılığını vereceğim." Ralph, bıçağı yerden aldı. "Bu çok güzel. Yeni bir bıçağa ihtiyacım vardı."

Margaret, Viktor'ı kapının yanında gördü. "Bir yere mi gidiyor- dunuz?"

Viktor, donup kaldı. "Hayır, hayır. Sadece size teşekkür etmek istiyordum. Bu iki adam, evime girdiler ve tam..."

"Size kâğıtları yok etmenizde yardım etmek üzereydiler ki... Öyle değil mi?" Kâğıt

kıyma makinesinin yanındaki araştırma yığınlarını işaret etti. Margaret, dosyaları karıştırmaya başlarken Viktor, ona bakakaldı ve sonra Margaret, "Sanırım bunlara delil olarak el koymak durumundayız." dedi.

Ralph, Viktor'ın masasının üzerinde duran uçuş kartını aldı. "Demek Filipinler, öyle mi? Çok güzel bir yer olduğunu duymuştum ve Amerika Birleşik Devletleri'yle aralarında suçluların iadesi anlaşması da yok. Ne güzel."

Ve o dakikada Viktor Drake, bir kutu hapını bitirmiş olmamayı istedi. Hem de çok istedi.

***

Bir şarkı daha bitti veya Tessa bitmiş olduğunu sandı ve bir diğeri başladı. Söylemesi zordu. Her şarkı, hiç çaba harcamadan diğere geçiyordu. Müzik ve dönerek dans eden insanlar, konuşmayı imkânsız

kılıyorlardı ve sonunda Riker, Tessa'ya takip etmesini işaret etti. Onun kendisini, elini tutup insan selinin arasından geçirerek müzik grubunun çaldığı köşenin karşısındaki bara doğru götür- meşine izin verdi. Bar, müzikten yeterince uzaktaydı. Böylelikle, insanlar barmenlere siparişlerini duyurabiliyorlardı.

Riker, bir sandalyeye oturdu. "Ne istiyorsun?" diye Tessa'ya sordu.

Tessa bir an, bir içki içmeyi düşündü. Bu, onun ilk içkisi olmayacaktı. Ancak, alkolün, düşüncelerini bulanıklaştırıp gerçeği çarpıtmasını sevmiyordu. Hayır, böyle olmasını istemiyordu. En azından bu gece istemiyordu.

Bu gecenin her anının tadına varmak istiyordu.

Tessa başını salladı.

"Hadiiii, yapma." dedi Riker. Barmene eliyle işaret ederek Corona'yı gösterdi. "Bundan istiyorum."

"Hayır, ben istemiyorum." dedi Tessa bir kez daha istemediğini belirterek.

Riker, ona ateşli gözlerle baktı. Kulübün ışıkları, çevrelerinde titreyerek dans ediyordu. "Kuzgunlar içki içmez mi?" dedi ve sonra elleriyle hafifçe hem de çok hafifçe onun kollarını tuttu. Bu, çok yumuşak bir dokunuştı. Sevgi dolu bir gülümsemeyle "Gece daha yeni başlıyor." dedi.

Tessa'nın içindeki küçük kız, buzun üzerinde gitgide uzaklara doğru sürüklendiğini hissetti.

Riker, onu önemsiyordu. Evet, önemsiyordu. Bunu şefkatinden anlamak mümkündü. Her şey iyi olacaktı. Bu gece, Riker ona, o da Riker'a sarılacaktı. Kalbi emin ellerde olacaktı.

"Peki." dedi sonunda, uzun ve kararsız bir dakikadan sonra. "Ama sadece bir tane."

Depo, gecenin içinde devasa bir tabut gibi, belli bellirsiz göründü.

Büyük bir ihtimalle Shade veya Melice, beni bekliyordu. Belki de ikisi birden bekliyordu. Gerekirse kendi başımın çaresine bakabilirdim ve eğer ikisi de oradaysa bu, onları yakalamak için iyi bir fırsat olabilirdi.

Dikkatlice arabamdan inip eğilerek olay yeri bandının altından geçtim. Sonra silahımı ve el fenerimi çıkararak büyük siyah tabuta doğru yaklaştım.

Kriminalistler, deponun kapısını zincirleyip kilitlemişlerdi. Kilidi açmak zamanımı çok almadı. Kapı gıcırdayarak açıldı. Tozlu sessizliğin içine adım atıp çevreme baktım. Yukarıdaki kenarları çıkıntılı pencerelerden, içeriye sadece şehir ışıklarından yansıyan ince bir çizgi giriyordu.

Shade ve Melice'tan hiçbir iz yoktu.

Dış duvarı tırmandıktan sonra, içeriye girdiğim pencereyi fenerimin yardımıyla buldum ve sonra aşağıya indiğim merdivenleri bulabilmek için ışığı duvarda gezdirdim.

Kaçırmak... Neyi kaçırmıştım?

Feneri, Melice'ı ilk gördüğüm yere doğru tuttum.

Ralph, sol tarafımdaydı... Cassandra'nın içinde olduğu su deposu, deponun diğer uçundaydı.

Fenerimi büyük bir kılıç gibi sallayarak dikkatlice ileriye yürüdüm. Bir yerlerden gelen belli bellirsiz damlayan su sesini duyabiliyordum. Çevremi saran ıssız hava, su sesini alıp onunla oynadı ve damlayan masum su seslerini sanki binanın yumuşak ve ıslak kalp atışlarıymış gibi büyüttü. Bunun dışında katı bir sessizlik hâkimdi.

Shade veya Melice'tan hiçbir iz yoktu.

Biraz sonra, Cassandra'nın on iki saatten fazla bir süre kilitli kaldığı su deposundan geriye kalan parçaları bulabildim. Su deposundan artakalanın içine girip Cassandra'nın durmuş olduğu yerde durdum. Burada bağırmişti. Burada ağlamıştı.

Ayaklarımın yanında paslı halka duruyordu.

Su, usul usul damlıyordu.

Kadınları kaydetmek için kullanılan kameralar, yaklaşık dört metre uzaklıktaki duvarın içine gizlenmişti. Fenerimle, o tarafı aydınlattım.

Sekiz filmde de kamera açılarının hepsi aynıydı. Yani, filmlerin hepsinde kameralar aynı yere yerleştirilmişti. Kriminologların raporlarında Melice'in iki kamera kullanmış olduğunu okumuştum. Kameralardan birini, Cassandra'nın filmini çektikten sonra götürmüştü. Kameraların bulunduğu odaya

gittim. Kimsenin bir tuzak kurmadığından emin olduktan sonra kameraların asıl yerlerini buldum. Görüş alanlarını kontrol ettikten sonra su deposuna geri gittim. Melice, kameraların yerlerinin gizlenmesinde mükemmel bir iş çıkarmıştı. İkisi de duvardaki gölgeli bir oyukun içine yerleştirilmişti ve su deposunun içinden onları görmek mümkün değildi.

Duvarda, gölgelerle kaplı iki küçük oyuk.

Dört metre uzaklıkta.

Bir ses duyabilmek için kulak kabarttım. Ancak, hiçbir şey duyamadım. Eğer Shade veya Melice buradaysa şimdiye kadar hiç kıpırdamamışlardı.

Sol taraftaki yüksek pencereler... Pencerelerin yansıması...

Hâlâ kaçırdığın bir şeyler var, Pat. Düşün.

Zincir, hâlâ metal halkaya bağlı, bir hâlde ayağımın yanında duruyordu. Zincirin son halkası, bükülerek açılmış ve aşınmıştı. Sanırım Ralph, açmak için bir çeşit alet kullanmıştı. Zinciri inceledim. Halkaları saydım. Yere eğilip metal halkanın su deposunun dibine bağlı olduğu yeri aydınlat-tım. Ardından dönüp duvardaki yazıya baktım.

Suyun, odanın içine akışını hatırladım. Engebeli zemindeki su deposunun ilerisine doğru yayılan çatlakları fenerimle takip ettim.

Meyi kaçırmıştım?

John Doe'nun intiharını, yangınları, Cassandra'nın kaçırılışını ve Austin Hunter'ın ölümünü düşündüm.

Bir kez daha, eğer birisi beni, Lien-hua'nın canını yakmakla tehdit etse ne yapacağımı düşündüm. Elini elimin üzerine koymadan, parmaklarımız birbirinin arasına

geçmeden ve şefkatli öpüşünü hissetmeden önce bile, onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapardım.

Her şeyi.

Onu düşündüğümde geçen son birkaç gün, duygularımla daha da canlanıp renkli bir hâl almıştı. Fenerimi Lien-hua'nın Cassandra'ya yardım etmek için eğildiği yere doğru tuttum.

Bildiğimiz kadarıyla Cassandra, bu su deposundan canlı çıkabilen tek kadındı. Diğer yedi kadın, son dört ay içerisinde, İllüzyonist'in, Tessa'ya saldırdığı ve Sebastian Taylor'ın kaybolduğu zamanlarda benim şu anda durduğum yerde ölmüştü. Yine o zamanlarda, Lien-hua, kundakçının profilini çıkarmak için San Diego'ya gelmişti.

Sebepler... Damlayan su sesleri... Yankılanma...

Dikkatli. Profesyonel.

Lien-hua, akvaryumdaki çıkış kapısını bulmuştu.

Pazartesi gecesi yangın mahallindeki eldivenleri bulan da oydu.

Fenerimi bir kez daha kırılmış olan zincire tuttum.

Melice, özellikle Lien-hua'yı istemişti. Shade'in, Dunn olabileceğini ileri süren de Lien-hua'ydı.

Gerçek. Hayal.

Hayal. Gerçek.

Birisi Melice'a cihazın nerede olduğunu söylemişti. Sen, Lien-hua'ya cihazın delil odasında olduğunu söylemiştin. Sorgulama sırasında Lien-hua, Melice'ın kulağına bir şey fısıldadı.

Shade'den gelen notta, "Bir şeyi kaçırdın, Dr. Bowers." yazılıydı.

Bir şeyi kaçırdım.

Hayır, hayır, hayır!

Cassandra'ya, Hunter'ın ölüm haberini vermek isteyen Lien-hua'ydı. Cassandra'ya sarılıp omzunda ağlamasına izin vermişti.

Psikopatlar, diğer insanları, kullanıp işleri bitince atacakları objeler gibi görürler...

Olay hakkında bildiğim her şey, parçalara ayrılmaya başlamıştı.

Çorabıyla Melice'in elini hemen saran da Lien-hua'ydı. Hem de hemen. Bıçak, orada saklıydı. Lien-hua'nın sarmış olduğu yerde...

Ortada hırsızlık yoktu; cinayet yoktu; suç yoktu; sebep yoktu; oda kilitli değildi.

Zinciri elime alıp hızla çektim.

Oda kilitli değildi.

Melice'in Washington'daki davasının gör-gü tanığı öldürülmüştü... Lien-hua, Washington'ı iyi bilir. Orada, dedektiflik yap-mıştı... Osbourne ne demişti? Hükümet,

Çinlilerden endişeleniyordu. Lien-hua, Çinliydi. Pekin'e bir gezi yapmayı planlıyordu.

Onu kendi kalesinde yenmek.

Her düşünce; duygulanma, dünyama ve bana ihtiyacı olduğunu söyleyen kadın hakkında inandığım her şeye karşı, bir ihanetti.

Anlatımsal afazi... Sizi dinleyenin, duymak istediği sözleri kullanmak... Bu, bir çeşit insanları kullanma yoludur.

Bizi depoya yönlendiren Lien-hua'ydı ve Shade'in beni iki arayışında da Lien-hua yanımda değildi. Görünürlerde yoktu. Gerçek, parçalara bölünmeye başlamıştı.

Hayır, olamaz!

Evet, olabilir.

Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir.

Kapıya doğru fırladım. Aklımda tek bir düşünce vardı: Lien- hua, Shade'di ve ben, onu cihazla yalnız bırakmıştım.

Creighton Melice, Surfside Inn Otelindeki resepsiyon masasının üzerine elbise çantasını koydu. "Affedersiniz!" dedi resepsiyonda görevli olan adama. Adamın dikkatini çektikten sonra Shade'in kasım ayında, Mavi Kertenkele Salonu'nda kendisine vermiş olduğu FBI rozetini gösterdi. "Bugün erken saatlerde otelinize giriş yapan iki kişiyi arıyorum. Dün donanma üssünde meydana gelen terörist saldırısının şüphelileri. Saldırıdan haberiniz var, öyle değil mi?"

Adamın tedirgince başını sallayışından haberi olduğu anlaşılıyordu.

"Pekâlâ. O zaman onları tanıyabilirsiniz herhalde. Çok çekici Asyalı bir kadın ve bir adam."

"Evet, onları biliyorum. 524 numaralı odadalar. Adam, az kalsın kolumu yerinden çıkartıyordu."

"Evet, o olmalı.Oda 524. Tamamdır. Ben yukarıya çıkarken girişe göz kulak olması için adamlarımızdan birini getireceğiz. Sizden, arka odada beklemenizi ve kapıyı kilitlemenizi istiyorum. Bize en az otuz dakika verin. Anlaşıldı mı?"

Adam, bir iki defa daha başını sallayarak onayladı. Ardından bileğini ovuşturarak arka odaya doğru gözden kayboldu. Bu arada da Creighton, elbise çantasını alıp asansöre bindi ve beşinci katın düğmesine bastı.

Lien-hua, perdeleri kapatıp cihazı, süitin en uçtaki odasına götürdü.

Son birkaç gün içerisinde olanları, uzun uzun düşündü. Her an, bir çiçek şeklini aldı ve onları kalbinde bir vazunun içine yerleştirip şimdiye kadar görmüş olduğu tüm ışığı alabilecekleri şekilde düzenledi.

Çamaşır torbasını açtı.

Tek istediği buydu, öyle değil mi?

Yeni bir başlangıç? Tekrar âşık olmak için bir şans?

Cihazı torbadan çıkardı. Sadece bakmak için. Sadece ona bakmak için. Pat'in kollarında kendini, son yıllarda hiç hissetmediği kadar güçlü ve aynı zamanda da zayıf hissetmişti.

Bu, iyi mi yoksa kötü mü bir fikirdi? Kim bilebilirdi ki? Duygular, hep böyle yapardı. Dürtülerimizi çarpıtıp değiştirirdi. Otel odasının kapısının gıcırdayarak açıldığını duydu.

İçinde heyecan ve endişe kıpırtıları hissetti. Beklediği kişinin olmaması ihtimaline karşı tabancasını çıkardı.

"Kim o?" diye bağırdı. "Sen misin?"

Köşeyi hızla dönüp var gücümle gaza bastım.

Belki de yanıliyordum. Belki de Lien-hua değildi.

Yanılıyor olmalıydım. Evet, öyle olmalıydım.

İyi bir dedektif, teorilerini kanıtlayacak delilleri değil çürütecek delilleri arar.

Daha önce kendimi hiç, bu kadar haksız çıkarmak istememiştim.

Delile güvenmem gerekiyordu.

Delil. Evet. Varsayım değil. Lien-hua'dan, farklı şekillerde yorumlanabilecek şartlar ve olaylar yüzünden şüpheleniyordum.

Delil, seni nereye götürürse götürsün ona güven.

Düşüncelerim, saatlerce süren araştırmalarımızı birkaç saniyede toparlayarak geçmişe gitti.

Yanılıyor olmalıydım. Öyle olmalıydım.

Zincir. Kameralar. Açılar. Filmler.

Kör noktalar.

Delil odası.

Bir saniye. Cihazı delil odasına götüren kişi bir adamdı, kadın değildi.

Kadın değildi. Margaret değildi. Lien-hua da değildi.

Fakat, bundan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Çok daha fazlasına.

Bir şeyi kaçırdın, Dr. Boivers.

Evet, kaçırdım.

Zarfin üstündeki ve duvardaki el yazısı. Lien-hua'nın el yazısını birçok kez görmüştüm. El yazısı analizi, hiçbir zaman

benim alanım olmasa da yazının ona ait olmadığını söyleyebilirdim. Analistler, Melice'in yazısı olmadığını da tespit etmişlerdi ve eğer haberimizin olmadığı başka bir suçlu daha varsa...

Sadece el yazısı değil, film de.

Ve sonra, olayla ilgili her şey bir kez daha çözüldü. Tüm gerçekler, farklı bir sıra hâlinde birbirine bağlandı. Sonunda aklım berraklaşmaya başlamıştı.

Parmak izi tanımlama sisteminin kayıtları değiştirilmişti.

Clydu görüntüleri, Hunter'ı, cihazı arabaya yerleştirirken göstermişti. Bu sayede Shade, cihazın polisin elinde olduğunu öğrenmişti.

Terry, Sebastian Taylor'ın ortalıkta görüldüğünden bahsetmişti.

Ön yargılarım teker teker çözülmeye başladı.

Zihinsel origami.

Dupin. Dupin gibi düşün.

Cassandra'nın su deposu içindeki filmi tam olarak bir dakika ve elli iki saniye uzunluğundaydı.

Calvin, dün bana, olaylara bakmayı bırakıp olayların aralarındaki boşlukları incelemeye başlamamı söylemişti. "Neyin yörüngesinde döndüklerini bilmeden gezegenlerin güneş sistemi içerisindeki hareketlerini tam olarak anlamak mümkün değildir." demişti.

Peki o zaman, her şey neyin etrafında dönüyordu?

Film.

Evet. Her şeyin anahtarı filmdi. Cassandra'nın su deposunun içindeki hâlinin, bir dakika, elli iki saniye uzunluğundaki filmi.

Bir aydınlanma anında olayın son şekli belirginleşti. Hayır, Lien-hua, Shade değildi. Yanılmışım. Kesinlikle yanılmışım. Tanrı'ya şükür yanılmışım.

Hayır, o Shade değildi.

Shade, çok eski bir arkadaşımды.

***

Kapıdan cevap gelmedi.

Lien-hua, tekrar seslendi. "Pat? Sen misin?"

Cevap yok.

Tabancasını doğrulttu. Yere çömelip kulak kabarttı.

"Pat?"

Kapanan kapının sesi dışında hiçbir ses yoktu.

Süitin ana odasına gidebilmek için, bir odadan daha geçmesi gerekiyordu. Sessizce içeri girip odada kimsenin olmadığından emin oldu. Hemen dolabın içine baktı.

Boştu.

Banyoya ve duşa baktı.

Yine hiçbir şey yoktu.

Yatağın altını kontrol etti.

Temizdi.

Şimdi sıra süitin ana odasına gelmişti.

Köşeden kıvrılarak içeri girdi ve Creighton Melice'ı sessiz bir biçimde masanın arkasında dururken buldu.

"Yere çömel!" diye bağırdı. "Dizlerinin üstüne!"

Melice, ölmekte olan çiçekleriyle dolu vazoyu tutuyordu. İki eli de parça parça olmuştu ve kanlı bezlerle sarılıydı. Tedavi edilmemiş yaralarından vazoya kan

bulaşıyordu. "Ne güzel çiçekler." Vazoyu, not defterinin yanına bıraktı.

"Sana dizlerinin üstüne çö..."

Ancak, Lien-hua daha cümlesini bitiremeden boynunun arkasına bir ok saplandı.

Başka birisi daha. Odada başka birisi daha vardı. Shade.

Lien-hua'nın eli, isteksizce boynuna gitti ve diğer saldırganı görebilmek için arkasını dönerken oku hızla boynundan çekip çıkarttı. Perdelerin kıpırdayışından diğer kişinin verandaya çıkmış olduğunu anladı. Lien-hua, Creighton Melice'a doğru tekrar döndüğünde Melice, intikam hırsıyla üzerine atladı. Lien-hua'nın tabancasına vurarak yere fırlattı ve sonra belli bir stilde aparkat ve ters bir yumruk savurdu.

Belli ki dövüş sanatları çalışmıştı.

Ancak, Lien-hua bu stili biliyordu: Choy Li Fut.

Bildiği için de karşı koyabilirdi. Yumruğuna karşı yere eğildi ve Melice'in hızını ona karşı kullanarak onu geriye itip bileğini arkasında büktü. Elinden kurtuldu ve Melice'in, yan tarafına, çoğu adamı yere indirecek şekilde peş peşe iki yumruk attı. Melice, geriye bile gitmedi. Sadece kendi ek-seni etrafında dönüp dirseğiyle Lien-hua'nın yüzüne vurdu. Lien-hua, vazosunun üzerine düştü ve vazo duvara çarparak parçalara ayrıldı.

Acı hissetmiyor. Onu öldürmen lazım.

Görüş alanı bulanıklaşmaya başladı.

Uyuşturulmuştu.

Tüm dünya, yana yattı. Sesler ve renkler hayat kazandı. Zaman uzamaya ve onu sarıp sarmalamaya başladı. Artık neyin gerçek olduğundan emin olamıyordu.

Melice, onu kolundan tutup duvara çarptı ve daha sonra saçından yakalayıp geriye çekerek dolabın yanında asılı olan aynaya vurdu. Lien-hua, Melice'in, sol arka tarafında durduğunu hissetti. Zor bir vuruş olacaktı. Ancak, bunu daha önce de yapmıştı. Bacaklarını dik bir biçimde havada dümdüz açtı ve ayağını Melice'in yüzüne geçirdi. Vuruşundan gelen güçlü sesi duymuştu. Fakat, hiçbir acı belirtisi yoktu. Buna rağmen Melice'in tutuşu gevşedi ve bu sayede Lien-hua, elinden kurtulabildi.

Melice, geriye doğru yalpaladı ve Lien-hua, ona doğru dönüp sol bacağıyla bir kez daha vurdu. Melice, yere çöktü. Bir başka tekme de kafasına attı ve ardından Lien-hua, dizlerinin çözüldüğünü, gücünün azaldığını hissetti.

"Boşuna karşı koyma, Lien-hua." Tekmeden kurtulup ona doğru gelmek için kendini toparlarken "Kendini bıraksan daha iyi edersin. Sadece birkaç saniye sonra

benim gibi olacaksın. Hiçbir şey hissetmeyeceksin." dedi.

Lien-hua, iki hızlı adım atıp bir tekme savurdu. Çenesine isabet ettirip Melice'ı geriye fırlatmıştı.

Düşünceleri, birbirlerinin üzerine düşerek duracak sağlam bir yer aradı. Ancak, bulamadı. Lien-hua, Melice'ın üzerine doğru atlayıp karnına ve omurgalarına sert bir yumruk indirdi. Melice, yere serilmişti.

Fakat, hâlâ bilinci yerindeydi.

Ve şimdi de ayağa kalkıyordu.

Tabancana bir ulaşabilsen! Sadece bir ulaşabilsen.

Ancak, boğucu bir güçsüzlük bedenini sardı. Onu çevreleyen dünya, her nasıl olduysa gerçek zamandan hem daha uzun hem de daha kısa olan ve ağır ağır kaybolan bir an içinde, geniş ve puslu bir daireye dönüşmüştü. Ayakta kalmak için son gücüyle

çabalamasına rağmen yere düşecek hâle geldi.

Melice, ayağa kalktı. Lien-hua'nın silahını alıp kemerinin altına soktu. " Onu hissedebiliyorsun, öyle değil mi? O her şeye hükmediyor. Herhâlde tamamen bilincini kaybettiğinde sana ne yapacağımızı merak ediyorsundur."

Lien-hua'nın bacakları çözüldü ve halının üzerine düştü. Gözlerini kırptırdı. Konsantre olmaya çalıştı. Felç etkisi yaratan sakinleştirici, hızla vücudunu ele geçiriyordu. Kıpırdayamadı. Çok güçsüzdü. Kuvvetsizdi. Melice, ona doğru yürüdü. Yanında durup eğildi. "Artık kurban gibi hissediyor musun? Eğer hâlâ hissetmiyorsan çok yakında hissedeceksin. Senin için çok güzel bir gece planladım."

Melice, Lien-hua'nın görüş alanından çıktı. Lien-hua, ayakları üzerinde doğrulmaya çalıştı. Ancak, tek yapabildiği başını

yana çevirmekti. Melice'in köşede duran bir sandalyenin yanında eğilip elbise çantasından bir şey çıkardığını gördü.

"Hazır sayılır, Shade." dedi Melice.

Sonra Lien-hua'nın üzerine bir gölge düştü. Başka biri daha gelip yanında durmuştu.Dünya, aç ve yoğun bir hissizlik tarafından yutuluyordu. Fakat, tamamen bilincini kaybetmeden önce Melice'ın dönüp ona doğru bir adım attığını gördü.

Elinde kırmızı, ipek bir gece elbisesi vardı.

Tessa ve Riker, barda bir süre konuştular. Biraz daha dans ettiler ve sonra tekrar bara döndüler. Ardından biraz daha dans ettiler. Burada, zamanın hiçbir anlamı yoktu. Sadece anlar vardı. Paylaşılan anlar...

Bu nedenle, Riker onu, binanın ortasındaki tahta merdivenlerden yukarıya çıkarırken Tessa'nın, ne zamandan beri kulüpte oldukları hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Dengesini sağlayabilmek için tırabzanlara tutunmak zorunda kaldı. Sadece iki içki içmişti ama yine de dünya, yavaşça yana yatıyordu.

Attığı her adımda, müziğin zemine çarptığını hissediyordu. Ancak, bu defa daha uzaktan. Merdivenlerin yukarısı bambaşka bir dünyaydı.

Gürültülü kulüpten, yukarısında sıra sıra kapıların olduğu bir koridora geldiler.

Artık yalnızlardı ve müziğin çarpan büyüğü altında değillerdi. Riker, sırtıttı. "Burası daha sessiz, değil mi? Yani, konuşabiliriz." Tessa, bir an için, Riker'ın, onu, odalardan birine götüreceğinden korktu. Ancak, Riker merdivelerin başında oturup eliyle yanındaki yeri okşadı ve Tessa, yanına oturdu.

"Peki, mademki Denver'da okuyorsun o zaman San Diego'da işin ne?"

Müzik. Dünya. Her şey biraz eğriydi. Biraz denge. "Hmm... San Diego üniversitesindeki birkaç arkadaşı ziyaret etmek için geldim."

"Demek öyle. Bunu bana söylemeliydin. Onları da çağırırdık."

Kalbi hızla çarpıyordu.

Çarpıyordu...

Gümleyen müziğin sesi havada yükseliyordu. Bir adamla yalnızdı. Kendinden büyük bir adamla. Ondan hoşlanan yakışıklı bir adamla...

Bakışlarını, Riker'ın çenesinden yanağına kaydırды ve sonunda göz göze geldiler. "Belki de kimsenin gelmesini istememişimdir."

Ardından gözlerini kapatıp onu şehvetle öptü ve bunu yaptığı anda aklının derinliklerinde, o anın heyecanından çok, küçük bir kızın, ayağının altındaki buzların çatırdaması hissi vardı.

***

Otelden içeri koşarak girdim. Asansörü bekleyen çok fazla insan vardı. Bunun üzerine merdivenlerden koşarak çıktım.

Beşinci kata.

Koridora dönüp silahımı çıkardım. 524 numaralı oda.

Anahtarı deliğe soktum. "Lien-hua?"
Nişan almıştım.

Kapıyı açtım.

Yerde kırık bir vazı ve ıslak halının üzerine saçılmış ölü çiçekler duruyordu. Yanlarında ordu üretimi olan bir ok vardı. "Lien-hua!"

Tüm süiti aradım. Boştu.

Lien-hua ellerindeydi. Cihaz da öyle.

Hayır!

Oda telefonunu elime aldım.

Günün erken saatlerinde delil odasındaiken cihaz yerine yapmış olduğum uyduruk aleti koyduğum çantanın içine, iz sürücü bir aygıt koymak aklıma gelmemiştir. Ancak, şimdi Angela Knight'ı arayıp çamaşır torbasının içine bırakmış olduğum cep telefonumun GPS'ini takip etmesini istedim.

Hatalarımdan ders almadığım hiçbir zaman söylenmesin.

Angela, bunun sadece birkaç dakika alacağını söyledi. Ona zamanımın olmadığını söylememe fırsat bile vermeden beni beklemeye aldı.

Beklerken aklıma rahatsız edici bir düşünce geldi. Melice'in Cassandra için çekmiş olduğu filmi düşündüm. Ya Lien-hua'yı da filme çekerse? Bilgisayarımı açıp Shade veya Melice'in bana bir e-posta gönderip göndermediklerine baktım. Hiçbir şey yoktu. Sadece Calvin'den bir mesaj gelmişti: "Sana cep telefonundan ulaşamadım, evlat. Kundakçının evinde radyoaktif izotoplara rastlandığından bahsetmiştin. Belki suçu, yangınlarla değil de dumanla örtbas etmeye çalışıyorlardı diye düşündüm. Beni ara. Calvin."

Duman mı?

Cihazı ve yangın yerlerini düşündüm. Neden orada? Neden o zaman?

Belki de Drake'in adamları belli bir miktar sezyum-137'yi yayarak cihazı test ediyorlardı. Onlar, olay yerini terk ettikten sonra da Hunter geliyordu. Bu yüzden Hunter, testler hakkında hiçbir şey bilmiyordu... Ancak, Drake'in adamları, cihazı kullanmış oldukları için Hunter, yangın yerlerine geldiğinde kısa bir süre sezyum-137'ye maruz kalıyordu ve işte bu nedenle MAST, Hunter'ın evinde sezyum-137'inin izlerine rastlamıştı...

Duman.

Evet, tabii ki.

Duman, radyasyonu yayıyordu. Böylelikle de MAST şehirde yaptığı radyasyon taramalarında testleri teşhis edemiyordu.

Evet. Sonunda görebiliyordum. Yangınlar, dikkati dağıtmak için çıkarılmamıştı.

Duman, radyasyonu yaymıştı. Mantıklıydı. Ancak, bu, o anda hiç umrumda değildi.

Tek umrumda olan Lien-hua'ydı.

Angela, bana yardım ederken zamanımı çok fazla harcamıştı. Hem de çok.

***

Lien-hua, başını salladı. Her şey çok bulanık ve loştu. Dünya sanki puslu bir rüyanın içine gizlenmişti. Otel odası. Otel odasında olanları hatırladı. Melice. Ok. Şimdi de yan yatıyordu. Bu kadarını fark edebilmişti.

Ancak, yatakta değildi. Hayır. Başka bir yerdeydi. Sert ve soğuk bir yer. Üzuvlarını hafifçe kıpırdatarak çabucak vücudunu yokladı. Kırık yok gibi görünüyordu. Bağlı da değildi. Bu iyidi. Ama neredeydi?

Başını bir kez daha sallayarak düşüncelerini berraklaştırmaya çalıştı. Ağırlaşan göz

kapaklarından birini açtı. Bulanık. Her şey çok bulanıktı.

İki kez gözlerini kırptı. Yatakta olmadığı kesindi.

Yorgun elini bacağına doğru kaydırды. Ancak, kotunun kumaşı yerine, bir gece el-bisesinin ipeksi inceliğini hissetti.

İki gözünü birden açtı.üzerindeki gördü. Şık ve kırmızı.

Lien-hua'nın başı hâlâ zonkluyordu. Dönüyordu. Hem de çok dönüyordu.

Ellerini öne getirdi. Doğrılmaya başladığında sol bileğinde soğuk bir halka hissetti ve sonra da kilitlenen bir kapı sesi duydu.

***

Cep telefonumun yeri hakkında haber beklerken Lien- hua'nın, masanın üzerinde

duran not defteri dikkatimi çekti. Sonlardaki bir sayfası işaretlenmişti. İşaretli sayfayı açtım ve sapından koparılmış bir çiçek resmi çizmiş olduğunu gördüm.

Resmin altına "17 Haziran 1999" yazmıştı.

Tarih, bana hiçbir şey ifade etmiyordu ve daha üzerinde kafa yoramadan hattın diğer tarafından Angela'nın telaşlı sesini duydum: "Bulduk, Pat. Telefonun Sherrod Akvaryumu'nda."

Telefon ahizesinin masaya çarptığını duyduğumda çoktan kapıya varmıştım bile.

***

Lien-hua, diğer tarafına döndü ve Creighton Melice'in, çıplak ayağının yanında çömelmiş olduğunu gördü. Bir anda nerede olduğunu anladı. Sherrod Akvaryumu'ndaki boş köpek balığı uyum havuzunun içindeydi.

Baş dönmesi hafiflemiş, aklı berraklaşmıştı. Ayaklarının üzerinde doğruldu.

Melice, ayağa kalktı ve gülümsedi. "Boğulmak çok kötü bir ölüm şekli olacak. Sence de öyle değil mi, Ajan Jiang?"

Hâlâ biraz sersem gibi olmasına rağmen Lien-hua'nın içgüdüleri harekete geçti ve süratle zinciri uzanabileceği en son noktaya kadar çekerek Melice'a doğru hamle yaptı. Havada sağ bacağını, Melice'ın çenesine isabet edecek şekilde çevirdikten sonra sertçe vurdu. Melice, havuzun camına çarptı ve bu arada zincir, Lien-hua'yı şiddetle yere geri çekti. Bileği çok acımişti. Fakat, birkaç saniye içinde tekrar ayağa kalktı. Kolları kenetlenmiş bir hâlde dövüşmeye hazırdı. Melice, ayağa kalkıp başını salladı. Bacakları titriyordu. Bu, Lien-hua'nın en iyi vuruşu değildi. Ancak, en kötüsü olduğu da söylenemezdi.

Eğilerek kavgaya hazır bir şekilde durdu. "Hadi, Creighton

Melice. Seni, bir kız gibi dövüşebilmeyi diler hâle getireceğim!"

Tessa, Riker'ı öptüğünde içinde, bu geceki seçimlerinin sonuçları hakkındaki olabilecek tüm şüphelerini yutan sıcak bir ürperti hissetti.

Derinlerde bir yerde, başka bir dünyada müzik, uzaktan atan bir kalp gibi vuruyordu.

Heyecanlı. Çok heyecanlıydı.

Geçen birkaç dakika süresince yanlarından, koridordaki odalara giden veya gelen birçok çift geçmişti.

Sonunda Riker, kendini, Tessa'nın dudaklarından sadece konuşabilecek kadar uzağa çekti. Ona sımsıkı sarıldı. "Sanırım merdivenlerin burasında biraz ayak altındayız." Sözlerinde hem bir umut hem de bir davet vardı. "Yalnız değiliz. Hadi gidip bir oda bulalım."

Heyecanlı.

Çok heyecanlıydı.

Öpücüklerinin tatlılığı, Tessa'nın içindeki tereddüt belirtisini yendi. Tessa, ayağa kalktı ve Riker'ı koridorun en sonundaki odaya doğru takip etti.

Lien-hua'nın akli hâlâ bulanıktı ama yine de direndi. Melice'ın onunla dövüşüp dövüşmeyeceğini görmek için bekledi. "Benden bu kadar çok mu korkuyorsun, Creighton? Zincirlenmiş bir kızıdan mı korkuyorsun? Belki şimdi seni otelde dövdüğüm kadar iyi dövemem. Ama yine de bundan pek emin değilim. Sen hiç de sandığın kadar iyi değilsin!"

Gözünün ucuyla yukarı köşedeki tripodu gördü. Bir an için bunun, cihaz olabileceğini düşündü ama sonra video kamerası olduğunu fark etti.

Hayır, bu hiç iyi değildi. Hem de hiç.

"Seninle dövüşmek istemiyorum." dedi Melice. "Seni izlemek istiyorum. Bakalım diğerlerine kıyasla ne yapacaksın. Bu akşam tüm dünya, seni izliyor olacak. Eğlence

konusunda benimle aynı zevke sahip olan birçok insan seni izleyecek. Bir FBI ajanı mı? Dünyanın en büyük akvaryumunda mı? Yarına kadar en azından seksen bin defa tıklanır. Hatta belki yüz bin defa."

Lien-hua, ayağıyla hızla zinciri çekti.

"Güzel. Bunu yapmaya devam et. Ne kadar çok mücadele edersen film o kadar iyi olur." Havuzdan çıkan merdivenleri, her basamağa yaralı ellerinden kan izleri bırakarak tırmanmaya başladı. "Depodaki su depomu, paramparça ettin ama sanırım bu da işimizi görür. Sence de öyle değil mi? Maalesef canlı yayın olamayacak. Polisler tarafından rahatsız edilmek istemem." Yukarıya çıktığında hayvan yetiştirme alanına göz gezdirdi. "Çok ironik, değil mi? Dün sabah her şeyin başladığı yerdeyiz."

Lien-hua'nın içine korku saplandı. Cesur ol! Cesur olman gerekiyor! "Shade nerede?

Hâlâ yüzünü göstermekten korkuyor mu?" diye sordu.

"Shade, yarım kalan birkaç işi hallediyor."

Melice'ın, Pat'i kastetmiş olabileceğinden endişelendi. Ancak, güçsüz veya korkmuş görünmek istemediğinden endişesinin, yüzüne yansımaya izin vermedi. Melice, saatine bakıp devam etti: "Yarım saat içinde burada olur. İkinizin tanışma fırsatı olamayacağı için üzgünüm. Film çekimi o zamana kadar bitmiş olur."

O anda Lien-hua her şeyi anladı. Melice'ın tüm bunları yap- masındaki temel sebebin farkına vardı. "Acı. Shade, seni cihazla öldürecek. Acıyı hissetmeni sağlayacak."

"Evet." Yan tarafa baktı. "Cihaz, çoktan hazır beni bekliyor!" Ardından gözleri tekrar uyum havuzuna kaydılar. Lien-hua'nın vücudunu süzdü. "Bu arada o elbisenin içinde çok

güzel görünüyorsun. Eminim izleyenlerin, formda kalmış olmanı takdir edeceklerdir."

Lien-hua, çevresine baktı. Kaçmak için bir yol düşündü. Ancak, görünürde kaçmaya imkân yok gibiydi.

Lütfen boğulmak olmasın! Her şey olsun ama boğulmak olmasın!

Melice, kamerayı yerleştirdi. "Şimdi burada, bana biraz yardımcı olman gerekebilir. Havuzun ne kadar zamanda dolacağından pek emin değilim. Birkaç kez çekim yapmak zorunda kalabilirim. İstedğim çekimi elde edene kadar bir miktar su boşaltıp sonra havuzu tekrar doldurmam gerekebilir. Yani, nefesini tutmak için elinden geleni yap ki iki veya üç çekim dayan."

Sonra Creighton Melice, gözden kaybolup bir yerlerdeki vanayı açtı ve dört metre derinliğindeki köpek balığı uyum havuzu suyla dolmaya başladı.

Akvaryumun az kullanılan çıkış kapısının önünde, iki paslı çöp bidonunun yanında durup arabadan fırladım. Kapı kilitliydi. Kilidi belki açabilirdim ama zaman kaybetmek istemedim. Onun yerine ateş edip binadan içeriye süzüldüm.

Melice'ın yüzü, kameranın yanında belirdi. "Hissetmeye başlıyorsun, öyle değil mi, Lien-hua? Sorgulama odasında konuşmuş olduğumuzu? ümit kapısı kapanmaya başladı. Bileğin kızarıp çürüyene kadar zinciri çekeceksin. Kopçayı yerinden oynatmaya çalışacaksın. Belki kilidi açmayı bile deneyeceksin. Ancak, bu süre içinde su yükseliyor olacak ve en sonunda acı gerçeğe yüzleşeceksin: Kaçamayacaksın! Bu gece, ben seni izlerken burada öleceksin."

Su, dizine kadar gelmişti. Havuz, beklediğinden daha hızlı doluyordu.

Melice devam etti: "üzülme. Önümüzdeki birkaç ay boyunca yüz binlerce hevesli izleyiciyi eğlendireceğini düşün." Ardından ekledi: "Kim bilir, belki yaza kadar bir milyon kez izlenirsin."

***

Tessa, odayı inceledi. Ahşap zemin. Sıvalı duvarlar, üzerinde pis, buruşuk ve karman çorman çarşaflar olan iki kişilik bir yatak, köşeye itilmişti, uzaktaki duvarda, dar ve kapalı bir pencerenin önünde rengi solmuş mavi perdeler vardı. Oda, bir barın arka tarafı gibi kokuyordu ve içerideki tek hava, banyo kapısının yanında titreyen vantilatörden geliyordu. Tepede ışık yoktu. Sadece yatağın yanında ufak bir lamba vardı. Riker, o tarafa doğru gidip ışığı kapattı. Artık odadaki tek ışık, pencereden içeri girip çarşafların üzerine beklentili bir şekilde vuran sarı loş ışıktı. Riker, Tessa'ya yaklaşıp

onun elini tuttu. Tatlı sözler söyleyerek Tessa'yı yatağa doğru götürdü. Arıtma borularından oluşan sersemletici labirentin içinden hızla koştum. Lien-hua'nın hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyordum. Tek yapabildiğim hâlâ yaşıyor olması için dua etmekte. Melice'ı tutukladığımızda o, Lien-hua'nın, bir sonraki kız arkadaşı olacağını söylemişti. Kız arkadaşlarına neler yaptığını çok iyi biliyordum. Bu nedenle köpek balığı uyum havuzuna doğru gittim. Lien-hua'yı götürmüş olabileceği en mantıklı yer orasıydı. Yaklaşmıştım. Birkaç defa daha saptıktan sonra oraya varacaktım. Tessa'nın kalbi heyecan ve korkuyla titredi. Vantilatörden esen hava, perdeleri hareket ettirdi. Hafifçe dalgalandılar. Tessa, bu loş ışıktaki mavimsi perdelerin, mor gibi göründüklerini düşündü ve bu düşünceyle Poe, ona fısıldadı. Sözleri yüzyılları aşarak mezardan yükseldi: "İpeksi mor perdelerin hüznü ve belirsiz hışırtısı

ürpertti beni. O ana kadar hissetmemiş olduğum tuhaf korkular kapladı içimi."

Tuhaf korkular.

O ana kadar hissetmemiş olduğum.

Tessa, daha önce hiç, bir adamla çıkmamıştı. En azından böyle bir adamla. Bu, annesinin çok hassas olduğu bir konuydu ve o öldükten sonra Tessa, iki samimi teklife rağmen annesinin hassasiyetine saygı göstermişti. Bu şekilde olmaması gerekiyordu.

O ana kadar hissetmemiş olduğum tuhaf korkular.

"Düşünüyordum da..." dedi Riker.

"Hayır!" Tessa, geri çekildi. Ancak, biraz sendelemişti. Dengesi yerinde değildi. Zaten her şeyin dengesi bozuktu. "Hayır, gitmem gerekiyor!"

"Daha yeni gelmiştik!"

Geri geri gitti. "Gitmem lazım! Gitmeliyim!"

Riker, ona doğru gidip Tessa'yı kolundan tuttu. "Hey hey hey hey! Kuzgun. Bu kadar çabuk değil." Tutuşu gereğinden sertti.

"Hayır dedim! Şimdi, kolumu bırak!"

Hayır, bu olamazdı.

Kolunu tutmaya devam etti.

"Bırak!"

Yavaşça bıraktı. Ancak, her an tekrar tutmaya hazır bir biçimde kolları gergin duruyordu. "Artık bir pazarlık yapmamızın zamanı geldi diye düşünüyordum."

O ana kadar hissetmemiş olduğum tuhaf korkular.

"Ne tür bir pazarlık?" Bileğindeki lastik bantlara uzandı. Fakat, bulamadı.

Riker'ın yüzünü bir gülümseme kapladı ama bu, gerçek bir gülümseme değildi.

"Gerçekten de böyle bir dövme için 180 dolara yaptırtacağıma inanmıyorsun, değil mi? Beş saatlik bir çalışma ve Lachlan buradaki en iyi dövme ustası. Üzerinde 700 dolarlık zaman ve mürekkep değeri olan bir dövme taşıyorsun."

Zayıf da olsa müzik, sözlerinin arkasında gümlüyordu. Belirsiz bir kalp atışı gibi. "Lachlan'e yapmasını sen söyledin." Tessa, kapıya doğru yavaş yavaş ilerliyordu. "Bana istediğimi vermesini söylemiştin."

"Bu doğru. Söyledim. Ben sana istediğini verdim ve şimdi de senin bana istediğimi verme zamanı geldi ve hesaplarıma göre bunun için en az birkaç saate ihtiyacımız olacak."

Kanı dondu. Kapıya koştu. Ancak, yeteri kadar hızlı değildi. Riker, ona yetişip güçlü koluyla kapıyı kapattı. Tessa, Riker'dan uzaklaşarak pencereye doğru geri geri ilerlemeye başladı.

Aklına gelebilen tek çıkış yolu buydu.

Atlamak...

Atlamak...

Merdivenlerin arkasında asılı olan ıslak dalgıç kıyafetlerinin yanından geçtim ve Lien-hua'yı, köpek balığı uyum havuzunun dibine zincirlenmiş bir biçimde gördüm. Su, bacaklarının yansına kadar gelmişti. Beni gördüğünde parmağımı dudağıma götürerek sessiz kalması için işaret ettim ve sonra, "Kaç kişiler?" diye diğer elimle işaret ederek sordum.

Elini, bacağının arkasına saklayarak "Bir veya iki." diye işaret edip cevap verdi.

Creighton Melice'ın sesini duyabiliyordum. "Kız kardeşini özlüyor musun, Lien-hua?"

Kız kardeş mi?

"Ne dedin, Melice?" diye bağırdı Lien-hua. Sesi soğuk ve sertti.

"Silahlar?" diye parmaklarımla sordum.

"Tabanca. Oklar. Cihaz." diye işaret etti. Aynı zamanda da Melice'a bakıyordu.

"Kız kardeşin. Chu-hua. Onu özölüyor musun? Ben Mirabelle'ı özölüyorum. Ancak, senin için daha farklı olmalı. Tek yumurta ikizlerinin aralarında özel bir bağ olduğunu duymuştum."

Lien-hua, ikiz kardeşi olduğundan hiç bahsetmemiştir.

"İkizlerden biri acı çekince..." dedi Melice. "Bazen diğeri de aynı acıyı hissedermiş. Söylenen bu. Birisi öldüğünde diğeri de sanki bir yarısı ölmüş gibi hissedermiş. Bu doğru mu? Benim duyduğum böyle. Bunu hep merak etmişimdir." Sessizce merdivenleri çıkmaya başladım.

İlk önce büyük tehlikeyi yok et.

Melice mı yoksa Shade mi?

"Pekâlâ Ajan Lien-hua Jiang!" diye devam etti Melice. "Onun öldüğü şekilde öleceğini bilmek nasıl bir duygu?"

***

Creighton Melice, Chu-hua'nın adını söylediği anda her şey tekrar canlandı. Anılar, pişmanlık ve aklının derinliklerine gömülü olan korkunç görüntülerin hepsi, doğru zamanı bulup geçmişinden uğuldayarak çıkıverdiler ve Lien-hua'nın içini kapladılar.

Chu-hua'nın havuzdaki yüzükoyun yatmış hâli... Belki hâlâ yaşıyordu... Yaşıyor olabilirdi... Belki Lien-hua, deneseydi onu kurtarabilirdi; eğer yüzme bilseydi, eğer sudan korkmuyor olsaydı...

Lien-hua, parmaklarını ızgaranın metal çubuklarından içeri sokup metaller derisini çizene kadar çekti. Ancak, ızgara kıpırdamadı bile.

"Hiçbir zaman kaza olduğuna inanmadın, öyle değil mi?" diye devam etti Melice. "Polis, sana kaza olduğunu söylemişti ama sen inanmadın."

Melice, haklıydı. Lien-hua, kaza olduğunu söylemelerinden nefret etmiş ve sırf bu yüzden de dedektif, daha sonra da analist olmaya karar vermişti; kendisinden esirgeneni, yani gerçeği başkalarına verebilmek için.

Pat, acele etmen lazım!

"Filmi sana gösterecek zamanımızın olmaması çok acı." dedi Melice. "Evde yaptığım ilk çekimdi. Benim ilk, gerçek kız arkadaşımdı."

Creighton, gülümsedi. Evet. Dostu ve hayranı Shade, gerçekten de kariyerini iyi takip edip web günlüğünü bulmuştu.

Melice'ı belli bir sebep nedeniyle seçmişti.

Her şey çok mükemmeldi.

"O zamanlar zincir kullanmak aklıma gelmemişti." diye seslendi Lien-hua'ya. "Ama bence böylesi çok daha iyi, sence de öyle değil mi?"

Daha sonra olanlar, sadece birkaç saniye içinde gerçekleşti.

***

Tessa, pencereye kadar geri geri gidip onu açmaya çalıştı. Kilitliydi. Riker, onu izledi ve daha sonra Tessa'ya doğru hızla yürüyüp onu omuzlarından kavradı ve duvara doğru itti.

"Hayır, hayır, hayır!" Tessa'nın midesi bulanıyordu ve kendini çok yorgun hissediyordu. Sanki neden o içkileri içmişti ki? Dikkatini toplaması güçleşmişti. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Diziyle onun kasığına vurmayı denedi. Ancak, Riker bunu

bekliyor olacaktı ki bacağını yana kaydırıldı. Sadece kalçasına isabet ettirebilmişti.

Riker, elini, Tessa'nın omzundan koluna doğru kaydırıp sağ eliyle, hâlâ hassas olan dövmesini sıktı. Tessa'nın gözlerinde acı yüzünden keskin ateş kıvılcımları belirdi. Bağırarak istedi. Haykırmaya ihtiyacı vardı. Ancak, ses çıkarmamak için direndi. Haykırışının Riker'a vereceği zevki engellemek için direndi. Riker, daha da kuvvetli sıktı ve Tessa'nın gözünün kenarından bir damla yaş aktı. Ancak, yine de korkuya boyun eğmedi.

"Bunu kolay yoldan yapmayı umuyordum." Sesi kısık ve kin doluydu. "Ama sen bu yolu seçtin."

Hızlı düşün, hızlı düşün, hızlı düşünl.

"Hazırlanmam gerekiyor." "Bana göre zaten hazırsın."

Zaman kazan, Tessa. Zaman kazan!
"Hayır. Ben ciddiym. Bir dakikalığına
banyoya gitmem gerekiyor, tamam mı?"

"Hayır, gerekmiyor."

"Kapa çeneni! Sana gerekiyor dedim! Kız-
sal meseleler. Bırak beni!"

Gitmesine izin vereceğinden emin
değildi, ama yavaşça elini gevşetti.Şükürler
olsun! Kolunun sızlayan acısı, hafiflemeye
başladı.

"Pekâlâ. Sadece beş dakika. Çabuk hazır-
lan. Eğer beş dakika sonra dışarıya çıkmaz-
san ben oraya gelirim ve o zaman şimdiki
kadar nazik olmam."Tessa, el çantasını bir
hışımla alıp Riker'ı iterek tuvalete gitti ve
kapıyı arkasından kapadı.

Burada güvende olabilirdi.

Burada güvende olabilirdi.

Kapıyı kilitlemek için uzandı. Ancak, kapı
kilidinin olmadığını gördü. Çevresinde

döndü. Pencere de yoktu, başka kapı da. Hiçbir çıkış yolu yoktu.

Sonra derin ve soğuk bir ürperti hissetti.

"Beni burada tanırırlar." demişti Riker kulübe girdikten hemen sonra. "Buraya sık sık gelirim."

"Hayır, olamaz! Tanrı'm, lütfen. Olamaz!" diye fısıldadı. Sözleri, dehşet dolu bir dua hâlini almıştı. "Ben ilk değilim!.."

***

Merdivenlerin sonuna gelmiştim.Büyük tehlikeyi yok et. Tabanca ara.Seri bir hareketle yukarıya çıkıp tabancamı Melice'a doğru tuttum. "Ellerini yana aç! Görebileceğim şekilde! Dizlerinin üzerine çök!" Elinde tabanca yoktu. Ancak, sekiz metre ileride, elime nişan almış bir biçimde duran dünyanın en mükemmel cinayet silahını gördüm. Sezyum-137 ünitesi arabamdaydı.

Fakat, yine de pek emin değildim; cihaz, buna rağmen de çalışabilirdi.

Bir kişi var. Belki de iki.

İlk önce büyük tehlikeyi yok et.

Cihaza üç el ateş ettim. Parçalanarak karantina tanklarından birinin üzerine devrildi. Çıkan buharlı su cızırtısından, cihazın suya dayanıklı olmadığını anladım.

"Hayır!" diye kükredi Melice. Tabancamı ona doğru çevirdim. Ancak, çok geç kalmıştım. O da bana nişan almıştı. Ateş etti. Kurşun, sağ bacağımın üstünden içeri girdi. Vurulmanın etkisiyle merdivenlerden yuvarlanıp yere çarptım.

***

"Bekliyorum, Kuzgun!" diye bağırdı Riker. Sesini hırs bürümüştü. "Üç dakika!"

Tessa'nın bir plan yapması gerekiyordu.Ancak, nasıl kaçabileceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

***

Tavana baktım. Aklımı toplamayı deneyip bacağımdan yukarı doğru çıkan acıdan zihinsel olarak kendimi soyutlamaya çalıştım.Vurulmuştum. Su, Lien-hua'nın beline kadar geliyordu. Onu kurtarmalıyım. Elimi çabuk tutmalıyım.Yaramı inceledim. Kurşun, önden girip kuadrisepsimin yan kısmından çıkmıştı. Kemiğe veya ana damara isabet etmemişti. Hiçbir zaman şansa inanmamışımdır, ama o anda, inanmaya başlasam iyi olacak diye düşündüm. Yürüyebilirdim. Fakat, bu, riskli ve çok acı verici olabilirdi. Bir elimi kurşunun girdiği, diğerini ise çıktığı yere bastırdım. Kanamayı kontrol altına almanın bir yolunu bulmalısın.

"Hayır!" Yukarıda Melice, öfkeden çıldırıyordu. Parçalanmış cihazı okşayarak sevdiğini hayal ettiğim görüntüsü, gözümün önüne geldi. "Hayır, hayır, hayır!"

Güzel. Demek her şeye rağmen acı çekebiliyordu: Tüm umutlarının elinden alınışının acısını. Acı çekmenin, Melice için, düşlediği gibi olup olmadığını merak ettim. Ancak, öfkeli haykırışlarından, yok olmuş umutlarının verdiği acının tam olarak hayal ettiği gibi olmadığını anladım.

Aslında istediği hiçbir zaman acı çekmek olmamıştı. O, sadece acısız cehennemden kurtulmak istemişti...

"Sen öldün artık, Bowers!"

Tabancam. Tabancam nerede? Düşürmüştüm. Evet. Ama nereye? Geriye doğru sendelediğinde düşürdün. Merdiven boşluğunun kenarına çarptığında.

Yukarıda olabilirdi. Umarım orada değildir. Melice veya Shade, işimi bitirmek için aşağıya gelmeye karar verirler diye merdivenlerin kenarından hızla kaçtım. Tabancamı bulmak için çevreme göz gezdirdim.

Hiçbir şey göremedim.

Sonra camdan Lien-hua'ya baktım. Izgarayı çekiyordu. Tabancamın uyum havuzunun dibinde olduğunu fark ettim. SiG marka tabanca, suda da ateş edebilirdi. Ancak, çok uzaktaydı. Lien-hua, ona ulaşamazdı.

"Hey, Bowers!" Melice'in sözleri bıçak gibi keskindi. "Oraya gelip seni yavaş yavaş öldüreceğim ama önce, onun ölüşünü izlemeni istiyorum. Bu senin ödülün."

Keşke otelden çıkmadan önce yardım çağırıyaydım!

Durumu değerlendir: Telefonum ve tabancam yoktu; birkaç dakika içinde su,

Lien-hua'nın başına kadar gelecekti ve ben yaralıydım. Bir şey yapmadan önce kanamamı durdurmam gerekiyordu.

Çevreme göz gezdirdim ve merdiven boşluğunun arkasında asılı olan ıslak dalgıç kıyafetlerini gördüm.

Kauçuk, su geçirmez. Kanamayı tutar.

Eğer dalgıç kıyafetlerinde ağırlık kemeri varsa bir şansım olabilir.

Elimden geldiğince çabuk, tek elimi kullanarak kendimi merdivenlerin çevresinden sürükledim. Her hareketimde ivmelenen derin acı bacağıma zonklattı. Ancak, hareket etmeye devam ettim. Etmeliydim.

Dört dalgıç kıyafetini kenara ittikten sonra, sonunda bir askıya asılı kauçuk bir ağırlık kemeri buldum, üzerinden ağırlıkları atıp bacağıma sardım. Sargı bezi kadar sıkı olmamıştı ama bandaj görevi görecekti kadar

da sıkıydı. Kanama yavaşladı. Tekrar düşünebiliyordum.

Seçeneklerimi düşündüm. Hiçbiri iyi değildi. Melice, stratejik pozisyondaydı. Merdivenleri çıkabilsen bile seni hemen oracıkta vurur; arabaya kadar gidip yardım çağırmak çok uzun zaman alır ve bu arada Lien-hua, boğulur.

Camın diğer tarafından Lien-hua,, "Acele et!" diye parmağıyla işaret etti ve ardından, "Sana ihtiyacım var." işaretini yaptı.

"Geliyorum." diye parmaklarımla cevap verdim.

Ayaklarımın üzerinde doğruldum. Bacağım her adımda isyan etmesine rağmen kapı aralığından geçtim, üst kattaki ofislerden yukarıya doğru uzanan köpük damıtma kulesine doğru bacağımı sürüyerek gittim.Geçiş. Hayvan Yetiştirme Bölümüne bir geçiş vardı.Sonra, kulenin mahyalı köşesinden tutup sol bacağım sanki ölü bir

ağırlıkmış gibi sallanarak tırmanmaya başladım.

***

"İki dakika!" diye bağırdı Riker.

Tessa, banyoyu inceledi. Tuvalet kâğıdı. Klozet. Tam ortasında asılı bir tek ampul. Ayna yoktu. Neden ayna yoktu sanki? Ayna olmalıydı! Kâğıt havlu makinesi. Lavabo pompası. Banyo havlusu, havlu askısında asılıydı. Riker'ın yüzüne dökebileceği bir çeşit kimyasal temizlik malzemesi var mı diye baktı. Hiçbir şey yoktu.

Seramik klozet kapağı olabilir mi?

Tekrar baktı. Klozet yere monte edilmişti. Kapağı yoktu.

Bir saniye. Havlu askısı.

Evet, belki.

Havluyu attı. Askılığın demir çubuğunu tutup asıldı.

Ancak, çok sağlamdı. Vidalarla tutturulmuş olmalıydı.

Hadi! Hadi! Bir şey olmalı! Olmalı!..

Ona, lavabo pompasıyla vurabilirdi ama canını acıtacak kadar güçlü değildi. Bu, sadece Riker'ı daha da kızdırmaya yarardı.

Tessa, çantasını lavabonun içine boşalttı. Silah olarak kullanabileceği bir şeylerin olması gerekiyordu. Kesinlikle gerekiyordu!

Bakalım: Kalın uçlu bir kurşun kalem, not defteri, sakız, bir flash disk, Riker'ın vermiş olduğu büyük bir şişe antibakteriyal sabun, iPod'u, birkaç ruj ve rimel, cüzdanı, birkaç madeni para, yarasına sürdüğü küçük bir şişe losyon ve cep sözlüğü.

Diğer odadan gelen bir ses duydu. Belki de Riker, ona doğru geliyordu.

"Hazırlandığınızı duyamıyorum."

Tessa, uzanıp sifonu çekti. "Bir dakika. Neredeyse hazırım!" Sözleri elinden geldiğince rahat söylemeye çalışmıştı.

Bu olamazdı! Gerçek olamazdı.

Ama gerçektir.

***

Parmaklarımda ateş, kalbimde nefretle tırmandım. Öfke ve korkunun karışımını, sürekli mücadeleyi hissedebiliyordum. Karanlık dalgalar akarak beni çağırıyorlardı. Lien-hua'yı kurtarmak için her şeyi yapardım. Hem de her şeyi...

Ne pahasına olursa olsun onu kurtarmaya yemin ederek tırmandım.

Lien-hua, tüm gücüyle vurdu. Ancak, tek başarabildiği zincirin, ökçe kırışını yaralaması oldu ve bacağından yukarıya doğru korkunç bir acı saplandı. İzgara yerinden oynamamış, zincir kırılmamıştı ve kırılmayacaktı da. Buna imkân yoktu.

Öleceksin! Hemen şimdi. Burada. Chu-hua'yı öldüren adamın ellerinin arasında.

Ümidi tükeniyordu.

Tükeniyor.

Belki de yaşamak istemiyordu. Belki de ölse daha iyi olurdu.

Özgürlük veya ızdırap?

Izdırap...

Ölüm...

İki çiçek: Lien-hua, lotus; Chu-hua, kasımpatı. İkisi de aynı adam tarafından kökünden koparıldı.

Dün Lien-hua, Tessa'ya, o kadar çok yozlaşma gördükten sonra saflık ve aydınlanmaya inancının yıkıldığını söylemişti ve bu doğrudu.

Kendimizi aşamayız.

"üzgünüm. Seni kurtaramadım." diye fısıldadı kız kardeşinin hayalet gibi görüntüsüne. Su, göğsünü aşmıştı. "Korkuyordum! Sudan korkuyordum!"

Yaralı yapraklar.

Aranjman asla eskisi gibi olmayacak.

Hayır, kendimizi aşamayız.

Peki ama, Tessa, ona ne sormuştu? Ne demişti?

Başka birisi aşmamızı sağlayabilir mi?

O anda soru, beraberinde cevabını da getirdi ve Lien-hua yaralı kalbinin derinliklerinde dua etti. Orada olduğundan emin olmadığı Tanrı ya haykırdı. Geçmişini, kendisini ve 17 Haziran 1999'da kız kardeşini, ailesinin evinin havuzunda yüzükoyun yatarken bulduğundan beri, içinde taşıdığı şiddetli pişmanlıkları aşmasını sağlaması için ona yalvardı.

***

"Pekâlâ. Bu kadar yeter!" diye bağırdı Riker. "Artık Kuzgunumla oynamak istiyorum!" Ve ardından Poe'dan alıntı yapma cüretinde bulundu: " 'Yalnızca bu ve daha başka bir şey değil.' "

"Geliyorum. Bir saniye!"

Sabun. Lavabo pompası. Havlu.

Evet, evet. Tessa'nın düşünebildiği tek yol buydu. Pompayı eline alıp musluğu açtı.

Kulenin yarısına gelmiştim. Dört metre aşağımda Melice'ı gördüm. Ne kadar uzağa atlamam gerektiğini hesapladım. Sağlam olan bacağıma abanarak bir çıkıntının kenarında Melice'a yüzüm dönük bir şekilde durdum ve üzerine atladım. Creighton Melice, aniden üzerine düşüp onu yere seren ağırlığın baskısını hissetti. Bowers olduğunu biliyordu. Her nasılsa Bovvers'tı. Atlamanın etkisiyle Creighton'm tabancası fırlayıp uzağa, Yedi Ölümcül Deniz sergisine giden gömme görüntü kapısına kadar kayarak gitti.

Creighton, onun elinden kurtuldu.

Elimden kurtuldu. Çok hızlıydı. Besin Hazırlama Bölümüne doğru koştu ve ben de beceriksizce, acı içinde ayağa kalktım. Sol ayağım, neredeyse dayanması imkânsız bir acıyla sızlıyordu. Zemin kaygandı ve bu da ayakta durmamı daha da güçleştiriyordu. Bacağımdaki yarayla onu kovalayamazdım.

Köpek balığı uyum havuzuna baktım. Su, Lien-hua'nın çenesine kadar geliyordu.

Hava. Ona hava vermeliydim.

Dalgıç tüpleri duvarın oradaydı.

Tüplere doğru gitmeye başlamıştım ki Melice, elinde ince uzun deri yüzme bıçaklarından biriyle, Besin Hazırlama Bölümünden çıktı. Lien-hua'nın hayatını kurtarabilmem için onu geçmem gerekiyordu. Lien-hua, derin bir nefes aldı. Artık sadece birkaç saniye vardı. Kız kardeşinin yanına gitmesine birkaç saniye kalmıştı. Bir kez daha suyun üzerine doğru uzandı.

Ancak, bu defa erişemedi.

***

Tessa, hazırlanmıştı. Islak havluyu el çantasının içine tıktı. Havluya sardığı ampulü kırdı ve sonra banyonun en gerisine

gitti. Riker, kapıyı bir hışımla açıp çıkışı kapadı. "Bu zaman kaybı sana pahalıya mal olacak!" dedi. Tessa, cevap vermedi. Riker, ileriye doğru bir adım atıp bir yandan da kemerinin tokasına uzandı. "Artık yuvaya dönme zamanı geldi, benim küçük Kuzgun'um."

Bir daha asla Kuzgun'dan alıntı yapma "Ben hazırım." dedi Tessa. "Gel al beni."

"Bu, çok eğlenceli olacak." dedi Melice bıçağı kaldırarak. Ellerindeki korkunç yaralardan kan damlıyordu.

Su, hızla yükseliyordu. Çok hızlıydı. "Havuz boşaltma vanası nerede, Creighton?" Bacağım hissizleşmeye başlamıştı. Ayakta durmakta bile zorlanıyordum. "Onu oradan çıkarmama yardım et!"

Adamın elinde bıçak var. Kadın ölüyor.

Basque. Melice.

Melice. Basque.

"Korkarım ki vanayı çoktan kırdım." Melice, Besin Hazırlama Bölümünü işaret etti. "Ama kırmadan önce suyu sonuna kadar açtım." Köpek balığı uyum havuzuna pis pis baktı. "İşte burası, tam burası, suyun başını geçtiği zaman, filmin en iyi kısmıdır. Bu

kısmı, hep başa sarıp tekrar tekrar izlerim." Sonra bana dönüp sırtıttı. "Pekâlâ Bowers, ne yapacaksın? Kötü adamı mı durduracaksın yoksa yardıma muhtaç küçük hanımı mı kurtaracaksın?"

Hava tüplerine ulaşabilmen için onu geçmen lazım.

"İkisini de." dedim ve can çekişen bacağımın elverdiği kadar hızla ona doğru ilerledim.

***

Riker, karanlık banyoya girdi. Tessa bir an için, yapmış olduklarını fark edebilecek mi diye merak etti. Ancak, Riker, bir adım daha attı ve yüzü, Tessa'nın duvara tutturmuş olduğu lavabo pompasına çarpınca ürkütücü bir çığlık attı ve ardından Tessa'nın yere dökmüş olduğu su ve sıvı sabunun üzerinde dengesini kaybedip gürültüyle düştü. Riker, ayağa kalkmaya çalışırken

Tessa, ıslak havluyla ağırlaşmış el çantasını sallayıp başına sertçe vurdu ve Riker'in yüzü, şiddetle yer karosuna çarptı. Tessa, bir ağıyla Riker'in sırtına basıp üzerinden atladı ve kapıya doğru koştu.

***

Yana çekilerek bıçak darbesinden kurtuldum ve Melice'in üzerine atlayıp onu duvara doğru ittim. Ancak, beni kolumdan kavrayıp yere fırlattı. İnanılmaz derecede güçlüydü ve kaygan ve ıslak zemin sayesinde beni yetiştirme alanının tam ortasına kadar fırlatmayı başarmıştı. Ayağa kalkıp topallayarak yürüdüm. Güçlülkle nefes alıyordum. "San Diego'ya geldiğinde su deposu çoktan hazırды, öyle değil mi?"

Kısa bir an tereddüt etti. "Bunu nereden biliyorsun?"

Nefesini tat, Lien-hua. Nefesini tut. Geliyorum.

"Ve Shade de oradaydı, değil mi? Polis merkezindeydi. Avukatların aracılığıyla sana cihazın nerede olduğunu söyledi."

"Artık bunların hiçbirinin bir önemi yok!"
Bıçağıyla bana doğru geldi. Çok hızlıydı.

Onunla dövüşmeye çalıştım. Ancak, yaralı bacağım yüzünden dengemi kaybettim. Çelik burunlu botuyla yarama sertçe vurdu. Acı inanılmazdı. Ayağa kalkmayı denedim. Bir kez daha, hamle yaparak bu sefer mideme vurdu. Ellerim ve ayaklarım üzerinde doğrulmaya çabalarken ayağıyla yan tarafıma bastırıp beni yüzükoyun çevirdi. Tekrar yaralı bacağıma vurdu.

Acıdan bayılmak üzereyken beni bileğimden kavrayıp uyum havuzuna doğru sürükledi. "Bak bak, buraya bak. Sanırım onu kurtarmak için çok geç kaldın!"

Başımı yana çevirdim ve Lien-hua'nın ölmek üzere olduğunu ve suyun altından bana bakan güzel gözlerini gördüm.

Oksijensiz belki dört dakika dayanabilir. Beyinde hasar oluşmadan önce maksimum dört dakika. Bu kadar. Ona hava vermen lazım.

Havuzun içindeki tabancayı alabilmek için Melice'ın elinden kurtulmaya çalıştım. Ancak, beni çok sıkı kavramıştı. Bıçağına daha sonra da Yedi Ölümcül Deniz sergisine doğru giden yola baktı.

Beni aniden çekip Yedi Ölümcül Deniz'e doğru sürüklemeye başladı. "Sanırım, Dr. Bowers, köpek balıklarının beslenme zamanı gelmiştir."

Lien-hua için artık hava, bir hatıraydı. Ne kadar denerse denesin yüzeye ulaşamıyordu.

Artık son nefesini almış olduğunu biliyordu. En son nefesini.

Sakin ol. Sakin ol. Sakin olursan daha az hava harcarsın. Ancak, bunu yapabilmek çok zordu. Hem de çok zor. Ağzından aniden

hava kaçtı ve durmadan yükselen suyun yüzeyine kabarcıklar hâlinde çıktı.

***

Tessa, koridordaki diğer kapıları deneyerek zaman kaybetmemeye karar verdi. Saklanması gerek yoktu. Bir an önce kulüpten çıkması gerekiyordu. Merdivenlerden aşağıya, oradan da bara.

Fakat, yardım için bağırdığında sözleri, sadece ilgisiz bakışlar ve müziğin ritmiyle karşılık buldu. Gözünün ucuyla, arkasından gelen Riker'ın düşe kalka merdivenlerden indiğini gördü. Önündeki insan kalabalığını iterek elinden geldiğince hızlı, çıkış kapısına doğru ilerledi.

***

Kurtulmaya çalıştım. Ancak, Melice, durup bir kez daha yaralı bacağıma vurdu ve

sonra beni Yedi Ölümcül Deniz'e giden yola açılan kapıya doğru çekti. Kemerimden sarkan kılıfının içindeki fenerimin belime battığını hissedebiliyordum. Melice, sol bileğimden tutmuştu ve sağ elim serbestti. İki defa onu tutmaya çalıştım. Ancak, başaramadım. Elinden kurtulmam gerekiyordu. Hemen şimdi. Birkaç saniye daha geçerse çok geç olabilirdi.

Bir dakika. Fenerim. Kemerim.

Onu yere ser. Yere sermen gerekiyor.

Beni sürüklerken arkası bana dönüktü. Bu sayede, o fark etmeden kemerimi çözüp kot pantolonumdan çıkarabildim ve sararak bir çember hâline getirdim. Melice, suyun kenarında durduğunda yana döndüm ve çember hâlinde olan kemerimi, havaya fırlatıp diğer elimle yakaladım.

Aniden var gücümle çektim.

Beni, kemeri çektiğim sağ elimin bileğinden tutmuş olduğu için dengesini kaybetti ve yana doğru sendeledi. Dönüp kendimi ona doğru çektim ve var gücümle yüzüne yumruk attım.

Ancak, sağ elinde hâlâ bıçak vardı.

Onu, tam, bileğinden yakalayıp yere yapıştırıyordum ki kolunu kurtardı ve diğer tarafa uzanıp avcunu sapına kadar bıçağın içine soktu. Daha sonra elini sıkı bir yumruk yapıp bıçağı avcunun içine gömerek iyice yerleştirdi. Eliyle ani hamleler yaparak bıçağı yüzüme doğru savurdu. Geriye çekildim. Az kalsın boynuma isabet ediyordu.

"Canımı yakamazsın, Dr. Bowers!" diye tısladı. "Beni sadece öldürebilirsin veya öldürmeye çalışırken ölürsün."

Bıçağı tekrar bana doğru salladığında yana eğildim. Kemeri bıçağın çevresine dolayıp iyice sıktım. Artık hem kolu hem de bıçak kontrolüm altındaydı.

"Senin istediğın gibi olsun." dedim.

Yüzünü şaşkınlık ifadesi kapladı. Kemerı sıkıca tutup Melice'ı da kendimle birlikte çekerek suya doğru yuvarlandım. Tam kenara geldiğimde kemerı bıraktım ve Melice, kendi hızıyla Yedi Ölümcül Deniz'in içine yuvarlandı.

Melice, sudan çıkmaya çalıştı. Ancak, kanayan elleri yarım düzine çekiç başlı köpek balığının dikkatini çekti. Aralarından en büyük olanı, Melice'a doğru kıvrılıp geriye baktı. Onu sudan yukarı çekip kelepçelemeyi düşünmeme kalmadan köpek balığı, Lorenzini ampullerini kullanarak avının yerini tespit etti ve büyük dişlerini Melice'ın yumuşak karnına geçirip onu suyun altına çekti.

Hava ve kan kabarcıkları yüzeye çıktı. Ardından köpek balığı, bir hamlede Melice'ı Yedi Ölümcül Deniz'in derinliklerine, diğer kudurmuş ve aç köpek balıklarının beklediği yere çekti.

Görmemek için arkamı döndüm.

Sonunda Creighton Melice'ın dileği gerçekleşmişti. Artık acısız cehennemde hapis değildi.

Lien-hua! Lien-hua'yı kurtarman gerekiyor!

Ayağa kalkıp yetiştirme alanına doğru sendeleyerek yürüdüm,uyum havuzu, yaklaşık on metre uzaklıktaydı ve artık neredeyse ağzına kadar suyla dolmuştu. Boşaltma vanasını arayacak zamanım yoktu ve dalış tüpleri de çok uzaktaydı.

Lien-hua'ya, benim hava vermem gerekiyordu.

Kulübün kalabalıklığı yüzünden Tessa, çıkış kapısına gidemedi. Bu nedenle en iyi ikinci seçeneğine -duvara doğru- yöneldi.

Yangın alarmı.

***

Lien-hua, artık sakinleşip değerli oksijeninden daha az kullanmaya çalışınca su biraz daha durgun bir hâl almıştı. Kelepçenin altındaki yuvarlak kesikten kan sızdı ve Lien-hua'nın yüzüne doğru ağır ağır süzüldü. Vücudu suyun içinde sallandı.

Havasız kalınca neler olacağını biliyordu. Biraz sonra kalbi ve ardından da kan akışı duracaktı. Sonra bilinci bulanıklaşıp kaybolacaktı ve üç veya dört dakika içerisinde de beyni, ölen vücutuna katılacaktı.

Olacakları biliyordu, kısa bir an içerisinde farkına varmıştı.

Suyun yukarısına baktı.

Yüzeye erişemezdi.

Asla erişemezdi.

Lien-hua'nın ağzından son hava kabarcıkları da çıkarken dudakları son bir sözün şeklini aldı. Artık onun için önemi olan tek bir söz:

Pat.

Sonra,kati sonsuz karanlığın içerisinde, birinin suya daldığını gördü. Lien-hua, hâlâ parmaklarını kıpırdatabildiğin! fark etti ve kıpırdattı.Ona doğru yüzdüm, ümitsizce. Delirmiş bir hâlde.Zincirle boğuşmayı bırakmıştı. Elimi omzuna koyarak kendimi, ona doğru çektim ve gözlerini kırptığını gördüm. Evet, bilinci hâlâ yerindeydi. Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım ve içimdeki tüm

havayı ona verdim. Ardından, daha fazla hava alabilmek için yüzeye doğru yüzdüm.

Ona, biraz oksijen vererek zaman kazandırmıştım.

İyi. Bu iyiydi.

Tekrar ona gidip daha fazla hava verdim ve bir kez daha yüzeye çıktım. Fakat, beni aşağıya çeken bacağımla nedeniyle çok yavaş yüzebiliyordum.

Başarabilirsin! Onu kurtarabilirsin!

Bir defa daha hava verdim. Ciğerlerim yanıyordu. Ancak, yine de yeteri kadar hava veremiyordum. Veremediğimi biliyordum. Gerektiği kadar hızlı değildim.

Yeniden yüzeye çıktım.

Dördüncü kez aşağıya yüzerken parmaklarını kıpırdattığını gördüm. İşaret dili. üç harf işaret ediyordu. Neyi işaret ediyordu? Hiç gücü yoktu ve harfler belirsizdi.

Ona hava verdim ve sonra eline uzandım. Parmaklarını hissedip gözlerimi kapattım. Yanında durdum. Hatırladım. Hatırladım.

D... A... E... D... Acaba aklı mı bulanmıştı? "Dead"kelimesini mi işaret ediyordu?.. D... A... Ve sonra parmakları hareket etmeyi bıraktı. Ağzı açıldı ve son bir hava kabarcığı çıktı ve onu defalarca sarsmama rağmen tepki vermedi. Bilincini yitirmişti. Tepkisizdi.

Artık zamanım yoktu. Onu sudan çıkarmam gerekiyordu ve bunu, hemen yapmalıydım.Tekrar suyun üzerine çıkıp nefes aldım. Aşağıya yüzüp zinciri çekip koparmayı denedim. Ancak, başaramadım. Kilidi açacak zaman da yoktu.

Bir dakika. Tabanca.

Neredeyse nefesim tükenmiş bir şekilde havuzun dibinden tabancamı aldım. Zinciri nişan alıp, ateş ettim. Sağır edici bir ses çıkmıştı. Ancak, suyun altındaki hız, nişan

aldığım halkayı kırmaya yeterli değildi. Şarjörü boşalttım. Fakat, zincir çok kalındı. Kulaklarım çınliyordu. İşe yaramayan tabancamı bırakıp nefesim tamamen tükenene kadar ızgaraya asıldım. Ancak, bu da hiçbir işe yaramadı. Yüzeye çıktım ve kafam sudan çıkınca havuzun kenarından sarkan halat gözüme ilişti.

Sonunda, Lien-hua'yı nasıl kurtarabileceğimi bulmuştum. Sadece, bunu yapabilmek için yeterli zamanımın olup olmadığını emin değildim.

***

Tessa, yangın alarmına ulaşmayı başarmıştı. Ancak, yakınlarda bir kapı yoktu.

İlk başta, kulüpteki hiç kimse, yüksek sesli alarmı veya yanıp sönen tehlike ışıklarını fark etmişe benzemiyordu. Belki de bunların, şovun bir parçası olduğunu sanmışlardı. Sonra, kalabalığı iterek ilerleyen

Riker'ı gördü. Tessa'yı görmüştü. Tessa, insan selini yarıp kapıya ulaşmayı denedi. Ancak, başaramadı.

Aniden, kulübün ışıkları yandı ve insanlar, paniğin durdurulamaz gücüyle çığlıklar atarak kapılara doğru itişmeye başladılar. Fakat, yeteri kadar kapı yoktu. Tessa, duvara yaslanmış bir şekilde durdu ve insan seli Riker'ı ondan uzağa sürükledi. Artık Riker çok fazla umrunda değildi. Onun yerine, eğer birileri bu çılgın kalabalığın içinde ezilirse bunun tamamen kendi hatası olacağını düşünüyordu.

***

Suyun dışına çıkıp elimle, halatı serbest bırakma düğmesine vurdum ve ucundaki metal kancayı yakaladım. Halatın gevşek olduğundan emin olana kadar çektim ve havuza daldım. Eğer bu halat, yüzlerce

kiloluk köpek balıklarını kaldırabiliyorsa metal bir su boşaltma borusunu da çekebilirdi.

Lien-hua'nın güçsüz ve hissiz vücudu yanımda yüzüyordu. Yüzü solgundu. Gözleri açıktı. Artık hiçbir şey görmüyor, hareket etmiyorlardı.

İki dakika. Belki sadece iki dakikası kalmıştı.

Halatın kancasını zincirin en son halkasına geçirip yüzeye yüzdüm. Zar zor sudan hidrolik kontrol panosuna çıktım. Manivelayı aşağıya çektim ve motor sesini duydum.

Bacağımdaki yaranın acısından inliyordum. Ancak, buna aldırmadım.

Hadi! Hadi!

Motor çalışıp halat da taşıyıcı makaraya dolanmaya başlayınca duvardaki telefonu alıp 911'i aradım ve Sherrod Akvaryu-

mu'nda bir boğulma vakasının olduğunu haber verdim. Fakat, bir tek bunu söylemeye zamanım olmuştu, çünkü sonra halat gerilip havuzun dibinden boşaltma borusunun tamamını çekince sarsıcı bir çatırtı sesi duydum.

Manivelayı durdurdum. Suya atlayıp kancayı çıkardım ve Lien-hua'yı kollanma olarak yaralı bacağımın elverdiği kadar hızla havuzun kenarına yüzdüm. Duvarda bir arkalığın asılı olduğunu biliyordum. Ancak, onu tek başıma kullanabileceğimi sanmadığımdan Lien-hua'yı kendim taşımaya çalıştım.

Fakat, hâlâ ayak bileğine zincirli olan boşaltma borusunun ağırlığı yüzünden tek yapabildiğim, cansız vücuduna destek vererek havuzun kenarına tutunmak oldu. Var gücümle onu yukarıya itmeye ve çıkarmaya çalışsam da vücudunu, havuzun kenarına kaydırmayı iki denemede de beceremedim.

En sonunda son bir ümitsiz denemeyle bunu başardım.

Sudan güçlkle çıkıp yanına çömeldim. Yüzü soğuk ve ifadesizdi. Ölümün rengi, dudaklarına düşmüştü bile.

Hayır, hayır, hayır!

Onu sarstım, ismini haykırdım. Birkaç defa daha sarsıp uyanması için, iyi olması için bağırdım. Ancak, tepkisizdi. Başı yana düştü. Mavimsi dili görünür bir biçimde yüzü oksijensizlikten soluyordu. Onu tekrar tekrar sarstım. Hâlâ tepkisizdi.

Bu olamaz! Bu olamazdı!

Suni teneffüs eğitimini, rafting rehberliği eğitimi sırasında almıştım ve daha sonra federal ajan olduğumda bu eğitimi tekrar etmiştim. Başını geriye itip nefes yollarını açmak için çenesini kaldırdım. Yanağımı dayayarak nefesini hissetmeye çalıştım ve sonra göğsünün yükselip alçalmadığını fark ettim.

Nefes almıyordu. Ona iki nefes verdim. İki çok derin ve kuvvetli nefes. Sonra nabzını yokladım.

Nefes yolu teneffüsü, hava dolaşımı...

Hâlâ nabızı yok.

Nefes alıp uerme yok, nabız yok! Her şey bitti!

Hayır, olamaz! Bu olamaz! Olmuyor!

Kısa, zor ve acımasız hayatlar yaşıyoruz ve sonra hayallerimiz gerçekleşmeden ölüyoruz.

Hayır, şimdi değil! Lütfen, Lien-hua!

Hayatta onunla paylaşmak istediğim, ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki! Hem de çok fazla şey...

Oksijenin vücudunda dolaşmasını sağlamam gerekiyordu. Kafamın içinde bir ses duydum,: Beş kez tekrarlayarak göğüs kompresyonu başla. Parmaklarımı

kenetleyip göğüs kafesine bastırdım. Say:
Bir.

Öne doğru eğildim. Göğsünün ellerimin
altında gömüldüğünü hissettim.

İki.

Bana bir şey söylemeye çalışmıştı. "D...
A... E..." diye parmaklarıyla işaret etmişti
ama ben anlamamıştım. Ne söylemeye
çalışıyordu? D... A... E... D...

üç.

Harfleri kafamda karıştırıp çözmeye
çalıştım. ADE: Aid her?EDDE: An eddy in
the water7 DEAD... ADD... AED...

Dört.

Aha!.. AED!

Beş.

AED: Otomatik eksternal defibrilatör.

Lien-hua, ölmek üzere olduğunu farkındaydı. Onu hayata geri döndürmemi söylemeye çalışmıştı. Onu geri getirmenin tek yolu buydu.

Defibrilatör, duvarda, arkalığın yanında asılıydı. Topallayarak gittim ve onu çekip aldım. Defibrilatörün pedlerini çekip Lien-hua'nın yanına çömeldim. Melice'in ona giydirmiş olduğu elbisenin sadece iki ince askısı vardı. Dolayısıyla askılardan birini yana kaydırıp bir pedi kalbine, diğerini ise koltuk altının aşağısındaki göğsünün sol lateral kısmına koydum. Böylelikle, akım tüm vücudunu dolaşıp daha etkili olabilirdi. Tüm bu süre zarfında içimden, garip ve çok basit bir dua haykırıyordum. Tek kelimeli bir dua: Lütfen! Lütfen!

Dün, Tessa'nın, okuyucuların acıdan ve hikâyenin sonunda karakterlerin, her zaman hayatta kalmamasından hoşlanmasıyla ilgili söyledikleri hiç aklımdan çıkmıyordu.

"Bilirsin, bu her zaman böyle olmaz." demişti ve haklıydı.

Lütfen!

Defibrilatör otomatikti. İlk önce nabızı kontrol edip ona göre şok vermek gerekiyordu. Ancak, bekleyecek zamanımız olmadığını biliyordum. Şoku manuel vermek için değişim düğmesine bastım. Defibrilatör uğuldadı. Lien-hua'nın vücudu kavis yapıp sallandı ve yere düştü.

Bir kez daha nefesini ve nabzını kontrol ettim.

Hâlâ nefes almıyordu. Nabızı hissedilmiyordu. Gözleri donuk ve açıktı. Bana bakıyorlardı. Sabit ve boş bir bakış.

Hayır, hayır, hayır, hayır!..

Dört dakika. Oksijensiz dört dakikadan sonra beyin hasarı. Geri dönüş yok.

Ona iki nefes daha verdim.

Nabzını yokladım.

Hiçbir şey yoktu. Kan dolaşımını sağlamam gerekiyordu.

Kompresyonlara başladım.

Bir.

Bu defa göğüs kafesine bastırduğымda bir çatırtı hissettim. Kaburgalarından birini belki de daha fazlasını kırmış olduğumu biliyordum. Ancak, devam etmem gerekiyordu.

İki.

Tekrar bastırduğымda kırık kemiğın gıcırdayıp çatırdadığını duydum. Birine suni teneffüs yaparken genelde kaburgası kırılırdı ama yine de kompresyonları çok sert yapıp iyice bastırmanız gerekirdi.

Uç.

Bastırırken korkunç gacırdama sesini duymazlıktan gelmeye çalıştım. Kırık

kaburgayla yaşayabilirdi ama oksijensiz yaşayamazdı.

Dört.

Çatırt.

Bir kaburga daha. Fakat, beni affedeceğini biliyordum. Anlayışla karşılardı.Ah bir yaşasa!

Beş.

Defibrilatörün tekrar şarj ettiğini gördüm. Düğmeye basıp bir şok daha verdim. Hareketsiz vücudu sarsıldı. Bir kez daha nefesini dinledim.

Hiçbir değişiklik yoktu. Hâlâ nefes almıyordu.

Şimdiye kadar dört dakika geçmiş olmalıydı... Olmalıydı...

Ona iki nefes daha verdim. Dudakları buz gibiydi. Su, soğuktu ve metabolizmasını

yavaşlatmış olabilirdi. Bu da daha çok zaman kazanmasını sağlardı.

Nabzını yokladım.

Hayır, su o kadar da soğuk değildi. Yeteri kadar soğuk değildi. "Hadi, hadi!" diye fısıldadım. Suyun altında çok uzun süre kalmıştı. Lütfen, lütfen, ölme! Neden sanki senden şüphelendim ki, Lien-hua? Shade olduğunu düşünmüş olmama inanamıyorum. Çok üzgünüm. Hem de çok üzgünüm!..

Ve sonra. Bir dakika. İşte! Çok hafif bir nabız. Yavaş. Gücsüz bir nabız.

Evet! Evet!

Bilinci yerinde değildi. Güç bela hayattaydı.

Ama yine de hayattaydı.

Yaşıyordu.

İki nefes daha verdim. Vücudu titredi. Aniden başı geriye gitti ve bir ağız dolusu

bulanık, saframsı su tükürdü. Nefes borusu temizlensin diye hemen onu yan çevirdim. Kollarımın arasında titredi. Biraz daha öksürüp su çıkardı. Evet, evet!

Yaşıyordu! O yaşıyordu! Tann'ya şükürler olsun, yaşıyordu! Solgundu ama nefes alıyordu. Rengi yavaş yavaş yerine geliyordu.

Ve sonra, arkamdan gelen ayak seslerini duydum.

Kim olduğunu biliyordum.

Shade.

Arkamı dönmeden adını söyledim: "Terry bırak onu kurtarayım. İstersen beni öldür ama ilk önce..."

"Geri çekil, Pat!" dedi CJulusal Güvenlik Ajansından arkadaşım Terry Manoji. "Dediğimi hemen yap. İyi nişancıyımdır. Üçten geriye doğru saymaya başlamadan önce geri çekil yoksa seni ensenden vururum!"

Tessa, çevresine baktı. Riker'ı göremedi. Çok şükür ki görememişti. Kalabalık dağılıyordu. Kimsenin canı yanmamışa benziyordu. Tessa, gerçekten de ucuz atlatmış gibi görünüyordu.

***

"Bir..." dedi Terry.

Lien-hua yana dönmüş yatıyordu. Gözleri açıktı. Boğazının titrediğini gördüm ve sonra bir ağız dolusu daha su tükürdü. Durumu hâlâ kritikti. Kalbi her an, tekrar durabilirdi. Göz göze geldik. Parmağımla dudaklarına bastırarak sessizce ona, Çok yakında tekrar görüşeceğiz, beni merak etme, geri geldiğimde daha fazla konuşuruz, dedim. Hafifçe başını salladı. Beni anlamıştı.

"İki. Geri çekil, Pat!"

Geri çekil, yoksa hem seni hem de Lien-hua'yı öldürecek. Onu kurtarmanın tek yolu, elinden geldiğince uzun süre hayatta katmandır. Dediğini yap.

"üç..."

"Dur! Beni dinle, Terry." Çok az geri çekildim. Ona doğru döndüm. "Bana ne istersen yap. Ancak, Lien-hua, burada ölebilir. Onu kurtarmam için bana yardım etmelisin."

"Daha da geriye!"

"Terry"

Tabancasını doğrulttu. "Şimdi!"

Biraz daha geri geldim. Lien-hua, güçsüzce sırtüstü yattı. Bu pozisyonda her an, içine daha çok su çekip kusabilirdi.

Terry, yanımdan geçip Lien-hua'yla aramda durdu. "Daha da geriye, Pat. Artık onunla olma sırası bende." Tabancasını sallayarak geriye gitmemi işaret etti. Terry

kapsama alanımdan çıkana kadar geriye gittim. "Bu şekilde olmak zorunda olduğu için üzgünüm, Pat." dedi. "Ancak, cihazı vermediğin takdirde işlerin, senin için iyi sonuçlanmayacağı konusunda seni uyarmıştık."

Lien-hua, zor nefes alıyordu. Göğsü çok hafif kalkıp iniyordu. Defibrilatör sadece elli-altmış santimetre uzaklığımdaydı.

Terry, arkamda duran ve vurmuş olduğum cihazdan geriye kalan parçalara baktı. "Bana çok para kaybettirdin, Pat. Onu bana vermeliydin. Beni dinlemeliydin."

Lien-hua'nın öksürdüğünü ve güçlüğüle soluduğunu duyabiliyordum. Onun için bir şeyler yapmak istedim. Ancak, eğer bir şey yapmayı denersem Terry, beni hemen orada vururdu.

"Neden, Terry?" diye sordum ümitsizlikle. "Bunu neden yapıyorsun?" Bir eliyle

tabancasını bana doğru tutarken diğer eliyle Lien-hua'nın yanağını okşadı.

"Köşeye sıkıştık, Pat. İster beğen ister beğenme ama herkes nükleer silah edinecek. Bu, sadece bir zaman meselesi. Ancak, çıkmaz bir durumdayız. Hiç kimse silahlarını kullanmak istemiyor, çünkü eğer kullanırlarsa diğer herkes de kullanır. Dünyanın yeni bir silaha ihtiyacı var. Güç dengelerini bir kez daha değiştirecek yeni bir silah."

Genel olarak dünyadan bahsetmiyordu. Özellikle belli bir yer hakkında konuşuyordu. Sonra neyi kastettiğinin farkına vardım. "Kim, Terry? Çinliler mi?"

Lien-hua, hâlâ güçlkle ve belli belirsiz nefes alıyordu.

"Bizi geçiyorlar, Pat. Hatta DARPA'yı bile geçiyorlar!" Gülümsedi. "Ve itiraf etmem gerekir ki NSA'dan çok daha iyi para veriyorlar."

Buna inanamıyordum. "Ne zamandan beri?"

"İki sene oldu. Amerikan hükümetinin bu kadar saf olması çok şaşırtıcı."

Eğilip uzandı ve defibrilatör pedlerini Lien-hua'nın göğsünden kaldırdı. "Artık bunlara ihtiyacın olmayacak, Lien-hua. Pat'in de onaylayacağı gibi, bu gece benim burada, birden fazla amacım var."

***

Terry, defibrilatör pedlerini kaldırırken Lien-hua, ümitsizce ona baktı. Güçsüzlük-tüm vücudunu sarmıştı. Kıpırdayabilecek kadar gücü vardı. Ancak, dövülecek kadar yoktu. Fakat sonra defibrilatörü düşündü. Belki de Terry'yle dövüşmesine hiç gerek yoktu. Terry defibrilatör pedlerini kaldırırken uzun uzun Lien-hua'ya baktı ve "Benim olduğumu nasıl bildin, Pat? Biraz önce daha arkamı dönmeden adımlı söyledin." dedi. En

azından konuşmaya devam edersem ikimizi de henüz öldürmemiş olacaktı. "Her şeyden önce Melice'in kimlik bilgilerinden. Sadece bir avuç kadar insan, otomatik parmak izi tanımlama sistemine girip değişiklik yapmayı başarabilir. Bu, ilk ipucuydu."

"Bir tek bu olamaz."

"Hayır. Fakat sonra, Cassandra'nın filmini ilk izleyişin sadece bir dakika otuz saniyeni aldı. Bunu çok iyi biliyorum, çünkü beni geri aradığında saatime bakmıştım. Ancak film, bir dakika elli iki saniye uzunluğundaydı ve duvardaki yazı, filmin son on saniyesinde görünüyordu. Ama sen beni aradığında mühletin dolacağı zamanı biliyordun. Bunu bilebilmek için filmi..."

"Daha önceden izlemiş olmam gerekirdi."

"Evet, doğru. Veya yazıyı senin yazmış olman gerekirdi ki zaten öyle yapmıştın. Web üzerinden yaptığımız görüntülü sohbet sırasında yazmış olduğun notları gördüm. İlk

başta dikkatimi çekmedi. Ancak, zarfın üstündeki ve duvardaki yazıyla uyuyor."

Cevap olarak sadece, başını onaylarcasına salladı.

Lien-hua'nın, parmaklarıyla, tekrar AED'yi işaret ettiğini gördüm. Terry, bana bakıyordu. İşaret ettiğini görmemişti.

"Ardından Angela, Hunter'ın ölümünün uydu görüntülerine, bir tek senin girmiş olduğunu söyledi ve parçalar yerine oturmaya başladı. Cıydu görüntüleri sayesinde cihazın arabada olduğunu öğrenmiştin."

"Bravo! Ancak, seni CİFER aracılığıyla Surfside Otel'i'ne kadar takip ettiğimi kaçırmışsın. Hatırlasana? CİFER'ı ben tasarladım. Diğer tek kopyası bende. Seni tüm zaman boyunca izledim."

"Bunu merak etmiştim." Konuştur onu. Daha da konuştur. "Peki, ama neden cihazı

delil odasından almadın? Neden Melice'in onu çalmasını bekledin?"

"Bu, hiçbir zaman planın bir parçası değildi. Ben sadece, cihazın orada olduğunu teyit etmek için gönderildim."

Ne?

Gönderildin mi? Kimin tarafından gönderildin?

"Gönderildim derken ne demek istiyorsun?"

Sorumu duymazlıktan geldi. "İşinde her zaman başarılıydın. Ölmek zorunda olman çok acı."

"Seni kim gönderdi, Terry?" Ona doğru yaklaştım. Ancak, tabancasını tekrar bana doğrulttu. "Yapma, Pat!" Ardından Lien-hua'nın gözlerinin içine baktı. "Kız kardeşin öldüğünden beri seni izliyorum, Lien-hua. Seni, onun cenazesinde gördüğüm günden

beri. Onu seviyordum. Bilirsin işte, hiç tanışmamış olmamıza rağmen seviyordum."

Soruma cevap vermeyeceği kesindi. Fakat, Lien-hua'nın canını yakacaktı. Onu durdurmam gerekiyordu. Yavaşça ileri doğru gittim. Ancak, uyarmak için bitişliğime ateş etti. Donakaldım.

"Onu izledim." diye devam etti. "Takip ettim. Onunla bir hayat kurmayı hayal ettim. Bir gün birlikte olacaktık. Bir gün!.."

On yıl boyunca, birisine bu derece odaklanması beni çok şaşırtmıştı. Fakat sonra, Lien-hua'nın, bazı insanların eğer bir şeyi obsesyon hâline getirirlerse bunun çok uzun süre devam edebileceğini söylediğini hatırladım.

"Oh, ona çok benziyorsun!" dedi Lien-hua'ya ve sonra sesi sertleşti. "Sana, benimle olabilmen için bir şans verdim ama sen beni reddettin!"

Konuşmaya devam et. Zaman kazan. Sağlık görevlileri yolda. "Ama Terry..." dedim. "Chu-hua'ya âşıktın ve Melice onu öldürdü. Bu durumda Melice'la nasıl ortak çalışabildin?"

"Yaklaşık dokuz yıl boyunca onu öldüreni aradım. Melice olduğunu sadece altı ay önce internette, kaybolan birisini ararken öğrendim. Tesadüfen web günlüğüne rastladım. Anlamıyor musun, Pat? Her şey mükemmeldi. Onu cezalandırabilmemin tek yolu cihazı ele geçirmektir. Canını bir tek o şekilde yakabilirdim. Sadece öldürmek yeteri kadar tatmin edici olmazdı. Hiçbir şey hissetmemiş olurdu."

Dikkati dağılmış bir şekilde benimle konuşurken Lien-hua, yavaşça defibrilatör pedlerine doğru uzanıyordu.

"Ama..." dedi. "Cihaz, onun canını yakamayabilirdi. Çok araştırdım. TrkAl mutasyonu olmasına rağmen bile, Creighton,

sonunda hissetmek istediği acıyı hisse-
decekti. Ona, şimdiye kadar çok az insanın
hissetmiş olduğu derin bir acı verecektim ve
ardından da hak ettiği gibi acı çektirdikten
sonra onu öldürecektim."

Karşımda, bir zamanlar güvendiğim ve
arkadaşım sandığım adam duruyordu. "Peki
ama Terry, Melice'in diğer kadınları
öldürmesine izin verdin. Bunu nasıl
yapabildin?"

"Lien-hua, bu davada çalışmak üzere geri
çağrılana ve Hunter için doğru zaman gelene
kadar Creighton'ı mutlu etmek zorundaydım.
Zamanlama ve mekân, Pat. Bunu biliyor ol-
malısın. Zamanlama ve mekân her zaman
çok önemlidir."

Terry, uzanıp Lien-hua'nın gözünün
önüne gelen saçları geriye itti. Tabancasını
hâlâ bana doğru tutuyordu. "Şansını
kaçırdın, Lien-hua. Eğer benim olmazsan
kimsenin olamazsın. Küçük bir öpücük ve

sonra, suya geri gidiyorsun. Sanırım yüzmek için hâlâ çok güçsüzsün." Ona doğru eğildi. "Hoşça kal, Chu-huaL"

Dudakları, Lien-hua'nın kılere değmeden kısa bir süre önce gözlerini kapadı ve işte o anda, olanlar oldu. Lien-hua, "Hoşça kal!" diye fısıldadı ve güçsüz ama sağlam ellerle defibrilatör ped- lerini kaldırdı. Defibrilatöre doğru bir hamle yaptım. Lien-hua, pedleri Terry'nin şakaklarına bastırdı. Terry'nin göz- leri fal taşı gibi açıldı ve yüzünü bir anda bir şaşkınlık ifadesi kapladı. Ben de o sırada de- fibrilatörün düğmesine bastım.

Akım, Terry'nin ön lobuna geldiğinde güçlkle soludu. Bu akımın, ne tür bir hasara yol açacağını bilmiyordum. Ancak, vücudunun kıvranıp sonra da şiddetle sarsıl- masından defibrilatörün tahmin ettiğimden çok daha etkili olduğunu anladım.

Ben, Lien-hua'nın yanına vardığımda Terry Manoji'nin vücudu geriye doğru

kaykılıp defibrilatörü de beraberinde götürerek uyum havuzunun içine düşmüş ve etrafa kıvılcımlar saçılmıştı. İşte tam o sırada ambulansın siren sesleri duyuldu.

İki polis ve sağlık görevlileri kapıdan içeriye dalana kadar Lien- hua'ya sarıldım. Sağlık görevlilerinden biri, kapıdan girer girmez

Dr. Bowers olup olmadığını sordu.

"Merkez, burada olacağınızı söylemişti." Bana bir cep telefonu uzattı. "Teğmen Mendez, sizinle görüşmek istiyor."

Sağlık görevlileri, Lien-hua'yla ilgilenmeye başladıklarında şaşırmış bir şekilde telefonu aldım. "Ne oldu, Aina?"

"Birkaç dakika önce..." dedi. "The Future Relic adında bir gece kulübünde yangın alarmları çaldı."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Bacağımın acısını sesime yansıtmamaya çalıştım. "Neden bahsediyorsun?"

"Olay yerindeyim, Dr. Bowers. Üvey kızınız da burada."

"Ne? Tessa mı? Nasıl? Onun Denver'da olması gerekiyor."

"O burada, Dr. Bowers."

Duyduklarımın imkânsızlığı karşısında şok olmuşum. "İyi mi?"

"Si. İyi. Ancak, size bir şey söylemem gerekiyor. O çok iyi ama bir adam, ona saldırmaya çalışmış. Cinsel tacizde bulunmayı denemiş. Tessa da kaçmış."

Bu sözleri duyduktan sonra, her ebeveynin hissedeceği bir ürperti hissettim. "Şu anda yanında mı?" Sesim çatallaşmıştı. "Telefonu ona ver."

Sonra Tessa'nın sesini duydum: "Patrick!"

"Sana elini sürdün mü, Tessa? Doğruyu söyle. Sana elini sürdün mü?"

"Hayır. Ben iyiyim. Kaçmayı başardım ama çok korkuyorum. Sana ihtiyacım var!.."

Lien-hua'ya baktım. Sağlık görevlileri yanındaydı. Güvendeydi. "Geliyorum. Hemen geliyorum!"

"Özür dilerim, Patrick. Ben..."

"Özür dileme. Şimdi geliyorum."

Polis memurlarına seslendim: "The Future Relic. Gece kulübü. Beni hemen oraya götürebilir misiniz?"

Birisi başını salladı. "Tamam. Horton Grand Tiyatrosu'nun orada. Eskiden Triple Espresso orada çalardı."

Telefonu kapattım.

Sağlık görevlileri, bacağımdaki yara nedeniyle orada kalmam için ısrar ettiler. Fakat, Tessa'nın bana ihtiyacı vardı ve hiçbir

şey beni durduramazdı. Sonunda, ne olursa olsun gideceğimi anladıklarında görevlilerden birisi, yaramı aceleyle sarıp ambulandan koltuk değneklerini alarak bana verdi. "Yine de elinizden geldiğince çabuk, bir hastaneye gitmeniz gerek." dedi. Ona gideceğimi söyledim.

Gitmeden önce Lien-hua'ya hastanede görüşeceğimizi söyledim. Oksijen maskesinin altından başını salladı. Yanağından hafifçe öptüm ve değneklerle kapıya doğru yürümeye başladığımda sağlık görevlilerinden birinin, "Hâlâ hayatta. Acele edin. Onu sudan çıkaralım." dediğini duydum.

Demek Terry, kurtulmuştu.

Her neyse, onunla sonra ilgilenebilirdim.

***

The Future Relic'e giderken okyanusun derinliklerindeki ters akıntılarının kuvvetli

çekişini bir kez daha hissettim. Tüm yol boyunca, üvey kızıma saldırma teşebbüsünde bulunan adama yapmak istediklerimin hayalini kurdum. On beş yıl boyunca bir insanın diğerine yapabileceği en korkunç şeyleri gördüğüm için, bu konuda hayal gücüm oldukça kuvvetliydi.

Cehennemi çok fazla kurcalarsan, cehennem de seni kurcalar.

Ona nasıl acı çektireceğimi, tüm canlı detaylarıyla kafamda canlandırdım ve sonra işim bittiğinde tüm yaptıklarımı aklımda nasıl haklı çıkartacağımı düşündüm. Yargı da büyük bir ihtimalle benim tarafımda olurdu, en azından belli bir dereceye kadar. Böyle olmasa bile, kendi başımın çaresine bakacak bir yol bulurdum.

Bu adamın yaptığıнын, yanına kalmasına izin veremezdim.

Buna izin veremezdim.

Kulübe geldiğimizde hâlâ adamı gördüğümde nasıl bir tepki vereceğimden pek emin değildim. Ancak, arabadan iner inmez düşüncelerim ondan Tessa'ya kaydı. Tessa beni gördü ve koşarak gelip kollarıma atıldı. Ona sıkıca sarıldım. Ona, bir babanın şiddetli sevgisi, gururu, hayalleri, kırgınlıkları ve ateşiyle sarıldım. Bana, uçağına binmediğı için üzgün olduğunu söyledi. Ben de bunu, daha sonra konuşabileceğimizi söyledim. Adamla dövüşmesini anlattı ve ben de onunla gurur duyduğumu söyledim. Sonra bir an için ikimiz de sustuk ve sonunda titremeyi bırakıp geri çekildi.

Saldırganının içinde olduğu polis arabasını gösterdi. "Oradaki, o." dedi.

"Bana bir dakika izin verir misin?"

"Tabii."

Tam o sırada Dedektif Dunn, sessizce bana doğru yaklaştı. Tam ona, burada ne işi olduğunu sormak üzereydim ki "Görev

dağılımında adının anons edildiğini duydum ve sana yardım etmeye geldim." dedi. Dunn, biraz daha yaklaştı ve şüpheliyi işaret etti. "Seni, onunla birkaç dakika yalnız bırakmamı ister misin?"

Ne demek istediğini biliyordum. "Evet, isterim."

Dunn, geri çekildi. Arabada oturan çocuğa doğru topallayarak yürüdüm. Arabanın camından bana, meydan okuma ve korku karışımı bir ifadeyle baktı.

Omuzlarımda ve kollarımda gerginlik hissettim.

Tessa 'ya tecavüz edecekti. Bunu ona ödetmelisin.

Gerginlik. Gerginlik.

Melice'ın Kâbil hakkında söylediklerini hatırladım. Tanrı'nın ona günahın, yanında çömelip bekleyişi ve ona hükmetmek istediği hakkındaki uyarısını anımsadım. Orada

dururken günahın, benim de yanımda çömelmiş olduğunu hissedebiliyordum. Bu bizim bir parçamız; insan ikileminin bir parçası. Ancak biz, onu kontrol etmeliyiz.

Bunu yapmayı denedim. Gerçekten denedim.

Fakat, başaramadım.

Bu herifin, Tessa'ya yapmaya çalıştıklarını düşününce başaramadım.

Kapıya uzandım.

İyi hissettiriyor, öyle değil mi?

Evet, öyle.

Sen, onlar gibi değilsin, değil mi?

Evet, sanırım onlar gibiyim.

Parmaklarım kapının kolunu tuttu.

Christie, hep, "aydınlık"a tek başımıza ulaşamayacağımızı ama "aydınlık"ın bize ulaşabileceğini söylerdi. Kapıyı açarken

Christie'nin ve Calvin'in söylediklerini düşündüm. Calvin, hepimizin belki de bir canavar olduğunu söylemişti.

Haklıydı. Öyleydik. Hiçbirimiz cehennemden içeriye bir göz atıp içine bir adım atmadan yanından geçip gitmiyorduk.

Arabanın içindeki karanlık, ismimle bana seslendi ve ben bu gece, hemen orada, ellerimle bu herifi öldüreceğimi biliyordum. Buna hayır diyemezdim. Tek başıma diyemezdim. Bu gece diyemezdim...

Arabaya binip ona baktım. Arka koltukta bir köşeye sıkışmış, bana teslim edilmişti. Öfke hissettim.

Korku.

Dehşet.

Onun seçimleri, onun cehennemi yüzünden değil, fakat, benimkiler yüzünden hissettim.

Ve işte o anda kalbim, cesaret için yalvardı. Benimki gibi derin bir cehennemin içine, aydınlık getirebilecek tek varlığa yalvardı.

Hepimiz bir canavarız, hepimiz. Ancak, çok daha iyi olmamız gerekiyor.

Ve çocuğa doğru uzandığımda onun korkudan titreyen gözlerini görünce bir karar verdim.

Geri çekildim, arabadan çıkıp kapıyı kapattım. Dunn, arabanın yanında, içeride olanları kimse görmesin diye camın önünde duruyordu. Arabadan indiğimi görünce sorgulayıcı bakışlarla bana baktı.

"Daha iyi bir fikrim var, Dedektif Dunn." dedim. "Onu tutuklayıp yargılayalım."

Dunn sıırttı. "Ve onu, yeni oyun arkadaşları bekleyen düzinelerce adamla dolu hapishaneye gönderelim."

"Bu, işe yarar."

19 Şubat Perşembe 09:30

Lien-hua'nın hastane odası...

Lien-hua'nın, bir gece önce ölüp tekrar dirilmiş bir insana göre çok iyi oluşuna hayret etmiştim. Gücsüz ve yorgundu ama iyileşiyordu.

Şimdi uyuyordu ve ben de başucunda oturuyordum.

Ralph ve Tessa, yirmi dakika önce kahvaltılık bir şeyler alıp birkaç işi halletmek için dışarı çıkmışlar ve beni, Lien-hua'yla yalnız bırakmışlardı. Gitmeden önce Tessa'yla, uçağa binmeyişi hakkında Denver'da konuşma karan aldık. İkimiz de bunu yapmamış olması gerektiğini biliyorduk. Ancak, dün gece başına gelenlerden sonra onu cezalandırmak istemiyordum.

Günün daha erken saatlerinde Ralph'in bavulunun, dün gece gelmiş olduğunu da öğrenmiştik. Ancak, içindeki eşyalar olması gerektiğinden iki kat daha fazlaydı. Kıyafetlerinin çoğu yırtılmış veya kaybolmuştu. Bu nedenle, Ralph, kendisine, otelin hediyeelik eşya dükkânından bir Hawai tişörtü almıştı ve hastaneye geldiğinde o tişört üzerindeydi. Hâinden pek memnun görünüyordu. "Bu stili seviyorum." dedi omuzlarını bir ileri bir geri kıpırdatarak. "Kendimi adada gibi hissediyorum."

"Gökkuşağı üzerine kusmuş gibi duruyor." dedi Tessa.

"Harika!" diye mırıldandı Ralph havası sönmüş bir şekilde. "Artık bu tişörtü her giyimde aklıma kusmak gelecek. Çok sağ ol!"

"Bir şey değil."

Müdahale etmeye karar verdim. "Belki Ralph'e bir takım elbise almasında yardımcı

olabilirsin." dedim. "Öğleden sonraki cenaze için."

Tessa, tişörtüne bir daha baktı. "Evet, moda konusunda biraz tavsiyeye ihtiyacı olduğu kesin."

Sonra gittiler ve ben de davayı düşünmeye başladım.

Terry, son üç yıldır en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Gerçek anlamda güvendiğim az sayıda insandan biriydi ve aynı zamanda Richard Basque olayının, beni ne kadar çok rahatsız edip kafamı meşgul ettiğini bilenlerden biriydi. Aslında Terry, beni herkesten daha iyi tanıyordu. Fakat artık, onu hiç tanımadığımın farkına varmışım. Gerçekten de hiç tanımamışım.

Lien-hua'nın kıpırdadığını duydum. "Pat." Konuştuğunu duymak çok rahatlatıcıydı.

"Şşş!" dedim. "Doktorlar, dinlenmen gerektiğini söylediler."

"Biraz su." Sesi boğuk, ama güçlüydü. "Lütfen!"

Bardağı dudağına doğru götürdüm. Küçük bir yudum aldıktan sonra elime uzanıp tuttu ve tekrar konuşmaya başladı. Sözleri derin ve önemli, aynı zamanda da şefkatliydi. "Dün gece için teşekkür ederim, tüm yaptıkların için."

Az önce uyanmış bir insana göre fazla düzgün konuşuyordu. Belki de daha uzun zaman önce uyanmıştı da ben fark etmemiştim. "Önemli değil." dedim.

Hafifçe tebessüm etti. "Hep, iki kırık kamburgam olsun istemişimdir."

En azından, espri anlayışı yerine geliyor gibiydi. "Lafı bile olmaz."

Hafifçe nefes aldı. "Gerçekten... Keşke sana teşekkür edebilmenin..." Biraz daha

nefes aldı. "Bir yolunu bulabilsem. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Belki kelimelere gerek olmayan bir yol bulabiliriz." dedim. Bunu derken ille de işaret dilini kastetmemiştim.

Gülümsedi. "Ben ciddiym."

"Ben de öyle. Bir gün tekrar suni teneffüse ihtiyacın olursa bana haber ver."

Tekrar gülümsedi. Güzel ve nazık bir gülümseyişti. "Peki, haber veririm." Bir an sustu. "Daha erken saatlerde Margaret, uğradı."

"Margaret Wellington mı? İnanmıyorum!"

"Bana bir kart getirmiş."

"İnanılacak gibi değil!"

"Ve sonra, görevimden alınmış olduğumu bir kez daha hatırlattı."

"Ne! Olamaz! Buna izin vermeyeceğim." Cep telefonuma doğru uzandım. Ancak, Lien-hua, başını sallayıp elimi sıkarak beni durdurdu. "Şimdilik boş ver. Önemli değil. En azından Red- mond'a gitmek için bir fırsat çıktı."

Lien-hua, Redmond, Washington doğumluydu. Kız kardeşinin orada gömülü olup olmadığını merak ettim. "Chu-hua?"

Başıyla onayladı. "Sanırım sonunda bunun için hazırım. Mezarına yeni bir çiçek aranjmanı koymak istiyorum, daha çok ışık çeken bir aranjman."

Ardından, tekrar su içmek istedi. Ona su verdikten sonra söylemek istediğim başka bir şey daha olduğunu fark ettim. Ancak, bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum. En sonunda, dürüst olup ona açık açık söylemeye karar verdim. "Dinle, sana bir şey söylemem gerek. Bir an için senin, Shade olduğunu

düşünmüştüm." Hafifçe elini tuttum. "Özür dilerim."

Bana kızacak mı veya gücenecek mi diye merak ettim. Cevap vermekte gecikince de büyük bir ihtimalle öyle olduğunu düşündüm. Ancak, sonunda fısıldadı: "Özür dileme. Sen sadece gerçeği arıyordun."

"Biliyorum, ama..."

"Önemli değil. Bu sensin. Bu senin işin."

Hey, bir dakika! "Geçen gece Tessa'nın da bana hemen hemen aynı şeyi söylediğini biliyor muydun? Siz ikiniz, düşüncelerinizi mi paylaşıyorsunuz?"

Kurnazca güldü. "Belki aynı şeyleri düşünüyoruzdur."

"Bu çok korkutucu." Hâlâ elimi tutuyor olmasından memnundum. "Pekâlâ, o zaman hâlâ arkadaş mıyız?"

Elimi tutan eliyle bana "evet" diye işaret etti ve ben de ona "teşekkür ederim" diye geri işaret ettim.

"Peki o zaman." dedim. "Artık dinlenmen lazım."

"Bekle. Bir şey daha var. Odada... Otel odasında... Sana alfabeyi öğretirken harfleri baştan sona kadar hatırlıyordun, öyle değil mi?"

"Evet."

"Ama Q harfinde ve sonra da M'de durdun. Neden öyle yaptın?"

"Doğruyu mu duymak istersin?"

"Evet."

"Dersin, uzayabildiği kadar çok uzamasını istedim." "Hmm..." dedi sakince. Gözlerini kapayıp rahatça yastığına geri yaslandı. "Art niyetler!.."

"Suçlu bulunmuştur."

Elini tutup tekrar uykuya dalışını izledim. Keşke ben de aynısını yapabilseydim. Dinlenip uyuyup rahatlayabilseydim. Ancak, ne kadar yorgun olsam ve bacağımla ne kadar acıyor olsa da aklımda, Terry'nin söylemiş oldukları vardı: "Ben sadece, cihazın orada olduğunu teyit etmek için gönderildim."

Seni delil odasına gönderen kimdi, Terry?

Eğer komada olmasaydı ona sorabilirdim.

Gel gör ki komadaydı ve doktorlara göre, yakında çıkacağı da benzemiyordu.

***

Lien-hua uyuduktan birkaç dakika sonra Ralph ve Tessa geldi. Tessa, Lien-hua'nın yanında oturmaya gitti ve ben de Ralph'le dava hakkında konuşmak için sendeleyerek koridora çıktım.

Yalnız kaldığımızda ona, Rukh Projesi araştırmacılarını sordum. "İyiler mi?"

"Evet, biraz önce Margaret'le konuştum. Hepsi güvende. Şu anda sorguya çekiliyorlar. Sadece Osbourne'un bahsetmiş olduğu adamı, Kurvetek'i henüz bulamadık."

Söylediklerini sindirdim.

"Bu arada, Margaret bana, projenin adının neden, Rukh olduğunu anlattı."

Margaret'in lafını bile etmek istemiyordum ancak, merak etmiştim. Böylelikle, oltaya takıldım. "Nedenmiş?"

"Anlaşılan rukh Farsça bir kelime. Satranç oyununun keşfedildiği zamanlarda bizim kale dediğimiz taşa verilen isimmiş. Ya 'savaş arabası' ya da 'kahraman' anlamına gelirmiş ve sonra satranç Avrupa'ya gelince bu taş, kuşatma kalesi şeklini alarak değişmiş. Ancak, düşünce aynıymış: Rukh'unu kullanarak düşmanın defansını geçer ve ardından o, daha ne olduğunun farkına bile varmadan onu yenersin."

"Ve cihazın da yaptığı aynen bu."

"Evet, doğru."

"Defansı geçer ve gafil avlar." dedim.
"Belki rukh yerine Ralph diye adlandırsalardı daha iyi olurdu."

"Çok sağ ol." Büyük boy gazozunun son birkaç yudumunu da kafasına dikti. "Bu arada, az kalsın unutuyordum. Graysmith ve Dunn, başka bir cinayeti inceliyorlar. Dün gece General Biscayne başından vurulmuş. Bildiğim kadarıyla henüz bir ipucu yok. Bir de iyi bir haberim var. Randi denen kız, bir arkadaşının evinde saklanıyormuş. 'Terörist'lerden korkmuş. Durumu iyimiş."

"Güzel. Peki ya cihaz?"

"İyi bir nişancısın, Pat. Cihaz tamamen tahrip olmuş. Dosyaların çoğu imha edilmiş olmasına rağmen Margaret, Drake'in yok edemediği dosyaları inceliyor."

"Bundan hiç kuşum yok. Peki ya Cassandra?"

"O da iyi. Dün geceyi ve bu sabahı güvenli bir yerde geçirdi. Sanırım kendini toparlamak için işten bir süreliğine izin alacak. En son duyduğuma göre akvaryumdaki arkadaşlarına ve Warren Leant adında bir adama veda etmek için, onu akvaryuma bırakıyorlardı."

Olayın kalan son birkaç pürüzünü düşündüm ve işaret ettikleri sonuç pek hoşuma gitmedi. "Akvaryumda mı? Leant'le mi birlikte?"

Omuz silkti. "Sanırım öyle."

"Ajanlara, Cassandra'nın yanından ayrılmamalarını söyle Ralph."

"Neden ki? Melice öldü, Terry komada."

"Hayır, güven bana. Söyle onlara Cassandra'yı, Leant'le yalnız bırakmasınlar."

"Neden ama?"

"Kör nokta. Hadi gidelim."

Ralph, ajanları ararken ben de Lien-hua'nın odasına dalıp Tessa'ya, bir saat içinde döneceğimi söyledim ve Ralph'le birlikte arabaya doğru gittik.

Warren Leant, bizi, Sherrod Akvaryumu'nun kapısında karşıladı. Ondan bizi, hayvan yetiştirme alanına götürmesini kibarca rica ettim.

"Her şey yolunda mı?"

"Göreceğiz." dedim.

Birkaç dakika sonra yetiştirme alanına varmıştık. Bizden çabuk olmamızı istedi. "Yönetim Kurulu Toplantısına yetişmem gerekiyor. Dün gece burada bir adamı, köpek balıkları yedi. Bu bir halkla ilişkiler kâbusu. Anlayacağınızdan eminim. Yarım saat içinde toplantı başlıyor."

"Toplantıya geç kalabilirsiniz." Lien-hua'nın, özgürlüğüne kavuşmak için suyun yüzeyine gözlerini dikip boğulduğu havuza baktım. "Buraları biraz incelemek istiyorum.

Bay Leant'le birlikte, beni bekleyebilir misin, Ralph?"

"Tabii ki."

Ralph'in kulağına bir şeyler fısıldadım ve ben etrafı incelemeye koyulurken ikisi de gittiler. Kriminalistler, dün geceyi olay yerini inceleyerek geçirmişlerdi ve akvaryumdan içeriye aldıkları tek kişi, ofisini boşaltmaya gelmiş olduğunu fark ettiğim Cassandra olmuştu. Akvaryuma gelirken Ralph, bana, Cassandra'ya göz

kulak olan iki saha ajanının hâlâ onunla birlikte olduklarını söylemişti. Ancak, odada onlara rastlamamıştım.

Cassandra, beni tanıyıp taşımakta olduğu kutuyu yere bıraktı. "Biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var." diye açıkladı. "Yalnız başıma kalmak istiyorum. Tüm bu olanlar, her şey, benim için çok fazla."

Başımı salladım. Anlamıştım.

"İyi misiniz?" diye sordu değneklere bakarak.

"İyi olacağım. Peki ya sen?"

"Sanırım ben de. Tüm bunları geride bıraktığım zaman."

"Bu uzun bir süre alabilir." dedim.
"Çünkü bir şeyi kaçırdım Hatta belki de iki."

Gözlerinde şaşkınlık kıvılcımı belirdi. Sadece bir kıvılcım. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Kameraya baktın, Cassandra. Diğer kadınların hiçbiri bunu yapmadı."

Sağ işaret parmağı, huzursuzca bacağının üzerinde kıpırdadı. "Ne kamerası?"

"Cassandra, lütfen!" Değneklere dengersizce yaslandım. "Su deposunda durduğun yerden, kameraları görmem mümkün değildi. Bunu çok iyi biliyorum, çünkü kontrol ettim. Diğer bütün kadınlar, gözlerini özgürlüklerine doğru dikmişlerdi. Oysa sen, deponun arka duvarına gömülü olan kameraya baktın.

Dün bana, sen su deposundayken Melice'in ne yaptığını bilmediğini söylemiştin. Ancak, biliyordun. Bir kameradan diğerine bakarak Melice için çekimi kolaylaştırdın. Kameraların nerede olduklarını biliyordun, çünkü onları oraya sen koymuştun."

"Neden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok." dedi fakat, gözleri onu ele verdi.

"Shade'in bir yerine iki kişi olduğunu sanmıştım. Beni yanıltan buydu. Fakat artık her şeyi çok iyi anlıyorum. Sen, belki de Terry,zincirleri değiştirdiniz. İşte bu kadar basit. Halkaları saydım. Diğer kadınların zincirleri daha kısaydı. Senin boyun bir sek-sen ve bileğindeki zincir, suyun yüzeyine yetişebilmeni sağlayacak kadar uzundu; su deposu tamamen suyla dolduktan sonra bile. Ancak, itiraf etmek gerekir ki çok iyi güçlkle soluma taklidi yaptın. Fakat, bunca yıllık dalış ve uzun mesafe koşularından sonra nefesini çok uzun süre tutabildiğini sanıyorum.

Belki iki, hatta belki de üç dakika tutabiliyordur, öyle değil mi? Bu çok uzun bir süre. Hatta seni depodan kurtarmaya çalıştığımız tüm o zaman içerisinde bile. Pekâlâ, söyle bakalım, depoyu sen mi yoksa Terry mi satın aldı?"

"Siz delirmişsiniz."

Cassandra, arkamdaki kapıya doğru baktı. Bir an kaçacağını düşündüm. Değneklerle koşamayacağımı hatta kendimi savunamayacağımı biliyordum.

O iki ajan nerdeydi sanki?

Cassandra, henüz bir şey yapmayı deneyemeden konuşmaya devam ettim: "Donanma üssündeki güvenliğin, B-14 numaralı binaya girebilmek için fazla sıkı olduğunu düşünüyorum. Bu nedenden dolayı, sen veya Terry, cihazı çalamadınız. Peki, Austin'i bulan kimdi? Terry mi? Yoksa sen mi? Her hâlükârda sen! Austin'i baştan

çıkartıp onun güvenini ve sevgisini kazandın ve zaten gerisini anlatmaya gerek yok.

"Neden kendimi kaçırıttırayım ki?" üyum havuzunun yanındaki merdivenlere doğru yan yan ilerlemeye başladı.

Değneklerimle ona doğru iki güçsüz adım attım.

"Sorumun cevabını verin" dedi. "Neden su deposunda on iki saat kalayım?"

Onu dikkatlice izledim. "Senin için en önemli olan şeye sahip olabilmek için."

"Nedir o?"

"Hiçbir fikrim yok. Gerekçeler pek benim alanım değildir." Ve sonra havuzun yanındaki merdivenlere doğru fırladı. Ancak, merdivenlerin başından Ralph, Warren Leant'in onu götürmesini fısıldadığım yerden çıkıverdi. İki ajan da arkasından belirdi.

Cassandra, Ralph'i merdivenlerden aşağıya itmeyi deneme hatasında bulundu ve

Ralph, onu iki kolundan birden kavrayıp arkasını döndürdü. Cassandra'yı, o daha ne olduğunu anlayamadan yere yatırıp kelepçeledi.

Ralph Projesi.

Bir an, boş yere Ralph'e karşı koymaya çalıştı ve sonra Ralph, onu ayağa kaldırdığında yüzünü kaplayan uğursuz bir karanlıkla pis pis bana baktı. "Hâlâ anlamıyorsunuz." Birkaç dakika önce sakin ve normal olan sesi, şimdi etrafı kavuruyordu. "Planladıklarımız hakkında en ufak bir fikriniz bile yok, Ajan Bowers. En ufak bir fikriniz bile..."

"Haklısın." dedim. "Gerçekten de yok. Ben bir dedektifim, akıl okuyucusu değil. Götür onu, Ralph!" Kapıya doğru aksayarak yürüdüm. Bacağım gerçekten de çok acımaya başlamıştı ve bir fincan kahveye ihtiyacım vardı.

Alaca Karanlık

Yarın Tessa'yla Denver'a uçuyorduk. Bu nedenle, cenazeden sonra son bir defa güneşin okyanusa batışını seyretmek için kumsala gitmeye karar verdik.

Değneklerimle kumda yürüyemediğim için, Mission Körfezi'ndeki kumsalın yanındaki bir oturma bankına doğru giden, taşla döşenmiş bir yol bulduk. Konuşacak çok şeyimiz vardı. Ancak, sessiz kalmamızın da rahatsız edici bir yanı yok gibiydi.

Tessa'nın, cesetlerden ne kadar çok nefret ettiğini bildiğim için öğleden sonraki cenazeye katılmak istemesine şaşırmıştım. "Bugün cenazeye gelmen gerekmiyordu." dedim banka otururken.

"Öldüğü anda oradaydım. Bu nedenle gelmek istedim." Ayağıyla kuma vurdu. "Hiç John Doe adında yaşayan bir adamla tanıştın mı?"

"Hayır, sadece ölenleri biliyorum."

Bir an sessizlik oldu. 'Jose Lopez.' dedi. "Onun adını bilmek iyi oldu."

Cenazeyi düşündüm. Yanılmış olduğum için memnundum; Jose'nin bir ailesi vardı. Evsiz on beş adam ve yedi kadın bizimle birlikte kapalı tabutun yanında yürümek için sıraya girmişlerdi. Bazıları ağlıyordu; bazıları ise sessiz ve düşünceliydi. Aralarında sarhoş ve uyuşturucu etkisi altında olanlar da vardı. Fakat, hepsi geldiğimiz için bize teşekkür edip sarıldılar veya elimizi sıktılar. Belki bizden para isterler diye düşünmüştüm; özellikle de Tessa'nın, Ralph'e almasında yardımcı olduğu yeni takım elbiseyi gördükten sonra. Ancak, hiçbiri bunu yapmadı.

Ceketimin cebine elimi sokup hâlâ yanımda taşıdığım dişe dokundum. "Evet..." Sesimden hüznü, aklımdan da davayı uzaklaştıramamıştım. "Adını bilmek gerçekten de güzel."

Tessa düşüncelerimin, dikkatimi dağıtmaya başladığını fark etmiş olmalıydı: "Sen iyi misin?"

"Evet iyiyim ve şu anda bir babayım, gerçekten de öyleyim. Ancak, FBI tarafım hâlâ..."

"Önemli değil. O tarafını devre dışı bırakamadığını biliyorum."

"Öyle yapmaya çalışıyorum, Tessa..."

"Hayır, hayır, hayır!" dedi. "O tarafını değil. FBI tarafını değil, baba tarafını kastetmiştim. Devre dışı bırakamadığın tarafın, baba tarafın. Bunun daha önce farkına varmamıştım ama şimdi çok iyi anlıyorum. Sanırım sonunda anlayabiliyorum."

Tessa, her zaman doğru şeyler söylemezdi. Ancak, söylediği zaman da lafı tam gediğine oturturdu. Eğilip alnından öptüm. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim, Kuzgun."

"Gerçekten de böyle düşünüyorum."

"Biliyorum."

Önümüzde uzanan okyanusa bakıp güneşin ufukta dolaşmasını izlerken hiç konuşmadık. Sonunda, "Tessa, Ajan Jiang ve benim hakkımda konuştuklarımızı hatırlıyor musun?" dedim.

"Hmm... Hmm..."

"Onunla, aramızdaki ilişkiyi arkadaşlık boyutundan daha farklı bir boyuta taşımaya karar verirsek sana söyleyeceğimi söylemiştim, değil mi?"

"Hmm... Hmm..."

"Sanırım buna karar verdik."

"Zamanı gelmişti."

Ona bakakaldım. "Ama, ben, senin ondan hoşlandığından pek emin değilim."

"Ona gitgide kanım kaynıyor." dedi. "Ayrıca, sana çok uygun. Senin üzerinde dengeleyici bir etkisi var." Gökyüzü küllü pembe bir renk almıştı. "Hatta bazen..." diye ekledi. "Bana annemi hatırlatıyor."

Dalgaların sahile çarpıp okyanusa geri dönüşünü, tüm ölümcül akıntıları ve hafif dalgalarıyla dünyanın düzenli ve dalgalı kalp atışını izledik. Vahşet kadar uysallık da okyanusun bir parçasıydı.

Okyanus, hem korkunç hem de sakindi.

Kendisiyle barış içinde, aynı zamanda da savaş içindeydi.

ürkütücü ve güzeldi.

Aynen bizim dünyamızın ve bizlerin olduğu gibi.

"Patrick?" dedi Tessa düşüncelerimi bölerek.

"Evet?"

"Annem öleli neredeyse bir sene olacak."

"Biliyorum."

Güneş, gece ve gündüz değişimi arasındaki anda tereddüt edercesine kaldı. "Bazen onu düşündüğümde içim acıyor." diye fısıldadı Tessa. "Bazen ise kendimi iyi hissediyorum."

"Ben de öyle."

Sessizlik oldu. Dönüp bana baktı. "Bir gün kolaylaşacak mı?"

Bir martının daireler çizerek karanlık okyanusa dalışını izledim. "Kolaylaşacağından pek emin değilim." dedim. "Ancak, farklı bir hâl alacak."

Birkaç sakın dakika geçti ve sonra Tessa - benden uzaklara- gökyüzüne, denize ve

aralarındaki ince çizgiye baktı. "Sana yaslanabilir miyim?" diye sordu usulca.

"Her zaman." Kolumu, omzuna attım ve başını göğsüme yasladı. Birlikte güneşin, okyanusun içinde kayboluşunu seyrettik. Böylelikle, bir dakika sonra denizin diğer tarafında doğabilirdi.

Sonuç

On dokuz dakika sonra...

Gerçek Shade, tüm olayların beyni, Patrick Bowers'ın üvey kızının yanında oturmuş hâlde gülümseyen bir fotoğrafını daha geçti ve gülümsedi.

Evet, Terry komadaydı.

Evet, Cassandra gözaltındaydı.

Evet, cihaz, yok edilmişti. Ancak, tüm bunlara rağmen Shade, gülümsedi. Ne de olsa başarısız ilk evliliğinden olan kızının dışında hiç kimse kendisinin varlığından haberdar değildi. Bu nedenle, kimse peşine

düşemezdi. Kızı da onu asla ele vermezdi. Neticede, aynen Melice'a yaptığı gibi kefaletini ödeyip kaçmasına yardım edeceğini biliyordu.

Fotoğraf kamerasında başka bir fotoğraf daha belirdi. Bir sonrakine geçti.

Şimdi Shade -Melice'ın elindeki şişeyi vuran... Telefonda Ajan Bowers'ın sesini tanıyan... Kızı, Melice'ın onu, Shade zannetmesi için yanından, gölgelerin arasından çıkarken orada görünmez bir şekilde duran... Kızını anlaşıma yapılmış NSA Ajanı Terry Manoji'yle tanıştıran... Terry'ye, Bowers'ı ensesinden vurmasını söyleyen... Her şeyi başından sonuna kadar planlamış ve hi-mayesi altında olan iki kişinin işlerini son derece dikkatlice koordine etmiş olan

Shade- artık kendisine yeni bir düşman edinmiş ve yeni bir hedef üzerine kilitlenmişti. Bu yeni hedef, Özel Ajan Patrick Bowers'tı.

Shade, başka bir fotoğrafa geçti.

Düğmeye bastı. Başka bir fotoğraf daha...

Bovvers'ı her an öldürebilirdi. Bunu tabii ki yapabilirdi. Hatta o anda bile. Ancak; Terry, son dört aydır Bowers'ın geçmişi hakkında onu çok iyi bilgilendirmişti ve Shade'in, Bowers için ölümden daha iyi bir planı vardı: Korku.

Onu korku içinde yaşatmak.

Son fotoğrafı da basarken bir not yazdı: Ben hâlâ buradayım. Shade! Ardından içine, yazdığı notu ve fotoğrafları koyup zarfı kapattı.

Evet. Bowers'ı korku içinde yaşatacak ve Shade, bunu yapmanın en iyi yolunu biliyordu. Terry, ona geçen ay sırrını söylemişti.

Bowers'ı geçmişiyle yüzleştir, onu, aynanın diğer tarafındaki görüntüsüyle yüzleştir: Richard Devin Basque.

Shade, Denver adresini bir kez daha kontrol ettikten sonra zarfı Mission Körfezi'nin yakınlarındaki posta kutusuna attı. Şikago'daki mahkeme fiyaskosundan sonra Basque'ın beraat etmesini sağlamak hiç zor olmayacaktı. Birkaç yargıcı satın almak hiç de zor değildi ve sonra da Ajan Bowers'ı, Basque'a havale edip yapmakta en başarılı olduğu şeyi yapmasına izin verecekti.

Demek "Elinden geleni ardına koyma." Öyle mi Bowers?

Pekâlâ. Mademki ısrar ediyorsun.

Sonra, eski CIA suikastçısı Sebastian Taylor, gülümsedi. Bir sigara yaktı ve gizemli ay ışığının altında arabasına doğru yürüdü. Bu arada hep, korkuyu düşünüyordu.

Cezaların en iyisini...

